

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

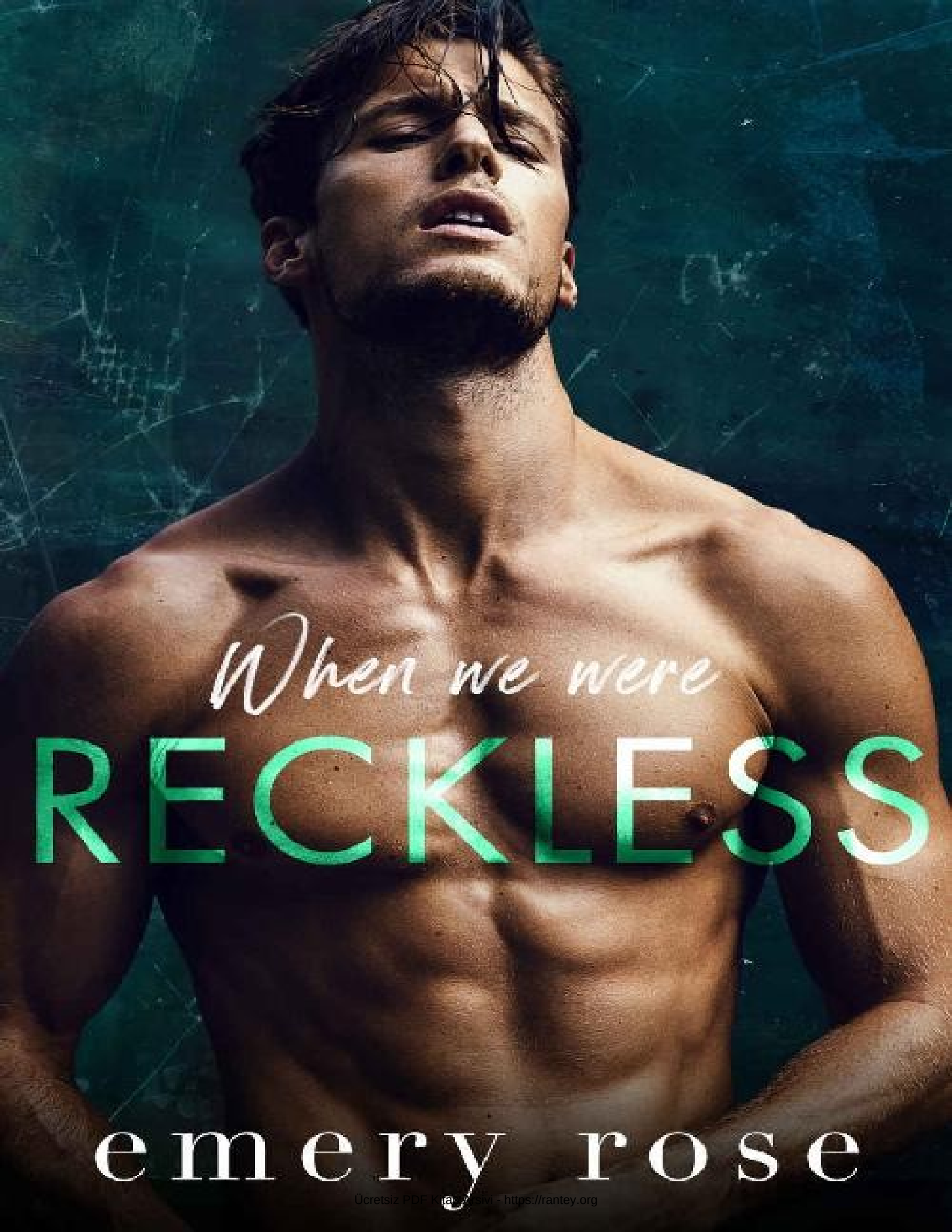
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When we were

RECKLESS

emery rose

PERVASIZ OLDUĞUMUZDA

EMERY ROSE

Copyright © 2021 by EMERY ROSE

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

Fotoğrafçı: Wong Sim

Kapak Modeli: Charley Santos

Editörler: Jennifer Mirabelli (İçerik Düzenlemeleri); Ellie McLove, My

✿ Brother's Editor Vellum ile oluşturuldu

BİZ PERVASIZKEN ÇALMA LİSTESİ

- "You Broke Me First" - Conor Maynard versiyonu
- " Love Songs Ain't For Us" - Amy Shark, Keith Urban
- "Thing Called Love" - NF
- "I'll Wait" - Kygo, Sasha Sloan
- "Some Say" - Nea
- "smile again" - Blackbear
- "Biting My Tongue" - The Veronicas
- "Like Lovers Do" - Hey Violet
- "Adore" - Amy Shark
- "In My Blood" - The Veronicas
- "Slower" - Tate McRae
- "What A Time" - Julia Michaels, Niall Horan
- "Don't Give Up On Me" - Andy Grammer
- "If You Love Her" - Forest Blakk, Meghan Trainor

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Sonsöz

Yazardan Bir Not

Ayrıca yazar: EMERY

ROSE Teşekkür Yazar

Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Quinn

KARDEŞLERİM BANA METALİK ALTIN RENGİ NIKE'LAR ALMIŞLAR.

Mavi keşim, cüppem ve boynumdaki altın Onur Topluluğu kuşaağımla. Nike'larla yaşıyordum. Kelimenin tam anlamıyla havada yürümek gibiydi. Koleksiyonum çok büyüktü. Birkaç yıl önce, en büyük iki erkek kardeşim Mason ve Holden benim için hepsini sergileyebileceğim raflar yaptılar. Ne zaman sonbaharda üniversiteye gitmek için hazırlanmayı düşünsem, koleksiyonumu yurt odasındaki dolabıma nasıl sığdıracağımı merak ederdim. Şu anda sahip olduğum türden bir alana sahip olamazdım.

Hangilerini geride bırakacağım?

Ben bunu düşünürken yanımdaki adam -Jackson Carter- omzumu dürttü. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Kocaman bir adamdı. "Sıra sende."

"Oh. Teşekkürler." Tipik. Adımın okunmasını kaçırmıştım. Bu gece mezun olacak dört yüz beş son sınıf öğrencisinden biri olarak lise diplomamı almak üzere sahneye çıkarken içimde kabaran heyecanla sıırıttım.

Tören Maverick stadyumundaydı, futbol sahası ve tribünler projektörlerle aydınlatılmıştı. Ben bu sahneye çıkan ve diploma alan dördüncü ve son Cavanaugh'dum. Geçen sefer Declan için gelmiştik. Bu akşam erken saatlerde annem bebeğinin 'yuvadan uçuğunu' söyleyerek ağlamıştı. Ailem evden ayrılmamı ya da bu kadar uzakta olmamı hâlâ kabullenememişti ama zamanla kabulleneceklerdi. Eninde sonunda.

Müdür Bradley bana diplomamı verdi ve elimi kendi eliyle sıktı. "İnanılmaz işler başaracağından hiç şüphem yok," dedi ve bu sahneye çıkan her öğrenciye aynı sözleri tekrarlayıp tekrarlamadığını merak ettim. "İyi şanslar Quinn. Sen bir ilham kaynağısın. Dışarı çık ve dünyayı daha iyi bir yer haline getir."

Baskı yok. Kardeşlerim bunun ne kadar klişe olduğuna güleceklerdi, ama ben sadece gülümsedim ve dilimi ısırđım.

aptalca şakalarımın birini yapmamak için kendimi zor tuttum. "Teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım."

Döndüm ve diplomamı havada salladım, gözlerim tribünlerde ailemi aradı. Onları bulmak zor olmadı. Üç erkek kardeşim ve annem devasa bir pankart tutuyordu: "SEN EN İYİ MUZSUN, CHIQUITA."

Birisi bir demet muzla bir meyve kasesi boyamıştı. En üstteki muzun üzerinde yüzümün şişirilmiş bir fotoğrafı vardı. O kadar büyüktü ki muhtemelen Mars'tan bile görülebilirdi.

Ailemin aptal bir meyve şakası yapacağını bilmeliydim. Bu bir gelenektir. Organik gıda mağazaları zincirine sahip olmanın getirdiği bir şeydi.

Adımı haykırıyorlardı. Binlerce kişilik bir denizde Cavanaugh'lar her zaman en gürültücü olmayı başarırdı. Çok sinir bozucuydular.

Cesaretlerini sevdim.

Babamın bu gece burada olmak için çaba göstermemesinin yarattığı hayal kırıklığını bir kenara bıraktım ve havadan yapılmış spor ayakkabılarımla sahnede dans ederken aileme öpücükler gönderdim. Sahneden indiğimde, benimkiyle ruh ve ses bakımından eşleşen diğer aileyi, McCallister'ları aradım.

Bakışlarım Jesse McCallister'a odaklandı. *O buradaydı.* Geri döneceğini duymuştum. Ve şimdi, işte buradaydı, havalı ve rahat görünüyordu.

Jesse'ye hayatım boyunca aşık olduğumu söylemek abartı olmaz. Beni sadece en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olarak görmesi çok kötüydü. İşleri tersine çevirmek için bir yazım vardı. Hayallerinin kadını olduğumu görmesini sağlamak için bir yaz.

Sadece planımı kardeşlerimden, *özellikle de* Mason'dan sakladığımdan emin olmalıyım.

Jesse'nin gözleri benimkilere kilitlendi. Sonra kolunu kaldırdı,

Bir yumruk yaptı ve kalbine vurdu. Eskiden çok çabuk oluşan o gülümseme, o parlak gülümseme

parlaklığıyla projektörlere rakip olabilirdi, orada değildi ama jesti -kalbine vurduğu yumruk- benim içindi.

Ve ben birazcık öldüm. Sıvı altın gibiydim; uzuvlarım, kaslarım ve kemiklerim spor ayakkabılarımın içinde eriyor ve çimlerin üzerinde bir su birikintisi bırakıyordu. Benden geriye kalan tek şey, ayaklarımın dibinde yerde yatan çarpan kalbimdi.

Karşılıksız aşk. Bundan daha acı verici bir şey var mı?

Beş yaşındayken Jesse'ye evlenme teklif ettim. O da evet dedi. Hatta arka bahçemdeki dev meşenin altında düzenlediğim sahte düğün törenine bile katıldı. Boynuna benimkiyle uyumlu bir papatya zinciri taktırdım. Nikahımızı pembe limonata ve pembe buzlu şekerli kurabiyelerle kutladık.

Ondan sonra herkese onun kocam olduğunu söyledim, Jesse ve kardeşlerimin antrenman yaptığı motokros pistindeki çocuklara bile. O zamanlar ben sadece beş yaşındaydım ama o on dört yaşındaydı. O yaştaki pek çok çocuk utanır ya da bana defolup gitmemi söylerdi. Ama Jesse öyle yapmazdı. Ben on iki yaşına geldiğimde, o çoktan motokros ve Supercross'ta sponsorlukları ve ciroları olan, güzel yüzü ve kesik karın kasları kızların duvarlarına astığı ve salyalarını akıttığı posterlere yapıştırılmış bir yıldızdı. Muhtemelen onları yalamışlardır da. Ya da belki sadece ben yalıyordum.

Günlüğümü hikâyeler, şiirler ve itiraflarla doldurdum, kenarlarına da onun adını karaladım. O zamanlar antrenman ve yarışlarla meşguldü, yarışlar için ülkenin dört bir yanına seyahat ediyordu ama benim için her şeyi bıraktı.

On sekiz ay önce, tekrar yanımda olmak için Kaliforniya'dan eve geldi.

Kaliforniya hakkında anlattığı hikâyelerin UCLA'yı tercih etmemin nedenlerinden biri olduğunu ona hiç söylememiştim. Okyanusa yakın yaşamak istiyordum. Güneş ışığında dans etmek. Sörf yapmayı öğrenmek. Yaratıcı yazarlık, psikoloji ve film dersleri almak ve her günü son günümüş gibi yaşamak.

En çok da onun yanında olmak istiyordum.

O sırada Güney Kaliforniya'daki Temecula'da yaşıyor ve antrenman yapıyordu. Aşırı aktif hayal gücüm çılgına dönmüştü. ile imkanlar. Ben olsam olmak onun binmek veya Ölmek. Benim Pasifik Sahil Otoyolu'nda hızla ilerlerken kollarım motosikletinin arkasında ona sıkıca sarılmıştı. Saçlarımda rüzgar, yüzümde güneş, onun güneşli narenciye kokusu Ben. Dışarı. gelen altında ve dikkatli göz . Aşırı korumacı kardeşlerim. Tıbbi geçmişimle tanımlanmadım. Sanki bir yer değişikliği beni bağlayan bağlardan kurtaracakmış gibi.

Ama ah, en iyi planlarımın mutlak ironisi.

Birkaç ay içinde ben Kaliforniya'ya gidecektim ve o nerede olacaktı? Hala Teksas'ta mı?

Eski kız arkadaşı yüzünden miydi? Onu sevmiş miydi? Onu benim sevdiğim gibi sevmiş miydi? Bu mümkün müydü? Sanmıyorum.

Sınıf arkadaşlarımla birlikte durup diğer mezunların sahneden geçişini izlerken iç geçirdim. Ridge McCallister'ın adını söylediklerinde merdivenleri tırmanışını izledim. Altın sarısı saçları yakasına değiyordu, kepi yamuktu ve cübbesi arkasından sallanıyordu. Islahevine gideceği ya da sınıfta kalacağı yönündeki tahminlere rağmen, Cypress Springs Lisesi'nin kötü çocuğu mezun olmakla kalmıyor, futbol oynayacağı üniversiteye gidiyordu. Ridge'i tanıımıyordum bile, tam olarak değil, ama onun için tezahürat yaptım ve kalabalığa sırtını dönüp cüppesini kaldırarak tüm seyircileri selamladığında, tezahürat ekibinden "*Seni seviyorum Ridge McCallister*" sesleri ve bağırışlar yükseldiğinde güldüm.

"Bu kadarı yeterli, Bay McCallister," dedi Müdür. Bradley sertçe söyledi. Ama o bile Ridge'in maskaralıkları karşısında başını sallarken gülümsemekten kendini alamıyordu. Ridge için iyi olmuştu. Hayatını değiştirmişti.

Mucizeler gerçekleşir. Ben bunun canlı kanıtıydım.

İKİNCİ BÖLÜM

Quinn

MEZUNİYETİMİN ÜZERİNDEN DÖRT GÜN GEÇMİŞTİ VE BEN HALA

Jesse'yi görmemiştim. Nerede olduğunu bile bilmiyordum. Evinin önünden birkaç kez geçmiştim, ne kadar sapık olsam da evde değildi.

VW Beetle'ımı bira fabrikasının yanındaki çakıl ve çimenlerden oluşan çalışanların park alanına park ettim ve yolcu koltuğundan çantamı aldım. Ağabeyim Declan'a göre dünyanın en kötü garsonuydum ama aileden oldukları için kardeşlerimin beni yaz için işe almaktan başka çaresi yoktu.

Cavanaugh Brothers Brewing Company, üç erkek kardeşimin buluşuydu ve yirmi dönümlük birinci sınıf Texas Hill Country arazisi üzerinde yer alıyordu. Declan'ın çiftlikten masaya restoranı için meyve ve sebze yetiştiriyorlardı ve el yapımı biralarında meyve kullanıyorlardı.

Ahşap ve taş bir ahır bira fabrikasına dönüştürülmüş ve yenilenmiş bir taş çiftlik evi, yükselen tavanları ve geniş ahşap zeminleri ile açık ve havadar olan içki odası ve mutfığa ev sahipliği yapmıştır.

Açılıştan yirmi dakika önce meyhaneye girdim ve *onun* sesini duydum. Alçak ve biraz hırıltılıydı. Nerede olsa tanırım.

"Vay anasını," dedi Mason. O ve Holden meşe barın üzerindeki dizüstü bilgisayarın önünde duruyorlardı.

"Neler oluyor?"

İkisi de cevap vermedi, gözleri ekrana yapışmıştı.

"Aylar süren ruh arayışından sonra," dediğini duydum Jesse'nin, aceleyle barın diğer tarafına geçip Mason ve Holden'ın arasına sıkıştığımda, iki kas duvarı, her ikisi de altı fitten uzun. Ben 1.80'lik boyumla

aile b c r . Bana yer açmak için kenara çekildiler ve ekranda Jesse belirdi.

"Emekli olmaya karar verdim."

Çok içinde ekrana baktım. *Emekli olmak mı?* Ne halt ediyordu? Öyle demedi. Yanlış duymuş olmalıyım. Jesse'nin emekli olmasına imkan yoktu. O sadece yirmi yedi yaşındaydı.

Bunun nedeni geçen sezon muydu? * yle* olmamıştı. Kötü.

Bu sezonki tüm Supercross yarı larını izlemiş ve ait olduğu zirveye geri dönmek için mücadele ettiğini g rmu t m. Başka biri için, ciddi bir sakatlıktan döndükten sonra yarı ı sekizinci bitirmek takdire  ayan olurdu. Ancak Jesse'nin seviyesindeki biri için - üst üste dört Supercross  ampiyonlu u kazanmış bir motokros efsanesi, otuz dokuz Ulusal galibiyet, be  AMA moto  ampiyonlu u ve X Game'de    altın madalyadan bahsetmiyorum bile - geçtiğimiz sezon büyük bir darbe olmuştu.

Ve evet, tüm istatistiklerini e z b e r e sayabilirdim. Kariyeri boyunca aldığı her galibiyeti, her ma lubiyeti, her podyum derecesini ve geçirdiği her sakatlı ı biliyordum.

Ama neden emekli oluyordu?

Onun muhteşem yüzüne baktım. Gözlerindeki maviyi ortaya çıkaran mavi bir d  me-up giymişti. Arkasında fabrika takımının yeşil ve siyah yarı  renkleri ve logosu vardı. Bir kürsünün arkasında durmuş, mikrofona konuşuyordu.

Yüzünde gülümseme yoktu ama duygularını her kelimesinde duyuyordum.

"Yıllar boyunca bana verdiğiniz tüm destek ve sevdiğim spor dalında kariyer yapma fırsatı tanıdı ınız için ekibime ve sponsorlarıma teşekkür etmek istiyorum. Hayranlarıma da en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Tüm ini   ıkı larda, ciddi sakatlıklarda ve büyük ba arılarda benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Bana her zaman destek olan aileme minnettarım.

Bana her zaman inandılar ve yaptığım her işte yüzde yüzümü vermem için beni cesaretlendirdiler. Kariyerim boyunca çok fazla destek gördüğüm için çok şanslıyım. Bu spor bana çok şey kattı. Dünyanın en iyilerine karşı yarışmak benim için bir onur ve ayrıcalık oldu."

Başını eğdi ve elini kalbinin üzerine koydu. "İnanılmaz bir yolculuk oldu."

Ve hepsi bu kadardı. Jesse açıklamasını bitirdiğinde, herhangi bir soruyu yanıtlamak için bile etrafta dolaşmadan uzaklaştı.

Mason dizüstü bilgisayarını kapattı ve birkaç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde durduk.

"Bundan haberiniz var mıydı?" Onlara sordum. "Size bir şey söyledi mi?" Holden'dan Mason'a baktım. Aralarında sadece bir yaş vardı ve saçları aynı kestane kahverengisiydi. Annemin sarı saçlarını miras alan tek kişi bendim.

İkisi de başlarını salladı.

Holden, "Kötü bir dönemden geçtiğini biliyorum," dedi. "Geçtiğimiz yıl çok kötü şeyler yaşadı."

"Sakatlığından mı bahsediyorsun?" Geçen Ağustos ayında omurgasını iki yerden kırdı. Bu herkesi yıkmak için yeterli olurdu. Ama Jesse her zaman inatçı ve kararlı olmuştu. O kazadan üç ay sonra tekrar ata binmeye başlamıştı. Yani bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Bu zor olmalı," dedi Mason. "Ama bence kafasını karıştıran eski sevgilisiyle yaşadığı her şeydi."

"O ne yaptı?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım, gözlerim kısılmıştı. Holden'ın kaşları havaya kalktı.

Sesini alçalt, Quinn. Boğazımı temizledim. "Yani... Siz ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bu konuda konuşmak istemedi," dedi Mason. "Onu suçlayamam. Eğer kız arkadaşım beni aldatmış olsaydı, ben de bu konuda konuşmak istemezdim."

Çenem düştü. "*Onu aldattı mı? Alessia Rossi onu aldattı mı?*" Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Eğer karşımda dursaydı, yumruklarımdan birini güzel suratına indirirdim. Ama bunun yerine derin bir nefes alıp verdim. Genelde şiddet yanlısı biri değildim ama bu kız içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarmıştı. "Bunu ona nasıl yapabildi?"

"Kahretsin. Bildiğini sanıyordum," dedi Mason. "Bana bir iyilik yap ve bunu kendine sakla."

Başımı salladım. "Evet, tabii. Elbette. Tek kelime etmeyeceğim."

Neden bana yalan söylemişti?

Geçen sonbahar eve dönmeden önce ayrıldılar. Ona bunu sorun edip etmediğini sorduğumda, bana kararın karşılıklı olduğunu, hayattan farklı şeyler istediklerini söyledi. Ben de ona inanmıştım. Muhtemelen duymak istediğim şey bu olduğu için. Alessia'yla geçirdiği üç yılın ardından, benim başından beri bildiğim şeyi nihayet anladığı için çok mutlu olmuştum. Onun için doğru kız değildi.

Ve bunu sadece ona aşık olduğum için söylemiyordum. Alessia Rossi ile tanışmıştım. İlk kez iki yıl önce kardeşi Jude'un düğünü için onu eve getirdiğinde tanışmıştım.

Çok güzeldi. En azından dışarıdan. Uzun boylu, söğüt gibi bir esmer, kusursuz zeytin rengi teni ve iri göğüsleriyle her erkeğin fantezisiydi; her yönden benim tam zıttımdı. Jesse ne zaman ona baksa, ki bu her zaman oluyordu, onu gerçekten sevdiği anlaşılıyordu. Ona olan aşkı onu kör etmişti, bu kesin.

Alessia, *özellikle* erkeklerin yanında tatlı ve arkadaş canlısı gibi davranan ama aslında kurnaz ve çıkarıcı olan kızlardan biriydi.

"Jesse'yle arkadaşlığınız çok tatlı," diye mırıldandı ama tam tersini kastettiği belliydi. Sonra ona olan nefretimi daha da pekiştirmek için, "Jesse'nin çok büyük bir kalbi var. Kaç tane hayır kurumuna bağış yaptığını biliyor musun?" Sanki bu iyi bir şey değil de kötü bir şeymiş gibi güldü. "Yemin ederim, hasta çocuklar için en büyük enayi o. Ne zaman

Çocuklar ona mesaj atıp hastanede olduklarını ve onun en büyük hayranı olduklarını söylediklerinde, onları ziyaret etmek için her şeyi bırakacaktır."

Sanki ben onun için özel biri değil de hasta bir çocukmuşum gibi. Yani evet, Alessia Rossi'ye gerçekten ama *gerçekten* katlanamıyordum. Ve o şirretle nasıl üç yıl geçirebildiği bir muammaydı.

Sihirli bir vajinası olmalı, tek söyleyebileceğim bu.

"Dinliyor muydun Quinn?" Başımı kaldırıp kardeşim Declan'a, nam-ı diğer yönetici şefe baktım. Yeşil gözleri kızgınlıkla parladı ve bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi.

Yanımdaki Aubrey bir kahkaha attı. Aubrey ön büro müdürüydü ve geçen yıl bira fabrikasını açtıklarından beri kardeşlerim için çalışıyordu. Muhteşem kıvrımlı kızıl saçlı, Declan'ın söylediklerine dikkat etmediğimi biliyordu. Öte yandan o, Declan'ın her sözünü dikkatle dinliyordu.

Aubrey'nin ona deliler gibi aşık olduğunu göremeyen tek kişi Declan'dı. Bu hep böyle değil miydi?

"Elbette Declan. Söylediğin her şeyi dinliyorum." Kırpiklerimi kırpıştırdım ve onu bir an bile yanıltmayan tatlı bir gülümseme verdim.

Yüksek sesle nefes verdi ve dövmeli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sanırım kadınların ona neden seksi dediklerini anlayabiliyordum. Ama ne kadar 'ateşli' olursa olsun, Declan gibi asabi bir adamı asla istemezdim.

"Bugünün spesiyouleri neler?"

Bir ipucu aramak için rafların arasından mutfğa baktım. Paslanmaz çelik parıldıyor, beyaz yer karoları ışıldıyordu. Gaz ocaklarının üzerinde tavalar duruyordu ama içlerinde ne olduğunu anlayamıyordum. Tezgâhın üzerinde birkaç tahta sandık vardı ama hiçbir şey tanımlayamadım.

içlerinde. Declan bir toplayıcıydı, bu yüzden bugün ne çıkardığını sadece Tanrı biliyordu.

Yardımcı şef Casey, eti kağıt inceliğinde dilimliyordu. Bingo. "Carpaccio..." Gözlerimi kısarak et parçasına baktım. "Bekle, hayır. Bu prosciutto mu?"

Declan ellerini havaya kaldırdı. "Bu saçmalık için vaktim yok," diye homurdandı. "Aubrey. Onu bilgilendir." Küçük imparatorluğunun efendisi olmak için mutfağa geri dönerken gözlerimi devirdim.

Declan mükemmeliyetçi ve bir mutfak dehasıydı. Üç erkek kardeşim arasında en dengesiz ve en çok tartıştığım kişiydi. Declan'ın kendini Gordon Ramsay sandığına eminim. Bu yaz mutfak kabusu olmaya başlamıştı bile.

Aubrey bana özel bilgiler verdikten sonra Mason adımı seslendi. Önümde durmaya başladığında dönüp ona baktım. "Ridge McCallister sana hiç bir bok verdi mi?"

Ridge mi? "Hayır. Onunla hiç konuşmadım bile. Neden?"

"Görüşme için geliyor. Sadece senin için sorun olmadığından emin olmak istedim."

"Neden olmayayım ki?"

Mason omuz silkti. "Sadece kontrol ediyorum. Eğer sana herhangi bir sorun çıkardıysa-"

"Yapmadı," dedim hemen. "Benim için sorun yok."

"Bira fabrikasında Holden'a yardım edecek." Holden Biyoloji diplomasına sahipti ve baş bira üreticisiydi. Şerbetçiotu ve fermantasyon süreçlerini denemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Ailemde büyük bir yemek meraklısı ya da bira tutkunu olmayan tek kişi bendim. Birkaç yudum biradan fazlasını denemişliğim de yoktu.

"Harika. Kulağa hoş geliyor." Mason daha fazla şey söylememi ya da Ridge'in karakteri hakkında bilgi vermemi bekliyormuş gibi görünüyordu. Ama Ridge'i tanımadığım için ekleyecek bir şeyim yoktu.

Onun hakkında bildiklerimi paylaşmamın Ridge'in işine yarayacağından şüpheliydim. Erkek fahişe. Her partinin hayatıydı. Her zaman alkol ve uyuşturucunun nasıl alınacağını bilen adamdı. Ya da bana öyle söylendi. Uyuşturucu kullandığından değil. Ama tedarikçi olduğu söylenirdi.

Sadece futbol takımına girmekle kalmayıp Cypress Springs Lisesi tarihindeki en iyi geniş alıcılardan biri olduğunda herkesi şok etmişti.

Ponpon kızlar onun ödevini kimin yapacağı konusunda kavga ederlerdi. Bu onun süper gücüydü. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken koridorda kasıla kasıla yürümekti ve kızlar üzerine atlıyordu.

"Eminim.... iyi olacaktır." Elimi havada salladım. "Meşe fiçileri falan taşımakta."

Mason bana komik bir bakış attı.

"O büyük. Ve güçlü görünüyor. Yani, o bir basketbolcu, yani..." Omuz silktim.

"Evet, tamam." Hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyordu ama görmezden geldim.

Ridge'i düşünemiyordum. Tek düşünebildiğim Jesse'ydi. Yıkılmış mıydı? Kalbi kırılmış mıydı? Neden sevdiği spordan emekli olmuştu?

Çok fazla soru. Ve onlara cevap verebilecek tek bir kişi vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Quinn

JESSE BİR AĞAÇ EVDE YAŞIYORDU. BİRKAÇ YIL ÖNCE SATIN ALMIŞTI. A Yollardaki yoğun hayatından uzaklaşmak için. Ama sezon dışında geçirdiği birkaç ay dışında bu evde hiç yaşamamıştı. Yine de arkadaşlarına ödünç vermişti.

Mason bir süre burada yaşadı. Jesse'nin Kaliforniya'da bir ev alabilmek için burayı satmayı düşündüğünü duymuştum. Ama şimdi onunla ne yapmayı planladığını bilmiyordum.

Yine de ev romantikti. Ahşap çerçeveli, arkadan ormana ve önden nehre bakan, etrafı çevrili bir güvertesi vardı. Arazisi de vardı. Arazi sürüşü için dönümlerce yol.

Buraya en son geldiğimde Noel arifesiydi. Aynı zamanda on sekizinci doğum günümdü. Noel'den hemen sonra Teksas'tan ayrıldı ve o zamandan beri onunla yüz yüze gelmedim.

Yine de Noel arifesinde bir şey olmuştu. Benim için büyümlü bir şeydi ama onun için belli ki hiçbir anlamı yoktu. Bu yüzden bu gece neden burada olduğumu bilmiyordum. Saat on bir sosyal bir görüşme için çok geç bir saatti.

Ön camdan evine baktım. Işıklar yanıyordu. Kalbim hızla çarpıyordu, sinirlerim ve heyecanım kalbimin üç kat hızlı atmasına neden oluyordu. O evdeydi. Hâlâ uyanıktı. Beni davet etmemişti ama bana ihtiyacı olursa yanında olmak istedim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Çünkü nasıl iyi olabilirdi ki?

Derin bir nefes alarak arabamdan indim ve ahşap merdiveni tırmandım. Yukarı, yukarı ve yukarı.

Cesurca, aptalca aptal kalbimi merdivenlerden yukarı ve sedir güverteye kadar takip ederken selvi ağaçlarından gelen çam kokusu havayı kokladı, gece havası ılıktı. Kalbim içimdeydi

boğazım, nabzım kulaklarımda atıyordu. Kusacakmışım gibi hissediyordum.

Sadece nefes al, Quinn.

Onu yakından görmeyeli beş ay olmuştu. Teninde beni arzu ve özlemle sersemleten o kokuyu içime çekmeyeli beş ay olmuştu.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirerek elimi kaldırdım ve ahşap kapıyı çaldım.

Tanrım, bu berbat bir fikirdi. Geri dönüp gitmeliydim. Arabama geri dönüp eve gitmeliydim. Ama ayaklarım olduğum yere yapışmıştı ve hareket edemiyordum. Titreyen ellerim önümde kenetlenmiş halde kapısının önünde öylece durdum.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve rahat bir nefes aldım.

Sanki yüzünü yerleştirmeye ve beni odak noktasına getirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. Üstsüz ve yalınayaktı, üzerinde sadece bir çift siyah atletik şort vardı.

Jesse çok güzel bir vücuda sahipti. Gerçekten öyleydi. Yağsız ve biçimli, zerre kadar yağ yok. Geniş omuzlar, dar bir bel. Altı tanesini sayabileceğim kadar iyi tanımlanmış, yontulmuş karın kaslarının çukurlarına ve vadilerine baktım. Ellerimi daha sıkı kavradım ve uzanıp ona dokunma, teninin sıcaklığını, avucumun altındaki kaslarının gerginliğini hissetme dürtüsüyle savaştım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, bakışlarımı yüzüne doğru çektim. Gök mavisi yaz gözlerine ve dolgun, şehvetli dudaklarına. Bir kez tadına baktığım dudaklara. Beklediğimden daha yumuşak ama bir o kadar da sertti. Şimdi yüzü nötrdü, ifadeden yoksundu.

Jesse elini saçlarının arasında gezdirdi. Dağınık, dağınık açık kahverengi saçları Noel'de olduğundan daha kısaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kaba bir şekilde.

Beklediğim gibi bir karşılama değildi ama artık buradaydım ve bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Ben... Ben uyuyamadım.

Ben de arabayla bir tur atayım dedim ve kendimi burada buldum." Ezik, Quinn. Süper ezik. "İçeri girebilir miyim?"

Bir an yüzümü inceledi. Sonra kapıyı daha geniş bir şekilde açtı ve çıplak ayaklarıyla parke zeminde ilerledi. Kapıyı arkamdan kapattım ve odanın içine doğru ilerledim.

Bir yerlerde kaybolmuştu ama benim için kapıyı açmıştı. Gitmemi istemediğine göre beni burada istemiş olmalı, değil mi?

At nalı şeklindeki, tereyağı yumuşaklığında, karamel rengi deri kanepeye doğru yürüdüm ve ne yapacağımdan emin olamadan arkasında durdum. Taş şöminenin üzerindeki düz ekran televizyon açıktı ve bir aksiyon filmi oynuyordu. Rustik meşe sehpanın üzerinde boş bira şişeleri duruyordu; bir sıra şişe. Bira şişelerine baktım. Tekila şişesine. Yarısı boştu. Sehpanın üzerinde bir de pizza kutusu vardı. Başka biri olsaydı, bunu sorgulamazdım bile.

Pizza, bira ve film. Önemli bir şey değil.

Ama bu Jesse'ydi ve her zaman vücudunun kendi tapınağı olduğunu iddia etmişti. O bir vejetaryendi. Sağlıklı beslenir, abur cubura asla dokunmaz ve içki içmezdi. Arada bir iki bira içtiğinden emindim ama bu farklı bir şeydi.

Bakışlarım açık alandaki yaşam alanında dolaştı. Altı döşemeli sandalyesi olan oval bir yemek masası, nehir manzarası sunan uzun cam pencerelerin önünde duruyordu. Duvarlarda Alessia Rossi'nin çerçeveli siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Bazılarında o da vardı - birkaç yıl önce altın madalya kazandığı Yaz X Oyunları'nda çift ters takla atarken çekilmiş fotoğrafları ve Pala National'da yarışırken çekilmiş birkaç fotoğrafı.

Ama o fotoğraflar artık yoktu.

Tavan vantilatörleri çift yükseklikteki tavandan sarkıyor, ahşap duvarlardan birinde bir Amerikan bayrağı asılı duruyordu. Jesse'nin ağabeyi Jude bu bayrağı Afganistan'dan eve getirmişti ve Jesse'nin en değerli eşyalarından biriydi.

Jesse odaya geri döndüğünde döndüm, üzerinde bordo Rogue tişörtü vardı, yumuşak pamuk vücudunun hatlarına göre şekillenmişti.

Sarhoştı. Daha önce fark etmemiştim ama şimdi ayaklarının üzerinde duramadığını anlayabiliyordum.

"Arkadaşların mı geldi?" Kanepeye oturup birayı mükemmel dudaklarına götürdüğünde sordum. Bir yudum almasını, yutkunurken boğazının titremesini, gözlerini izlediğini sanmadığım televizyona dikmesini izledim.

Başını hayır anlamında salladı ama bir şey söylemedi. Bana gitmemi söylemedi ama kalmamı da istemedi. Bir an ne yapacağımı bilemeden öylece durdum.

Birkaç saniyelik bir iç tartışmadan sonra koltuğun köşesine oturdum ve bacaklarımı altına aldım.

Bakışlarını bana çevirdi ve gözlerinin cam gibi olduğunu gördüm. "Burada ne arıyorsun, Günışığı Kızı?"

Günışığı Kızı. Gençken bana böyle seslenirdi. Benim onun güneş ışığı kızı olduğumu söylerdi çünkü tüm yüzümü aydınlatan en parlak gülümsemeye sahiptim. Beni görmenin bile onu gülümsettiğini söylerdi. Ama şimdi gülümsemiyordu. Azıcık bile. "Sadece nasıl olduğunu görmeye geldim."

"Gayet iyiyim."

Ama o 'iyi' değildi. Bu çok açıktı. Bu yüzden çenemi kapalı tutmalıydım. Basın toplantısını izlediğimden beri, Alessia'nın onu aldattığını duyduğumdan beri aklımdan geçen soruyu sormamalıydım.

"Ne oldu? Anlamıyorum. Neden emekli oldun? Neden en sevdiğin şeyden vazgeçtin? Tutkunu. Sen ülkedeki en iyi motokros yarışçılarından birisin." Tüm kelimeler bir anda ağzımdan çıkıverdi, dilim duramadan onları söylemek için takla atıyordu

kendim. "Ve sen sadece yirmi yedi yaşındasın... ve her zaman...." diyorsun.

Gözlerini bana dikti, çenesindeki kaslar titriyordu. Tehlikeli bir bölgeye girdiğime dair bir uyarıydı bu. "Ben hep ne derdim?"

Kelimeleri söyleyemedim. Zaten çok fazla şey söylemiştim. Ama Jesse'nin her zaman söylediği şey şuydu: "Emekli olursam ya da olduğumda, zirvede olduğumda ayrılacağım."

Söylediğini yapmamıştı. Tam tersini yapmıştı. Yani bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Anlamıyorum."

"Anlamadığın pek çok şey var. Sen sadece bir ergensin. Korunaklı bir hayat yaşadın. Nasıl anlayabilirsin *ki*?"

"Sakatlığın yüzünden miydi? Sırtın hala ağrıyor mu?"

"Sırtım gayet iyi."

"Tamam, peki... neden vazgeçtin?"

"Ben bittim. Artık bir numara olmak için gerekenlere sahip değilim."

"Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Her zaman yaptığın gibi sıkı çalışır ve odaklanırsan, gelecek sezon daha güçlü döneceksin. Geleceğini biliyorum."

Birasını içti ve yorum yapmadı. Durmalıyım, çenemi kapalı tutmalıyım ama bu, peşini bırakamayacağım kadar önemli görünüyordu, bu yüzden devam ettim.

"Her zaman ata binmemenin seni mutsuz ettiğini söyledin. Bunun için yaşıyorsun. Onu seviyorsun. Ve sen en iyisisin, Jesse. Bunu herkes biliyor. *Ben de* biliyorum."

Sözlerime itiraz ederek başını salladı. "Bana her zaman çok fazla güvendin. Bu senin sorunun Quinn. Ben sandığın gibi biri değilim."

"Sana ne oldu böyle? Eskiden tanıdığım Jesse hep şöyle derdi: "Biri bana bunun yapılamayacağını söylerse, bunu bir meydan okuma olarak kabul eder ve yanıldıklarını kanıtlarım." Ama şimdi sadece

Vaz mı geçiyorsun?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Neden umursuyorsun ki?"

Bunu bana nasıl sorabilir?

"Çünkü önemsiyorum," diye fısıldadım. "Seni önemsiyorum. Ben her zaman..." Boğazımı temizledim. "Seni hayatım boyunca tanıdım Jesse. Biz her zaman arkadaştık. Ve arkadaşlar önemser. *Ben önemserim.*"

"Eve gitmelisin. Burada bile olmamalısın."

"Sana ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydın. Seni bu şekilde bırakamam."

"Ne gibi? Birkaç bira içtim. Damarlarıma eroin çekmiyorum. Kafama silah dayamıyorum. Sana iyi olduğumu söyledim."

"Ama-"

"Evine git, Quinn." İzlediği filmin sesini yükseltti ve ekrana odaklandı.

Profiline baktım. Sıkılmış çenesine. Kukuletalı gözlerine ve donuk ifadesine. Jesse'nin bu yönünü daha önce hiç görmemiştim ve bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu kadar içine kapanık. Eskiden tanıdığım o rahat, sakın adam neredeydi?

Gülümsemesi neredeydi? Bunu ondan almış mıydı? Bütün bunlar onun yüzünden miydi? Alessia Rossi. Ama bundan daha fazlası olmalıydı, değil mi? Ne düşüneceğimi bilemedim.

"Noel arifesinde olanlar yüzünden mi böyle davranıyorsun? Çünkü... Yani, bu konuda hiç konuşmadık ve ben sadece...."

Başını çevirdi ve bana boş boş baktı, ne Noel arifesini ne de o öpücüğü hatırlıyordu.

"Hatırlamıyor musun?"

Tek omzunu silkti, hiçbir şey söylemedi.

"Bana sadece öpücüğü hatırladığını söyle. Öpüştük," diye fısıldadım.

Elini saçlarında gezdirdi ve bıyık altından güldü. "Oraya gitmeyeceğini umuyordum. İpucu almakta hiç iyi olmadın, değil mi? Bu konuyu açmadım çünkü seni utançtan kurtarmaya çalışıyordum."

"Utanç mı? Neden... ama..."

"*Biz* öpüşmedik. Sen öpüştün. Öpüştük. Beni. Okul aşkını hiç fark etmediğimi mi sanıyorsun Quinn?" Benimle alay ediyordu. "*Herkes* fark etti."

Jesse McCallister, hayatımın aşkı, hayallerimin erkeği, benimle alay ediyordu.

Gözlerim yaşardı ama onları geri kırıştırdım ve dişlerimi sıktım. Böyle olmamıştı. Neden öyleymiş gibi davranmaya çalışıyordu? Deneyimsiz olabilirdim ama aptal değildim.

Öpüşmüştük ve o da beni öpmüştü. Vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekmişti ve ben onu hissetmiştim. *Her şeyini*. Benim vücudum ona ne kadar tepki verdiyse onun vücudu da bana o kadar tepki vermişti.

Nasıl yalan söyleyebilir ve her şey farklıymış gibi davranabilirdi?

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum ve ayağa kalktım. Altımdaki zemin sarsılıyordu ama omuzlarımı dikleştirdim ve Jesse'nin gözlerinin içine baktım. Ne zaman üzerime düşse dizlerimin bağının çözülmesine neden olan o yaz gökyüzü gözleri. Her zaman üzerimde yarattığı etkiye karşı kendimi çelikleştirdim, sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyordu.

Okul aşkını hiç fark etmediğimi mi sanıyorsun Quinn?

Çok sert. Çok soğuk. Eskiden tanıdığım Jesse'ye hiç benzemiyordu. Yanaklarım utançtan alev alev yanıyordu ve sesimin sözcükleri söylerken titremesinden nefret ediyordum ama yine de kendimi onları söylemeye zorladım. "Bir konuda haklıydın. Sen düşündüğüm gibi biri değilmişsin. Buraya geldim çünkü bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Buraya biriyle yatmayı umarak geldin. En azından niyetin konusunda dürüst ol, Günışığı Kızı."

Ona baktım, bu sözler ağzından çıktığı için o kadar şaşırmıştım ki nasıl cevap vereceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemedim. Bir omzunu silkti, o *kadar* rahat, o kadar kibirliydi ki sanki "*Sadece gördüğümü söylüyorum*" der gibiydi.

Ve o rahat omuz silkişi ve yüzündeki kayıtsızlık ifadesi kelimelerin içine işlemesine ve derinlere gömülmesine neden oldu.

Ellerim yumruk oldu. Göğsüm kabarıyordu. Bana bu sözleri söylemeye nasıl cüret eder?

Elim yüzündeki kibri tokatlamak için kaşınıyordu. Avucumdaki acıyı hissetmek ve yanağında el izimi bırakmak. Bakışlarını sıkılı yumruklarına indirdi ve çenesini dışarı çıkardı. "Devam et. Yumrukla beni."

Muhtemelen hissetmezdi bile. Eğer biri incinirse, bu ben olurum. Öfkemi ve incinmişliğimi kontrol etmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım. Duygular boğazımı tıkamıştı ve konuşamıyordum bile.

Ondan nefret ediyordum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyordum. Hayatım boyunca sevdiğim adamdan nefret etmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama o bir şekilde bana bunu yaptırmayı başarmıştı. Eğer şimdi gitmezsem, onun önünde ağlayacaktım ve ona bu zevki tattırmak istemiyordum.

Bu yüzden ondan uzaklaştım ve kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. Kalbim acıyordu. Tanrım, bu çok acı veriyordu. Jesse eskiden çok nazikti. Çok *iyiydi*. Nasıl bu kadar değişebilmişti?

Elim pürüzsüz pirinç kapı koluna dolandı ve kapıyı çekerek açmaya çalıştım. Jesse'nin avuç içi tahtanın üzerinde düzleşti, vücudu beni içine hapsetti. Kulağımın kabuğuna doğru eğilirken teninin sıcaklığını hissedebiliyor, nefesindeki bira ve tekila kokusunu alabiliyordum.

"Şu anda göremiyor olabilirsin ama sana bir iyilik yapıyorum."

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Bana daha fazla iyilik yapma, *pislik*."

"Haklısın. Haklıyım."

"Ne?"

"Bir pislik. Ben bir pisliğim."

Birkaç adım geri çekildi, vücudunun sıcaklığını ve teninin kokusunu da beraberinde götürdü. Sonra, ona tekrar bakmak için dönmeden kapıdan çıktım.

Arabama güvenli bir şekilde binene kadar gözyaşlarımın düşmesine izin vermedim.

Nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilirdim? Belki de gerçek Jesse buydu ve ben bunu göremeyecek kadar kördüm. Ama, Tanrım, benim yüzümden gülmüş olmalı. Zavallı küçük Quinn ve onun liseli aşkı.

"Biz *öpüşmedik*. Sen *öpüştün*. *Öpüştük*. Beni."

Bu kadar güzel biri nasıl bu kadar zalim olabilir?

Artık bir önemi yoktu. Jesse'nin benim hakkımda ne düşündüğü, ne söylediği ya da ne yaptığı umurumda değildi. İşim bitmişti.

Değerli zamanımın bir dakikasını daha onun için endişelenerek, onu düşünerek ya da onu hayal ederek harcamayacaktım.

Arabayla uzaklaşırken orta parmağımı açık penceremden dışarı uzattım ve evi gözden kaybolana kadar orada tuttum. Görmeyecek olması bile önemli değildi. Bu küçük meydan okuma hareketi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jesse

GÜZEL BİR KADINA ASLA GÜVENME.

Alessia Rossi sadece kalbimi parçalamakla kalmamış, aynı zamanda kariyerimi de mahvetmişti. Bazıları bunu kendime yaptığımı söyleyebilir.

Kendi mezarımı kazmıştım.

Kelimenin tam anlamıyla, mecazi anlamda ve akla gelebilecek her şekilde sikilmiştim.

Ateşle oynadığınızda yanarsınız ve ben kundakçı olmuşum. Benzinin üzerine kibriti çakmış, sonra da arkama yaslanıp hayatımın yanıp kül olmasını izlemiştim.

Hiçbir şeyi yarım yamalak yapan biri olmamıştım. Neden şimdi başlayayım?

Ve tüm bunların sebebi yanlış kıızı seçmiş olmamdı. Onun benim tek gerçek aşkım olduğuna inanacak kadar saf ve aptaldım ve onun kusurlarını ve güvensizliklerini görmezden geldim. Ona her şeyimi vererek, vücudumdaki her hücreyle onu severek, bunun onun için yeterli olacağını düşünmüştüm. Ama Alessia söz konusu olduğunda, onun için dağları bile yerinden oynatsanız yine de yeterli olmazdı.

Siktir et onu. Aşkın canı cehenneme. Bir daha asla kalbimi, üzerinde tepinilsin diye ortaya koymayacaktım.

Dönüşe doğru hızlandım, yola doğru eğildiğimde bacağım neredeyse asfalta sürtünüyordu. Kawasaki Ninja'm kilometreleri tüketti, manzara bir bulanıklık içinde geçti. Uyandığımda üzerimde olan akşamdan kalma hali, adrenalinin etkisiyle tamamen yok olmuştu.

Sabah gezintimden döndüğümde kardeşim Jude beni bekliyordu. Güvertede oturmuş, ayaklarını ahşap korkuluklara dayamış, yüzüne güneş vuruyordu. Ben de oturdum.

yanındaki şezlonga oturdum, kaskımı yere bıraktım ve bana uzattığı kahve fincanını aldım, sessiz bir teşekkürle çenemi salladım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Elimi terli saçlarımda gezdirdim ve ağaçların arasından geçen toprak patikalara baktım. "Hayır."

Bir elini çenesindeki koyu renkli kirli sakalın üzerinde gezdirerek cevabımı düşündü, sonra başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. Sessizce oturduk, ağaçların arasından süzülen sabah güneşini içimize çekerek kahvelerimizi içtik.

Çocukken hep bir ağaç evde yaşamak istediğimi söylerdim. Artık kendime ait bir evim vardı. Oyuncaklarla dolu bir garajım vardı - kirt bisikletleri, dağ bisikletleri, Kawasaki'm, bir ATV. Mesleğimin zirvesine ulaşmıştım. Bir numara olmuştum. Wheaties kutusunun arkasında bile yer almıştım.

Ama kimse sizi tepeden düşüşün ne kadar zor olduğunu konusunda uyarmadı.

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu? Ya da çocuklarla?" Jude'un artık üç çocuğu olduğuna inanmak zordu. Ama hayatının aşkına geri döndüğü sarsıntılı bir yoldan sonra, tüm hayallerini gerçekleştirmek için çalışıyordu.

"Evet, ikisine de."

Kahvemden bir yudum aldım. "O zaman neden buradasın?"

"Çocuklar Lila ile birlikte. İş her zaman orada olacak. Ama sen pek iyi değilsin. Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey varsa söyle, ne gerekiyorsa yaparım."

Jude'un özelliği de buydu. Sözleri boş değildi. Onları gerçekten kastediyordu ve sevdiği insanlar için işleri düzeltmek adına ne gerekiyorsa yapardı.

"Bunu sen bile düzeltemezsin."

"Hepimiz senin için endişeleniyoruz."

"Endişelenmeyin. Ben iyiyim."

"Bu kelimeler yasaklanmalı."

Bir kahkaha attım. "Yasa dışı mı? Şimdi de Vahşi Batı'da mıyız Şerif?"

Homurdandı. "Ne zaman iyi olduğumu söylesem, Lila işin aslını öğrenene kadar rahat etmezdi. Bu yüzden bir süre önce bu sözleri söylemeyi bıraktım. Özellikle de iyi olmadığım zamanlarda."

"Yaşadıklarınız benim hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötü. Savaş bölgesinden yeni dönmedim. Bir spordan emekli oldum. Bu dünyanın sonu değil. Benim istediğim de bu."

"Ben saçmalık diyorum."

"Ne dersiniz deyin. Gerçek bu."

"Bunun belinizi kırmakla bir ilgisi var mı?"

"Pek sayılmaz." Hem vardı, hem yoktu. Kesinlikle yardımcı olmamıştı. Gözlerimi kısarak önümdeki manzaraya baktım. "Geçtiğimiz sezon zihinsel olarak zorlandım. Gerçekten zorlandım. Her yarışı atlatmak için kendimi zorlamam gerekti. Ve bu kendini gösterdi. Artık bir şampiyon olmak için gerekenlere sahip değilim."

İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, Jude'a söylediklerimin hepsi doğrudu. Tüm gerçek değil. Ama emekli olma kararımın büyük bir parçasıydı. Takımın beni kovduğunu kamuoyuna duyurmak yerine 'nazikçe ayrılarak' itibarımı kurtarmıştım.

Belki başka bir takım bulmak için daha çok çabalayabilirdim. Ancak iki takımla daha konuştuktan ve onlar da geçmişte olduğu gibi beni kadrolarına katma şansına atlamak yerine tereddüt ettikten sonra anladım. Haber yayılmıştı.

"Her zaman, sonunda emekli olduğumda, hala zirvedeyken çekip gideceğimi düşünmüştüm. Ama hayat her zaman plana göre gitmiyor."

Jude cevap vermedi. Beyninde bir şeylere kafa yorduğu, hikayemin parçalarını birleştirmeye çalıştığı belliydi.

birlikte. Bulmacanın bazı parçalarının eksik olduğunu anlayacağını biliyordum.

En büyük kardeşim çok zekiydi. Hiçbir şey onu geçemezdi. O her zaman benim kahramanımdı, çocukken örnek aldığım adamdı. Onun bastığı yere tapardım. Tüm umutlarımı, korkularımı ve hayallerimi ona anlatırdım. Ama şimdi, gururum ne kadar başarısız olduğumu kabul etmeme izin vermiyordu. Ne kadar kötü çuvalladığımı.

"Bana ne olduğunu anlatmaya hazır olduğunda, beni nerede bulacağını biliyorsun." Bu sözlerle sandalyesinden kalktı, yumruğunu benimkine vurdu ve uzaklaştı.

Ayak sesleri kaybolduğunda koltuğuma geri yaslandım ve kahvemi bitirdim.

Şimdi kimdim ve hayatımın geri kalanında ne halt edecektim?

Yirmi yıl boyunca moto benim hayatımdı, bildiğim tek şeydi. Benim tutkumdu. Hayalim. Ve şimdi... Kendimi çok boş hissediyordum.

Hedeflerim yoktu. Hayallerim yoktu. Uğruna çalışacak hiçbir şeyim yoktu. Çok fedakârlık yapmış, çok çalışmış ve kariyerime çok odaklanmıştım. Sakatlık üstüne sakatlık geçirmiş ve acıya göğüs germiştim. Ancak fiziksel acı, uğruna çabalayacak hiçbir şeyim kalmadığı hissini yanında sönük kalıyordu.

Bundan daha da kötüsü, takım sahipleri benim sağduyum ve karakterimi sorgulamışlardı.

Hayatım boyunca doğru şeyleri yapmaya ve katı bir ahlak kuralına bağlı kalmaya çalıştım. Güçlü bir iş ahlakı ile dürüst ve sadık olmak üzerine itibarımı inşa ettim. Muhabirler her zaman, kelimenin tam anlamıyla gerçek bir şampiyon olduğumu söylerlerdi.

Ne zaman kaybetsem, bunu nezaketle yaptım. Asla öfkelenen ya da rakipleri kıskırtan biri olmadım. Bunun yerine, eve gittim ve yaralarımı özel olarak sardım.

Bu yüzden yılların emeğini bu kadar çabuk yok etmem şok ediciydi. Dahası, kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Çalan telefonumu cebimden çıkardım ve ekrandaki isme baktım. Suçluluk duygusu içime çöktü. Lanet olsun. Dün gece tam bir pislik gibi davranmıştım. Ona bok gibi davranmıştım. Bunu hak eden son kişiye. Benim güneş ışığım.

Telefonu ben açtım. "Selam. N'aber?"

"Boş durmaktan nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden senin için bir işim var," dedi Mason, sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi konuşarak.

"Ne tür bir iş?"

"Unuttuysan söyleyeyim, sen ortaksın. Bu yaz yardımına ihtiyacım olabilir."

"Tam olarak neyle?" Bira şirketine sadece Mason ve Holden en eski arkadaşlarım olduğu için yatırım yapmıştım. Bira fabrikası onların hayaliydi, benim değil.

"Bu yaz yapacak bir şeye ihtiyacın var. Fazladan yardım işime yarayabilir."

"İşler iyi gidiyor mu?"

"Moto efsanesi barın arkasında olsaydı daha iyi olurdu." Şaka yapıyordu ama vücudumdaki her kas gerildi. Omuzlarımı açtım ve üzerimden atmaya çalıştım.

"Baloncuğunuzu patlattığım için üzgünüm, ben eski biriyim. Beni barın arkasına koymanın işinize bir faydası olmaz."

"Öncelikle, ne olduğunu bilmiyorum çünkü konuşmuyorsun. İkincisi, ağzından çıkan bu saçmalığı kabul etmeyeceğim bile. Üçüncüsü, sen beni göremiyorsun ama ben burada dünyanın en küçük kemanını çalıyorum."

Güldüm ve elimi yüzümde gezdirdim. Mason'ın saçmalıklarını yüzüne vuracağına her zaman güvenebilirdin.

"Acıma partisi bitti mi?"

"İşimiz bitti. Telefonu kapattıktan sonra bir kişilik acıma partisine devam edeceğim."

"Kahretsin, dostum. Eğer konuşmak istiyorsan-

"Hayır. Ben iyiyim." İyi değildim ama benim saçmalıklarımla uğraşmasına gerek yoktu. Kendine acımak ezikler içindi, babamın da dediği gibi

Hayatım boyunca kafama kazındı. "Alışmak biraz zaman alacak."

"Yaz boyunca bizimle takılmak için bir neden daha. Yapmak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama yapacak daha iyi bir işin var mı?"

"Yapacak daha iyi milyonlarca şey bulabilirim." "Bir tane söyle."

Çizmeli ayaklarımı parmaklıklara dayadım ve mavi gökyüzünde sıçrayan bulutlara baktım. Mason'ın bira şirketinde çalışmak için bana ihtiyacı yoktu. Onu yirmi yıldır tanıyordum, bu yüzden bundan daha fazlası olması gerektiğini biliyordum. "Neler oluyor?"

"Quinn'i yaz için işe aldık." "Ve?"

"Ve... sana bunu söylediğimi öğrenirse beni öldürür."

Daha dik oturdum. "Bana ne söyledi? Neler oluyor? Yine mi hasta?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Quinn iyi. Onu Teksas'ta kalmaya ikna etmeye çalışacağız."

"UCLA'ya gideceğini sanıyordum. Kalbini oraya koymuş."

"Evet, biliyorum. Sen orada yaşarken bir şey vardı. Ona göz kulak olacağını biliyorduk. Arkadaş olacağını. Sana ihtiyacı olduğunda her şeyi bırakırdın. Ama şimdi Teksas'a döndüğün için, ona bakacak kimse olmadan bu kadar uzakta olmasına izin vermekten çok endişeliyiz. Eğer ona tekrar bir şey olursa... Kahretsin, bunu düşünmek bile istemiyorum. Geçen sefer onu zamanında bulamasaydık burada bile olmayacaktı, dostum."

Derin bir nefes aldım ve gözlerim kapanırken bıraktım. Quinn'i o hastane yatağında hayal edebiliyordum. Çok solgun. Çok küçük. Onu hayatta tutan tüm o tüplere ve makinelere bağlıydı. Quinn her zaman çok cesur, çok iyimser olmuştu.

Sen lanet bir pisliksin, Jesse.

Ona o şekilde davrandığım için kendi suratıma yumruk atmak istedim. Sadece dün gece değil. Noel arifesinde de. Ben de onu öpmüştüm. Liseli bir kızı öpmüştüm. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini. Ellerim onun küçük, sıkı vücudunda gezinirken yumuşak dudaklarını öpmüştüm ve kışını avuçlayıp onu kendime çekmiştim.

Ne kadar alçalabilirdim? Nasıl bir adam olmuştum ben?

Ama yine de anlamadım. "Kimse bunu istemiyor. Hepimiz onun mutlu ve sağlıklı olmasını istiyoruz. Ama o Cali'ye gitmeyi kafasına koymuş." Bunu biliyordum çünkü bana Noel arifesinde söylemişti. Ve ondan önce onu her gördüğümde. "Bu onun hayali."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Mason sessizce. "Ama üniversiteden sonra her zaman orada yaşayabilir. Şu anda tek başına yaşamak için çok genç. Ve onun ne kadar hayalperest olduğunu biliyorsun. Yani ilaçlarını almayı unutursa, doğru beslenmezse ya da kendine dikkat etmezse, vücudu onu yine yarı yolda bırakabilir."

Vücudu formdaydı ve sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da herkesin ona hak verdiğinden daha güçlüydü. Quinn kim olduğunu ve ne istediğini biliyordu ve sadece on sekiz yaşında, bu oldukça etkileyiciydi.

"Bunların benim bira fabrikasında çalışmamla ne ilgisi var?"

"Seni seviyor, dostum. Seni çocukluğundan beri seviyor. Seni nasıl takip ettiğini ve seni sevdiğini söylediğini hatırlıyor musun? Altı ya da yedi yaşındaydı ve gözlerinde çizgi film kalpleri vardı."

Bu anıya güldü ve genellikle ben de ona katılırdım. Ama şimdi güleliyordum çünkü bunu Quinn'in suratına geri fırlatmıştım. Peki neden? Çünkü o kadar acı ve öfkeliydim ki, vücudunda tek bir kötü kemik bile olmayan bir kıza saldırma ihtiyacı hissettim. Quinn iyiydi ve

Doğru. Yalancı ya da hilekar değil. Kurnaz ve çıkarıcı değildi. Beni incitecek tek bir şey bile yapmadı.

"Holden ve ben bu yaz onunla biraz zaman geçirirsen onu Teksas'ta kalmaya ikna etmenin daha kolay olabileceğini düşündük. Buranın evin olduğunu söylemiştin ve kalmayı planlıyorsun, değil mi?"

Burası evimdi ve ben kalıyordum. En azından şimdilik. Bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar. "Bunun harika bir fikir olduğunu sanmıyorum." Aslında, bunun boktan bir fikir olduğunu biliyordum.

"Elimizdeki en iyi şey bu. İyilik istemekten nefret ederim. Uğraşman gereken çok şey olduğunu biliyorum ama bana bu iyiliği yaparsan sana borçlu kalacağım."

"Quinn artık küçük bir çocuk değil. Benden o kadar hoşlanmadığına bile eminim."

Sanki ona dünyanın en komik fıkrasını anlatmışım gibi güldü. "Evet, tamam. Ama günün sonunda, sen onun için her zaman iyi bir arkadaş oldun. Başka bir ağabey gibi ama onun yarısı kadar sinir bozucu değil."

Onu bu işten vazgeçirmek için bir deneme daha yaptım. "Neden ona gerçeği söylemiyorsun? Onun için endişelendiğini ve evine yakın bir yerde kalmasını istediğini?"

"Ona söyledik. Gitmeye bu kadar kararlı olmasının nedeninin bu olduğuna eminim. Bağımsızlığını istiyor ve aşırı korumacı ağabeylerinden uzaklaşmak istiyor. Ama biz bunu sadece onu sevdiğimiz için yapıyoruz."

Bunu biliyordum. McCallister'lar gibi Cavanaugh'lar da her zaman ailenin her şeyden önce geldiği ilkesine bağlı kalmışlardı. Kardeşlerimize sadıktık, birbirimize yardım etmek için elimizden geleni yapardık ve her zaman birbirimizin yanında olurduk. Bu yüzden bunun iyi bir fikir olmadığını bilmeme rağmen neden böyle düşündüğünü anlıyordum. Kız kardeşini seviyordu ve onun iyi olduğundan emin olmak için her şeyi yapardı.

"Suçluluk kartını oynamak istemiyoruz. Bunun Quinn'in kararı olmasını istiyoruz. Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum. Ama denemekten zarar gelmez."

"Eğer işe yararsa..." Ki öyle olacağından oldukça şüpheliydim. "Sonra ne olacak? İyi bir üniversiteye gitmek istiyor. Bunu onun için mahvedemezsin."

"Evet, o konuda. Bunun aramızda kalması gerekiyor. Ama sen ailedensin, bu yüzden sana güvenebileceğimi biliyorum. UT Austin sonbaharda onun için bir yer tutuyor. Babam birini tanıyor... Neyse, önemli değil. Quinn'in bundan haberi yok."

"Eğer öğrenirse, çok kızar." Ve onu suçlayamam.

"Biliyorum. Bu yüzden aramızda kalması gerekiyor. Şimdilik. Peki ne diyorsun? Bize yardım edecek misin?"

Hayır demeliyim. Ya da ona gerçeği söylemeliydim. Ama ikisini de yapamazdım. Bu konudaki her şey yanlıştı. Kimsenin Quinn'i Kaliforniya hayalinden vazgeçmeye ikna edebileceğini bilmiyordum ve içten içe onunla bu şekilde oynamanın doğru olduğuna inanmıyordum. Evet, anladım. Cehennemi yaşamıştı ve sadece on sekiz yaşındaydı.

Ama herhangi birinin, onu seven ailesinin bile, onun hayalleriyle oynamaya hakkı var mıydı?

Aksine, benimle vakit geçirmek evden ayrılma isteğini daha da artıracaktı. Ama belki de bu ona hâlâ arkadaşı olduğumu, hâlâ onu kolladığımı göstermek için bir fırsat olabilirdi. Söylediğim sözler için üzgün olduğumu bilmesini sağlardım.

Planlarını engellemek yerine, hayallerini gerçekleştirmesine yardım etmenin bir yolunu bulurdum. Kardeşlerini Quinn'in artık bir çocuk olmadığına ve gitmesine izin vermenin onun için yapabilecekleri en iyi şey olduğuna ikna ederdim.

Kafamda bir plan tasarlarken bile bunun boktan bir plan olduğunu biliyordum. Ama Mason'a yardım etmek için elimden geleni yapacağımı söyledim ve iyi bir arkadaş olduğum için bana teşekkür ettiğinde suçluluk duygusunu bir kenara ittim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jesse

ERTESİ AKŞAM, BİSİKLETİMİ QUINN'IN EVİNİN YANINA PARK ETTİM.

kiraz kırmızısı VW Beetle'a bindim ve tarladan geçip meyhaneye doğru yürüdüm. Binanın yan tarafına geldiğimde, kolları tabaklarla dolu olarak ön kapıdan çıktı. Ön verandada oturan dört kişilik bir aileye servis yapmasını izledim. Turuncu neon Nike'lar giymişti ve şortu o kadar kısaydı ki yasadışı olmalıydı.

Quinn ufacıktı. Bir buçuk metre boyunda ve sadece bacakları vardı. Naif ve masumdu, hayatımda gördüğüm en parlak gülümsemeye sahipti. Bal sarısıydı ve ışığa göre kahverengiden yeşile dönen iri ela gözleri vardı.

On sekizinci yaş gününde evime geldiği gece, bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Ondan önce, onu hep Mason'ın küçük kız kardeşi olarak düşünmüştüm. Ama o gece... onda farklı bir şeyler vardı. Sadece 18 yaşında olduğunu unutmuştum, hala lisedeydi. Tamamen yasak bölge.

Bunun için milyonlarca şeyi suçlayabilirdim. Özgüvenim darbe almıştı ve sürekli acı çekiyordum. Sırtım. Kalbim. Vücudumdaki her kemik ve kas. Vücudumun sınırlarını zorlamıştım. Acıya rağmen sürdürdüm, yaklaşan Supercross sezonu için yorucu bir antrenman programı uyguladım.

Benim seviyemde, bir atlet olarak bulunduğum seviyede, arkanıza yaslanmayı göze alamazdınız. Üstünlüğünüzü kaybetmeyi göze alamazdınız çünkü o zaman birileri gelir ve unvanınızı elinizden alırdı. Bu yüzden hayatım boyunca kazanmak, kazanmak, kazanmak için çabaladım.

Sırtımı kırdıktan ve üçüncü beyin sarsıntımı geçirdikten sonra tekrar yarışmaktan korkuyordum. Hiç itiraf etmemiş olsam da başarısız olmaktan korkuyordum.

Bu yüzden aklımda çok şey vardı.

Alessia'yı düşünmüyordum bile. En azından o gece.

Quinn kapımda belirdiğinde, yanakları soğuktan pembeleşmiş, gözleri yeşil ve yıldızlarla doluydu - işte böyle görünüyordu, sanki gözlerinde yıldızlar vardı. Büyük hayaller, umutlar ve gelecek için planlar. Ve evet, belki ben de onun bana bakışını seviyordum. Zedelenmiş egomu okşaması ve bana hayallerinin erkeği olduğumu hissettirmesi.

Tam önümde duruyordu, gözleri benimkilere dikilmişti ki, "Doğum günüm için istediğim tek bir şey var. Bir doğum günü dileğim var ve belki sen bunu gerçekleştirebilirsin."

Ve sanırım ben daha soruyu sormadan ne cevap vereceğini biliyordum. "Dileğin nedir, Quinn?"

"Öp beni. Beni öpmeni istiyorum, Jesse."

Şimdi döndü, içeri girmek üzereydi ki beni onu izlerken yakaladı. Kaçmaya fırsat bulamadan, aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda sildim ve önünde durdum. "Hey, Günışığı Kızı."

"Hey, pislik."

Tamam. Yani Quinn bunu kolaylaştırmayacaktı. Gülümsedim çünkü benim saçmalıklarına katlanmaması beni mutlu ediyordu. O bundan daha iyiydi. Daha güçlü ve daha vahşiydi.

Çocukken ona her zaman, kendisine bir kraliçe gibi davranmayan hiçbir erkekle yetinmemesini söyledim. Bana onun kralı olacağımı söylerdi. Ama bu uzun zaman önceydi.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mason sana söylemedi mi? Ben yeni yaz barmeniyim. İçki odasında çalışacağım."

Gözleri büyüdü ve keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Tam da bu yazın daha kötü olamayacağını düşünürken. Şimdi gerçekten üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyorum."

Benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi ön kapıya doğru fırladığında irkildim.

Daha önce herhangi bir şüphem olduysa bile, şimdi bunu kesin olarak biliyordum. Bu plan en kötü şekilde geri tepecekti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, arabasına doğru koşarken yan camlardan onun neon turuncu Nike ayakkabılarını izledim. Benden uzaklaştığını düşündüğüne şüphe yoktu. Sanırım beni bisikletime yaslanırken görmemişti. Kaputun etrafında döndü ve kısa bir süre durdu, eli kalbine gitti. "Aman Tanrım. Holden'la bira fabrikasında olduğunu sanıyordum."

Kilitlere bip sesi verdi ve arabasının kapısını çekerek açtı. "Özür dilerim." Tam karşısında durana kadar ona doğru ilerledim.

Arkasında.

Arabasına binip kapıyı çarparak kapatmadan önce bir an duraksadı, sırtı bana dönüktü. Camı indirdiğinde, özrümü kabul edeceğine dair umutlandım.

"Artık hayatında yapacağın şey bu mu?
Bira servisi mi?"

"Sadece birkaç aylığına bir arkadaşına yardım ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Burada çalışmakla hiç ilgilenmedin. Neden şimdi?"

"Şu anda işsizim. Yazı geçirmek için eğlenceli bir yol olacağını düşündüm."

"Doğru. Eğlenceli zamanlar için sabırsızlanıyorum," dedi kontak anahtarını çevirirken.

"Geçen gece söylediğim şeyler için özür dilerim. Söylediklerim yersizdi."

"Evet, kelimelerle ilgili bir şey bu Jesse. Bir kez ortaya çıktılar mı, geri alamazsın. Ayrıca, bana bir iyilik yaptın. Beni liseli kız aşkımdan kurtardın. Bu

Aslında özgürleştirici. Bu yüzden sana teşekkür etmeliyim. Çok haklıydın. Sen düşündüğüm gibi biri değilmiştin. Eskiden tanıdığım Jesse asla pes etmezdi. Korkak ya da yalancı da değildi. Ama insanlar değişir." Bir omzunu silkti. "Ya da belki seni hiç tanımamışımdır. Belki de sadece senin fikrine aşkıttım. Zihnimde yarattığım bir fanteziye, senin gerçekte hiç var olmamış ideal bir versiyonuna."

Çenem sıkıştı ve burnumdan birkaç derin nefes aldım. Kahretsin, kelimelerini silah gibi kullanıyordu. Hedeflerine ulaştıklarını biliyormuş ve bundan mutluluk duyuyormuş gibi gülümsedi.

Sonra arabasını sürüp gitti ve beni orada öylece bıraktı, güneş ışığının nereye gittiğini merak ediyordum.

Ama biliyordum. Quinn'i sözlerimle ve davranışlarımla ezmiştım ve o da bunu sineye çekmek yerine saldırarak geri gelmişti.

Güvenini yeniden kazanmak için *üzgün olduğumdan* daha fazlası gerekecekti.

Ama bana olan inancını geri kazanmaya kararlıydım. Quinn'in bana tekrar inanmasına ihtiyacım vardı.

ALTINCI BÖLÜM

Quinn

EĞER GÖZLERİM GERÇEK HANÇERLER FIRLATABİLSEYDİ, ESMER yerde acı içinde kıvranıyor, son nefesini veriyordu.

Aman Tanrım. Bunu sadece ben düşünmedim. Ama evet, evet, düşündüm.

Eğer kıkırdarsa ya da barın öbür ucuna uzanıp koluna bir kez daha dokunursa, odanın öbür ucuna uçacak ve yumruğumu onun güzel suratına indirecektim.

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrılmış, harekete geçmeye hazırdı.

Dene beni, kaltak. Beni it ve ne olacağını gör.

Aman Tanrım. İşte yine başladım. Bunu kontrol altına almam gerekiyordu. Derin nefes al Quinn. Sen şiddet yanlısı biri değilsin.

Ama vay canına, Alessia Rossi'ye çok benziyordu. Bunun için mi gitti? Eski kız arkadaşına benzeyen kızlar mı? Bu kız Gianna'ya benziyordu. Ya da Gabriella. Nereden gelmişti ki?

Neden umursayayım ki? Jesse McCallister'dan nefret ediyordum. Peki neden hain kalbim beynime yanlış sinyaller gönderiyordu?

"Quinn. Ne halt ediyorsun sen?" Declan bağırdı.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Ellerini havaya kaldırdı, öfkesi zorlukla kontrol altına alınmıştı.

"Bu yiyecekleri görüyor musun?" Geçidin üzerinde duran tabakları işaret etti. "Beş dakikadır orada duruyor."

"Bu yüzü görüyor musun?" Yüzümü gösterdim.

"Umurumda olup olmadığını sor."

Gözlerini bana dikti. "Bu tavır da neyin nesi?"

Omuzlarım çöktü, yanlış yerleştirilmiş öfkem hemen dağıldı. "Özür dilerim. Ben sadece..." Yüksek sesle iç çektim, bastırdığım tüm hayal kırıklığımı dışarı attım.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Kara kaşları çatıldı, gözleri yüzümde gezinirken öfkesinin yerini endişe aldı. "Neden biraz ara vermiyorsun? Carly senin yerine bakabilir."

"Ben iyiyim. Kendimi iyi hissediyorum." Daha fazla iknaya ihtiyacı vardı. İki parmağımı kaldırdım. "Scout'un onuru. Ben sadece... yaptığım şeyi yapıyordum."

"Hayal kuruyorum."

"Evet." Gülümsedim. Gerçeği bilmesindense böyle düşünmesine izin vermek daha iyiydi.

Bazen Declan sinir bozucu ve çabuk öfkelenen biriydi ama bunun onun için önemli olduğunu biliyordum ve güzel eserlerini uzun süre bekleterek mahvetmek istemiyordum. Daha önce dayak yiyen Carly gibi ayaklarımın yerden kesilmesini istemiyordum. Benim aksime, o mükemmel bir garsondu.

"Daha iyisini yapacağım," diye söz verdim. Declan bana şüpheci bir bakış attı ve başını salladı, yaz boyunca bana mahkûm olduğu gerçeğini kabullenmişti.

Tabakları aldım ve dışarıda oturan bir çifte teslim ettim. Ne yazık ki, iki bira daha sipariş ettiler, bu da barın arkasındaki pislikle uğraşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kalçamı barın ucuna yasladım ve parmaklarımı tahtaya vurarak esmer kıza gülümsemesini kesmesini ve siparişimi doldurmasını bekledim.

Sonunda iki fıçı birayı önüme koyduğunda, onları alıp kaçmalıyım ama hayır, koca ağzımı açmam gerekiyordu. "Sosyal saatinizi böldüğüm için üzgünüm."

Bana yavaşça sırtıttı ve ön kolunu bara yaslayarak benim alanıma girdi. Geri çekilmek, aramıza biraz mesafe koymak istesem de kendimi yerimde durmaya zorladım.

Artık duygularının düğmesini nasıl çevirebildiğini bildiğimden, gülümsemesi eskisi kadar çekici görünmüyordu. Aslında, artık onun cazibesine karşı tamamen bağışıklık kazanmıştım.

"Sesin çok üzgün gelmiyor."

Bir omzumu silktim. "Öyle ya da böyle umurumda değil."

"Liseye beraber gittik. Yani oldukça yakındık."

Eminim öyledir. "Aferin sana. Eminim o eski ateşini yeniden canlandırabilirsin."

Kıkırdadı, eğleniyordu ve ben kendimi tekmelemek istedim. Neden öylece çekip gidemiyordum? Neden her zaman çok fazla şey söylemek zorundaydım?

Biraları aldım, etrafımda döndüm ve duvara çarptım. Oomph. Holden ellerini üst kollarıma koyarak beni sabitledi. Bira, bardakların kenarlarından onun tişörtüne sıçradı.

"Tanrım, Quinn." Beni bıraktı ve Jesse'nin ona fırlattığı bar havlusunu alıp ıslak tişörtüne silerek birayı emdi, sonra da barın üzerine attı. "Nereye gittiğine dikkat et."

"Bana sinsice yaklaşmanı beklemiyordum, değil mi? I?"

İçini çekti ve biraları elimden aldı. "Hey dostum, iki bira müesseseden."

Dönüp az önce esmer kızın yanına gelen ve kolunu kızın omuzlarına dolamış olan adama baktım. Onu tanıdım. Liseden arkadaşları Tanner'dı.

Jesse önüme iki yeni bira koyarken sııttı. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Tesadüf olup olmadığını bilmiyordum ama bu hafta üçüncü vardiyamdı ve Jesse de benimle aynı saatlerde çalışıyordu. Kardeşlerime şikâyet edersem, Jesse'yle neden sorun yaşadığımı bilmek isteyeceklerdi. Onlara gerçeği söyleyemeyeceğime göre, bunu kendime saklamak zorundaydım.

Ama gerçek şu ki, geçen hafta ona o sözleri söyledikten sonra bir zafer duygusu hissetmemiştim.

Onu incittiğimi söyleyebilirim.

Jesse'yi incitmek benim de kalbimi acıttı. Sözlerimin boş olduğunu bu şekilde anladım. Kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, ona hâlâ aşık oldum. Muhtemelen her zaman da aşık olacaktım.

Ama kırılğan kalbimi korumam gerekiyordu.

Kendimi tekrar ortaya koyarsam, sadece yere d ü ŝ m e k için, incinecek tek kişi ben olurum.

Sözlerim sinirlerine dokunmuş o l a b i l i r d i ama en fazla egosunu zedelemişti, kalbini kırmamıştı.

Vardiyamdan sonra tuvaletten çıktığımda Jesse beni bekliyordu. Çıkarken, neredeyse burada yaşayan Mason'a veda ettim. Jesse beni arabama kadar geçirdiğinde hiçbir şey söylemedim. Belki de beni arabama kadar geçirmiyordu bile. Motosikleti hemen yanına park etmişti.

"Madem bütün yaz benimle kalacaksın, ateşkes yapmaya ne dersin?"

Arabama binip uzaklaşmak yerine, arabanın yan tarafına yaslandım, yüzüm ona dönüktü, korunmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Neden onu sevmek zorundaydım ki? Dünyadaki onca erkek varken neden ona aşık olmuştum? Eski duygularımın hiçbiri de yok olmamıştı. Ama onları derinlere ittim ve yeniden ortaya çıkmalarına izin vermemeye yemin ettim.

"Ateşkes mi?"

"Tüm o saçmalıkları söylemeden ve... öpüşmeden önce... arkadaştık, değil mi?"

Öpücük. Yani Jesse hatırlıyordu.

Bir omzumu kaldırdım ve yüz ifademi okuyamaması için yüz hatlarımı düzelttim. "Sanırım öyle." Benim için arkadaştan çok daha fazlasıydık, ama sanırım şimdiye kadar olduğumuz tek şey buydu. *Arkadaştık.*

"Bunun iyi bir mazeret olmadığını biliyorum ama zor bir dönemden geçiyorum. Buktan bir yıl geçirdim. Senin yaşadığın gibi bir ölüm kalım meselesi değil."

Beni etkileyen onun kırılганlığıydı. Jesse her zaman kendinden o kadar emin, hayattaki yolundan o kadar emin ve kariyerine o kadar odaklanmıştı ki, hayatının ne kadar boş olduğunu hayal bile edemiyordum.

onsuz hissetmeli. "Farklı türde ölümler vardır. Bir rüyanın ölümü de aynı derecede kötüdür. Ve ben... ben üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum ama kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İyi bir nedenin olmadan öylece çekip gidemezsin."

Bana küçük bir gülümseme verdi ama bana çok üzgün göründü. "Kaliforniya hala hayalin mi?"

Başımı salladım. "Evet. Hâlâ bunu istiyorum. Ailemin heyecanlanmadığını biliyorum. Ama ben sadece kendime ait bir şey istiyorum. Benim için çok şey yaptıklarını hissediyorum ve bu fırsatı boşa harcamamamın önemli olduğunu düşünüyorum. Yani, bana hayatta ikinci bir şans verildi ve ben bunu dolu dolu yaşamak istiyorum." Kulağa dramatik geliyordu ama öyle hissediyordum. "Ve iyi olduğumu görmelerini istiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Bunu bir an bile tereddüt etmeden, sanki buna gerçekten inanıyormuş gibi söyledi.

Jesse'nin olayı buydu. Bana her zaman inanırdı. Hayallerimle asla dalga geçmez, onları ya da beni küçümsemezdi. Bu yüzden o gece bana böyle şeyler söylemesi daha da incitici olmuştu.

"Hâlâ yazar olmak istiyor musun?"

Gülümsedim çünkü hatırlamıştı. Ona hayalimin bu olduğunu söylediğimi hatırlamıştı. "Evet. Tek istediğim buydu. Seyahat etmek ve dünyayı görmek de. Tüm bunları hâlâ yapmak istiyorum."

"O zaman umarım tüm hayallerin gerçek olur."

Sesi o kadar içtendi ki ona inandım. Ve Jesse'yi her zaman önemsemiş olan yanım beni "Peki ya sen?" diye sormaya itti.

"Sanırım yeni rüyalara ihtiyacım var."

"Evet, sanırım öyle. Çünkü hayallerin olmadığı bir hayat kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücüdür."

Yine o gülümseme vardı. Çok üzgün görünen. Kollarımı ona sarıp her şeyin yoluna gireceğini, yeni bir hayal bulacağını ve bir gün Alessia Rossi'yi tamamen unutacağını söylemek istememe neden olan gülümseme. Ama

Kollarımı göğsümde kavuşturarak olduğum yerde kaldım ve onu rahatlatmak için hiçbir harekette bulunmadım.

"Yani... arkadaş mıyız?"

"Tabii. Arkadaşız." Ama bunu söylerken bile asla eskisi gibi arkadaş olamayacağımızı biliyordum.

Derinlerde bir yerde, onun hâlâ iyi olduğunu biliyordum. Uzun zaman önce aşık olduğum adam olduğunu. Ama şimdi, kalbimi kırmasının ne kadar kolay olacağını da biliyordum.

Böylece bu ateşkese, bu dostluğa, o öpücükten ve bir hafta önce onun evine gidip sözleri ve davranışları karşısında ezildiğim o geceden önce olduğumdan biraz daha bilge ve biraz daha bıkkın bir şekilde girdim.

Bu plandaki tek kusur neydi? Artık dudaklarını dudaklarımda hissettiğime göre, tek istediğim onu tekrar öpmekti.

Bu da muhtemelen beni mazoşist yaptı.

Jesse için dileklerimi daha fazla harcamamalıydım. Onları bir dakika önce çok nazik, bir dakika sonra çok zalim olabilen güzel bir çocuğun öpücüğünden daha önemli şeyler için saklamalıydım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Quinn

"İYİ OLACAĞINA EMİN MİSİN?" DIYE SORDU ANNEM.

milyonuncu kez. Pazartesi sabahıydı, izin günümdü ve vedalaşmak için erken kalkmışım.

"İyi olacağım." Kahvaltılık smoothie'mi uzun bir bardağa doldurdum ve bir yudum aldım, dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirirken ve ihtiyacı olan her şeyin olup olmadığını iki kez kontrol ederken gözlerim ondaydı. Annem çok düzenliydi, bu yüzden onun da öyle olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Ben yokken parti yok. Eve döndüğümde evin hâlâ ayakta olmasını istiyorum."

"Ben Declan değilim."

"Declan. Onun gençlik yıllarını unutmayı tercih ederim." İç çekti. "Kafamdaki tüm gri saçlardan o sorumlu."

"Senin hiç beyaz saçın yok." Annemin saçları benimkilerden daha açık bir sarı tonundaydı ve benim aksime her sabah işe gitmeden önce fön çeker ve şekillendirirdi. Bugün saçlarını geriye doğru düz bir şekilde toplamıştı.

"Çünkü röfle için üç yüz dolar harcadım. Şimdi, yanınıza almayı unutmayın-"

"Anne. İlaçlarımı her gün alıyorum. Endişelenmeyi bırak. Sadece bir haftalığına gideceksin."

"Bunu biliyorum. Ama baban... Tanrı." Şakaklarına masaj yaptı. "Batı Yakası'nda olmak için neden bu haftayı seçtiğini anlayamıyorum."

Sanki Batı Yakası'nda ya da otuz dakika ötede, Austin'deki lüks binasında olmasının bir önemi varmış gibi. Babam artık pek ortalıkta yoktu, bu yüzden ona güvenmeyi bırakmışım. Umurumda değilmiş gibi davranmak, kendimi daha fazla hayal kırıklığına uğratmaktan çok daha iyiydi.

Annemle babamın bir işi nasıl birlikte yürüttükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkisi de geri adım atmaya ya da işlerini bırakmaya istekli değildi.

Neredeyse otuz yıl önce sıfırdan kurdukları bir şirketin hisseleri. Bir çiftlik standıyla başlamışlardı. Sonra Austin'de ilk mağazalarını açtılar. Ve şimdi, ülke çapında yüz yirmi yedi Green Fields Market'leri vardı. Bu kadar çok şey başarmış olmalarına rağmen aynı odada bile bulunamamaları akıllara durgunluk veriyordu.

"Bu hafta Kuzeydoğu bölge ofisleriyle toplantı yapacağımı biliyordu. Aylardır takvimde yer alıyordu."

Annem bir işkolikti. Hep öyleydi. Babam, sadakatsizliğini annemin çılgın çalışma programına bağlayacak kadar ileri gitmişti. Yeterince ilgi göremiyordu. Boohoo, seni koca adam bebek.

Bu yüzden, iş seyahatinde olmadığı zamanlarda bile nadiren evde olduğunu söyleyerek annemin duygularını asla incitmezdim. Annem harikaydı, onu severdim ve bu tür bir suçluluğa ihtiyacı yoktu.

"Seni seviyorum anne. Evi yakmayacağıma söz veriyorum." *Ben Declan değilim.* "Çılgın partiler yok. Her sabah ilaçlarımı alacağım ve sağlıklı besleneceğim. Bana güven, tamam mı?"

"Güveniyorum, bebeğim. Sana tamamen güveniyorum. Sadece endişeleniyorum."

"Biliyorum. Ama şanslısın ki benim üç sinir bozucu kardeşim var ve üçünden ikisi en az senin kadar endişeli. Öte yandan Declan beni en yüksek teklifi verene satar."

Annem güldü. "Büyük kötü Declan bile seni seviyor." Telefonunu kontrol etti. "Tamam. Araba geldi." Topukları kireçtaşı fayanslara vurarak granit tezgâhın etrafından dolandı ve ben de onu yarı yolda karşıladım. Beni kucakladı, sonra alnımdan öptü, sonra beni bıraktı ve rujlu öpücüğünün izlerini silmek için parmak uçlarını alnımda gezdirdi.

"Pillow Talk," dedi gülümseyerek, sürdüğü nude pembe ruja atıfta bulunarak. "Pazar akşamı erkenden evde olacağım. Birlikte güzel bir akşam yemeği yeriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Annem gittikten sonra smoothie'mi, fıstık ezmesi ve ballı tostumu ve dizüstü bilgisayarımı dışarıya, verandaya taşıdım ve havuza bakan yuvarlak cam masaya kuruldum. Yeşil ve beyaz çizgili tente sabah güneşine karşı gölge sağlıyordu.

Yazmanın en sevdiğim yanı, kişiliğimin tüm farklı yönlerini keşfedebilmem, derinlere inebilmem ve hayal gücümü serbest bırakabilmemdi.

Ben masmavi yüzme havuzuna bakarken, Lana Del Rey'in "Summertime Sadness" şarkısı surround ses hoparlörlerinden geliyordu, sabah güneşi Jesse'nin gözleriyle aynı tonda o l a n sudan yansıyor.

Havuzda yüzen bir kız hayal ettim. Kırmızı elbiseli bir güzellik kraliçesi, gözleri boş boş gece gökyüzüne bakıyor, yüzü gümüş bir ayın gölgesinde. Ağzının kenarından kan damlıyordu.

Etrafında, müziğin nabzının attığı, vücutların döndüğü bir parti vardı. Yüzme havuzundaki kızın öldüğünü kimse fark etmemişti. Yaz gökyüzü gözleri ve dağınık kahverengi saçları olan adam bile. Adam bir sarışınla dans ediyordu, yavaş ve şehvetli, elleri kızın vücudunun kıvrımlarında geziniyor, mükemmel dudaklarından yalanlar dökülüyordu.

"Seni seviyorum. Sadece seni seviyorum."

Karanlık tarafımı kucaklayarak ölümcül bir aşk hikâyesi yazdım. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçtu ve kendimi hikayenin içinde tamamen kaybederken kelimeler boş sayfaları doldurdu.

O akşam Evie'nin evinin yanındaki evin önünde durdum ve ona bir mesaj gönderdim. Sonra ön camdan onun evine baktım. Aşırı büyümüş çalılar ve bodur ağaçların ötesinde ne kadar az şey görebiliyordum. Bir zamanlar beyaz olan boya, altındaki griyi ortaya çıkarmak için soyuluyordu,

Ön sundurma eski bir kanepenin ağırlığı altında sarkıyor, evinin etrafındaki zincir çit paslanıyor.

Onu bu dünyadan alıp götürmek ve ona hak ettiği hayatı vermek istedim. Ama Evie yardım kabul etmeyecek kadar gururluydu ve bir keresinde ona para vermeyi teklif ettiğimde iki hafta boyunca benimle konuşmayı reddetti. Aileme ya da başka birine onun nasıl yaşadığını anlatmamı yasakladı. Bu arkadaşlık anlaşılmamızın bir parçasıydı ve onun isteğini yerine getirmedimsem Evie'nin arkadaşlığını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

Taşla zor yer buluşuyor.

Birkaç dakika sonra, yırtmaçlı bir pantolon ve ince askılı siyah bir atletle arabama doğru yürüdü. Ayağındaki kama sandaletler kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını vurguluyordu.

Evie muhteşemdi. Gerçek hayatta gördüğüm en güzel kızdı. Dalga dalga kuzguni siyah saçları, zeytin rengi teni ve bir kedininki gibi çekik yeşim yeşili gözleri vardı. Benim ortaokulumda transfer olduğu altıncı sınıftan beri en iyi arkadaşlık. Onun dünyanın en havalı kızı olduğunu düşünmüş ve onunla arkadaş olmayı kendime görev edinmiştim. Başlarda bana mesafeli davranıyordu ama yıllar geçtikçe bana güvenmeye başladı ve ben de mesafeli davranmanın kendini koruma taktiği olduğunu öğrendim.

Evie'nin hayatında çok fazla insan onu mahvetmiş ve hayal kırıklığına uğratmıştı. Birine güvenmesi için çok şey gerekiyordu.

Yolcu koltuğuna kaydı ve kapıyı kapatırken yorgun bir iç çekti. "Evin önünden geçme. Annem arabana yine bok atabilir."

İkinci kez söylememe gerek kalmadan ve psikopat annesinin öfke nöbetleriyle uğraşmak istemediğimden, arabayı geri çevirdim ve ters yöne doğru sürdüm, yoldaki çukurlardan kaçınarak onu boktan köhne mahalledeki boktan köhne evinden uzaklaştırdım.

Farklı dünyalarda yaşadığımızı söylemek çok hafif kalır.

Annesi onun hayatını cehenneme çevirdi, bu yüzden onu istediğim kadar göremedim. Evie çalışmadığı zamanlarda,

Henüz iki yaşında olan kız kardeşi Wren'e bakıyordu. Bu yüzden ne zaman boş vakti olsa, onun hayatını biraz daha iyi hale getirmek istiyordum. Ama onun sınırlarını biliyordum ve onları ancak bir yere kadar zorlayabilirdim.

"Tako yemeye gidiyoruz," dedim ona bir süre sonra, yaz esintisi saçlarımızı savururken, hoparlörlerden bangır bangır müzik çalarken dolambaçlı yollarda ilerlerken. Altın saatti, kireçtaşı kayalıkları ve inişli çıkışlı yeşil tepeler sıcak bir ışıltıyla yikanıyordu. Keşke bir görüntü yönetmeni olsaydım da bunu filme çekseydim ve hayat hikayemiz için bir fon olarak kullansaydım dedirtti.

"Sonra havuzda takılacağız, birbirimizin tırnaklarını keseceğiz, film izleyeceğiz ve dondurma yiyeceğiz."

"Kulağa cennet gibi geliyor. Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Uzun zaman oldu. Balayının sona erdiğinden endişelenmeye başlamıştım."

Güldü. "Asla. Sen benim tek gerçek aşkımsın." Ayakkabılarını tekmeledi ve çıplak ayaklarını ön panele dikti, sağ kolu ılık esintiyi yakalamak için pencereden dışarı sarktı. Ayak tırnakları da dudakları gibi kiraz karasına boyanmıştı.

"Ee, neler oluyor sana?" diye sordu. "Sanki yıllardır konuşmamışız gibi hissediyorum. Bana her şeyi anlat."

Jesse olayından sonra Evie'yi aramıştım ama o annesinin keş erkek arkadaşıyla uğraşıyor ve onu Wren'den uzak tutmaya çalışıyordu. Bu yüzden ona olanları anlatmadım bile. Evie'nin gerçek hayatla ilgili sorunları vardı, benim hiç uğraşmak zorunda kalmadığım türden sorunlar. Benden daha hızlı büyümek ve daha sert olmak zorunda kalmıştı.

Taco restoranına giderken, Jesse'nin dramını ona anlattım. Konuşmamı bitirdiğimde koluma vurdu.

"Ah. Bu ne içindi?"

"Neyin var senin? Neden bana söylemedin?" Sesi incinmiş gibiydi. Sanki ondan bilerek önemli bir şey saklamışım gibi.

"Sen-" ile uğraşıyordun

"Her zaman bir şeylerle uğraşıyorum Quinn. Ama bu mazeret değil. Bana böyle şeyler anlatmalısın. Ben senin en iyi arkadaşınım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden başka kimseye söylemedim." "Bir dahaki sefere hayatında önemli bir şey olduğunda,

Bunu kendine saklama." Ona anlattığım hikâyeyi düşünerek dudağını çiğnedi. "Tam bir pislik. Sana nasıl böyle şeyler söyleyebilir?"

Benim adıma kızgındı ve ben onu bunun için seviyordum. Evie azılı bir müttefikti ve inanın bana, onun kötü tarafına geçmek istemezsiniz. Değer verdiği insanlara zarar veren herkesin üzerine kutsal bir terör yağdırırdı. "Bilmiyorum. Kendinde değildi. Belki de daha önce hiç görmediğim başka bir yönü vardır."

"İnsanların içindeki iyiliği her zaman görürsünüz. Bunu hak etmediklerinde bile."

Sadece Jesse'den bahsetmediği hissine kapıldım.

Evie hayatında yaptığı bazı şeyler yüzünden korkunç biri olduğunu düşünüyordu ama ben onun bir savaşçı olduğunu düşünüyordum. Kendini ve Wren'i korumak için ne gerekiyorsa yapan bir savaşçı. Benim gözümde Evie'nin içine itildiği hayat dışında kötü bir yanı yoktu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Sözde tekrar arkadaşız ama şimdi onun başka bir yönünü gördüm ve onu tekrar aramıza almaktan korkuyorum."

"*Onu tekrar içeri mi aldın?* Delirdin mi sen? Bir vuruş, o dışarıda." Sözlerini noktalamak için elini boynunda gezdirdi. "O seni hak etmiyor. Hele sana yaptığı o pislikten sonra. Sana yeni birini bulmalıyız. O eziğe kafayı takarak çok uzun yıllarını harcadın."

İtiraz etmek, Jesse'nin bir ezik olmadığını ve ona takıntılı olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Onun hakkında ne hissettiğimi bilen tek kişi oydu ve sanırım bu sınırdaki bir saplantıydı. Ben

Bir psikiyatriste söylesem sağlıksız diyeceklerinden eminim. İyi ki sadece Evie'ye güvenmişim.

Belki de haklıydı. Belki de dikkatimi dağıtacak bir şeye, bir yaz kaçamağına ihtiyacım vardı. Bu düşünceye neredeyse gülüyordum. Bir kaçamak yapabilecek kapasitede miydim ki?

"Bence senin de birine ihtiyacın var."

"Hayır, teşekkür ederim. O yollardan geçtim."

"Hepsi Trevor gibi değil," dedim eski sevgilisini kastederek. "Dışarıda bir sürü iyi adam var."

"Elbette var."

Hayatımda yediğim en iyi tacoları servis eden, yol kenarındaki bir baraka olan taco dükkanının önüne park ettiğimde gözlerim Ridge'e odaklandı.

Ridge ve arkadaşı Walker ağaçların altındaki piknik masalarından birinde oturuyorlardı. Arabadan indiğimizde Evie onlara doğru bakmadı bile. Belki de onları görmemişti. Ama Ridge Evie'yi gördü. Gözleri onun her hareketini takip ediyordu, yüzünde daha önce onda hiç görmediğim yoğun, düşünceli bir ifade vardı. Ridge'in Evie'ye bakışı diğer erkeklerin bakışı gibi değildi.

Sanki muhteşem yüzünün ve ateşli vücudunun ötesini görmüş ve onun özel biri olduğunu fark etmiş gibiydi. Ve ben onun diğer kızlara bu şekilde baktığını düşünmüyordum.

Ridge ve ben artık tamamen yabancı değildik. Kardeşlerim için çalışmaya başladığından beri onu etrafta görüyordum. Havadan sudan konuşur, biraz şakalaşırdık. İkimiz de birbirimizden etkilenmiyorduk, bu da işleri kolaylaştırıyordu. O benim tipim değildi, ben de onun tipi değildim. Beni yanlış anlamayın. Ridge muhteşemdi. Ama Ridge gibi bir adamla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Her şeyden çok fazla vardı. Bir Viking gibi görünüyordu ve yanında durduğumda kendimi karides gibi hissetmeme neden oluyordu. Adam en az altı-dört yaşında olmalıydı. Bir futbol topunu rahatlıkla avuçlayabilecek kadar büyük elleri vardı. Geniş, geniş omuzlar. Günlerce süren karın kasları. Bir de şöhreti vardı. Ama Ridge'in insanların onun hakkında ne dediğini umursadığından şüpheliyim.

Ridge gibi bir adamla başa çıkabilecek biri varsa, o da

Evie'ydi.

Walker, Ridge'in kime baktığını görmek için koltuğunda döndü, yüzünde bir sırrı öğrenmiş gibi yavaş bir gülümseme oluştu.

Tamam, bu cesaret vericiydi. Bu plan işe yarayabilirdi. Belki Ridge'in sadece doğru kızı bulması gerekiyordu ve belki de Evie'yle birbirleri için mükemmel olacaklardı.

Şansımıza, yiyeceklerimizi dışarı taşıdığımızda tüm piknik masaları doluydu. Ben de Evie'ye danışmadan Ridge ve Walker'a doğru ilerledim. Normalde bırakın iki popüler futbolcuyu, çok az tanıdığım iki adamın arasına dalarak bu kadar cesur davranmazdım ama bunu Evie için yapıyordum, bu da beni daha cesur yapıyordu.

Evie beni durdurmak için kolumu tuttu. "Ne yapıyorsun?" "Oturacak bir yer arıyorum." Ona gülümsedim, resim

Masumiyetin.

"Yemeği eve götürelim."

"Burada yemeyi tercih ederim."

Gizli amacımı anlamaya çalışıyormuş gibi kaşları çatıldı. Sonra bakışları çocuklara kaydı ve bana döndüğünde dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "İyi plan. Walker iyi görünüyor. Tam bir pislik değil. Sevimli de sayılır. Başlangıç için iyi bir erkek arkadaş olur. Ben senin ekürin olurum."

Neredeyse yüzüne gülecektim. Walker'la hiç ilgilenmiyordum ama olsun, kabul ettim. "Bana karşı çok iyisin."

"Arkadaşlar ne içindir? Takım için bir tane alacağım ve pislikle başa çıkacağım."

Pislik derken Ridge'den bahsettiğini düşünmüştüm. Bana iyilik yaptığını düşünen Evie hücumla geçti. İki saniye sonra piknik masasına oturmuştuk, Ridge Evie'nin yanında, Walker da benim yanımdaydı. Planlamış olsaydım bundan daha mükemmel olamazdı.

Evie, Ridge'e, "Aklına bir şey gelmesin," dedi. "Sadece oturacak bir yere ihtiyacımız vardı."

Ridge ona yavaş ve rahat bir sırtışıla karşılık verdi. "Sen nasıl istersen." İçkisini aldı ve pipetinden bir yudum aldı.

"Ne yapıyorsun? O benim içkim. O pis dudaklarını pipetimden çek."

En ufak bir özür dilemeden geri uzattı. "Sadece Cherry Cola olup olmadığını kontrol ediyordum, *Cherry*."

Evie'nin gözleri büyüdü ve çenesi düştü. "Sen... Hayır." Başını salladı, sesi zayıftı. "İmkânı yok. Sen o l a m a z s ı n . . . "

Ridge ona göz kırptı. "Son zamanlarda Dallas'a gittin mi Kiraz Bombası?"

"Aman Tanrım," dedi Evie nefesinin altından. Onu daha önce hiç bu kadar yıpranmış görmemiştim ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Walker'a baktım, belki bir şeyler biliyordur diye düşündüm. Kısa siyah saçları ve sıcak kahverengi gözleriyle sevimli ve seksi biriydi, bu yüzden yakınlığı nabzımı hızlandırmadığında biraz hayal kırıklığına uğradım. Lanet olsun.

Ama şu anda Evie ile Ridge arasında neler olduğunu daha çok merak ediyordum. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Walker güldü ve başını salladı. "Hiçbir fikrim yok." Bana komplocu bir göz kırptı. "Ama ben bunun için buradayım. Bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de yapamadım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jesse

QUINN TELEFONUNA CEVAP VERMİYORDU. ARAMALARIM DOĞRUDAN ve mesajlarım görülmedi. Bu yüzden sadece onu kontrol edecek, bir ağabeyin yapacağı gibi iyi olduğundan emin olacaktım. Cuma gecesi saat on birde onun evine giderken kendime sürekli bunu söylüyordum. Bu hafta birlikte üç vardiya çalışmıştık ama benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Ateşkesimiz buraya kadarmış.

Yaklaştığımda, evinin önündeki tuğla avlunun arabalarla tıka basa dolu olduğunu gördüm.

Bu ne lan? Quinn bir parti kızı değildi ama bu kesinlikle bir partiye benziyordu.

Tanıdık gelen siyah bir kamyonetin arkasına park ettim. Brody'nin Ridge'e verdiği eski kamyonetine çok benziyordu.

Quinn ne zamandan beri kuzenimle takılıyordu? Son duyduğumda farklı çevrelerdeydiler ve birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Kiminle takıldığı beni ilgilendirir miydi? Tartışarak ensemi ovuşturdum.

Ridge'le aram hep iyiydi ama nasıl biri olduğunu biliyordum. Ağabeyi Brody'nin on sekiz yaşındayken olduğu gibi. Kendimi durduramadan ön kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldım.

Dakikalar sonra kapı açıldı, içeriden bangır bangır müzik sesi geliyordu ve Ridge oradaydı. Siyah mayosunun içinde gömleksiz ve yalınayaktı, uzun saçları yüzmekten hâlâ ıslaktı.

"Kahretsin. Seni görmeyi beklemiyordum." Yumruğunu kaldırdı ve benimkine vurdu. "Burada ne işin var kardeşim?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Sadece takılıyorum. Bu ev hasta, dostum."

Bunu inkar edemezdim. Cavanaugh'ların evi "hastaydı. Bir Toskana villasına benziyordu, kemerli taştan ve pişmiş topraktan çatısı vardı. Ama ben daha çok onun 'sadece rahatlamak' tanımıyla ilgileniyordum. "Bu partinin sorumlusu sen misin?"

Elini karın kaslarının üzerinde gezdirdi. Ridge çıplak gövdesini sergilemek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Öyle de denebilir. Bunu gizli tutuyoruz. Önce beni geçmeden kimse içeri giremez. Quinn iyi biri ve kardeşlerinin de beni kızdırmasına gerek yok."

Bundan kesinlikle emindim. Ridge'e kefil olduğum için Quinn'in kardeşleri ona bir iş vermişti. Bu işi batırırsa, kaybedecekti.

"Nerede o?" Yanından geçerken sordum.

"Bilmiyorum. Belki havuzda."

Tam olarak bir alem değildi ama yaklaşık yirmi kişi mutfakta ve havuzun etrafında takılıyordu. Bira kutuları, votka şişeleri ve mikserler tezgâhın üzerindeydi ve uzun siyah saçlı bir kız adada blender içeceklerini karıştırıyordu. Onunla daha önce birkaç kez karşılaşmıştım. Quinn'in arkadaşı, Evie. Beni fark etmedi çünkü Ridge arkasından yaklaşıp kıcını sıktı. Etrafında döndü ve onun çıplak göğsünü tokatladı. Sonra ne olduğunu görmek için etrafta takılmadım. Quinn'in peşinden gitmediği için rahatlamıştım. Çünkü o zaman bir sorunumuz olurdu.

Açık Fransız kapılarının önünde durdum ve gözlerim, etrafındaki herkesi etkili bir şekilde engelleyen küçük sarışına odaklandı. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, kolları havada, kalçaları müziğin ritmine göre dönüyordu. Birkaç dakika boyunca orada öylece durdum, hipnotize olmuş bir şekilde onun dansını izledim.

Kahretsin, böyle çok güzeldi. İnce beyaz bir atlet ve minik turuncu havlu kumaş şortla yalınayak. Quinn bir balerin gibi yapılıydı. Düz bir karın, küçük göğüsler, sıkı bacaklar.

Dengesini kaybedip tökezlediğinde ona doğru yürüdüm. Yanındaki adam -daha önce onu fark etmemiştim bile- onu kollarından yakaladı ve kendine

doğru çekti.

Göğsüne. Gülümseyerek ona baktı ve sonra adamın dudakları onunkilerle buluştu ve kadın kollarını adamın boynuna doladı.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu.

Orospu çocuğu onu öpüyordu. Ona dokunuyordu.

Benim

Günüşiği kızı.

İki saniye içinde onun yanındaydım ve onu adamdan uzaklaştırıyordum.

"Hey. Ne yapıyorsun sen?" Adam sinirlenmişti.

Çok kötü oldu.

Onu görmezden gelerek Quinn'in elinden tuttum ve onu partiden uzaklaştırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ben onu peşime takıp mutfığa doğru yürürken, kısa bacakları bana yetişmek için biraz koşmak zorunda kalıyordu. Elini benimkinden çekmeye çalıştı ama ben sıkıca tuttum. Olmuyor.

Merdivenin dibindeki loş ışıklı, pişmiş toprak döşemeli koridorda durduk ve sırtını duvara yaslayıp kollarını kavuşturdu.

Bir elimi başının iki yanına koyarak onu hapsettim ve yakınına eğildim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Asıl soru şuydu: *Ben ne halt ediyordum?*

Uzun siyah kirpiklerinin altından, o iri ela gözleriyle bana baktı. "Eğleniyorum. Sadece bir genç kız olarak. Çünkü ben buyum. Değil mi Jesse? Gerçek dünya hakkında hiçbir şey anlaması *mümkün* olmayan korunaklı bir kız."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Az

önce başka birini öpmüş olan dudaklarında.

Baştan çıkarıcı dudakları beni çağırıyor ve alay ediyordu. Ağzımı onunkine bastırmak, o dolgun alt dudağını ısırarak ve emmek istedim. Ciğerlerindeki tüm oksijeni emene kadar onu öpmeye devam etmek ve dudakları o kadar şişmiş ve morarmıştı ki, diğer öpücüğün anısı unutulacaktı.

Bakışlarım atletine kaydı, altından mor bikini üstünün hatları görünüyordu, göğsü hızla yükseliyor ve

Sanki 200 metrelik bir koşuyu bitirmiş gibi her nefeste düşüyor. Sonra tekrar ağzına gitti. Alt dudağını düz beyaz dişlerinin arasından çekti ve hesaplanmış bir hareket olup olmadığını bilmiyordum ama çok ateşliydi.

Burnumdan derin nefesler alarak vücudumu kontrol altına almaya çalıştım ve greyfurt kokusunu içime çektim. Quinn'in greyfurt yemesine izin verilmiyordu, bu yüzden onun yerine greyfurtu tenine sürmeyi tercih etmişti.

Yasak meyve her zaman en tatlısıdır, değil mi? "Başka birinin seni öpmesine izin verdin." Elimi ona doğru kaldırdım.

Yüzüne baktım ve bal sarısı saçlarından bir tutamı alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. Parmaklarımın arkası çene çizgisinin üzerinde gezindi ve elmacık kemiğinin kıvrımını izledi.

Çok genç, çok masum, çok güzeldi. "Sana ne arkadaşım?"

Hacamat onu Çene içinde benim el, I
yavaşça sürüklendi benim

Başparmağını pembe dudaklarının üzerinde gezdirdi ve diğer adamın ağzının izlerini sildi.

Gözleri kapandı ve elim boynunun yan tarafına gittiğinde dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. Parmak uçlarımın altında nabzının attığını hissedebiliyordum. Daha yakına eğildim, göğsü benimkine degecek, göğüsleri sert göğsüme çarpacak kadar yakındım.

"Hoşuna gitti mi? O öpücük hoşuna gitti mi?" Sesim kısık ve boğuk bir şekilde sordum. Diğer elimi kalçasına doladım ve başparmağımla şortunun bel bandının hemen üzerindeki yumuşak tende tembel daireler çizdim.

Ona bu şekilde dokunmamalıydım.

Benim olmayan bir kızı öptüğü için on sekiz yaşındaki bir adamı kıskanmamalıydım. Ama başka birinin ona dokunması düşüncesine katlanamıyordum. O arı sokmuş dudaklarını öpmeye. Sanki sadece onun için özel bir gösteri yapıyormuş gibi dans edişini izlemeye.

"Burada ne yapıyorsun Jesse?" Parmaklarım onun yumuşak, ipeksi saçlarına dolanırken sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

Sanki bunu yapmaya hakkım varmış gibi. "Neden buradasın?" diye tekrar sordu.

Onu görmeye geldiğimi söylemek istedim. Tüm dünyanın yıkıldığını ve kendimi boşlukta hissettiğimi. Ona bu hafta her sabah bisikletimi piste götürdüğümü ve kendime hâlâ yapabileceğimi kanıtlamak için kronometreye karşı yarıştığımı söylemek istedim. Ama her seferinde, eskiden yapabildiklerime yaklaşmayı bile başaramadım.

Son iki gündür, otuz dakikalık bir motor yarışını bitirdikten sonra kolum pompalanıyordu. Daha önce hiç olmamıştı. Bazen motokros yarışçılarının başına gelen gizemli bir hastalıktı. Kollarınız uyuştığında, beton bloklar gibi hisseder ve tutamaklardan fırlarlar.

Ve ona, onu başka bir erkekle gördüğümde beni aldatıyormuş gibi hissettiğimi söylemek istedim. Sanki onu dans ederken ve başka bir adamla öpüşürken görmek ihanetmiş gibi. Ki bu hiç mantıklı değildi.

Yani bunların hiçbirini söylemedim.

"Soruma cevap vermedin. Onu öpmek hoşuna gitti mi?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve meydan okumayla parladı. "Evet. *O* beni öptü, ben de onu öptüm. Beni öpmek ister misin Jesse?" Dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek alay etti. "Yoksa buraya sevişmek için mi geldin? En azından niyetin konusunda dürüst ol."

Quinn ne zaman bu kadar cesur olmuştu? Bu kadar yüzsüz? Bana kendi ilacımdan bir doz veriyordu. "Dürüstlük mü istiyorsun?"

Başını salladı, dudağını tekrar dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Haklıydın. Ben de seni öptüm. Her şeyi hatırlıyorum *O* öpücüğün en küçük detayını. Dudaklarının benimkilere karşı verdiği hissi hatırlıyorum. Yastık yumuşaklığında. Tadın yenilebilirdi, o gece sürdüğün dudak parlatıcısından gelen bal ve esmer şeker gibi. Ve dilinin benden küçük bir tat almak için nasıl dışarı fırladığını ve sana nasıl izin verdiğimi hatırlıyorum."

Elimi sırtının alt kısmına doğru kaydırarak kıcının kıvrımlarında gezdirdim ve onu kendime doğru çektim. "Ve sen de kollarını boynuma doladın."

Sanki bir işaretmiş gibi kollarını kaldırdı ve boynuma doladı. Kalkık yüzüne, küçük burnuna, iri gözlerine ve yemyeşil dudaklarına baktım, kayısı teni pembeye çalan bir renk almıştı, sonra başımı eğdim ve dudaklarımız birbirine değmeden, sadece bir santim aralıkla orada durdum.

Dudakları aralandı ve yumuşak nefesi benimkine karıştı. Tatlı kokuyordu, meyveli yaz kokteylleri gibi. Kolları hâlâ boynumdayken, bir sonraki hamleyi yapmam için bana izin verir gibi saçlarımın ucunu çekiştirdi.

Onu şu anda öpebilirdim ve muhtemelen bana izin verirdi. "Ben de seni öptüm." Alnımı ona yasladım. Parmaklarım kıcının yumuşak etini ısıırıyordu. Küçük bedenini benimkine sürttüğü için bir azarlama. Onun için sertleşmeme neden olduğu için. Onu istememem gereken bir şekilde istememe neden olduğu için. "Ama sonra senin sadece on sekiz yaşında olduğunu ve hâlâ lisede okuduğunu hatırladım. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşisin."

"Yani beni uzaklaştırdın."

Onu serbest bıraktım ve aramıza biraz mesafe koyarak bir adım geri çekildim. O hâlâ on sekiz yaşındaydı, bense yirmi yedi, daha iyisini bilecek kadar yaşlıydım.

O hala en yakın arkadaşlarımın küçük kız kardeşiydi, her zaman korumaya çalıştığımız kızdı. Benim gibi erkeklerden korumam için bana emanet ettikleri kız. Dünyalarını biraz daha parlak hale getirmek için güneşli bir kız arayan erkeklerden. Zedelenmiş egolarını okşamak ve tamamen ezik olmadıklarını hissettirmek için kızın saflığından ve masumiyetinden yararlanan adamlar.

"Suçlu hissettiğin için mi?" Gözlerime bakamadı.

"Evet."

"Peki ya şimdi?" Bedenini arkasındaki ayçiçeği sarısı duvara yasladı. Avuç içleri düz bir şekilde duvara bastırdı, parmakları kıvrıldı, sanki uzanıp bana dokunma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi duvarı kavradı.

"Ve şimdi... Başka kimseyi öpmeni istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandım.

Biraz irkildi, gözleri irileşti. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve kendimi kontrol altına almaya çalıştım.

Hay sikeyim. Gerçekten götün tekiydim.

"Ben senin değilim, Jesse. Bu yüzden istediğim kişiyi *öpebilirim*. Bu benim bedenim ve istediğimi yaparım." Çenesini kaldırdı, gözleri meydan okuyordu ve sözleri alaycıydı. "Yani öpüşmekle yetinmek zorunda bile değilim."

Çenem sıkıştı ve burnumdan birkaç nefes aldım. "Onu liseli bir pislige mi vereceksin?"

"Kimmiş buradaki pislik?" diye suçladı. "Sen benim ilk öpücüğüm olabilirsin ama diğer ilklerimin hiçbirini sana saklamıyorum."

Gözlerim ona dikildi. "Bu doğru mu? Ve o adamın seni nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri olduğunu düşünüyorsun?"

"Quinn? İyi misin?"

Bakışlarını benden koridorun sonunda duran adama çevirdi -kısa siyah saçlı, Ridge'den birkaç santim kısa ve bir defans oyuncusu gibi yapılıydı. Onun kim olduğunu biliyordum. Austin Armacost'un yeğeni Walker. Ridge'in en iyi arkadaşı. Öpüştüğü kişi oydu.

"Evet, her şey yolunda." Uzun zamandır bana bahsetmediği o parlak gülümsemesini Walker'a çevirdi. "Jesse sadece beni kontrol ediyordu. Kardeşlerimle iyi arkadaşdır. Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Bir an tereddüt etti, bakışları önce bana, sonra da kıza kaydı, sanki kızın orada olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

tehlike. Ona cesaret verici bir gülümseme vererek iyi olduğunu belli etti. İsteksizce başını salladı. "Evet. Elbette."

O gidince yeniden bana odaklandı. "Kaba davranıyorum. O iyi bir adam." Çenesini kaldırdı ve işaret parmağını bana sapladı. "Ve *senin* gitmen gerekiyor."

Hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve duruşumu genişleterek bakışlarımla onu kıştırdım. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Omuz silkti. "Ne fark eder ki? Sadece biraz eğleniyoruz. Zararsız bir şey. Ve güvenli."

"Güvenli mi?" Kendisine üzerinde vişne olan bir dondurmaymış gibi bakan on sekiz yaşındaki azgın bir kızın *güvenli* olduğuna inanma saflığına güldüm. "Onun güvende olduğunu düşünüyorsun."

"Evet." Gözlerimin içine baktı. "Onun kalbimi kıracak gücü yok. Ve bir açıklamayı hak ettiğinden değil, ama açıklığa kavuşturulım... Kendimi bana bir kraliçe gibi davranan biri için saklıyorum. Ve bu. Bu sen değilsin. Sen değilsin."

Mesajını ilettikten sonra dönüp gitti ve bu sefer ben gitmesine izin verdim. Siktir, bu acıttı.

Quinn görüldüğünden daha güçlüydü. Bildiğinden daha cesurdu. Onun kalbini kıracak güce sahip olmadığını itiraf etmekten daha cesurca ne olabilirdi ki? Hiçbir şey. Belki de alkol onu bu kadar dürüst yapmıştı ama ben öyle düşünmüyordum. Sadece Quinn gibi davranıyordu. Ve Quinn her zaman dürüsttü.

Hayatımın parçalarını toparlamak için bir kez daha başarısız bir girişimde bulunduktan sonra ön kapıya doğru yürürken, biri beni durdurmak için kolumu tuttu. Dönüp Quinn'in arkadaşı Evie'ye baktım.

Parmağıyla göğsümü dürttü ve gözlerini bana dikti. "Eğer bir daha arkadaşımı incitirsen, aletini keser, tükürükle kızartır ve öğürene kadar sana zorla yediririm."

Yüce İsa.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Liseyi yeni bitirmiş bir kız yüzünden kendimi kaybetmek hiç hoş değildi. En iyi arkadaşı tarafından azarlanmaktan bahsetmiyorum bile.

Artık resmileşmişti. Tüm zamanların en düşük seviyesine ulaşmıştım.

Ama arkadaşının sadakati yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Evie, tabii ki bunu kibirle karıştırdı.

"Sence bu komik mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Hiç de değil. Bence sen iyi bir arkadaşsın. Ve kimse iyi bir arkadaş Quinn'den daha fazla hak etmez."

"Verdiğin kadarını alırsın," diye atıldı arkasını dönüp uzaklaşmadan önce.

Bu konuda yanılıyordu, ama onu doğru yola getirmeye zahmet etmedim.

On sekiz yaşındayken ben de aynı şeye inanırdım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Quinn

PAZAR SABAHİ PISTE GITTİM. BILMIYORDUM.

Bu sabah beni buraya gelmeye zorlayan şey buydu. Geçen hafta isteyken Jesse'nin Mason'a her sabah kronometreye karşı moto turu attığını söylediğini duydum. Belki de sadece kendim görmek istedim.

Sanki onun sürüşünü izlemek diğer Jesse'nin kim olduğunu anlamama yardımcı olacakmış gibi.

Neden önemli olsun ki?

Dudaklarımı birbirine sürterek Cuma gecesi başparmağının dudaklarımın üzerinde gezinişini hatırladım. Vücudumu titreten ve şarkı söyleten o sarsıntıyı. Kaba, nasırlı başparmağı tenimin üzerinde kayıyordu. Neredeyse öpüşüyorduk, dudaklarımız o kadar yakındı ki, onu görmeye gittiğim gece duymak istediğim her şeyi bana söylemişti.

Cuma gecesi beni kızdırmış olsa da, içimden geçen heyecanı inkâr edemezdim. Kıskanmıştı.

Onun dokunuşu vücudumu Walker'ın öpücüklerinin asla yapamayacağı şekilde ateşlemişti. Walker'ın kötü öpüştüğünden değil. Değildi. Beni öpmek isteyen birini öpmek güzeldi. Bir parçam Walker'ın öpücüklerinin Jesse'nin anısını sileceğini ummuş ve bunun için dua etmişti. Ama öyle olmadı.

Parti fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Jesse gittikten otuz dakika sonra Holden ve Mason gelip partiyi kapatmışlardı. Sonra da onlar ders verdi Ben hakkında ve tehlikeler . Reşit olmayanlar içiyor. Sanki benim yaşımdayken hiç yapmamışlar gibi. Ama onlara kızgın kalamazdım. Kardeşlerim sadece beni kolluyor ve sağlıklı kalmamı sağlamaya çalışıyorlardı. Alkol almamam gerektiğini biliyordum. En azından aşırı derecede. Bağışıklık sistemini zayıflatıyordu. Günlük bir kokteyl alıyordum.

ve diyetime dikkat etmem gerekiyordu. Yememe bile izin verilmeyen bir yiyecek listesi vardı.

Kardeşlerim, alkolden uzak duracağıma söz verdiğim sürece anneme söylememeyi kabul ettiler. Verilmesi kolay bir sözdü. Alkolsüz yaşayabilirdim, Cumartesi sabahı uyandığımda hissettiğim baş ağrısı ve mide bulantısından bahsetmiyorum bile.

Ben kolay kurtuldum.

Ancak Ridge hala sallantıdaydı. Tüm suçu kabul etmiş ve kardeşlerime partinin kendi fikri olduğunu söylemişti. Sanki beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamış gibi. Onu savunmak için atladım ve kardeşlerime gerçeği söyledim. Parti benim fikrimdi. Benim evim, benim sorumluluğum, başka kimsenin değil. Kardeşlerim herkesi dışarı attıktan sonra Ridge temizlik yapmak için geride kaldı. O kadar titiz bir iş çıkarmıştı ki sanki parti hiç olmamış gibiydi.

Şimdilik Ridge'in hâlâ bir işi vardı ve öyle kalması için dişimi tırnağıma takıp mücadele edecektim. Cuma gecesi olanların hiçbiri onun suçu değildi.

Tüm kiralık bisikletlerin bulunduğu garajın yanından dolaştım ve Mick'e el salladım. Çocukken Jesse ve kardeşlerime koçluk yapardı. Ta ki Jesse diğer yarışçılardan çok daha iyi olana ve yeni bir koça ihtiyaç duyana kadar. Sekiz yaşındayken Mick bana koçluk yapmıştı ve aileme kardeşlerimin yaptığını yapmama, onlar gibi arazi motosikleti sürmeme izin vermeleri için yalvarmıştım. Ağabeylerim bu işte kötü olmadığımı söylüyorlardı ama sanırım hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

İlk yarışıma katıldığım anda bitmiştim. Resmen nefret ettim.

Bir yıl sonra bana böbrek displazisi teşhisi kondu, bu da neden sürekli yorgun ve hasta hissettiğimi açıklıyordu. Ancak kardeşlerim kadar güçlü ve sağlıklı olmaya o kadar kararlıydım ki bunu ailemden saklamaya çalıştım.

"Hey, Mick." Onun önünde durdum.

"Selam bebek. Bir süredir seni buralarda görmüyordum. Nasılsın?"

"Her şey yolunda." Bakışlarım pistte dolaştı. Dün gece yağmur yağmıştı, bu yüzden zemin çamurluydu ve dönüşlerde çok fazla çukur vardı. Saat henüz erkendi ve pist boştu ama Jesse'nin burada olduğunu biliyordum. Motosikletini taşımak için kullandığı tunç grisi Silverado hemen ön tarafa park etmişti.

"Jesse'yi izlemeye mi geldin?" diye tahmin etti, çünkü sabahın sekizinde elimde bir termos bitki çayı ile başka ne yapıyor olabilirdim ki?

Başımı salladım. "Evet. Ben sadece... Bir süredir onu ata binerken görmedim. Onu izlemeyi özledim." Eskiden Jesse'yi ata binerken seyretmeye bayılırdım. Ayakta binerdi, ki bunu yapmak çok zordu.

"O nasıl?"

Mick sakalını okşadı. Kafasındaki, artık kırlaşmış olan kızıl saçlarıyla uyumluydu. "Burada çalışan herkesten daha iyi."

Bunu söylemeye gerek yoktu. Burada antrenman yapanların çoğu amatör yarışçılardı. Birkaç eski profesyonel vardı ama onlar yıllar önce sporu bırakmışlardı ve artık rekabetçi bir standartta değillerdi. "Ama?"

"Kendini tutuyor. Ve Jesse asla kendini tutmazdı. Bir şey onu engelliyor." Mick şakağına vurdu. "Her şeyin burada olduğuna eminim."

"Çok fazla kafası çalışıyor, öyle mi?"

"Sanırım öyle, evet." Başını iki yana salladı. "Ama bu kolay bir çözüm değil."

"Takılıp izlememin bir sakıncası var mı?"

"Misafirim olun. Yapmam gereken bazı işler var. Sonra görüşürüz."

Tribünlere doğru yürüdüm ve daha iyi görebilmek için tepeye tırmandım. Birkaç dakika sonra Jesse ağaçların arkasından görüldüğünde bir arazi motosikletinin sessiz kükremesini duydum. Onun bir atlayışın üzerinden uçarak geçmesini izledim, motosikleti yere paraleldi ve lastikleri toprağa çarpmadan önce birkaç saniyesini boşa harcıyordu.

Son turunu bitirdiğinde merdivenlerden aşağı indim ve aşağıda onu bekledim.

Benden birkaç metre ötede durdu ve motosikletinden inerek onu dik tutmak için katlanabilir metal bir sehpa yerleştirdi. Motosikleti, moto botları ve pantolonu gibi çamurla kaplanmıştı.

Gözlüklerini ve kaskını çıkardı, ardından eldivenlerini sıyırdı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Yüzünden ter damlıyordu ve ben önünde dururken terini kolunun arkasına sildi.

Eski Jesse ata bindikten sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönerdi, sanki dünyada hiçbir şey ona ata binmekten daha fazla keyif vermezdi. Ama bugün Jesse'nin yüzü asıktı, dudakları sert ve düz bir çizgi halindeydi.

"Hey," dedim.

"Selam." Gözleri tepeden tırnağa üzerimde dolaştı, turuncu ve sarı gökkuşaağı desenli retro siyah-beyaz Good Vibes tişörtümü ve etek ucu yıpranmış beyaz kot mini pantolonumu inceledikten sonra yüzüme döndü.

Bitkin görünüyordu. Motokros zorlu bir spordu, özellikle de Teksas sıcağında, ama yine de tur atmanın tüm enerjisini tüketmiş olması beni rahatsız etti.

"Burada ne yapıyorsun?"

Birbirimizi her gördüğümüzde bu soruyu soruyormuşuz gibi hissetmeye başlamıştık. "Seni ata binerken görmek istedim." Nike ayakkabımın burnuyla onun botunun burnunu ittim. Floresan mercan, sarı ve deniz mavisi ile siyah. Jesse bana on yedinci yaş günümde hediye etmişti.

"Senin için eğlenceli olmaktan ne zaman çıktı?" "Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü bu çok açık."

Gözlerini kısarak omzumun üzerinden bir şeye baktı, sonra bakışları bana döndü ve gümüş kalbe, fasulyeye benzeyen tılsıma ve her zaman boynumda taşıdığım gümüş zincirdeki tıbbi spirale kaydı.

Kolyeyi tişörtümün yakasının içine soktum. "Sana ne oldu Jesse?" Cevap vermek yerine, tribünde bıraktığı su şişesini aldı.

ve kana kana içti, sonra kolunun tersiyle ağzını sildi. Dudağının kenarını çiğniyordu ve her ne kadar bilgi almak için yanıp tutuşsam ve bu yüzden burada olsam da yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Bana neler olup bittiğini anlatıp anlatmamayı tartışırken dudağının kenarını seksi bir şekilde çiğniyordu. Ensesini tuttu ve bir süre yüzümü inceledi.

Onu konuşmaya teşvik edeceğini umarak gülümsedim.

Sonunda kararını vermiş ve paylaşmaya hazırmış gibi hafifçe başını salladı. "Nate Hutchins'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Elbette. O senin takım arkadaşındı. Ve arkadaşındı." Gerçi neden arkadaş kelimesini kullandığımı bilmiyordum. Onlar rakipti ve Nate bu yıl Supercross şampiyonluğunu kazanmıştı.

Ve şimdi Nate'den bahsedince Jesse'nin başka bir yönünü hatırladım. Her zaman rahat ve uyumlu görünmesine rağmen Jesse son derece rekabetçiydi. Kaybetmekten *nefret* ederdi. Geçmişini düşündüğümde, bu her zaman onun trajik kusuru olmuştu. Her zaman en iyisi olmak zorundaydı ve daha azı yeterli olmazdı.

"Takım beni lider olarak atadı. Bu Nate'i kızdırdı. İkinci olmaktan bıkmıştı. Geçen yaz şampiyonluk için mücadele ediyorduk. Onu benden çalmak istedi. Benden *her şeyi çalmak* istedi."

"Her şey mi?" Aptalı oynuyordum. Alessia'dan bahsettiğini hissediyordum ama Alessia'nın onu aldattığını bilmemem gerekiyordu.

Bahsettiği *her şey* o muydu?

"On altı yaşımdan beri ata binmeye, antrenman yapmaya ve yarışmaya odaklanmıştım. O yıl babam üniversiteye mi gitmeyi planladığımı yoksa bu konuda kariyer mi yapacağımı sordu. Ben sporumu seçtim. Ve neyse ki karşılığını aldım. Diğer taraftan, motokrosta başarılı olmam gerektiğini biliyordum çünkü ne üniversite diplomam ne de sırtımı yaslayabileceğim başka bir şeyim vardı."

"Yani çok fazla baskı vardı." Başını salladı.

"Evet."

Hikâyenin özüne inmek için sabırsızlanıyordum ama bana sırrını açtığı için aptalca bir mutlulukla devam etmesini bekledim.

"Zirveye ulaştığınızda herkes sizden kazanmaya devam etmenizi bekler. Takımınız. Hayranlarınız. Sponsorlarınız. Bir numaradan aşağısı başarısızlık gibi geliyor. Ve rekabet o kadar yoğunlaştı ki." Çenesi sıkıştı. "Ama Nate... o benim en büyük rakibimdi ve kazanmaya aç biriydi." Başını salladı ve sertçe güldü. "Her şey doruğa ulaştığında sezonun son yarışıydı. Daha yeni bir yüzük almıştım. Şampiyonluğu kazandıktan sonra Alessia'ya evlenme teklif etmeyi planlıyordum."

Kalbim parçalandı. Jesse, Alessia'ya evlenme teklif edecekti. Yüzük bile almıştı. Bunu nasıl yapmayı planlamıştı? Tek dizinin üzerine mi çökecekti? Samimi ve romantik mi olacaktı, yoksa ulusal televizyonda hayranlarının önünde büyük bir jest mi yapacaktı? Evlenme teklif etme düşüncesine o kadar takılmıştım ki söylediklerinin bir kısmını kaçırmıştım.

"... ve biliyordum. Biliyordum amına koyayım. Beni aldatıyordu."

Hay aksi. Önemli bir şeyi kaçırmıştım ama ondan geri sarmasını ve sözlerini tekrarlamasını isteyemezdim.

"Nate ile mi? Alessia seni Nate ile mi aldattı?"

Başını salladı.

Aman Tanrım.

Jesse'ye bunu yapmaya nasıl cüret eder? Ona karşı çok iyiydi. Onu sevmişti. Onun için her şeyi yapabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ve onu çok kıskanmıştım. Çok iyi bir şeye sahipti ve bunu hafife almıştı. Hayır, daha da kötüsü. Ona ihanet etmişti.

"Ve senin bundan haberin yok muydu?"

"Yok." Elini yüzünde gezdirdi. "Genelde tüm gürültüyü engellemekte ve doğru anlara girmekte iyiyimdir.

ama o gün bir türlü odaklanamadım. Hayalimi kafamdan atamıyordum. İkisini birlikte. Kapılar açılır açılmaz aklımda tek bir şey vardı. Nate Hutchins'i yenmek. Ve lanet Nate, bir atlayışta çizgimi kesti."

Başka bir yarışçı ona arkadan çarpmıştı. O yarışı izledim. Onu yerde yatarken izledim, öyle hareketsiz ve kıpırtısızdı ki, birkaç uzun an boyunca en kötüsünden korktum. Zar zor nefes alıyordum. Kalbim boğazıma düğümlenmişti ve onun iyi olduğunu öğrenene kadar sürekli sosyal medyayı güncelleyerek çılgına dönmüştüm.

"Alessia da benimle birlikte ambulansa bindi ve ağlıyordu. Neden ağladığı hakkında hiçbir fikrim yok." Elini kalbinin üzerinde ovuşturdu, sanki şimdi bile konuşmak çok acı veriyormuş gibi.

Yüzündeki ifadeyi görünce kalbime bir acı saplandı. Yıkılmıştı. Bunca ay geçmesine rağmen onu kaybettiği için hâlâ yıkılmıştı. Onu nasıl ya da neden sevmiş olabileceğini bile anlayamıyordum ama onunla evlenmek isteyecek kadar sevmişti. Ve kadın ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti. Kalbini kırmıştı. Kendine olan güvenini öyle bir sarsmıştı ki artık eskisi gibi bir binici değildi.

Alessia birlikte olabileceği onca erkek arasından başka bir biniciyi seçmişti. Sadece başka bir binici değil. Jesse'nin düşmanı.

Jesse her zaman sadakate önem verirdi. Arkadaşlarına, ailesine ve sevdiği kadına sadıktı. Bu yüzden bu tür bir ihanet onu derinden sarsmış olmalıydı. Ve şimdi hikayeyi duyduğuma göre -tüm hikayenin bu olduğunu bile düşünmüyordum- neden bu kadar farklı göründüğünü anlamaya başlamıştım.

Başına gelenler herkesi acı ve kızgın yapabilirdi. Ve şimdi, emekli olmasına rağmen, kendine bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Eskiden olduğu biniciliğe geri dönmeye çalışıyordu ama

Jesse gibi en yüksek seviyelerde yarışmaya alışkın bir adam için çok sinir bozucu olmalı. Sadece yarışmaya değil. *Kazanmaya da.*

Profesyonel bir sporcu değildim ama ben bile zihinsel oyununuz güçlü değilse, daha başlangıç kapısından çıkmadan kaybettiğinizi biliyordum.

"Siktir et onu." Sesim sert ve soğuktu, bedenim öfkeyle titreşiyordu. "Ve sik onu."

Jesse'nin gözleri büyüdü ve ardından bir kahkaha patladı. "Vay anasını." Elini yüzünde ovuşturdu. "Küfrettiğini hiç duymamıştım."

Bir omzumu silktim. "Özel kelimeleri özel günler için saklarım."

"Ve bunun özel bir durum olduğunu mu düşünüyorsun?" "Evet. Ayrıca eski kız arkadaşının bir sürtük olduğunu düşünüyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Bu doğru mu?"

"Bu doğru. Hep biliyordum. Ama bunu kendime sakladım." "Neden kendinize sakladınız?"

"Çünkü onu seviyordun. Onu sevdiysen, bazı kurtarıcı nitelikleri olmalı diye düşündüm. Derinlerde. *Gerçekten derinlerde.*"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Onunla ilk tanıştığımda, 'İşte bu' diye düşündüm. O benim için doğru kişi. Hayallerimin kızıyla tanıştım."

Kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi. Jesse benim hakkımda asla böyle düşünmezdi. Asla onun hayallerindeki kız, onun için tek kişi olamayacaktım. Umursamamalıydım ve bu sözleri duymak canımı acıtmamalıydı ama söz konusu Jesse olduğunda ben hâlâ aşk acısı çeken bir aptaldım.

Bana ne yaptığını ya da neler yaşadığını önemsemem için hiçbir neden vermemesine rağmen, kendimi onu önemsemekten alıkoyamadım.

"Açıkçası artık daha iyi biliyorum," dedi. Aşk insanları gerçekten kör ediyor.

Onu neyin daha çok incittiğini merak ediyordum. Alessia'nın onu aldatmış olması mı yoksa takım arkadaşının kazanmayı o kadar çok istemiş olması ki, rakibini elemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olması mı?

"Güzel. O zaman artık kafanı karıştırmasına izin verme."

Gülümsedi ve bu gerçektir, tıpkı eski Jesse'nin gülümsediği gibi. Sonra gülmeye başladı, neden güldüğünü bile bilmiyordum ama ben de ona katıldım.

Güzel. Sakin. Kaygısız.

"Sonra ne yapacaksın, Günışığı Kızı?"

Yalan söylemeyi ve ona açık olduğumu ve hiçbir planım olmadığını söylemeyi düşündüm. Ama ona yalan söylemek ya da benimle vakit geçirmek istemesi ihtimaline karşı hayatımı onun için yeniden düzenlemek istemedim. Ayrıca Evie ve Wren'le takılmayı dört gözle bekliyordum. "Evie küçük kız kardeşini getiriyor. Onu havuza götüreceğiz. Annem de bu akşam eve geliyor, akşam yemeği yiyip sinemaya gideceğiz."

"Kahretsin. Bugün Pazar, değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Aile yemeğinde olacağıma söz vermiştim."

"Bu eğlenceli olacak. Yeğenlerinizle vakit geçirebileceksiniz."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Çok iyiler."

"Ridge de orada olacak mı?"

Gözleri kısıldı. "Kuzenime karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Omuz silktim. "Cali'ye gitmeden önce futbol takımında bir tur atarım diye düşündüm," diye takıldım. "Yatak direğine birkaç çentik atarım."

Elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Kalbimle oynama." Şaka yapıyordu ya da en azından öyle görünüyordu.

Boştaki elimle göğsüne vurdum, Cuma gecesi benimle nasıl oynadığını hatırladım. "Benimkiyle oynamayı bırak."

"Ben değilim." Elimini bıraktı. "Bırakmayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım, şüpheliydim ama görmezden geldi.

"Üniversiteye gitmeden önce seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Sadece takılmak. Arkadaş olarak," diye ekledi, arkadaş vurgusu yaparak.

Sözlerini düşündüm. Belki bu işi başarabilirdik. Belki gerçekten arkadaş olabilirdik. "Takılmak ve ne yapmak?"

"Her zaman motosikletime binmek istiyordun... Hala ilgileniyor musun?"

Gözlerim büyüdü ve ellerimi birbirine vurdum. Jesse güldü. Muhtemelen çocuk gibi görünüyordum ama bu noktada artık umurumda değildi. "Beni bisikletinin arkasına mı alacaksın? Gerçekten mi?"

"Mmhmm. Sadece sıkı tutunacağına söz vermelisin. Eğer sana bir şey olursa, kardeşlerin beni öldürür. Ben de kendimi asla affetmem."

"Ellerimde senin suçunu istemiyorum. Ya da kardeşlerimin gazabını. Söz veriyorum sıkı tutunacağım." Sanki bu çok zor bir şeymiş gibi.

"Yarın nasıl?"

Bira şirketi pazartesi günleri kapalıydı, bu yüzden günüm boştu. Ama günü Jesse ile geçirme düşüncesi karşısında heyecanımı gizlemeye çalıştım.

Ona rahat bir omuz silkme hareketi yaptım ve ses tonumu yumuşak tuttum. Midemin taklalar attığını bilmesine gerek yoktu. "Yarın benim için uygun."

ONUNCU BÖLÜM

Jesse

"GEÇ KALDIN," DIYE HOMURDANDI BABAM, ARABAYA ADIMIMI ATTIĞIMDA.

Taş ve ahşap çiftlik evimizin arka verandasına çıkıp aileme katıldım. Uzun meşe masaya çoktan oturmuşlardı, masanın ortasında Cajun yemekleriyle dolu güveç kapları vardı ve görünüşe bakılırsa akşam yemeğini yarılamışlardı.

Ellerimi annemin omuzlarına koydum ve yanağından öpmek için eğildim. "Üzgünüm geciktim."

Elimi okşadı. "Burada olduğun için mutluyum."

Ailemi selamladım -babam masanın diğer ucunda, Jude ve Lila Brody ve Shiloh'un karşısında- ve bir merhaba korosuyla karşılaştım. Ailemizin en yeni üyesi, yeğenim Gracie, Jude'un kollarındaydı, o boştaki eliyle yemek yerken başı omzuna yaslanmıştı. Dört aylıktı, ipeksi siyah saçları ve pembe yanakları vardı. Çok sevimli ve minicikti.

"Uyuyor, Jude," Lila masadan kalktı ve kızına uzandı. "Onu yatırmama izin ver-"

"Ben iyiyim." Elini Lila'nın omzuna koydu ve onu koltuğuna geri itti. "Yemeğini ye. Küçük kızım olduğu yerde mutlu."

Lila gözlerini devirdi ama yüzündeki gülümsemeyi gizleyemedi. Hepimiz birlikte büyüdü ve ben Lila'yı her zaman hiç sahip olmadığım ablam olarak gördüm. Uzun siyah saçları ve iri yeşil gözleriyle hâlâ güzeldi. "Bir gün onu bırakmak zorunda kalacaksın."

"Asla."

"Saçmalıyorsun." "Yine de beni seviyorsun."

Jude ve Lila her zaman kendim için istediğim türden bir aşka sahipti. Zamanın ötesine geçen, her engelin üzerinde yükselen ve her geçen yıl daha da güçlenip derinleşen bir aşk.

"Merhaba Jesse Amca," diye bağırdı Noah, ben masanın etrafında dönüp yerime otururken.

Yeğenim arka bahçede iki yaşındaki kardeşi Levi'yi kovalıyordu. "Hey, dostum. Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Başını salladı ve terli, kirli sarı saçlarını alnına doğru itti. Brody'ye o kadar çok benziyordu ki çocuğun onun oğlu olduğuna şüphe yoktu. Brody, Jude ve Lila'nın bu ihaneti nasıl atlattıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir yolunu bulmuşlardı. "Bebek bakıcılığı yapıyorum. Saatte bir dolar alıyorum. Yani yakında zengin olacağım."

"Kesinlikle öylesin. Senden borç para almak zorunda kalabilirim." "Oh. Tamam." Kaşları çatıldı. "Senden para almam gerekecek.

Ama faiz. Gideon Amca birine asla öylece para veremeyeceğini söylerdi. Kâr etmek zorundasın." Omuzlarını silkti ve *kuralları ben koymadım* dercesine ellerini kaldırdı.

Buna hepimiz gülmüştük. Kardeşim Gideon bir risk sermayedarıydı ve New York'ta yaşıyordu. Taptığı tek tanrı paraydı, bu yüzden yedi yaşındaki yeğenime verdiği tavsiye beni şaşırtmadı.

Ridge'in aile yemeğinde olmadığını fark edince Shiloh'nun yanındaki boş koltuğa oturdum. Brody'nin sadece bir kız arkadaşı olması değil, kız arkadaşının rock yıldızı Shiloh Leroux olması hâlâ aklımı başımdan alıyordu.

Kolunu onun omzuna doladı ve benimle konuşmak için ona doğru eğildi. "Yemeği Shy yaptı." Sesindeki gururu duydum.

"O zaman harika olacağını biliyorum."

"Özellikle senin için kuru fasulye ve pilav yaptım. Ve büyük bir salata," dedi gülümseyerek bana yemek hazırlarken. Sol kolundaki dövmeleleri açıkta bırakan bol siyah bir atlet giymişti, siyah saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı ve makyaj yapmamıştı. Ama yine de bir hava vardı, sanki bir yıldız kalitesine sahip olduğunu söyleyebilirdiniz.

Shiloh tam bir paketti. Muhteşem, seksi, sinirli ve iyi bir insandı. Brody onunla tanıştığında şanslıydı. Gerçek aşka giden yol pürüzsüz olmamıştı ama artık başarmışlardı. Ridge'in lise mezuniyetinden bir gece önce barışmışlardı ve Shiloh yeni albümü üzerinde çalışmak için turneye ara vermişti.

Tabağı önüme koyduğunda "Teşekkür ederim," dedim. Brody büyüklüğünde bir porsiyondur - normalde akşam yemeğinde yediğim miktarın iki katıydı.

"Herkes hizmet etmek zorunda değilsin," diye homurdandı Brody.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana hizmet ettiğimde şikayet etmiyorsun, Kovboy."

"Çünkü sen benimsin. Ve bunu sakın unutma."

"Paylaşma konusunda çok kötüsün. Bunun üzerinde çalışmalısın," diye alay etti Shiloh.

"Seni tüm dünyayla paylaşmak zorunda olmam yeterince kötü. Seni ailemle de paylaşmayacağım."

Onun kıskançlığını çok sevimli bulmuş gibi güldü. Acaba ona Nisan ayında bana konser biletleri ve sahne arkası kartları ayarladığını söylemiş miydi? Konser Los Angeles'taki Staples Center'daydı, dünya turnesinin son gösterisiydi. Ben berbat bir haldeydim, o da çok daha iyi değildi ama o sahneye çıktığında kişisel sorunları olduğunu asla tahmin edemezdim.

Konserden sonra ona nasıl olduğunu sorduğumda, "Başarına kadar numara yap" demişti.

Yemeğimden birkaç ısırik alır almaz babam konuştu. "Peki, bize çekip gideceğini ne zaman söylemeyi planlıyordun? Ben pes edenleri yetiştirmedim."

Brody yüksek sesle iç çekerek, "Kahretsin, işte başlıyoruz," dedi.

Bunu beklemiyordum. Büyürken iki ağabeyim, kuzenim Brody ve ben bu sözleri sayamayacağım kadar çok duymuştuk. Bu yüzden Pazar günleri aile yemeklerinden kaçırıyordum. Yaptıklarımı açıklamaya hazır değildim. Belki de hiç hazır olamayacaktım.

"Patrick," dedi annem sertçe, sesinde bir uyarı vardı. "Güzel bir aile yemeğinin tadını çıkaralım."

"Emekli olmayı planladığını biliyor muydun? Bunu seninle konuştu mu?" diye sordu anneme.

Annem dudaklarını büzdü. "Eminim Jesse'nin kendine göre sebepleri vardır." Bana küçük bir gülümseme verdi, destekleyici olmaya çalışıyordu. Babamın aksine annem bizi koşulsuz severdi. "Çok fazla sakatlık geçirdin. Ben kendi adıma artık yarışmayacağın için rahatladım. Bu çok tehlikeli bir spor."

Dört kardeşin en küçüğü olarak -Brody kuzenimdi ama üç yaşından beri bizimle yaşıyordu- annem bana her zaman ailenin bebeği gibi davranmıştı. Yirmi yedi yaşına geldiğimde bu hâlâ değişmemişti.

Yedi yaşımdayken babam bana hangi sporu yapmak istediğimi sordu. Motosikletlere takıntılıydım, bu yüzden motokros bariz bir seçim gibi görünüyordu. Ayrıca beni büyük kardeşlerimden ayıracak bir şey istiyordum. Jude futbol tanrısıydı, Gideon dahi bir IQ'ya sahipti ve Brody rodeo kralıydı.

Çocukken gösteriş meraklısı ve gözü pek biriydim. Ancak annem seçtiğim spordan pek memnun değildi ve babam 'bebeğinin' motokrosta yarışmasına izin vermek için dişiyle tırnağıyla mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Şimdiye kadar emekliliğime sevinen tek kişi oydu.

"Yirmi yedi yaşında emekli olamazsın," dedi babam. "Ve kesinlikle bir mağlubiyet serisinden sonra bunu yapamazsın. Pes ediyormuşsun gibi görünür. Sahalara geri dönmeli ve onlara neler yapabileceğini göstermelisin."

Dişlerimi sıktım ve derin, sakın nefesler alarak sözlerinin sırtımdan kayıp gitmesine izin vermek için elimden geleni yaptım. Geçmişte bunu yapmakta hiç zorlanmamıştım. Ama şimdi, açık bir yaraya tuz basıyordu. "Tavsiyen için teşekkürler. Minnettarım. Ama ben bittim. Her şey bitti. Ve şimdi sadece

Hayatıma devam etmek istiyorum." Konuyu kapatmasını umarak yemeğimden bir ısırık daha aldım.

Shiloh'ya "Bu arada bu çok lezzetli," dedim.

Gülümsedi ve kolumu hafifçe sıktı. "Teşekkürler, Jesse."

"Neye geçelim?" diye sordu babam, kaldığımız yerden devam ederek. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim. "Yedek bir planın var mı? Artık bira servisi yaptığınızı duydum. Yapmayı planladığın şey bu mu yani? Barmen mi olacaksın? O lanet bisikleti her yarışa taşımak için onca yıl harcadıktan sonra mı? Sana en iyi koçluğu almak için onca para harcadıktan sonra-"

Daha fazlasını söyleyemeden sözünü kestim. "Kariyerime yaptığınız yatırımın karşılığını size ödemekten mutluluk duyarım." Bakışlarını tuttum, bir aile yemeğinde kendimi kaybetmemek için elimden geleni yapıyordum. Hiçbir zaman asabi biri olmamıştım. Ailede hiçbir zaman savaşçı olmamıştım. Bunu Jude ve Brody'ye bırakmıştım. Ama geçen yıl beni zar zor tanıdığım birine dönüştürmüştü. Yani babam beni çok zorlarsa, kendimi kaybederdim. "Sadece sana ne kadar borcum olduğunu söyle, ben de hesabına yatırayım."

Babamın çenesi sıkıştı. "Bu parayla ilgili değil. Senin lanet paranı istemiyorum. Bu seninle ilgili."

"Ben iyiyim. Benim için endişelenmeyin." Bu son olmalıydı ama ne yazık ki babam bu işin peşini bırakmadı.

"Bana iyi görünmüyorsun. Hâlâ kanıtlaman gereken bir şey varken çekip gitmek seni yetiştirme tarzım *değil*."

Lanet olsun. Çenemi o kadar sıkılmışım ki Azı dişlerimin kırılmadığına şaşırdım. Nefes al, Jesse. Al. Al. Al. Dışarı.

Zaten düşmüşken beni tekmeliyordu. Ve neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Üstte değilken çekip gitmek istediğimi mi sanıyorsun?" Dişlerimi sıktım. "Bunun benim için *kolay* olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ne d    neceğimi bilmiyorum. Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Başımlı salladım ve tiksintiyle homurdandım. "Kendimi açıklamak zorunda hissetmiyorum. Bu benim kariyerimdi. Ayrılmak benim se imimdi. Ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Hiç profesyonel bir sporcu oldun mu?" Brody sordu. Soruyu babama y neltmi ti ve retorik bir soruydu. "Hayır, kesinlikle yapmadın. Yani motokros gibi bir sporun gereklilikleri hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. *Neredeyse* eysersiz ata binmek kadar zor."

Homurdandım. Bu aramızdaki asırlık bir sava tı. "Bazen, ne zaman y r men gerektiğini bilmen gerekir." dedi Brody. "Ve Jesse o zamanın geldiğini hissediyor. Bu yüzden onu rahat bırakın ve kız arkadaşımın sizin için pi irdiği ak am yemeğinin tadını çıkarın."

Babam konuşmak için ağzını açtı ama bebek ağlamaya ba ladı ve Jude bakışlarını babama dikti. "Gracie'yi  zd n."

"Onu gittiğin her yere götürmekte ısrar etmen benim suçum değil," diye mırıldandı.

Ama Jude cevap veremeyecek kadar küçük kızının üzerine titremekle meşguldü. Genelde babama karşı çıkan o olurdu. Bu da ebeveynlik i inin ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunu gösteriyordu.

Tam o sırada Noah küçük kardeşini koltuk altlarından tutarak verandanın merdivenlerini tırmandı. Onu yere bıraktığında alnındaki teri sildi ve eğildi, nefes nefese kalırken elleri b k lm    dizlerinin üzerindeydi. "Levi çok  i manlıyor. Bir ton ağırlığında."

Lila güldü. "Onu taşımak zorunda değilsin. Yürüyebilir."

"Babamınki kadar büyük olabilmeleri için kaslarım üzerinde çalışıyorum." Bir kas yaptı. "Gördün mü? Büyük silahlar, değil mi?"

Brody, "Silahları kaldırın, kimse zarar görmeyecek," dedi.

Noah çıldırdı. O kadar çok gülüyordu ki iki büklüm oldu. Kendini toparladığında kolunu anneme doladı ve yanağını okşadı. "Merhaba büyükanne. Çok güzelsin. Şimdi tatlı yiyebilir miyiz?"

Annem güldü. "Jesse amcandan bir iki şey öğrenmiş olmalısın."

Noah'nın kaşları çatıldı. "Ha?"

"Tıpkı senin gibi büyüleyici biriydi."

Artık o kadar değil, ama ağzımı kapalı tuttum. Yeterince konuşmuştum.

Ailemi severdim ve genellikle onlarla vakit geçirmekten keyif alırdım ama bu akşam yemeği yeterince hızlı bitemedi.

Göğsümde ezici bir ağırlık vardı ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Kariyerimin nasıl sona erdiğini, geleceğimi nasıl sabote ettiğimi her düşündüğümde, utanç ve öfke içimde savaşıyordu.

Buradan gitmem gerekiyordu. Bahanelerimi sıraladım ve annemin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmezden gelerek oradan uzaklaştım.

Texas Hill Country, motosiklet sürmek için en iyi arka yollardan bazılarına sahipti ve bu yol benim favorilerimden biriydi - ağaçların arasından geçen ve üzerinde çok az trafik olan, virajlı, iki şeritli bir yol. Aile yemeğimi bırakıp gittiğimden beri iki saattir motosiklet kullanıyordum.

Güneş batıyordu, gökyüzü turuncu ve pembeye boyanmıştı, eve dönerken daha sakin ve daha odaklanmıştım, kafamı boşaltma fırsatı bulduğum için kendimi daha rahat hissediyordum.

Uyuşturucuya ya da alkole ihtiyacım yoktu. Adrenalin bağımlısıydım ve hiçbir şey bana hızdan daha büyük bir heyecan veremezdi.

Hiçbir şey beni kontrolümü kaybetmenin eşiğinde olmak kadar canlı hissettiremezdi.

Dönüşe doğru eğildim ve düz, düz bir bölüme geldiğimde doğruldum.

İleride, birkaç araba yolun kenarına dizilmişti ve yüksek sesli müzik, bakışlarımı sarı saçların bir anlığına gözüme çarptığı canlı meşe korusuna çekti. Herhangi biri olabilirdi. O olduğunu düşünmem için bir neden yoktu.

Bu Ridge'in kamyoneti miydi? Yanından geçerken dikiz aynamı kontrol ettim. Kesinlikle öyle görünüyordu.

Beni ilgilendirmezdi. *Onu rahat bırak Jesse.* Sadece arkadaşız, unuttun mu?

Ayrıca, Quinn olamazdı. O asılı duruyordu. Bu gece annesiyle dışarı çıkacak.

O zaman ne halt etmeye kenara çekmiştim?

Ridge'in tamponunu öpene kadar motorumu geri çektim ve ağaçların arasından tepeden aşağıya baktım. Toprak bir patika, lisedeyken takıldığım yüzme havuzuna çıkıyordu. Kaskımı çıkarıp elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bir an daha görebilmek için gözlerimi zorladım.

Lanet olsun, ürkütücü bir sapık gibi davranıyordum.

Bir grup genç takılıyordu ama gözlerim ona odaklandı. Quinn Cavanaugh. Levi'nin yaşından beri beni takip eden kız. Gracie'nin yaşından beri tanıdığım kız. Şimdi bunu düşünmek garip.

Kolunu sanki oraya aitmiş gibi kızın omuzlarına dolayan Walker'a gözlerimi diktim.

Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Çok uzaktaydı. Ridge'in onu görmemi engellemesi de yardımcı olmamıştı. Şimdi tek görebildiğim sırtıydı.

Çalan telefonumu cebimden çıkardım ve kontrol ettim. *Mason.*

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Harika. Sadece kız kardeşini takip ediyordum. Nefesimin altında güldüm. "Her şey yolunda."

"Yarın göle gitmek ister misin? Hep birlikte takılırsak eğlenceli olur diye düşündük. Babamın teknesini alırız. Jet ski'lere bineriz. Quinn'i de alırız. Var mısın?"

Bir çığlık duydum ve tekrar ağaçlara baktım. *Quinn*. Yalınayak, kısa pantolon ve atletle ağaçların arasından fırlamış, Walker da peşinden koşuyordu. Orospu çocuğu. Hiç düşünmeden bisikletimden indim ve daha iyi görebilmek için banket boyunca ilerledim.

Yardıma ihtiyacı
var mıydı? "Jesse?
Orada mısın?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Şu anda bir işin ortasındayım. Seni ararım-"

"Oh kahretsin. Neden telefonuna cevap verdin? Sonra görüşürüz."

Walker Quinn'i tam ortasından yakalayıp omzuna atıp suya doğru koşarken aramayı kestim ve telefonumu cebime attım.

"Hayır! İndir beni." Gülüp gülmediğini anlayamadım. Bundan hoşlanıyor muydu? "Ridge! Yardım et!"

"Tabii ki hayır. Bize yaptığın o şakadan sonra olmaz." "Evie!" Quinn bağırdı. "Dikkat et."

Ridge de Walker'la aynı numarayı yaptı ve Evie'yi omzunun üzerinden fırlattı. İki saniye sonra kızlar havada uçuyor ve bir sıçramayla suya çarpıyorlardı. Kafaları çıktığında gülüyorlardı. Tehlikede değillerdi, bu yüzden onlar beni izlediğimi fark etmeden motosikletime geri döndüm.

Quinn belli ki bana olan aşkını unutmuştu. Eğleniyordu, bir genç kız gibi davranıyordu, tam da olması gerektiği gibi yazın tadını çıkarıyordu. Bu onu rahatlatmalıydı. Ait olduğumuz yerde, arkadaş bölgesinde kalacaktık.

Benim için çok gençti ve ben de eskiden olduğum adam değildim. Bu yüzden kendini benden korumakta haklıydı.

*"Kendimi bana kraliçe gibi davranacak birine saklıyorum.
Ve bu. Sen değilsin. Sen değilsin."*

Elimi kalbimin üzerine koydum. Bu kelimeler onlar kadar acı vermemeliydi. Ve eminim ki onu benim istediğim gibi istememeliydim.

Kabarık dudakları ve yıldızlarla dolu gözleriyle benim günışığı kızım. Yarın Quinn'in ne kadar dürüst olduğunu öğrenecektik.

Belki ben de onu yanlış anlamıştım. Ama hayır, bugün neler yaptığını sorduğumda bana doğruyu söyleyecekti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Quinn

DECLAN OMLETİ BİR TABAĞA KAYDIRDI VE ÖNÜNE KOYDU.

Jesse, adanın diğer ucunda oturuyor.

Meyvelerimin ve süzme yoğurdumun üzerine bal gezdirdim ve bir kaşık dolusu ağzıma attım. Hala çok ekşiydi, ama belki de bu beklenmedik olayların ağzımda bıraktığı kötü tattandı.

"Omlet istemediğine emin misin Bean?" Declan sordu. Yine ocağın başındaydı, bir omlet daha yaparken sırtı bana dönüktü. Üzerinde şortu ve arkası dönük bir kasketi vardı.

"Eminim. Ve bana Bean deme," diye mırıldandım.

"*Küçük Fasulye*," dedi Holden, ağzına bir çatal dolusu yumurta tıktırarak. "Kahretsin, bu çok güzel. Kişnişin tadını alabiliyorum."

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Üzerine çok fazla acı sos koymuşsun.

Muhtemelen tat alma duyularını öldürmüşsündür."

"Acı sosu severim." Bunu kanıtlamak için, etiketindeki acı uyarısını tamamen göz ardı ederek yumurtalarını daha fazla sosa batırdı.

Evie'den bir mesaj gelince telefonumu kontrol ettim. Destek için ona mesaj atmıştım. **Üzgünüm, gelemem. Bugün çalışmak zorundayım. J sana bir bok verirse, taşaklarına tekmeyi bas.**

Bir cevap yazdıktan sonra telefonumu cebime koydum. İç çektim. Görünüşe göre tek başımaydım.

"Peki, plan nedir?" Carly siyah saçlarını atkuyruğu yaparak sordu. O da tıpkı arkadaşı Tasha gibi şort ve minik bir bikini üstü giymişti. Onları kimin davet ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her geçen dakika ruh halim daha da kötüleşiyordu.

Bugün Jesse'yle vakit geçireceğim için çok heyecanlıydım. Sadece ikimiz. Ta ki kardeşlerim yanlarında kızlarla gelip planlarımı bozana kadar. Kısa bir süre sonra, Jesse

gelmişti ama benim aksime o hiç şaşırmamıştı.

Jesse bunu planlamış mıydı?

Ona yan gözle baktım. Sarışınla konuşuyordu. Tasha'yla. Saçlarını savurup kıkırdarken söyleyecek ilginç bir şeyi olduğunu düşünemiyordum.

Çok mu tuzlu, Quinn?

Geldiğinden beri bana zar zor bakıyordu. Neden baksındı ki? Tasha'nın göğüsleri küçük bikini üstünden neredeyse dışarı taşıyordu ve ona doğru eğilerek göğüs dekoltesini mükemmel bir şekilde görmesini sağlıyordu.

Daha açık olabilir miydi?

Mason Carly'ye "Babam Jet Ski'lerini ve teknesini göl evimizde tutuyor," dedi. "Yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuk..." O lojistikten bahsederken ben onu dinledim. Mason lojistik konusunda çok başarılıydı.

Gölü severdim. Jet Ski'ye binmeyi ve babamın dubasında takılmayı çok severdim.

Ya da en azından eskiden öyleydim. Elimi beyaz tişörtümün altına gizlenmiş karnımdaki sivri yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Göğsümdeki siyah yazıda şöyle yazıyordu: Kusursuz Kusurlu. Gerçek bu değil miydi? Kelimeleri bir kalp noktalıyordu.

Ama yaralarım... Sanki bir köpekbalığı bana saldırmış gibiydi.

Mason kolumu dürttü. "Hey. Kimsenin umurunda değil." Sesini alçak tuttu, sadece benim kulaklarım için. Kardeşlerim güvensizliğimi biliyorlardı. Geçen yaz bir aile tartışmasının konusu olmuştu.

Önemsedim. Çünkü Jesse buradaydı ve bu iki kız mükemmel tenlerini sergiliyorlardı.

Mason yara izini göstermek için tişörtünün eteklerini kaldırdı. Böbreğini aldıkları yerde sadece bir tane vardı. Bende dört tane vardı.

-Her iki tarafta iki tane 8 inçlik yara izi var.

Midem bir yol haritasına benziyordu.

"Benimkini bir onur rozeti gibi takıyorum," dedi sessizce.

Gözlerim yaşardı. Sanki sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi biliyormuş gibi omzumu hafifçe sıktı. Kardeşim bana bir böbrek vermişti. Kardeşlerimin her biri gönüllü olmuştu. Declan bile. Şaşırtıcı bir şekilde, ilk teklif eden o olmuştu. Ve beni bunu yapacak kadar sevmeleri çok şaşırtıcıydı.

Başımı eğdim, saçlarımdan bir perde yüzümün yan tarafını örtecek şekilde düştü. Gözlerim yaşlarla doldu. Bu çok aptalcaydı. Herkesin önünde ağlamak istememiştim. Neden ağlamak istediğimi bile bilmiyordum.

Bir buçuk yıl önce ikinci böbrek naklimden sonra o kadar depresyondaydım ki annem beni bir terapistle götürdü. Mantıken, vücudumun ilk böbreği reddetmesinin benim hatam olmadığını biliyordum. Babam ben on iki yaşındayken bağışlamıştı. Ama yine de. Kendimi başarısız hissediyordum.

Her zaman cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım ama içten içe bunun tekrar olmasından çok korkuyordum. Tekrar nöbetler ve kasılmalar geçireceğimden ve bir ameliyat daha geçirmem ya da diyalize girmem gerekeceğinden çok korkuyordum.

Yine de bu şekilde yaşayamazdınız. Sürekli neler *olabileceği* korkusuyla yaşayamazdınız. Terapist korkularımla başa çıkmamda bana yardımcı oldu ve çoğunlukla gelecek hakkında iyimser hissettim. Ancak bazen, korkularım ve şüphelerim hala su yüzüne çıkıyordu.

Yara izlerini ya da nasıl göründüklerini önemsememeliydim. Bu, endişelerimin en önemsiziydi. Önemli olan bir şans daha elde etmiş olmam ve hayatta ve iyi olmamdı. Bu kadar önemsiz, bu kadar yüzeysel bir şeye kafayı takmak zaman ve enerji kaybıydı.

Ama elimde değildi. Kendime kaç kez bunun önemli olmadığını, bugün Evie ve ailemden başka insanlara karnımı açacak kadar cesur olabileceğimi söylediysem de, bunu yapmaya kendimi ikna edemedim.

Atletimi hep üzerimde tutardım. Eğer suya girmek istersem, beni on iki yaşında gösteren tek parça bir şey giyerdim.

yaşında.

Mason kolumu dürttü. "Git eşyalarını topla, Bean. Biz çıkıyoruz."

"Bana Bean demeyi kes."

Beni görmezden geldi ve Jesse'ye bizi orada göreceklerini söyledi. Beni güvende tutması için yaptığı uyarıları dinlemek için etrafta takılmadım. Sanki porselen bir bebektim. Kırılğan ve kırılabilir.

Mutfaktan çıkarken Jesse'ye baktım. Tasha'yla konuşmakla o kadar meşguldü ki beni fark etmedi bile. Eski günlerdeki gibiydi, sanki Cuma gecesi hiç yaşanmamış gibiydi.

Sonsuza dek küçük kız kardeş olacaktım.

Çantama birkaç şey atarken, yatak odamın dışındaki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum.

"Bugün mor bikini mi giyiyorsun?" Jesse sordu. Bu da ne...

Başımı kaldırdım. Kapı çerçevesinin üst kısmını tutuyordu. Bakacak o kadar çok şey vardı ki önce nereye bakacağımı bilemedim. Pazuları bükülmüştü ve ön kollarındaki kalın damarlar o kadar belirgindi ki buna damar pornosu dediklerini anladım.

Bu neden seksi ki? Hiçbir fikrim yok. Ama öyleydi.

Bakışlarım kot pantolonunun bel bandının hemen üzerinde, gri tişörtünün yukarı sıyrıldığı güneşten bronzlaşmış ten şeridine kaydı.

V kesiği vardı. Aman Tanrım. Bu çok fazlaydı. Ağzım açık kaldı.

"Quinn?"

Bakışlarım yüzüne kaydı ve kaşlarını kaldırarak sorusuna cevap vermemi istedi. *Bugün mor bikini mi giyiyorsun?*

"Hayır," diye tersledim.

Odama doğru ilerledi, bakışları bütün bir duvarı kaplayan kitap raflarında geziniyordu. Hırslı bir koleksiyoncuymdum. Rafları yüzlerce kitap dolduruyordu ve son sayıma göre yirmi yedi tane Funk Pop! figürüm vardı. Notorious B.I.G. ve Bebek Yoda koleksiyonuma en yeni eklenenler oldu.

"Neden olmasın?"

Neden bana bunu soruyordu ki? Bu arkadaş bölgesine uygun muydu? "Tek parça giyiyorum. Su sporları için daha iyi."

"Huh." Beyaz lake şifonyerimden çerçeveli bir fotoğraf aldı. Üstündeki altın çerçeveli yuvarlak aynada resmi incelerken onu izledim - ben on üç yaşındayken çekilen yıllık aile Noel fotoğrafımız. Altı hafta sonra babam taşındı. Ondan sonra annem aile fotoğrafı Noel kartları göndermeyi bıraktı.

Jesse onu yere bıraktı ve bana doğru döndü. Şifonyere yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve konuştuğunda sesi suçlama doluydu. "Demek bikiniyi sadece Walker için giyiyorsun."

Bikiniyi atlet ve şortun altına giymiştim, ikisini de çıkarmamıştım. "Ben..." Dudaklarımı büzdüm. Bir açıklamayı bile hak etmiyordu. "Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Bakışları vücudumda ve çıplak bacaklarımda geziniyordu ama hararetli değildi ve gözleri Cuma gecesi olduğu gibi kapüşonlu değildi. "Kot pantolon giymelisin. Ya da uzun pantolon."

Önce kendi şortuma, sonra da onun kot pantolonuna baktım. Solmuş kot dar kalçalarında aşağı doğru sarkıyordu. Jesse'nin bazen ata binerken şort ve Vans giydiğini biliyordum ama bugün kot pantolon ve siyah motosiklet botları giyiyordu, bu yüzden itiraz bile edemedim.

"Senin için fazladan bir ceket getirdim."

"Bugün hava doksanlarda olacak," diye karşı çıktım.

Bir omzunu silkti. "Motosikletime binmek istiyorsan, korunmaya ihtiyacın var."

Korunmaya ihtiyacım vardı. *Jesse'den.*

"Bikini giy."

Çenem düştü. Kim olduğunu sanıyordu ki, yatak odama gelip ne giyeceğime dair taleplerde bulunuyordu?

Bunu bana neden yapıyordu? Neden karışık sinyaller gönderiyor ve kafamı karıştırıyordu? Öfke ve hayal kırıklığı ellerimi kalçalarımaya dayamama ve gözlerimi yarıklara kadar kısımaya neden oldu. "Artık oyun oynamadığını söylediğini sanıyordum."

"Seninle oyun oynamıyorum," dedi sakince.

Homurdandım. Bu adam inanılmazdı. "Ama beni bikinili görmek istiyorsun. Neden? Tasha ve Carly ile boy ölçüşüp ölçüşemeyeceğimi görmek için mi? Eminim Tasha'yı bikinili görmeye doycaksın."

Güldü. Pislik herif bana gülüyordu.

Onu geçip gömme dolabımaya girdim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Yırtık siyah kot pantolonum ve deri yüksek topuklu ayakkabılarımaya yatak odasına döndüğümde Jesse telefonunu kontrol ediyordu. Şortu çantamaya tıktırdım, omzumaya attım ve o da hemen arkamdayken odamdan çıktım.

"Quinn."

"Ne?" Dışarı çıkarken fuayedeki dokunmatik ekrandan güvenlik sistemimizi otomatikleştirirken tersledim.

"Her şeyi yanlış anladın. Ben sadece-"

"Evet, tamam. Her neyse." Bahanelerinin hiçbirini dinlemek istemiyordum. "Bunu önemseyen birine sakla."

Yüksek sesle iç geçirdi, bu günün başlama şeklinden duyduğum rahatsızlığı yankıladı.

Dışarıya, tuğla avluya park ettiği motorunun yanına çıktığımızda, eşyalarımı heybeye yerleştirdi ve bana siyah beyaz bir motosiklet ceketi verdi. Yazlık, fileli ve dirsekleri dolguluydu. Biraz

Benim için büyüktü ama beklediğimden daha iyi oturdu. Kendi siyah, kırmızı ve beyaz ceketini giydi ve başıma beyaz bir Arai kask taktı.

"Nasıl bir his?" diye sordu çene kayışını ayarladıktan sonra, parmakları tenimi okşuyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Tanrım, neden vücudum onun her dokunuşuna bu kadar güçlü tepki vermek zorundaydım?

Dizleri bükülmüştü, böylece göz hizasındaydık ve ben bakışlarımı kaçırdım. Çok yakın duruyordu. Düzgün düşünemiyordum. "İyi hissediyorum."

Bunun eskiden kimin kaskı ve ceketini olduğunu bilmek bile istemiyordum. Artık günü onunla geçirmek istediğimden bile emin değildim.

"Dün gece annenle yemek nasıldı?"

"Pizza söyledik ve film izledik." Uçağı rötar yaptığı için eve ancak dokuz buçukta gelebilmişti. "Eğlenceliydi."

Gözleri bana inanmıyormuş gibi kısıldı. "Eğlenceli, ha?"

"Öyle mi? Annemle takılmayı seviyorum." Onun olayı neydi?

"Peki Evie ve kız kardeşi nasıldı? O da *eğlenceli* miydi?"

"Neden beni sorguluyormuşsun gibi hissediyorum?"

Bir omzunu silkti. "Sadece sohbet ediyorum.

Arkadaşlar birbirlerine bir şeyler söyler, değil mi?"

"Evet, tabii." Ama bu konuşma o kadar da dostça değildi.

Ona Walker, Ridge ve Evie'yle yüzme havuzunda takıldığımı söyleyecektim ama o böyle davranırken söyleyemezdim. Dün oraya gitmemin tek nedeni Ridge ve Evie'ye yardım etmektir. Walker'la birlikte olmak istediğimi düşünmesi için Evie'yi kandırmıştım. Yoksa bunu asla kabul etmezdi.

Eğlendik, Evie'nin hayatında yeterince alamadığı bir şeydi bu. Yani buna değdi.

"Bu senin fikrin miydi? Göl ve kardeşlerim...." *Ve kızlar.*
Elimi havada salladım.

"Mason dün beni aradı. Bunun *eğlenceli* olacağını düşündü.

hep birlikte takılırsak. Bu sorun olur mu?"

"Hayır. Neden olsun ki?"

"Bilmiyorum." Çenesini bana doğru salladı. "Sen söyle."

Tanrım, çok kibirli görünüyordu. Ve çok güzel. Sabah güneşi bronzlaşmış yüzünde ve masmavi gözlerindeydi. Ceketini bir eldiven gibi geniş omuzlarına oturmuş, dar beline doğru iniyordu ve büyük siyah motosikletinin önünde durmuş, inanılmaz derecede havalı görünüyordu.

Onu sadece kendime istedim. Ama bunu söyleyemezdim, değil mi?

Ona dün gece rüyamda onu gördüğümü söyleyemezdim. Ya da yazdığım hikâyedeki kahramanın o olduğunu. Ya da o sahneyi yazarken deli gibi kıkırdayarak eski kız arkadaşını öldürdüğümü.

Derin bir nefes alıp verdim, kendimi savunmasız bırakmaya ve ona karşı dürüst olmaya hazırlandım. "Dün seni gördüğümde... iyiydin. Ve bugün... sanki..." Yüzümdeki incinmiş ifadeyi gizlemek için yüzümü çevirdim. Bunun için bir kelime bile bulamamıştım. Jesse hep böyle karamsar mıydı? Sanırım bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, o kadar kapalı ve mesafeliydi ki yüzünde sanki bana tepeden bakıyormuş gibi kibirli bir ifade vardı. "Nasıl davranıyorum?"

O böyle davranırken onunla nasıl konuşabilirdim? Konuşamazdım. "Unut gitsin. Hadi gidelim."

Başka bir şey söylemeden kaskını taktı, motosikletine bindi ve motoru çalıştırdı.

İki dakika sonra yola çıktık ve ben sadece günün tadını çıkarmaya yemin ettim. Plana göre gitmediyse ne olacaktı? Ya yine bir pislik gibi davranıyorsa? Eğlenceli olacaktı.

günü kardeşlerimle geçirmek için. Daha kötüsü olursa, her zaman onlarla birlikte eve dönebilirdim.

Güneş parlıyordu, gökyüzü maviydi ve Jesse'nin bisikletinin arkasıdaydım, bu yüzden silkelenip tüm iyi hislerimi kanalizetmem gerekiyordu.

Otoyol yerine virajlı arka yollardan giderken kollarım sıkıca ortasına sarılmış, göğsüm sırtına bastırılmıştı. Kendini tuttuğundan, normalde sürdüğü kadar hızlı sürmediğinden şüphelensem de yine de hızlı gidiyorduk.

Uzun zamandır onun bisikletinin arkasına binmek istiyordum ve tam da hayal ettiğim gibiydi.

Kendimi çok vahşi ve özgür hissediyordum. Pervasız ve biraz da tehlikeli.

Jesse'ye bu şekilde tutunmak, bir motosiklete binmek, kalçalarımın arasında tüm bu güç ve motorun titreşimleri doğrudan merkezime vuruyor... Tanrım. Motosikletlerin neden bu kadar seksi olduğunu şimdi anlıyordum.

Bir an için gözlerimi kapattım ve o benim, ben de onunmuşum gibi davrandım. Ve bana bakıp şöyle düşünecekti: *"İşte aradığım kız. Hayatım boyunca beklediğim kız. Ve başından beri tam karşımdaydı."*

Gözlerimi açtığımda gerçeklik yüzüme çarptı.

Onun için *asla* o kız olamayacağımı kafama sokmam gerekiyordu. Ve son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, bunu istememeliydim bile.

Göle gittiğimizde, kendi işimi yapar ve ondan mümkün olduğunca uzak dururdum. Büyük göğüslü, bikinili bir sarışınla takılmayı tercih ediyorsa, onun yoluna çıkmak benden uzak olsun.

Daha iyisini hak ediyordum ve kendime sürekli bunu hatırlatmak zorundaydım. Sırf seksi bir erkeğe aptalca aşık olduğu için kendisine pislikmiş gibi davranılmasına izin veren kızlardan biri olmayı reddettim.

O iyi davranmayacaksa ben neden davranayım?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jesse

QUINN BANA YALAN SÖYLEMİŞTİ. YALAN SÖYLEDİ. YALAN SÖYLEMİŞTİ. BANA. BANA. NEFRET EDİYORDUM yalan söyleniyor.

Dünyadaki onca insan arasında, Quinn sahtekârlık yapmasını bekleyeceğim son kişiydi. Ama tarih, karakter tahlilinde pek de iyi olmadığımı kanıtlamıştı.

"O... o beni zorladı," dedi Alessia, çenesi titriyordu, gözleri yaşlarla doluydu, araba yolunda önümde durmuş ellerini ovuşturuyordu.

Temecula'da eskiden birlikte yaşadığımız daire hâlâ bendeydi. Dağ bisikletimle on üç millik bir patika sürüşünden eve döndüğümde beni bekliyordu. Üst üste ikinci kez sekizinci olduğum hafta sonunun üzüntüsünü üzerimden atmaya çalışıyordum. Supercross sezonumun iyi gitmediğini söylemek çok hafif kalırdı.

Ve şimdi bana bunu mu söylüyordu?

"Nate kazanmayı o kadar çok istiyordu ki her şeyi yapabilirdi. Ve biliyordu... eğer benim peşime düşerse, bunun seni mahvedeceğini biliyordu." Ellerini pazularına doladı ve büyük kahverengi gözleriyle bana bakarak ona inanmam için yalvardı.

Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı, yüzü makyajsızdı, tam da her zaman sevdiğim gibi. Bakışlarım beyaz bluzuna ve güneşten bronzlaşmış karnını sergileyen yüksek belli şortuna kaydı. Eskiden Alessia'nın çarpıcı olduğunu düşünürdüm ama aldatmaca onu çirkin bir ışığa boyamıştı ve ona inanmalı mıydım hâlâ bilmiyordum.

Gözlerim ona dikildi. "Neden bunu bana olduğu zaman söylemedin? Neden bana söylemek için bunca ay bekledin?"

"Benimle konuşmadın bile, Jesse. Benimle hiçbir şey yapmak istemedin."

Bunun için beni nasıl suçlayabilir ki? Beni aldatmıştı. "Seni çok sevdim. Senin için her şeyi yapardım."

"Sevdin mi?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Alessia'nın ağlamasından her zaman nefret etmiş ve işleri onun için daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istemiştım. "Seni kaybetmek istemiyorum. Seni kaybedemem Jesse. Seni çok seviyorum. Bana inanmak zorundasın. Ben asla..." Kesik kesik bir nefes verdi. "Bunu bize asla yapmazdım."

Neye inanacağımı bilemedim. Nate'in agresif olduğunu biliyordum. Yarıştan önce beni hep kışkırtmaya çalışırdı. Ama bu ciddi bir iddiaydı. "Gözlerimin içine bak ve söylediklerinin doğru olduğunu söyle."

Gözlerini benimkilere dikti, sesi sözcükleri söylerken titriyordu ama bakışları değişmiyordu. "Nate beni seks yapmaya zorladı. Hayır dedim ve onunla mücadele etmeye çalıştım. Ama o..." Gözlerini indirdi, sonra tekrar benimkilere dikti. "Hayır cevabını kabul etmedi."

Gerçeği bulmak için yüzünü inceledim.

"Hayatım üzerine yemin ederim ki gerçek bu, Jesse."

Orospu çocuğu. Hepsi benim hatamdı. Nate'le olan rekabetim olmasaydı, asla onun peşinden gitmezdi.

Ona yaptığı şey için onu öldürürdüm.

Alessia'yı kollarımın arasına aldım ve ona sıkıca sarıldım. Ona böyle sarılmayalı aylar olmuştu.

Tüm vücudu titriyordu ve o kadar çok ağlıyordu ki gözyaşları tişörtümü ıslattı. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdim. "Her şeyle ben ilgileneceğim."

Ne kadar da yanılmışım.

Ve ona inanmak ne kadar aptalcaydı.

Alessia'nın bu kadar kurnaz ve manipülatif olduğunu nasıl fark etmemiştim? Onunla üç yıl geçirdim, onu becerdim, onu sevdim, onu gerçekten tanımadan onunla bir hayatı paylaştım? Yemin etmişti.

Doğruyu söylüyordu ve ben de ona inanmıştım. Bir aptal gibi, onun hayatıma geri dönmesine izin verdim.

Lanet olsun. Ondan özür bile diledim. Onu bu duruma soktuğum için ne kadar üzgün olduğumu söyledim.

Hepsi bana yalan söylediği içindi.

Ve şimdi o kadar sıkı sarılmıştım ki kopacakmış gibi hissediyordum.

Tutuşum çok sıkıydı ve gevşemem gerekiyordu. Moto seanslarımda yanlış yaptığım yer burasıydı.

Salla gitsin. Aklından çıkar.

Omuzlarımı gevşettim ve parmaklarımı oynatarak gidon üzerindeki ölümcül tutuşumu gevşettim.

Sanki Quinn bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi, kolları bana daha sıkı sarıldı. Korkmuş muydu? Gazı hafiflettim ve hız limitine uydum.

Bunu bir perspektife oturtmam gerekiyordu. Quinn benden sır saklamak istiyorsa ne olmuş yani? Bir ilişkimiz yoktu. Bana hiçbir şey borçlu değildi. Onun ihmal yalanı, Alessia'nın bana söylediği yalanların yanına bile yaklaşamazdı.

Quinn'in dün ne yaptığı beni ilgilendirir miydi? Ya da kiminle yaptığı?

Hayır. Kesinlikle değildi.

Walker'la takıldığı için ona neden bu kadar kızgındım? Ona bekaretini mi verecekti? Kimsenin dokunmadığı yerlerine dokunmasına izin mi verecekti?

Hay sikeyim. Onları birlikte düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

O senin değil Jesse ve asla da olmayacak.

Şu anda ihtiyacım olan ya da istediğim son şey bir ilişkiydi.

İhtiyacım olan son şey on sekiz yaşında bir bakirenin kafamı karıştırmasıydı.

Quinn

Declan sayesinde duba bir parti gezisine dönüşmüştü. Tanımadığım bir grup arkadaşını davet etmişti ve şimdi kızlardan biri ona maymun gibi tırmanıyordu. Onu alt güvertede taşıyordu, eli kışında, diğer elinde bira vardı.

Declan'ın partisine ev sahipliği yaptığı üst güverteye doğru gözden kayboldular. O ve arkadaşları geceyi göl evinde geçirmeyi planlıyorlardı. Sabaha kadar çöpe atacaklarına şüphe yoktu.

Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı onlara doladım, gözlerim kristal mavisi suda. İki Jet Ski dubanın yanından hızla geçiyordu ve birkaç çocuk kayalıklardan göle atlıyordu. Kardeşlerim ve Jesse onlu yaşlarındayken o kayalıklardan atarlardı. Bir keresinde Jesse çift takla atmıştı ve annem neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Eskiden bu gölde güzel zamanlarımız olurdu. Bir aile olduğumuz ve her şeyi birlikte yaptığımız zamanlar. Daha önce, kot pantolonumu değiştirmek için göl evine girdiğimde, uzun süre kapalı kaldığı için küf kokuyordu. Annemle babam hâlâ evliyken, babam kız arkadaşını o eve götürürdü. Gerçi bunu bana kimse söylememişti. Babamın eşyalarını toplayıp taşındığı gece bu konuda tartıştıklarını duymuştum.

"İyi misin, Bean?" Holden beni şimdiki zamana geri döndürerek sordu. Direksiyonun başındaydı, Ray-Ban havacı gözlükleri gözlerini güneşin parıltısından koruyor, bir yandan da yol alıyordu. Koridorun karşısındaki at nalı şeklindeki kabinde oturuyordum ve önümdeki böbrek şeklindeki masanın üzerinde bir şişe su vardı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Jesse ve Tasha'nın esintiyile yayılan kahkahalarını duymazdan geldim. Hatta

Müzik -Dominic Fike'ın "3 Nights "ı- bangır bangır çalmasına rağmen onları hâlâ duyabiliyordum. Mason ve Carly ile teknenin ön tarafındaki güneşlenme güvertesinde takılıyorlardı. Peluş vinyl kanepelerde uzanıyorlardı. Jesse, tüm gömleksiz ihtişamıyla, güneşin öptüğü altın teniyle. Tasha, floresan turuncu ipli bikinisinin içinde koca memeleriyle. Daha önce Jesse'nin sırtına güneş kremi sürdüğünü görmüştüm.

Declan ve arkadaşlarıyla gölde yüzmeye gitmiştim ve sonra Thor adında dövmeli bir adamla Jet Ski'ye binmiştim. Thor'un gerçek adı olup olmadığını bilmiyordum ama komik bir adamdı, bir dağ büyüklüğündeydi ve büyük bir çekici olduğunu iddia ediyordu. Yolculuk boyunca gülmekten kendimi alamadım.

"Yazın tadını çıkarıyor musun?" Holden sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Üniversiteden önceki son yazım için çok büyük umutlarım vardı. Ama şu ana kadar hiçbir şey plana göre gitmemişti.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken Holden'ın bir balıkçı teknesinin etrafında manevra yaparak ona geçiş hakkı vermesini izledim.

Kardeşlerimin hepsi yakışıklıydı. Mason babamın genç versiyonuna benziyordu, Declan ise siyah saçlı, dövmeli kötü çocuktu. Ama bana göre üçü arasında en yakışıklısı Holden'dı. Saçları biraz daha uzundu, uçları tişörtünün yakasına değdiği yerde biraz kıvrılıyordu ve gözleri yeşilin en berrak tonuydu.

Holden kalbinin kırılmasının nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Geçen yaz, altı yıllık kız arkadaşı New York'taki bir iş için onu terk etti. Avery ona biraz zamana ihtiyacı olduğunu ve onsuz kim olduğunu bulması gerektiğini söyledi.

Ona güvenmek istedim. Ona, beni asla sevmeyecek birine aşık olduğumu söyleyecektim. Ama o kişi, şu anda Tasha ile yakınlaşan arkadaşındı. Ve Holden, Mason kadar zorba olmasa da beni hâlâ küçük kız kardeşi olarak görüyor ve beni korumanın görevi olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden kendime sakladım. "Evet. İyiydi."

"Peki ya bu adam, Walker? Ondan hoşlanıyor musun?"

Gözlerim Jesse'yi aradı, ancak soruyu cevaplamak için neden ona bakmam gerektiğini bilmiyordum. Saçları dağınıktı, esintiyle dalgalanıyordu ve tahtında oturan bir kral gibi kanepede oturuyordu, kolları arkaya doğru sarkıyordu ve Tasha sanki oraya aitmiş gibi onun yanına sokulmuştu. Ona bakıyordu, dudakları kıpırdıyor, yüzü sanki ona heyecanlı bir hikâye anlatıyormuş gibi hareketliydi.

Ama ona bakmıyordu. Onun yerine doğrudan bana bakıyordu. Oturduğu yerden beni duyamasa da neden bahsettiğimi biliyormuş gibi gözleri kısıldı. "O iyi bir adam. Havalıdır."

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa benimle uğraşmak zorunda kalacak."

Gözlerimi devirdim. "Sen ve Mason Cuma gecesi bunu açıkça belirttiniz."

"Bir dangalağın küçük kız kardeşimizle uğraşmasına izin veremeyiz."

Bu da ne demek istediğimi kanıtlıyordu. Hiçbir şekilde Holden'a güvenemezdim. Neden böyle aptalca bir şey yapmayı düşüneyim ki? Gerçeği tahmin etmektense Walker'dan hoşlandığımı düşünmesine izin vermek daha iyiydi.

Jesse kendini Tasha'dan kurtardı ve bana doğru yürüdü. Şimdi onda biraz tehlikeli bir şeyler vardı. Bu beni korkutmalıydı ama tam tersi bir etki yarattı. Vücudum onun yakınlığı karşısında uğulduyordu.

Oturduğum kabinin yanındaki küçük buzdolabına uzandı ve bir şişe su çıkardı, sırtı bana dönüktü.

"Walker'la takılmak eğlenceli ve bana iyi davranıyor," dedim Holden'a, Jesse'nin kaslarının nasıl gerildiğine ve vücudunun nasıl sertleştiğine dikkat ederek. Motosiklet sürerken ne kadar gergin olduğunu hissetmiştim. Dün de pistte onu sürüşünü izlerken görmüştüm. Eğer arkadaşça bir ilişkimiz olsaydı, onu gevşetmek için benimle yoga yapmasını isterdim. Sürüşüne bile yardımcı olabilir.

"Walker'ı severim. Ondan çok hoşlanıyorum," diye ekledim Jesse'nin yararına.

Ama Jesse tekne rampasından ayrıldığıımızdan beri Tasha'yla yakınlaşıyordu, bu yüzden bunu ve daha fazlasını hak ediyordu. "Üniversiteden önceki son yazımın tadını çıkarabilirim, değil mi?"

Holden başını salladı. "Doğru. Eğlenmene sevindim."

"Evet. Şimdiye kadar eğlenceli bir yaz oldu. Çok ama çok eğlenceli."

Jesse bana döndü ve ben de ona karşılık vermediği kocaman bir gülümseme verdim.

"Yazın nasıl geçiyor Jesse?" Gülümsemem hâlâ yerinde dururken sordum. Kendimi yeniden konumlandırımdı, böylece onun oturduğu şekilde oturuyordum, kollarımı kabinin arkasına uzatmıştımdı, istediğiniz gibi serin ve rahat.

Tek parça giyseydim ne olurdu? Ona sahip olurdu. Onu benim sürtüğüm yapardım. Kendime olan güvenimi sarsmasına izin vermeyecektim. "Eğleniyor musun?"

Su şişesinin kapağını açtı ve cevap vermeden önce içti. Bu bir güç oyunuydu. Beni oyalamak istiyordu. Beni terletmek istiyordu. Yutkunurken sallanan boğazına baktım ve tırnaklarımı pelüş vinile geçirdim.

Boğazı bile seksiydi. Tanrım. Bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyordum. Parmaklarım tenine dokunmak için kaşınıyordu. Gergin kaslarını parmak uçlarımdın altında hissetmek için. Dağınık saçlarında gezdirmek ve kare şeklindeki çene çizgisini izlemek için.

O dudakları üzerimde hissetmek istedim. O dudakları tenimin her santiminde hissetmek istiyordum. Isırmak, emmek, alay etmek, tatmak.

Şişeyi indirdi ve gözlerini yüzümden gezdirerek bakışlarını vücudumda gezdirdi. Sadece gözleriyle beni çırılçıplak soyuyormuş gibi hissediyordum. Yanaklarım sıcaktan kızardı ve suyun esintisi bile aşırı ısınmış tenimi serinletemedi.

Ama avuçlarını önümdeki masaya dayayıp yakınımaya eğildiğinde hissetmediğim bir güven taklidi yaparak bakışlarını tuttum, sesi alçaktı, böylece sözleri sadece benim kulaklarım içindi.

"Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum, *küçük* kardeşim."

Bebek mavilerine baktım. Daha koyu görünüyorlardı. Daha kızgın. Fırtına sırasında çalkalanan deniz gibi. Gözleri beni öylesine büyülemişti ki sözlerini algılamam biraz zaman aldı. "*Bebek kardeş* mi? Bana  yle deme," diye tısladım. "Peki sen neden bahsediyorsun?"

Sertçe güldü ve başını iki yana sallayarak doğruldu, bacaklarını hafifçe araladı, gözlerini kapadı. Konuşmak, sözlerini protesto etmek için ağzımı açtım ama ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan döndü ve uzaklaştı.

Tam o sırada Declan'ın iki arkadaşı Jet Ski'lerle bize doğru yöneldi ve Holden motoru durdurarak dubanın yanına yanaşmalarını sağladı. Jesse bu yüzden teknenin arkasına geçmişti. Onların geldiğini g rm şti.

Anahtarlardan birini kapmak için yerimden sıçradım. Çok geç kalmıştım. Jesse onları çoktan almış ve birini Mason'a fırlatmıştı.

Mason, "Senin kıını tekmeleyeceğim," dedi.

Jesse gülerek, "Sana iyi şanslar," dedi. Çok ukala. Ne kadar kibirli bir pislik.

Peki neden ona bakmaktan vazgeemiyordum? Can yeleğini bağlarken kollarındaki kasların esnemesini izledim, sonra Jet Ski'ye tırmandı ve kalkışa hazır bir şekilde anahtarı kontağa taktı.

Tasha ve Carly, Jet Ski'lerin yan yana park edilmiş olduğu arka güverteye doğru koşuşturdular ve Tasha Jesse'ye seslendi, "Arkaya binebilir miyiz?"

"Yarışacağız. Yolcu varken güvenli değil." Tasha'nın omuzları hayal kırıklığı içinde çöktü. İçimden, onu kovduğu için sevindim. Ama gerçekten,

Ne önemi vardı ki? Onu vurmuş olması beni istediği anlamına gelmiyordu.

Neden bu kadar kızgındı? Ve neden bahsediyordu? Ona hiç yalan söylemedim. Onun aksine, ben her zaman dürüst oldum.

Holden gülererek, "Jesse, Mason'ı toz içinde bırakacak," dedi.

"Bundan emin değilim. Bence Mason'ın kazanmak için iyi bir şansı var."

Holden homurdandı. "Jesse'yi on üç yaşımdan beri hiçbir motor sporunda yenemedik."

Bir omzumu silktim. "Jesse eskisi gibi değil." Ne kadar da hafif bir ifade. "Ben paramı Mason'a yatırıyorum."

Tasha ve Carly buzdolabından bira alıp Holden'la flört ederken ben ön taraftaki kanepelere geçip biraz güneşlendim, gözlerim Jet Ski'lerdeydi. Jesse tıpkı bisiklette olduğu gibi ayakta sürüyordu. Dikey olarak inmeden önce havaya uçarak bir dümenden atlayışını izledim ve sonra gölün üzerinde çılgın bir adam gibi yarıştı ve onu gözden kaybettim.

Mason'ın kazanmasını gerçekten çok istiyordum.

Ne yazık ki bu yaz dileklerimin hiçbirini gerçekleştirmiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jesse

"KAHRETSİN, DOSTUM. NEREDEYSE SENİ YAKALIYORDUM." DEDI MASON.

dubanın üzerine.

Declan homurdandı. "Yaklaşamadın bile." Elini kaldırdı ve ben de anahtarın takılı olduğu kordonu ona uzattım.

"Başka kim binmek ister?" Mason sordu.

Quinn ayağa fırladı ve kordona doğru hamle yaptı ama Mason onu geri çekerek kaşlarını çatı. Kırmızı Speedo'nun içindeki daracık vücudunu fark etmemek için elimden geleni yaptım. Seksi olması için tasarlanmamıştı ama lanet olsun, bu kıyafet Tasha'nın giydiği bikiniden çok daha seksiydi. Speedo'nun bacakları yüksek kesilmişti ve ona ikinci bir deri gibi uyuyordu, her kıvrıma göre kalıplanmıştı. Ama hayal gücü için bolca yer bırakıyordu.

"Üstesinden gelebileceğinden emin misin?" Mason sordu.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Babam bana nasıl binileceğini öğretti. Bir Jet Ski'yi idare edebilirim."

Mason omuz silkti, hâlâ anahtarı vermiyordu. "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Minnettarım ama kendi başımın çaresine bakabilirim." Anahtarı adamın elinden kaptı ve bileğine doladı.

"Hey Declan, bir yarışa ne dersin?" diye sordu can yeleşini giydikten sonra.

"Seninle

yarışmayacağım."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

Kıs kıs güldü. "Pek sayılmaz."

"O zaman endişelenecek bir şey yok."

"Tamam, sıra sende."

"Hayatta olmaz," diye araya girdim ve Mason'dan önce davrandım. Jet Ski'ye tırmanmadan önce kolundan tuttum. Gözlerini bana dikti. "Yarışmayacaksın."

Bana ters ters baktı ve kolunu tuttuğum yerden çekti.

"Quinn," dedim o çalıştırma düğmesine basarken.

"Quinn" dedim.

sinirli bir şekilde bana

baktı. "Ne?" diye

homurdandı. "Dikkatli

ol."

Homurdandı. "Evet, tamam. Senin her zaman olduğun kadar dikkatli olacağım."

Tam o sırada Tasha yanıma geldi ve elini göğsüme koydu. Şu dokunaklı kızlardan biriydi. Güzeldi sanırım. Sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Ama benim tipim değildi. Bronzluğu da göğüsleri kadar sahteydi. Hiçbir zaman vur ve bırak adamı olmamıştım, ama belki de ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Rastgele bir kızla yatıp Quinn'i sistemimden atacaktım. Tasha'nın vücut dili bir gösterge olsaydı, buna hazır olurdu.

"Hey, Jesse. Sana bira getirdim." İstemediğim soğuk birayı elime tutuşturdu ve bana gülümsedi.

Quinn gaza basmadan hemen önce gözlerini bize dikti ve bir adım önde olan Declan'ın peşine takılarak uzaklaştı.

"Jet Ski'de iyi mi?" Gözlerimi Quinn'den ayırmadan Mason'a sordum. Direksiyonu devralmış ve iki Jet Ski'nin arkasından takip ediyordu.

"Sanırım göreceğiz. Bugün garip davranıyor. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi."

Tasha bana bir şişe güneş kremi uzattı ve kirpiklerini bana doğru kırptırdı. Sanırım bunun seksi olması gerekiyordu ama bana göre değildi. "Sırtıma masaj yapabilir misin?"

Kitaptaki en eski numaraydı ve bugün ikinci kez kullanıyordu. Tasha saçlarını bir omzunun üzerinden çekip bana sırtını dönerken Mason bıyık altından kıkırdadı. Güneş kremi Tasha'nın sırtına sürerken küçük bir inilti çıkardı ama ben fark etmedim bile. Gözlerim ilerideki Quinn'deydi.

"Siktiğimin Declan'ı," dedi Mason.

Onlara doğru gelen diğer iki Jet Ski ile bir tavuk oyunu oynuyordu. Bakışlarım Quinn'e kaydı. Etraflarından dolanıyor, birini kıl payı kaçıırıyordu. Kahretsin. Çok ani dönmüştü.

Jet Ski'si ters dönerek onu suya fırlattı, kapatma düğmesi Jet Ski'yi ondan birkaç metre ötede durdurdu.

"Yüce Tanrım. Quinn!" Mason bağırdı. Ama sesi rüzgârda kayboldu ve artık çok geçti.

Güneş kremi şişesini Tasha'nın eline tutuşturdum ve sancaktan atlayarak uzun kulaçlarla Quinn'e doğru yüzdüm.

Yanına ulaştığımda sırt üstü yüzüyordu, can yeleği onu yukarı çekiyordu.

Kolumu beline doladım ve diğer elimle yüzündeki saçları ittim, bacaklarım bizi su üstünde tutmak için suya basıyordu. "Sen iyi misin?"

Cevap veremedi öksürmeye başladı. "Ben iyiyim. Sadece biraz..."

"Sarsılmak mı?"

Başını salladı. "Ben genelde daha iyi bir sürücüyümdür... Ne olduğumu bilmiyorum."

Ona hiç de iyi bir sürücü diyemezdim ama bunu kendime sakladım. "Bu senin hatan değildi. O adamlar pislikti."

Declan geniş bir kavis çizerek döndü ve Quinn'i kontrol etmek için geri geldi. "Kahretsin. İyi misin Bean?"

"Senin sayende değil."

"Jet Ski kullanmayı bildiğini sanıyordum," diye alay etti.

Ona ters ters baktı. "Sen o iki adamla uğraşmaya karar verene kadar gayet iyiydim."

Yapılması gereken aptalca bir şeydi ama hepimiz böyle aptalca şeyler yapmıştık. Tek fark Declan'ın Jet Ski'yi kız kardeşinden daha iyi kullanmayı bilmesiydi.

"Ona göz kulak olmalıydın," diye bağırdı Mason. "Ne oluyor Declan?"

Orta parmağını kaldırdı ve bana odaklandı. "Onunla başa çıkmak için iyi misin?"

"Kimse benimle *uğraşmak* zorunda değil," dedi Quinn, elimden kurtulup Jet Ski'ye doğru yüzerek.

"Ben hallederim," dedim ona.

"Harika," dedi havalanmadan önce.

Jet Ski'nin arkasına doğru yüzdüm ve etiketteki talimatları okudum. Saat yönünde.

"Yapabilirim," dedi Quinn, benimle birlikte sağ tarafa doğru yüzerek.

"Ben hallederim. Geri çekilin."

Gözlerini devirdi ama bana biraz yer verdi. Gövdeye uzandım ve giriş ızgarasını tuttum, ayaklarımla rayı aşağı doğru ittim ve Jet Ski'yi tekrar ters dönene kadar ileri geri salladım.

"Bunu benim için tekne rampasına geri götürmek ister misin?" Mason bağırdı.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve kordonu ondan almak için Quinn'e döndüm. "Ben kullanıyorum," dedi, kendini yukarı ve Jet Ski'ye çekmeye çalışarak. Suyun üzerindeyken, vücudunun üst kısmından büyük bir güç gerektiriyordu.

"Benimle gelebilirsin," dedim ona.

"Siktir et."

Kaşları havaya kalktı. "Başka bir özel gün mü?"

"Hayır. Sadece senin yanında olmak. İçimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyorsun."

Quinn o kadar tatlıydı ki yüzündeki kararlı ifade beni güldürdü. Bana ters ters baktı, bu da beni daha çok güldürdü. Hâlâ sevimliydi. Hiç de tehditkâr değildi. Normalde Quinn'e yardım ederdim ama bu gösteriden parmağımı bile kıpırdatamayacak kadar keyif alıyordum.

Koltuğun arkasına tutundu ve birkaç denemeden sonra kendini kaldırıp Jet Ski'ye bindirmeyi başardı.

"Etkileyici."

Quinn bir kas yaptı ve bana sırtıttı. "Çok fazla planking yapıyorum."

Hah. Ancak o zaman kafama dank etti. Sürücü koltuğundaydı.

"Yolcu olmamı mı istiyorsun?"

"Benimle gelmek zorunda değilsin. Tekneye binebilirsin." Sanki onun için öyle ya da böyle fark etmezmiş gibi tek omzunu silkti

"Jesse," diye seslendi Tasha.

Quinn, "Git biranı bitir," dedi.

Tasha'yı görmezden geldim ve Quinn'in arkasına tırmandım, sonra Mason'ın bana attığı can yeleşini giydim. Quinn'in sürüş tarzına bakılırsa buna ihtiyacım olacaktı.

"Eğer benimle gelmekte ısrar edersen, sıkı tutunduğundan emin ol." Şimdi bana emirler veriyordu.

"Bana iki kez söylemene gerek yok. Nasıl araba kullandığını gördüm." Ellerimi kalçalarına koydum.

"Bu garip hissettiriyor." Omzunun üzerinden bana baktı.

Parmaklarımı kalça kemiklerine geçirdim, naylon ve tayt yerine tenini hissetmeyi diledim. "Bana oldukça iyi hissettiriyor."

Gözleri bir an için benimkilere kilitlendi; güneş gözbebeklerindeki yeşil ve altın rengi vurguluyordu. "Tutuşunu gevşetmelisin Jesse. Senin sorunun bu, biliyorsun. Çok sıkı tutunuyorsun."

Bunu söyleme şeklinden, sadece ellerimin kalçalarında olmasından bahsetmediğini anladım. Çok sıkı tuttuğumu nereden biliyordu? "Belki de gitmene izin vermek istemiyorum. Belki de sıkıca tutunmak istiyorumdur."

Kirpiklerini indirdi ve dönüp tekrar öne bakmadan önce bir nefes verdi.

"Hazır ol. Seni hayatının yolculuğuna çıkaracağım, yarışçı çocuk."

Gaza bastığımda gülüyordum. Bu kız. Çok havalıydı.

Bana yalan söylediğini unuttum. Sınırları unuttum. Tüm sorunlarımı unuttum.

"Sanki uçuyormuşuz gibi hissediyorum," diye bağırdı. Sesindeki neşe ve katıksız heyecan yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

Saatte 25 milin uçmaya yakın bile olmadığını belirtmedim. Eğer söyleseydim, daha hızlı gitmeye meyledebilirdi, ki bu da ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediğim bir şeydi.

Kabul edelim, Quinn berbat bir sürücüydü, Jet Ski'yi zar zor kontrol ediyordu. Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup ona dönüşlerde nasıl direksiyon kıracağını ve hızını nasıl artıracığını göstermeyi çok istiyordum. Ama onun hevesini kırmak istemedim. Çok eğleniyordu ve Quinn'i mutlu ve hayatı seven biri olarak görmek hoşuma gidiyordu. Ve eğer bu adam, Walker, onu mutlu ediyorsa, sanırım bununla yaşamamanın bir yolunu bulmalıyım.

Ama bu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Sedir ağacıyla kaplı göl evinden çıkarken güneş arkasından batıyordu. Işık saçlarını altın renginde parlatıyordu. Gülümsedi, hafif bronzlaşmış tenine karşı dişleri bembeyazdı, yanakları bugün yakaladığı güneşten dolayı hafifçe kızarmıştı.

Mason bana "Yarın görüşürüz," dedi. Neyse ki beni kız kardeşine bakarken yakalamamıştı. "Dikkatli sür."

Onu duyduğumu ve anladığımı belirtmek için başımı salladım. Değerli bir yük taşıyordum.

Mason, Quinn'e doğru yürümeden önce beni yumrukladı. Onu kucakladı ve başının üstünden öptü. "Bugün seninle takılmak çok eğlenceliydi Bean."

Başını geriye eğdi ve ona kocaman bir gülümseme verdi. "Evet, güzel bir gündü. Bunu yaptığımıza memnunum."

Bu onun yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Daha önce bana, Kaliforniya hakkındaki fikrini değiştireceğini düşünüp düşünmediğimi sormuştu. Eminim.

Günü gölde geçirme planını yapmasının tek nedeni bu değildi, ama bunun da bir rolü olduğundan şüpheleniyordum.

Ayrıca iyi bir arkadaş olduğum ve ona göz kulak olduğum için bana teşekkür etti. Quinn ve benim aramda olması gerekenin bu olduğunu hatırlattı.

Bisikletime doğru yürümeden önce omzuna küçük bir şaplak attı. Ona ceketini uzattım ve kollarını kollardan geçirip fermuarını çekti.

Tam o sırada Holden, Tasha ve Carly evden çıktılar, kızlar kıkırdıyordu. "Yakında görüşürüz Jesse," diye seslenen Tasha, Mason'ın cipinin arka koltuğuna tırmanmadan önce bana bir öpücük gönderdi.

Quinn cip uzaklaşırken kaşlarını çattı. "Arkadaş canlısı görünüyor."

"Uh huh." Bunu inkar edemezdim. Tasha *arkadaş canlısıydı*. Mason'ın sözleriyle, "*O mükemmel bir ribaund kızı. Seks. Bağlanmak yok.*"

"Onu... tekrar görmeyi mi planlıyorsun?"

Tasha'yı tekrar görmeye hiç niyetim yoktu. Numarasını bile istememiştim. "Evet desem rahatsız olur musun?"

Tek omzunu silkti. "Hayır. Neden olsun ki?"

"Aynen öyle. Walker sende, değil mi?"

"Evet, Walker..." Bir nefes verdi ve ellerini ceketin üzerinde gezdirerek aşağıya baktı. "Bu Alessia'nın mıydı?"

Alessia'nın tüm izlerinden kurtuldum. Her giysiyi, her ruj tüpünü, her fotoğrafı, her mesajı ve bir yalancı ve hilekârla aynı hayatı paylaştığımı hatırlatan her fiziksel şeyi. "Hayır. O senin."

Bakışları benimkilere kaydı. "Bunu benim için mi aldın?" Başımı salladım.

"Bana bir ceket ve kask mı aldın?"

"Motosikletimin arkasına bineceksen, korunmaya ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. Parlaktı ve çok güzeldi. Muhteşemdi, gerçekten. Bu gülümsemenin bana yöneldiğini uzun zamandır görmemiştim. Onu özlemiştim. Eskiden bana iyi biriymişim de her şeyi berbat eden biri değilmişim gibi bakmasını özlemiştim.

Gülümsemesinin gerçek olduğuna inanmak istedim. Gerçek *olduğuna*. Onu tamamen yanlış anlamadığıma. "Seni dün gördüm. Yüzme havuzunda."

"Beni gördün..." Sesi kesildi ve nefesini içine çekti. "Ah. Doğru." Sanki şimdi anlamış gibi başını salladı. "Sana yalan söylediğimi düşündün."

"Bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Sadece sana her şeyi anlatmadım."

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Neden olmasın?"

Hiç düşünmeden başparmağım ile bileğinin alt tarafını okşadım. Birleşen ellerimize baktı, sonra tekrar bana baktı. Aletim seğirdi. Sadece bu basit dokunuştan bile bir semi elde ediyordum. Ona dokunmayı bırakmalıyım.

Elini bıraktım, o da ellerini arka ceplerine soktu ve bir adım geri çekildi.

"Garip davranıyordun. Ve bunu bilmeyi hak etmediğini düşündüm. Hele bikini giymem konusunda başımın etini yedikten sonra." Gözlerini yere indirdi.

"Açıklamama izin vermedin. Vücudumda kaç tane yara izi olduğunu gördün mü?"

Nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı. İki parmağımı çenesinin altından geçirdim ve yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Quinn... yara izlerinin bir önemi yok."

"Belki senin için öyle değildir. Senin için durum farklı. Seninkiler sporla ilgili ve...." Nefesini içine çekti ve gözlerini kaçırdı. "Sen bir erkeksin, bu yüzden anlamazsın...." Sözleri kesildi ve gözlerime değil tekne rampasına baktı.

Ellerimi kollarının üst kısmına doladım, ona dokunmak, onu kendime yaklaştırmak ve böylece anlamasını sağlamak için sürekli bir ihtiyaç hissediyordum. Yara izlerini benim gördüğüm gibi görmesine yardımcı olmak bir şekilde önemli hissettiriyordu. "Ben senin yaralarına nasıl bakardım biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Sanki çok güzellermiş gibi." Ellerimi kollarında gezdirip ellerini ellerime aldığımda gözleri benimkilere kilitlendi. "Çünkü öyleler. Hikâyenin bir kısmını anlatıyorlar ama tamamını değil. Sen yara izlerinden daha fazlasısın. Ama o yara izleri senin nasıl bir savaşçı olduğunu kanıtlıyor. Samuray kılıcı yaraları gibiler. Cesur olun. Güçlü olun. Onları gururla taşı."

"Samuray kılıcı yaraları mı?" Yumuşakça güldü ve gözlerindeki yaşları geri kırıptı. "Gerçekten mi?"

"Seni belalı biri yaparlar."

"Sence ben belalı mıyım?" diye fısıldadı, gözleri ağzımdaydı, bedenlerimiz belli belirsiz yakınlaşıyordu.

"Mmhmm." Ellerini serbest bıraktım ve parmaklarımın tersiyle çenesinin kıvrımlarını izledim. "Ve yakında bir gün bana yara izlerini göstereceksin."

"Yaralarımı görmek mi istiyorsun?" Elini kalbimin üzerine koydu ve ben de elimi kalbimin üzerine koydum.

Yara izlerinden daha fazlasını görmek istedim. Onun her şeyini görmek istedim. Teninin her santimini. Her kıvrımını, çukurunu ve vadisini. Dilimi yumuşak kıvrımlarında gezdirmek istedim. Dudaklarımda onun tatlılığını tatmak. Yasak meyvenin tatlı sularını yalamak.

Ona bir erkeğin ne kadar iyi hissettirebileceğini gösteren kişi olmak istiyordum. Ona dünyasını sarsacak bir orgazm yaşattığımda adımı haykırmasını duymak istiyordum.

Lanet olsun. Bunların hiçbirini istememeliydim. Önümde duran, melek gibi görünen bu kız hakkında kirli düşünceler bile düşünmemeliydim.

Çok tatlı, genç ve masum.

"Karnını bana açacaksın. Sadece bana." Bunu onun için yapıyordum, kendime söyledim.

Kaskını uzattım, onun için takmaya hazırdım, ama elimden aldı ve kendisi yaptı.

"Böyle bir konuda sana güvenebileceğimi nereden bileyim?"

"Sanırım cesur olman gerekecek. Bir inanç sıçraması yap." Vizörünü indirdim ve kaskımı takarak motosikletime bindim. Sonra sehpayı tekmeleyerek motoru çalıştırdım ve kükreyerek canlandı. Kahretsin, bu sesi seviyordum. "Sürmeye hazır mısın?"

Keşke bana binse.

Aman Tanrım. Bu boku kafamdan atmam gerekiyordu.

Cevap olarak arkama atladı ve kollarını belime doladı.

Bir mucize eseri, eve dönerken vücudum gevşemiş ve rahatlamıştı. Bu bana umut verdi. Belki yarın pistte daha iyi olurdum. Belki eskisi gibi at sürebilirdim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Quinn

DECLAN BOŞ EKMEK SEPETINE TERS TERS BAKTIKTAN SONRA

Bana ters ters baktı. "Birkaç kırıntıyı kaçırmışsın."

Ona elimdeki bagetten bir parça uzattım. Sadece küçük bir parçaydı çünkü geri kalanını yemiştim. Yüksek sesle bir nefes verdi ve telefonundan saati tekrar kontrol etti.

"Nerede lan bu?" diye homurdanarak içkisinin geri kalanını boşalttı ve boş bardağı masaya çarptı. Declan uygun bir şekilde, ateşli bir zencefilli bira kokteyli olan Dark & Stormy sipariş etmişti.

"Ortaya çıkmayacak, değil mi?" Açlığımı ve hayal kırıklığımı bastıracağını umarak maden suyumdan bir yudum aldım.

"Burada olacak," diye güvence verdi Mason. "Yemek onun fikriydi. Rezervasyonu o yaptırdı."

Gecikmiş bir mezuniyet yemeğiydi ve babam şimdiden on beş dakika geç kalmıştı. Ne zaman bu kadar güvenilmez olmuştu?

Restoran uzun ve dardı, koyu renkli ahşap, çıplak tuğla duvarlarda Fransız posterleri vardı ve hoparlörlerden caz müziği duyuluyordu. Boynumu bükerek uzun, parlak ahşap barda takılan takım elbiselilerin arasından ön kapıya doğru baktım.

Babamdan iz yok.

"Onsuz sipariş verelim," dedi Holden. Saniyeler içinde masamızda beliren sunucuyu işaret ettiğinde hiçbirimiz karşı koymadık.

Mason eliyle beni işaret ederek, "Sipariş vermeye hazırız," dedi, "*Önce bayanlar*."

"Burger alayım lütfen," dedim garsona.

beyaz smokin gömlek ve siyah pantolon giyiyordu. "Yanında patates kızartması da var, değil mi?"

"Pommes frites," dedi.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Aynı şey. Burası bir Fransız bistrosu olabilir ama Austin'deydik, Paris'te değil. *Aş kendini, ahbap.*

"Aioli olmadan alabilir miyim ve sadece Amerikan bunun yerine peynir..." Elimdeki menüye bir göz attım. "Bu peynir her neyse...."

"Gravyer," dedi garson.

Declan sabrını kaybetti ve ellerini havaya kaldırdı. "Ona menüdeki lanet hamburgeri verin yeter."

Ona kaşlarımı çattım. "Üzerinde o tuhaf şeyleri istemiyorum." "Burası McDonald's değil," dedi. "Kim hamburger sipariş eder bir Fransız restoranında?"

O kadar utanmış görünüyordu ki gülmek zorunda kaldım. Sonra bakışlarımı sunucuya çevirdim. "Lütfen üzerinde hiçbir şey olmayan sade bir burger alabilir miyim?"

Siparişi verdikten beş dakika sonra babam ön kapıdan içeri girdi. Bir an için o olduğundan bile emin değildim.

Son beş yıldır babam orta yaş krizi yaşıyor. Ya da en azından annem öyle diyordu. Her şey kırk beşinci doğum gününde SUV'sini bir Porsche 911 ile takas etmesiyle başladı. Eğlence anlayışının üniversite arkadaşlarıyla yıllık balık tutma gezisi olduğu zamanları hala hatırlıyorum. Ya da çalışma odasındaki aylık poker oyunlarını.

Eskiden iyi bir babaydı, ona ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olacağına güvenilebileceğiniz türden bir babaydı.

Onun gidişini gerçekten atlatabildiğimi sanmıyorum. Annemi aldattığı için onu gerçekten affettiğimden de emin değilim. Ama babamla ilişkim karmaşıktı. On iki yaşımıdayken bana bir böbreğini verdi ve yaptığı şeylerden nefret etsem de onu hala seviyordum. Çünkü o benim babamdı ve bana merhaba dedi, bana bir böbrek verdi.

Şimdi onun uzun bacaklı bir esmere masamıza kadar eşlik edişini izliyordum, eli onun belinde, güneşten bronzlaşmış yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Koyu renk özel dikim bir takım elbise ve beyaz bir elbise giymişti.

gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Sanki Karayipler'de bir tatilden sonra yattan yeni inmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden onun gerçekten de elli yaşındaki babam olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı.

"Vay anasını," dedi Mason.

"Vay canına," dedi Declan. "Daddy-O kendisi için gayet iyi gidiyor. Ben olsam buna dokunurdum."

Holden, "Şimdi neden geç kaldığını anlıyorum," diye mırıldandı.

Uzun siyah saçları ve karamel teniyle bu kadın Brezilyalı bir süper model olabilirmiş gibi görünüyordu. Mason'dan çok daha yaşlı olamazdı.

Babam yakışıklıydı. Evie ona DILF diyene kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ve bundan nefret ettim. Her şeyin değişmiş olmasından ve şimdi eskiden tanıdığım ve hayal meyal hatırladığım birine bakıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Babam masamızın önünde durduğunda yüzünde kocaman bir gülümseme vardı -beş kişilik bir parti olacağımızı düşünmeme rağmen altı kişilik partimizi ağırlamak için bir araya getirilmiş iki küçük masa.

"İşte benim Bean'im." Beni yerimden kaldırıp kucakladı. Babam eskiden sabun ve naneli sakız gibi temiz kokardı. Şimdi ise pahalı bir kolonya gibi kokuyordu. Sesi dışında hiçbir şeyi tanıdık gelmiyordu. "Nasılsın evlat?"

"Harika. Harika gidiyorum." *Mezuniyetimi kaçırman ve şimdi aile yemeğimize bir flört getirmen dışında her şey harika.*

Beni bıraktı ve kadın için bir sandalye çekti. I Bunu annem için yaptığını hiç hatırlamıyorum. Karşımdaki kadına baktım. Çok güzeldi. Seksi. Egzotikti.

Dalgıç yakalı ve boynunda altın bir madalyon bulunan siyah ipeksi bir şal elbise giymişti. Saçları

Koyu renkti, uzun katlar halinde kesilmişti ve göz kalemi kanatlıydı, ancak makyajının geri kalanı minimaldi.

Tanıştırmayı babam yaptı. Adı Camilla'ydı ve babamın Green Fields Market için bazı kampanyalar yapmak üzere tuttuğu kendi halkla ilişkiler şirketini yönetiyordu. İkinci bakışta, tahmin etmem gerekirse muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı, ama yine de babam için çok gençti.

Menüsünü eline aldığı anda gördüm. Yüzük parmağındaki elmas küçük bir asteroid büyüklüğündeydi. Karnıma öyle bir yumruk yemiş gibi hissettim ki nefes almakta zorlanıyordum.

Kardeşlerim ve ben birbirimize baktık, kaşlarımızı kaldırdık ve "*Ne oluyor lan?*" *der gibi bir ifade takındık.*

Babam, Camilla ile birlikte bombayı atma emri verdi.

"Camilla ve ben evleniyoruz. İlk sizin bilmenizi istedik." Hiçbirimizin tanımadığı bir kadına evlenme teklif ettiğini söyleyerek bize büyük bir iyilik yapıyormuş gibi gülümsüyordu.

Birkaç dakika boyunca kardeşlerim ve ben şaşkın bir sessizlik içinde oturduk. Yani, yüzüğü görmüştüm. Hepimiz görmüştük. Gözden kaçırmak zordu. Ama bu sözler babamın ağzından çıkınca kulağa çok yanlış geliyordu. *Camilla ve ben evleniyoruz.*

Hayatımın ilk on üç yılında Abby ve Mark vardı. Mark ve Abby. Arkadaşları ne zaman söylese, neredeyse tek bir kelime gibi gelirdi. İşte bu kadar yakındılar. Şimdi Mark ve Camilla oldu. Kulağa doğru gelmiyordu.

"Düğün ne zaman?" Mason sordu.

"Ekim'de."

Ekim mi? Ekim'de Kaliforniya'da olacaktım. Sadece birkaç ay vardı. Ne zamandır çıkıyorlardı? Bizden saklamadıysa o kadar uzun süre olamazdı. "Bu... biraz ani olmadı mı?"

"Bildığın zaman, bilirsin." Camilla'ya göz kırptı. Göz kırptı. Babam hiç böyle göz kırpmazdı. Suratına bir yumruk atıp eski babamı geri istediğimi söyleyecektim. Kendisi için çok genç olan seksi kadınlara göz kırpan, özel dikim takım elbiseli bu kibar yabancıyı değil.

"Başka bir haydut gelip onu sahiplenmeden önce onu karım yapmak istiyorum," dedi kıkırdarak.

"Asla." Camilla avucunu babamın yanağına koydu, sevgi dolu bir jestti ve bir aile yemeği için biraz fazla samimiydi. Babam elini onun bileğine doladı ve sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi ona baktı. "Sen benim için tek erkeksin."

Birdenbire iştahım kaçtı.

Akşam yemeği bir felaketti ve sadece Fransız burgerim çok az pişmiş olduğu için değil, tabağımdan neredeyse çıkabilirdi, aynı zamanda kendimi ihanete uğramış hissettiğim için.

Babam ve ben eskiden çok yakındık. Ben onun fasulyesiydim, o da benim kahramanımdı. Çocukken babasının kızıydim. Onun her şeyi düzeltebileceğine, her şeyi daha iyi yapabileceğine inanırdım.

Ama artık onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Sanki bir gün babam artık bir aile babası olmak istemediğine karar vermişti. Babam gittiğinde Declan New York'ta aşçılık okulunun ilk yılındaydı, Holden ve Mason ise üniversitedeydi. Yani kardeşlerim ve babam olmadan çok boş hissettiren o büyük eski evde sadece ben ve annem vardık.

"Annemle babamın mutfakta nasıl slow dans ettiklerini hatırlıyor musun?" Mason eve dönerken sordu.

En mutlu aile anılarımızdan bazılarını anımsıyorduk. Yıllık kamp gezileri, yaz plaj tatilleri, doğum günleri, yıldönümleri ve tatiller. Yarısını kaçırmışım gibi hissediyordum. Dans ettiklerini bile hatırlamıyordum.

"Hep o şarkı vardı," dedi Holden. "O şarkıdan nefret ediyorum," diye mırıldandı Declan.

"Hangi şarkıydı o?" Arka koltukta yanımda oturan Declan'a baktım. Cevap verme zahmetine bile girmedim.

"Bir Bryan Adams şarkısı," dedi Holden.

"Everything I Do, I Do It For You," dedi Mason.

İçimi bir hüzün dalgası kapladı.

Kardeşlerimin annemle babamın mutfakta yavaşça dans ettiklerine dair anıları vardı, birbirlerine o kadar aşık iki insan gibiydiler ki yıllar sonra bile romantizmi hala canlı tutuyorlardı. UT Austin'deki ilk yıllarından beri birlikteydiler. Peki tüm bu geçmiş nasıl silebildiler?

"Dans etmeyi ne zaman bıraktılar?" Sordum çünkü önemli görünüyordu.

"Bilmiyorum." Mason gözlerini yola çevirmeden önce Holden'a baktı.

"Genç olmalıydık," dedi Holden.

Declan homurdandı. "Eskiden öğürme sesleri çıkarır ve onlara bunun iğrenç olduğunu söylerdik."

Kardeşlerim güldü ama ben katılamadım. Babam gittikten sonra, belki de gerçekten bir kaza olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Kardeşlerimden çok daha küçüktüm ve Declan'ı ne zaman kızdırsam bana bir kaza olduğumu *söyledi*.

Ya romantizmi öldüren ben olsaydım?

Şimdi evdeydim, yatağında bağdaş kurmuş oturuyordum, parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyordu. Kurgu, gerçek dünyadan, içimde hissettiğim öfkeden iyi bir kaçıştı ve bu hikâyeye de iyi bir hikâyeye olacaktı. Kulaklığımı takmıştım, Bryan Adams şarkısı tekrar tekrar çalıyordu. Daha önce hiç dinlememiştim ama şimdi duyduğum en romantik şarkı olduğunu düşünüyordum. Kalbimi sızlattı ve tüm bu duyguları hikâyeye döktüm.

Müziğim kesildi ve ekrandaki isme bile bakmadan telefonuma cevap verdim.

"Hey. İyi misin?"

Beni arayanın Evie olmasını bekliyordum. Ama kısık ses kesinlikle erkekti ve kesinlikle Evie değildi. "Jesse?"

"Evet, benim. Kusura bakma.

Uyandırdım mı seni?" "Hayır.

Uyumuyordum."

"İyi misin?"

"I..." İyi olup olmadığımı sormak için mi aramıştı? Bu konuda ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Dizüstü bilgisayarımı bir kenara ittim ve başucumdaki yastıklara yaslandım. Göle gittiğimizden beri neredeyse iki hafta geçmişti ve onu sadece birkaç kez işte görmüştüm. Motosiklet gezintileri olmamıştı. Samimi anlar olmadı. Neredeyse öpüşme yoktu.

Jesse meşguldü. Mason, neden artık işe neredeyse hiç gelmediğini sorduğumda bana bunu söylemişti. Ama bana Jesse'nin ne işle meşgul olduğunu söylememişti, ben de sorma zahmetine girmemiştım. Belki de Tasha ya da başka bir kızla takılmakla meşguldü. Bu yüzden sormaya korktum.

"Ben iyiyim. Neden arıyorsun?"

"Mason'la konuştum. Bana babandan bahsetti. Bu konuda konuşmak ister misin?"

Şu anda sesi eski Jesse'ye o kadar benziyordu ki kalbim acıdı. Önemsiyordu. İyi olduğumdan emin olmak için arıyordu. Bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi bilmek istiyordu. Belki de istiyordum. Belki de ona nasıl hissettiğimi söylemek istiyordum. Her şeyi ortaya dökmek ve karışık duygularımı çözmek.

"Bütün bunlar o kadar... Bilmiyorum... Sanki aniden ortaya çıkmış gibi geliyor. Ben sadece... büyük bir parçam hep annemle babamın aralarındaki sorunları çözüp tekrar bir araya gelebilecekleri umudunu taşıyordu," diye itiraf ettim. "Sanırım... Sadece her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istedim. Kulağa aptalca geliyor."

Beni suçladığı on sekiz yaşındaki saf ve korunaklı kız gibi konuşuyordum ama aslında öyle değildim.

Ŗu anda umurumda değil. Sadece dürüst olmak ve ona nasıl hissettiğimi söylemek istedim.

"Hayatın bu Ŗekilde iŖlemedięini biliyorum," diye devam ettim. "Ama babamın böyle bir adam olacağını hiç dŖnmemiŖtim, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Ama insanlar deęiŖir. Hayat onları deęiŖtirir."

Sanki kendinden de bahsediyor gibiydi ve Jesse'nin ne kadar deęiŖtięini grmŖtm.

"Sanırım. Annemin haberi bile yoktu. Bu yüzden ona biz söylemek zorunda kaldık." KardeŖlerim ve ben, annemin ortak tanıdıklardan ya da iŖ yerinden birinden öğrenmesi yerine bunun en iyisi olacağına karar vermiŖtik. "Ona kendisi söyleme nezaketini bile göstermedi. Bu çok alçakça. Birlikte dört çocukları var ve Ŗimdi sanki eskiden ne kadar mutlu olduklarını unutmuŖ gibi. Hiç kimseyi Camilla'yı sevdiği gibi sevmediğini söyledi."

"Ve ben sadece... Babamın bunu nasıl söyleyebildiğini anlayamıyorum. Bize nasıl yalan söyleyebildiğini anlamıyorum... kendine nasıl böyle yalan söyleyebildiğini." Bunu dŖndke daha da sinirleniyordum. Çünkü bu doğru değildi, olamazdı. Nasıl olur da bu kadını annemi sevdiğinden daha çok sevebilirdi?

"Annen haberi nasıl karŖıladı?"

"Pek bir Ŗey söylemedi. Bir kadeh Ŗarap içti ve sonra yattı. Ama sanırım... Onu hala seviyor gibi hissediyorum. Yaptıklarından sonra bile onu asla unutamadığını hissediyorum... Onu hala seviyor."

Jesse bir an sessiz kaldı ve ben de az önce söylediklerimi dŖndm. Onun için de durum böyle miydi? Ona yaptıklarına rağmen Alessia'yı hâlâ seviyor muydu?

"AŖk berbat bir Ŗey," dedi birkaç saniye sonra, sanki biraz dŖnmŖ gibi. "Kaç yıldır birlikte olursanız olun, baŖka bir insanın neler yapabileceğini asla tam olarak bilebileceğinizi sanmıyorum."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve sanki sözlerinin neden olduğu acıyı engelleyecekmiŖ gibi gözlerimi sıkarak kapattım. Jesse ne zaman bu kadar alaycı olmuŖtu?

"Ama... yani... sen hâlâ aşka inanıyorsun, değil mi?" Bunu ona neden sorduğumu bilmiyorum, sadece inandığını söylemesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Pek sayılmaz, hayır. Eğer sorduğunuz buysa, herkes için tek bir gerçek aşk olduğuna inanmıyorum."

Nasıl olur da artık aşka inanmaz? Başka bir insanı asla gerçekten tanıyamayacağınıza nasıl inanabilir? Peki ya ruh eşleri? Ya gerçek, derin, *gerçek* aşk? Bunun gerçek olduğuna, aşkın bulmaya, korumaya ve uğruna savaşmaya değer olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

Ama şimdi buna inanmadığını bile söylüyordu.

Yastıklara yaslandım, kalbim karnıma doğru batıyordu. Her şey çok umutsuz geliyordu.

Bu gece karnıma bir yumruk daha yedim. Sadece babamı değil, Jesse'yi de kaybetmiş gibi hissediyordum. Jesse hiç benim olmamıştı ama bir gün benim olabileceğine dair umut besliyordum.

İyimserlik çok abartılıyordu.

"Bir gezintiye çıkmak ister misin?" Sorusu beni tamamen şaşırttı.

Kaşlarım çatıldı, buna bir anlam vermeye çalışıyordum. Hayır demeliydim.

Ama ben hâlâ kalbinde umut taşıyan ve gerçek aşka inanan o aptal kızdım. Ve bize karşı yığılmış tüm olasılıklara rağmen, Jesse hala sevdiğim tek adamdı.

Ben de evet dedim. Bir inanç sıçraması daha.

Belki de olaya farklı bir açıdan bakmalıyım. Eğer Jesse gerçek aşka inanmıyorsa, oturup asla olmayacak bir şeyi dilemenin ve umut etmenin bir anlamı yoktu.

Belki de yazdığım hikâyedeki korkusuz kadın kahramanı canlandırırdım. Bu gece pervasız ve cesur olurum. Sonuçları hakkında endişelenmeden tedbiri elden bırakırdım.

Bir şeylerin olmasını beklemekten yorulmuştum.
Öyleyse neden sorumluluğu alıp bunu
gerçekleştirmeyeyim?

Öğrenmem gereken bazı şeyler vardı ve bunu daha iyi
kim yapabilirdi?
bana risk almaya yabancı olmayan bir adamdan daha iyi
öğretemezdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jesse

NEDEN ONU GEZDİRMEK İSTEDİĞİMİ BILMIYORUM. BELKİ DE

Çünkü telefonda sesi çok üzgün geliyordu. Babasını ne kadar çok sevdiğini ve ona ne kadar saygı duyduğunu biliyordum. Quinn küçükken babası, Jude'un Gracie'ye yaptığı gibi onun üzerine titrerdi. Tek kız olduğu ve kardeşlerinden çok daha küçük olduğu için ona küçük bir prenses gibi davranması doğaldı.

Babasının annesini aldattığını öğrenmesi ve şimdi de bunun olması... onu çok etkilemiş olmalı. Empati kurabilirdim. Sevdiğin biri tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Ya da benim durumumda, sevdiğimi *sanmıştım*.

Garajdan çıktı ve üzerinde durduğum motosiklete doğru yürüdü. Ona aldığım ceket giymişti, üzerinde minik bir şort, küçük bir asi vardı ve bir sonraki gezintimiz için saklamasını söylediğim kaskı taşıyordu.

"Hey Jesse," dedi yanımda durduğunda küçük bir gülümsemeyle.

Gözlerim bacaklarında, dolgun baldırlarında ve ayağındaki çita desenli Nike'larında gezindi, sonra tekrar yüzüne döndü. "Neden şort giyiyorsun?"

"Ateşliydim."

Tek başıma ata bindiğimde tişört ve kot pantolon giyerdim. Bazen de şort giyerdim. Gerçek şu ki, eğer bir motosiklet kazası geçirirseniz, bacaklarınızı kotla kaplamak sizi korumak için hiçbir işe yaramazdı. Ama Quinn'le riskleri olabildiğince azaltmak istedim.

"Kot pantolon giymelisin."

"İyi olacağım." Quinn çok inatçıydı. Her zaman öyleydi. "Ayrıca, sana güveniyorum."

"Bana güveniyorsun."

"Bir motosikleti nasıl kullanacağını biliyorsun. Uzun zamandır sürüyorsun. Yani kaza yapmayacağız."

Sesi kendinden ve *benden* çok emin geliyordu.

Karanlık evine baktım. Onu gezmeye davet ettiğimde, gizlice kaçmak zorunda kalacağı aklıma bile gelmemiştir. "Annen için sorun olur mu?"

Abby'nin bana Quinn'in beni bırakmasını istediğinde hayır demem gerektiğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Ama bu yıllar önce, Quinn henüz bir çocukken olmuştı.

Bir omzunu silkti. "Onun için sorun olmaz. Büyütülecek bir şey değil. Hadi bir yere gidelim, tamam mı?"

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece..." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Her şeyden uzaklaşmak istediğinde nereye gidiyorsun? Özel bir yerin var mı?"

Bir dakika düşündüm. Bazen gittiğim bir yer vardı. Yarıştan önce kafamı toparlamak ve rahatlamak için. Ama gece geç saatte bunu yapmak aptalca olurdu.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Beni oraya götür," dedi.

"Oraya gitmek için yürümek zorundasınız. Çok karanlık. Çok tehlikeli olur."

"Telefonumun feneri yanımda ve yüksek topuklu ayakkabı giyiyorum. Hadi oraya gidelim. Beni özel yerine götür. Lütfen," diye yalvardı Quinn.

Yüzünü inceledim. Benim günüşiği kızım asla bu kadar üzgün görünmemeliydi. Hayır demek için ağzımı açtım ama işaret parmağını kaldırarak bir dakika beklemem gerektiğini söyledi. Sonra bana kaskını uzattı ve aceleyle uzaklaştı. Birkaç dakika sonra yüzünde muzaffer bir gülümseme ve elinde iki kafa feneriyle geri döndü.

Bunu ona vermeliydim. Quinn tanıdığım en kararlı insanlardan biriydi.

Şelaleye kadar olan tüm yürüyüş boyunca elini tuttum, kafa fenerleri yol gösteriyordu. Yürüyüşün ilk kısmı çoğunlukla düzdü, toprak patika birkaç çalılık ve seyrek ağaçlarla çevriliydi. Sonlara doğru, dallarından İspanyol yosunu sarkan selvi ağaçlarıyla çevrili dik bir iniş vardı. Gece havası misk gibiydi, toprak ve çam kokuyordu ama Quinn'in narenciye kokusunu hâlâ alabiliyordum. Aldığım her nefeste onu içime çektim.

Yaz mevsimi gibi, umut ve olasılık gibi kokuyordu.

Quinn'i bir SoCal plajında, sarı saçları güneş ve tuzlu sudan daha açık renkte, kayısı teni bronzlaşmış ve parlarken hayal etmek kolaydı. Muhtemelen o da Kaliforniya'yı en az benim kadar severdi. Temecula'ya motokros merkezi olduğu için taşınmışım ve geçen yaz ev arıyordum, Teksas'taki evimi satıp Temecula'yı kalıcı evim yapmaya hazırdım.

Ancak Mayıs ayında kiraladığım daireden taşındığımda tek yapmak istediğim oradan defolup gitmek ve bir daha arkama bakmamaktı.

Dik yokuştan aşağı inerken ona rehberlik ettim, vücudum düşüşünü engellesin diye onu tam arkamda tuttum. Ayaklarımızın altından kayalar kayıyordu ve o tökezleyip bana çarptığında, benim kolYılanlı etrafında onu geri için sabit Onu, Gecenin geç saatlerinde yapılacak aptalca bir şey olduğunu hatırlattı.

Hayatımda bir sürü aptalca şey yaptım. Hiç düşünmeden birçok risk aldım. Meksika'da uçurumdan atladım. Paraşütsüz bir uçaktan atladım. Bir arazi motosikletinde sayamayacağım kadar çok numara ve gösteri yaptım.

Quinn'in güvenliğinden sorumlu olduğum gerçeği olmasaydı bu büyük bir mesele olmazdı.

Akan suyun sesi giderek yükseldi ve birkaç dakika sonra şelalenin dibindeki açıklığa geldik. Ay bu gece büyük ve parlaktı, önümüzdeki altmış metrelik traverten damlasından çağlayan suyun üzerinde parlıyordu.

"Oh," diye nefes aldı Quinn, manzarayı seyretmek için olduğu yerde durdu. Artık hedefimize ulaşmıştık, kafa fenerlerimizi çıkardık. "Buna bayıldım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Geceleyin görmek zordu ama bu onun neşesini azaltmadı.

Bakışlarını şelaleden bana doğru çevirdi. Saçları ay ışığında solmuş, yüzü gölgeler içinde kalmıştı. Sonra şelalenin dibinde biriken suyun kenarına doğru yürüdü. Belinden tuttum ve onu kendime doğru çektim, ağzım kulağına yakındı ve kollarım ortasını çevreliyordu. "O kadar yaklaşma. Düşmeni istemiyorum."

"Çok geç. Çoktan yaptım bile," dedi sessizce, sözleri akan suyun sesinden zar zor duyuluyordu.

Belki de bu sözleri hayal etmiştim. Belki Quinn tamamen farklı bir şey söylemişti. Ama ben öyle duymuştum.

Onu güvenli bir mesafeye geri götürdüm ve ceketimi çıkarıp oturmamız için yere serdim. O da aynısını yaptı ve yan yana oturduk, omzu üst koluma yaslandı, dizlerini göğsüne çekti.

"Buraya hiç başka birini getirdin mi?"

Başımı çevirip profilden yüzüne, düz burnuna ve koyu renk kirpiklerinin uzun dalgasına baktım. "Hayır."

Sanki bu onu mutlu etmiş gibi gülümsedi. "Sen... Seni pek görmedim." Boğazını temizledi, cevaptan korkuyormuş gibi kelimeleri tereddütlüydü. "Neler yapıyorsun?"

Tanner ile dışarı çıktığım ve Tasha'ya rastladığım gecedен bahsetmedim. Onu eve götürüp sikebilirdim ama yapmadım. Bunun yerine eve gidip kafamda Quinn'in hayaliyle otuz bir çektim ve bu da beni çok kızdırdı. Ayrıca yarışlarımı izlemek ve analiz etmek, nerede hata yaptığımı ve neyi daha iyi yapabileceğimi belirlemek için sayısız saat harcadım.

"Çok çalışıyorum. Dağ bisikleti. Ve çok fazla uyukluyorum."

Yapmadığım şey piste gitmekti. "Uyuyor muydun?" Kaşları çatıldı. "Uyumak mı?"

Güldüm ve omuzlarımı açtım. Arazimi temizlemek için harcadığım onca saat yüzünden kaskatı kesilmişlerdi. Babam planımdan o kadar heyecanlanmıştı ki bana inşaat şirketinden bir ekip göndermeyi teklif etmişti ama ben reddetmiştim. İşin çoğunu kendim yapmak istiyordum. "Hayır. Buldozer." Şaşkınlığına gülümsedim. "Bir oyun alanı inşa ediyorum."

"Bir oyun alanı."

"Mmhmm."

"Ne tür bir oyun alanı?"

"Toprak atlayışları ve rampaları olan türden."

Tüm yüzü aydınlandı ve ağzı beni yine güldüren komik bir O harfi oluşturdu. "Bu çok heyecan verici." "Bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu?" diye sormadan önce bir an duraksadı.

"Sen." Bu doğrudu.

Çoğunlukla. "Ben mi?"

O kadar güzel ve umutlu görünüyordu ki ona dokunmaktan kendimi alamadım. Saçının bir tutamını parmaklarıma doladım ve bırakmadan önce nazikçe çektim. "Evet, sen. O gece söylediklerin yüzünden... Hayalsiz bir hayatın kelimelerle anlatılamayacak kadar üzücü olduğu hakkında."

"Yani bu senin yeni hayalin mi?"

Bir omzumu silktim, bakışlarım onun yüzünde idi. O benim hayalim değildi ama ay ışığında yıkanan teniyle hayalimdeki gibi görünüyordu. Parlıyordu, sarı saçlarından oluşan puslu bir hale mükemmel yüzünü çevreliyordu ve ben gözlerimi ayıramıyordum.

"Eski bir rüya yeniden canlandı. Birkaç yıldır FMX'te yarışmamıştım. Bu işe geri dönmek istiyorum."

Başını salladı ve birkaç dakika düşündükten sonra "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Neyden korkuyorsun?" İtiraz ettim.

"Her şeyi."

"Her şey değil, hayır."

"Seni en çok ne
korkutuyor?"

"Başarısız olacağımdan," diye dürüstçe cevap verdim.
"Tekrar sakatlanacağımdan ve başka bir aksilik
yaşayacağımdan. Ama daha çok... Başarısız olmaktan
korkuyorum."

Geçmişte başarısız olmayı hiç düşünmemiştim. Bu
kelime sözlüğümde bile yoktu. Ama şimdi her şeyde
başarısız olduğum için, bu beni rahatsız ediyordu.

"Başarısız olmayacaksın. O kadar yükseğe çıkacaksın ki
güneşe dokunacaksın."

İşte yine bana çok fazla güvenmeye başladı. "İkarus da
bunu yapmaya çalışmıştı. Ve bakın ona ne oldu," diye
şaka yaptım.

"Kıssadan hisse. Kanatlarınızı balmumundan yapmayın."

İkimiz de gülüyorduk ve bedenimdeki gerginlik eriyip
gitmiş, yerini umut ve olasılık almıştı. Belki de bu yüzden
hiç düşünmeden kolumu onun omuzlarına dolamıştım.

"Jesse," diye fısıldadı.

"Hmm?" Ona bakmak için başımı çevirdim.

Gökyüzünü işaret etti. "Ben bir dilek tuttum. Şimdi sıra
sende."

ON ALTINCI BÖLÜM

Jesse

QUINN BANA SARILMIŞTI. NASIL OLMUŞTU DA

Burada mı? Benim yüzsüz günüşiği kızım bir sihirbazdı. Çok cesurdu. O kadar cesurdu ki, onun gerçekten düşündüğüm kadar masum ve saf olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Günüşiği Kızı?" Saçlarının kokusunu içime çektim. *Onun* kokusunu. Çiçek ve narenciye.

"Bilmiyorum. Sadece istiyorum... İhtiyacım var..." Kendini sabitlemek için omuzlarımı tuttu.

"Ne istiyorsun?"

Yutkundu, elini yüzüme doğru kaldırıp parmak uçlarıyla önce elmacık kemiğimi sonra çenemi yoklarken gözleri benimkileri arıyordu. Dokunuşu hafifti, yumuşak bir esinti kadar nazikti ama içimde bir şeyleri ateşledi. Onun için yanmamı sağladı.

Ellerimle kışını kavradım ve sıktım. Bunun bir uyarı mı yoksa ereksiyonuma karşı sallanmaya devam etme izni mi olduğunu bilmiyordum, beni inanılmaz derecede sertleştirdi.

"Karanlıkta cesur olmak daha kolay," dedi.

"Öyle mi?"

"Benim için öyle. Beni öpmek ister misin Jesse?" Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bana dokunmak ister misin?"

Cevap *lanet* olsun, *evetti*. Onun her yerine dokunmak istiyordum. Dudaklarını, ipeksi yumuşak tenini ve yara izlerinin sivri çıkıntılarını öpmek.

Ama Quinn benim ona veremeyeceğim bir şey arıyordu. Aşk istiyordu. Gerçek, güçlü ve doğru bir şey. Hâlâ sonsuza dek mutluluğa ve peri masalı romantizmine inanıyordu. Hâlâ gözlerinde yıldızlar vardı ve kalbini koluna takmıştı ve eğer bana o kalbi verirse onu kıracağımı kesinlikle biliyordum.

Hayatımda onun hayallerini gerçekleştirecek ya da ona kalbimi açacak doğru yerde değildim. Şu anda çok berbat durumdaydım. Hâlâ o kadar çok acı ve öfkeye tutunmuştum ki ona asla her şeyimi veremeyecektim. Ve Quinn daha azıyla yetinmek zorunda kalmamalıydı.

"Seni öpseydim... istediğim her yerine dokunsaydım, bunun hiçbir anlamı olmazdı. Tamamen fiziksel olurdu. Anlamsız bir seks olurdu."

"Sana inanmıyorum. Yine yalan söylüyorsun." Dokunuşu daha da cesaretlendi ve işaret parmağıyla yalan söyleyen dudaklarımın üzerinde gezindi.

"Yalan söylemiyorum." Quinn'in duygularına karşı dikkatsiz davranmak ya da ona yerine getiremeyeceğim bir söz vermek istemiyordum.

"Kendine her zaman yalan söylüyorsun. Şimdi de yalan söylüyorsun. Aksi takdirde bu kadar korkmazdın. Senin için bir anlamı olmasaydı, beni başım dönecek şekilde öperdin ve... hayal ettiğim ve düşlediğim şeyleri yapardın. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

"Size bir kraliçe gibi davranan kişiyi beklemeye ne oldu?"

"Neden sen olamıyorsun?"

"Çünkü olamaz."

"Ama yine de... başka biriyle birlikte olmamı istemiyorsun."

Evet, bunu da açıklayamadım, bu yüzden sessiz kaldım.

"Beni istemiyorsun ama başkasının da bana sahip olmasını istemiyorsun."

"Seni istemediğimi hiç söylemedim." Ereksiyonum bunun kanıtıydı. Ellerimin kıcını kavrayıp onu yerinde tutması da başka bir kanıttı. Ama şehvet aşktan tamamen farklıydı.

"Hiç deneyimlemediğim bir şeyi nasıl yazabilirim?"

Kaşlarımla şaşkınlıkla havaya kalktı. "Seks hakkında mı yazıyorsun?" "Şey..." Alt dudağını çiğnedi. "Atlamak zorundaydım o sahneler. Daha fazla araştırma yapmalıyım. I..." Gözleri

alçaldı ve yüzünü çevirdi. "Dizüstü bilgisayarımda bazı şeyler izledim...."

Elimde değildi. İçimden bir kahkaha patladı.

Nefes nefese kaldı ve üzerimden kalkmaya çalıştı. Gitmesine izin vermeliydim ama kaçamasın diye daha sıkı tuttum.

"Ne izledin, Günişığı Kızı? Porno mu izledin?"

Başını salladı ve beni şok ederek susturdu. Bu kız sürprizlerle doluydu. Tatlı, masum Quinn Cavanaugh'un porno izlemeyi düşüneceğini asla tahmin edemezdin.

"Peki hoşuna gitti mi?" Kızını sıkarak soruma cevap vermesini istedim. Yatağında uzanmış, kendine dokunurken dizüstü bilgisayarında porno izlediğini düşününce sikim kalktı. "Sen kendine dokundun mu?"

Bunu ona sormamalıydım ama konuyu açan oydu ve şimdi düşünebildiğim tek şey buydu.

"Evet. Ama aynı şey değil." Küçük bedenini ereksiyonuma doğru salladı ve bunu durdurmalıydım ama yapmadım, Quinn ve ben ne zaman birlikte olsak tekrar eden bir tema gibi görünüyordu.

"Anlat bana. Nasıl hayal ettiğini söyle."

Başını iki yana salladı. "Hayal etmek istemiyorum. Bana göstermeni istiyorum." Dizlerinin üzerine kalktı ve bana sürtündü, göğüsleri göğsüme bastırdı. Alay ediyordu. Alay ediyordu.

"Benimle oyun oynama, bebeğim."

"Yoksa ne olur? Ne yapacaksın, Jesse? Bekaretimi alıp bana bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecek misin? Ya da belki bunun için yeterince cesur değilsindir. Belki de sadece korkak bir çocuksun-"

Çenesini kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Benimle oynamıştı ve ben de buna kanmıştım ama şu anda umurumda bile değildi. Quinn'i öpüyordum,

Ve haklıydı. Başka hiçbir erkeğin bu ayrıcalığa sahip olmasını istemedim.

Dudakları bir nefesle aralandı ve dilimi ağzının içine kaydırarak en derin girintileri okşadım.

Tadı hatırladığım kadar tatlıydı. Tadı güneş ışığı, yaz mevsimi ve uzun zamandır unutulmuş masumiyet gibiydi.

Bu öpücüğü diğerlerinden bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama sanki ilk kez öpülüyormuşum gibi hissettirdi. Damarlarımda dolaşan ve vücudumdaki her hücreyi ateşleyen bir adrenalın patlaması gibi baş döndürücü ve sarhoş ediciydi.

Tüm kan aletime hücum etti, taş gibi sertleşmişti ve kotumun fermuarını patlatmakla tehdit ediyordu. Bana karşı sallanıyordu, hızı daha çılgıncaydı, deneyimsizliği beceriksiz hareketlerinden belliydi. Ama vücudum aynı şekilde karşılık veriyordu ve nedense onun deneyimsizliği beni daha da tahrik ediyordu.

Gümüş bir ayın ışığı altında bir şelalenin altında beni kuru bir şekilde becerirken kot pantolonumun içine boşalmamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Tekrar lise gibi hissettim. Doğru ya. Bu kız liseden yeni çıkmıştı.

Hay sikeyim.

"Jesse..." diye nefes nefese kaldı. "Neredeyse... Oh Tanrım..." İnledi, sesi doğrudan sikime vuruyordu. En son ne zaman bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum.

Kıyafetlerini yırtıp ona tam olarak istediğini vermek için karşı konulmaz bir dürtüye teslim olmamak tam bir ızdıraptı.

Ağzımı daha aşağıya kaydurdım ve memesini ağzıma götürdüm, dişlerim ince pamuklu atletinin içinden meme ucunu ısırdı ve ısırdı. Sütyen takmamıştı, benim yüz­süz güneş kızım, sanki küçücük şortu ve sütyensiz atletiy­le beni baştan çıkarmayı planlıyormuş gibi.

Elleri omuzlarımı kavradı, kısa tırnakları tenime batıyordu ve ben neyin değiştiğini merak ettim. Bu değildi.

O kadar uzun zaman önce bana kendisine kraliçe gibi davranacak birini beklediğini söylemişti ve bu ben değildim.

Nefes nefese kalmıştı, göğsü kabarıyor, dudaklarından tatlı küçük inlemeler ve sızlanmalar dökülüyordu. Ağzımı diğer göğsüne götürdüm, ilkiyle aynı ilgiyi ona da gösterdim, elim kışının yanağını yoğurdu, o bana asılırken avucumun içinde kabaca sıktı.

Elimi şortunun içine sokmak istedim. Parmaklarımın arasında klitorisini sıkmak. İki parmağımı içine sokmak ve bana yer açmak için dar duvarlarını germek. Sadece benim doldurabileceğim bir boşluk yaratmak için.

"Aman Tanrım. Jesse," diye mırıldandı.

Ne kadar ıslak olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Kotumun fermuarını açıp içine süzülme, dar duvarlarını aşmak ne kadar kolay olurdu. Kaslarının etrafımda kenetlendiğini hissedecek, durmadan devam edecek bir orgazm yaşayacaktım. Yumruk gibi sıkı olurdu. Bakir amcığı pembe ve şişmiş, o kadar ıslaktı ki suları sikimi kaplayacak ve içine kayarak kendimi sonuna kadar gömmek çok kolay olacaktı.

Sikim zonkluyordu. O kadar sertti ki acı veriyordu.

Bunun için cezalandırılmalıydı. Bu kadar cesur ve küstah olduğu için, Tasha'nın teklif ettiği gibi sikime binmesine izin vermek yerine kendi evimin mahremiyetinde mastürbasyon yapmamı sağlayacak kadar beni sertleştirdiği için cezalandırılmalıydı.

Saçlarını avuçladım ve sertçe çektim, dudaklarım ve dişlerim tarafından işaretlenmek için yalvaran boynunun sütununu ortaya çıkardım. O titreyip adımı haykırırken teninde mor çürükler bıraktım, vücudu ona vermediğim bir orgazmıla sarsılıyordu.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu birkaç saniye sonra, sesi kısılmıştı, eli kotumun düğmesine doğru kayıyordu. "Seni görebilir miyim?"

O düğmeyle uğraşırken gözlerimi sıkıca kapattım. Sikim evet diye bağıırıyordu ama beynim bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu. Ben yetişkin biriydim.

adamdı ve o hâlâ cesur ve yüzsüz gibi davranan bir kızdı, karanlıkta normalde olduğundan çok daha cesurdu.

"Sana karşı pervasız olmak istemiyorum." "Pervasız olmak istiyorum."

"Hayır, bilmiyorsun," dedim huysuzca.

Bunu yapmak beni neredeyse öldürüyordu ama sertleşmiş sikime sürtünen elini ittim ve onu üzerimden kaldırdım. Bir an için sersemlemiş görünüyordu, sanki hâlâ orgazmın etkisinden kurtulamamıştı ve kucağım yerine yanımda oturarak oraya nasıl geldiğini anlayamıyordu.

Sonra sesi çok yumuşak ve tatlıydı, "Senin başarısız olduğunu düşünmüyorum Jesse. Ve senin bir pislik olduğunu da düşünmüyorum."

Ama o bilmiyordu. Yarısını bile bilmiyordu.

Hem başarısız hem de pislik biriydim ama tam bir piç değildim.

Bu yüzden onu eve götürdüm ve sağ salim bıraktım. Bütün gece bir hataydı.

Kendime ondan uzak duracağımı, şu andan itibaren *sadece arkadaş* olacağımızı ve daha fazlasını yapmayacağımızı söyledim.

Meğer haklıymış. Her zaman kendime yalan söyledim. Zaman.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Quinn

"ALT KISMI TUTUN VE DUDAKLARINIZI ÜST KISMIN ETRAFINA SARIN. AL gidebildiği kadar uzağa ve içeri ve dışarı kaydırın. Dış yok ama. Sadece dudaklar. Bunu hak etmediği sürece, dişlerinizi geçirmekten çekinmeyin."

O kadar çok gülüyordum ki neredeyse boğuluyordum.

"Bunu yapamam.

Bu salatalık çok şişman."

Evie omuz silkti. "Büyük hissettiğini söylemiştin."

"Evet, ama... Yani..." Elimdeki salatalığa baktım. Salatalığın üst yarısını soymuş ama kabuğunu altta bırakmıştık. Evie bunun kavramayı kolaylaştıracağını iddia ediyordu. Dudaklarımı tekrar salatalığın etrafına sardım ve üst kısmını ısırmadan önce emdim, bu da Evie'yi güldürdü.

"Sence bu sik büyüklüğünde mi?" Dev şişme çöreğimin üzerinde onun yanından süzülürken salatalığı havada salladım. Pembe ve serpmeli. Evie çikolata parçacıklı çöreğin üzerindeydi.

Elimden salatalığı aldı ve büyük bir ısırık almadan önce inceledi. "Adamına göre değişir," dedi. "Ama fazla umutlanma. Tadı salatalık gibi olmayacaktır. Tuza bulamalıydık. Erkeklerin işediği bir şeyi emmemizin beklenmesi ne kadar tuhaf?"

Burnum kıvrıldı. "Ew. Ve benim emdiğim bir şeyi yemen ne kadar garip?"

Dudaklarını salatalığın etrafına sardı ve onu gidebildiği yere kadar ağzına itti, yanakları çukurlaştı ve salatalığı dışarı kaydırıldı. "Bir salatalığı derin derin emiyorum. Bu tüm zamanların en düşük seviyesi olmalı." İnanamıyormuş gibi başını salladı ve salatalığı havuzun diğer tarafına fırlattı. "Bak. Bu bir yüzücü."

Salatalığın suyun içinde sallanarak yanımızdan geçişini izlerken ikimiz de gülmekten kırıldık. O kadar çok gülüyordum ki

Acıdı ve neredeyse çöreğim alabora oluyordu.

"Ridge'e oral seks yaptın mı?" Birkaç dakika sonra sordum. Belli ki aklımda seks vardı.

"Ben oraya gitmiyorum. Zaten çok fazla kız onun sikiyle yakından ve kişisel olarak ilgilendi."

Bunu bir an için düşündüm. "Yani onun için özel biri mi olmak istiyorsun?"

Omuz silkti ve elini suyun içinde gezdirerek mavi derinliklere baktı. "Onunla takılmamalıydım bile."

"Neden olmasın?"

"Birbirimize çok benziyoruz. Benzer geçmişlerden geliyoruz. Bunun sonu asla iyi bitmez."

"Ama birbirinize bu kadar benzemeniz iyi bir şey." Ridge hakkında bunu biliyor olması, önemli şeyler hakkında konuşmuş olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Pek çok ortak noktaları olduğunu bilecek kadar birbirlerine açılmışlardı. "Bitmesi gerektiğini kim söyledi?"

İç çekti. "Futbol oynamak için San Marcos State'e gidiyor. Bu onun için büyük bir fırsat. Hayatında daha iyi bir şeyler yapma şansı. Önünde duran kız olmak istemiyorum." Çöreklerinin üzerinde döndü ve sonra tekrar bana baktı. Yeşil gözleri güneş ışığında neredeyse yarı saydamdı, koyu renk saçları yüzünden geriye doğru kaymıştı. "Ayrıca, gelecek için kendi planlarım var ve bir adam tarafından yolumdan saptırılamam."

Sonbaharda Evie Austin'deki devlet üniversitesinde hemşirelik programına başlayacaktı. Wren'den ayrılmak istemiyordu, bu yüzden evde yaşayacak ve işe gidip gelecekti. Acil servis hemşiresi olmak istiyordu ve bu işte harika olacağını biliyordum. Evie sert ve güçlüydü ama aynı zamanda şefkatliydi de. İkinci kez böbrek nakli olduğumda yanımdaydı. Gerçek dostlarınızın kim olduğunu böyle öğrenirsiniz. Onlar iyi günde kötü günde yanınızda olan ve etrafınızda pek eğlenceli biri olmadığınızda bile size moral veren kişilerdi.

"San Marcos, Cypress Springs'e arabayla sadece kırk dakika uzaklıkta," diye belirttim. "Neden hepsine sahip olamayasınız ki? Geleceğe ve çocuğa."

Empati kurarak sözlerimi reddederek başını salladı. "Hayat bu şekilde işlemiyor. Her şeye sahip olamazsın."

Bazen o kadar karamsar oluyordu ki, bu durum onu biraz sarsmak istememe neden oluyordu. Büyük hayaller kurmasını, her şeyin mümkün olduğuna inanmasını istiyordum ama kendisi için parlak bir gelecek görmenin onun için zor olduğunu biliyordum. "Her şeye sahip *olabilirsin*, Evie. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Bir omzunu silkti. "Meh."

Ona su sıçrattım. "Kendine istediğin kadar yalan söyle. Ama en azından bana itiraf et. Ben senin en iyi arkadaşınım," diye hatırlattım ona. "Sana Jesse hakkında her şeyi anlattım."

"İyi. O iyi, sanırım." Ama küçük bir gülümseme dudaklarını çekiştirerek onu ele verdi.

Sırıttım. "Aman Tanrım. Sen tam bir yalancısın. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Kapa çeneni." Gözlerini devirdi ama yine de gülümsemesini gizleyemedi. "Onun bilmesini istemiyorum. Egosu zaten bu çörek kadar şişmiş durumda."

Güldüm. "Saçmalıyorsun. Peki... seks yapacak mısınız?"

"Ben... biz... Quinn, o..." Ağzını kapattı ve kelimeleri içinde tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü ve söylediği kadar pişman oldu, ki bu bana kesinlikle hiçbir şey söylememişi.

"O ne? Ridge nedir?"

Evie, imza rengi olan siyah kiraza boyanmış tırnaklarını inceledi ve göz göze gelmeyi reddetti. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Tam bir oyuncu."

Söyleyeceği şey bu değildi ama ben zorlamadım. "Bunu kesin olarak biliyor musun? Yoksa sadece söylentilere mi dayanıyorsun?"

"Fark etmez. Adamı çok az tanıyorum. Sadece bir yaz kaçamağı. Zarar yok, faul yok. Kesinlikle hiçbir anlamı yok."

Keyifli ses tonuna rağmen yalan söylediğini anlayabiliyordum. Evie, Ridge'den hoşlanıyordu ve onun da Evie için deli olduğunu söyleyebilirdim. Bu o kadar belliydi ki gülünçtü. "Seni ne zaman alacak?"

"Birkaç saate kadar olmaz." Ayağıyla şişme botumu itti ve beni havuzda sürüklenmeye gönderdi. Gözlerim kapalıyken kollarımı yanlardan sarkıttım, sıcak Teksas güneşi yüzüme vurup tenimi bronzlaştırırken parmak uçlarım suyu sıırıyordu.

Bir süre sonra "Bizimle gelmelisin," dedi. Homurdandım. "Üçüncü tekerlek olarak mı? Hayır, teşekkürler."

"Walker'a evet deseydin üçüncü tekerlek olmazdın."

"Bunu yapamazdım. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Neyden sonra Quinn? Jesse'ye güvenmiyorum. O sıcak koşuyor ve soğuk, ve o seninle oynuyor."

"Belki de öyledir. Ama bunu başlatan benim."

Üç gece önce şelalede Jesse'nin üzerine tırmanıp onu domaltdığım zamandan bahsediyordum. Çok utanmazcaydı. Böyle bir hareketi yapmaya nasıl cesaret edebildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yapmıştım ve ertesi sabah, günün sert ışığında kendimi aptal gibi hissetmişim. O kadar utanmışım ki kendimi ona doğru attım. Bana dokunması için yalvardım. Çaresizlik kokuyor olmalıydım.

Neyim vardı benim?

Ama dün gece işe geldi ve onu birkaç kez beni izlerken yakaladım. Sadece bu da değil, beni arabama kadar götürdüğünde öptü. Beni bira fabrikasının taş duvarına doğru itti ve karanlıkta beni öptü, dudakları sert ama yumuşaktı, kolları beni hapsediyordu, dili benimkini okşuyor ve içimde küçük patlamalar yaratıyordu.

Ve beni neden öptüğünü biliyordum. Walker uğrayıp beni 4 Temmuz havai fişek gösterisine davet ettiğinde pek mutlu olmamıştı. Walker beni havai fişek gösterisine davet etmekle kalmamış, bunu Jesse ve Mason'ın duyabileceği bir yerde yapmıştı.

Walker'a yalan söyledim ve tatili ailemle geçirmek için çoktan plan yaptığımı söyledim. Tamamen yalan değildi. Erkek kardeşlerim çalışıyordu ve annem onunla bira fabrikasında yemek yememi istemişti. Aile olarak bir arada olma yöntemimiz. Yani tatili ailemle geçiriyordum. Ama sonrasında Walker'la havai fişek gösterisine gidebilirdim. Sadece gitmemeyi seçmiştim.

Walker'ı yönlendirmek istemedim. Bırakın iki erkeği, bir erkeği bile zar zor idare edebiliyordum. Ve istediğim adam benimle kafa oyunları oynuyordu. Beni istiyor muydu, istemiyor muydu? Kafam çok karışık. Ne istediğini bildiğini bile sanmıyorum.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Evie daha sonra Ridge'le randevusu için hazırlandıktan sonra söyledi. Gerçi buna randevu demeyi reddediyordu. İddiaya göre, sadece 'takılıyorlardı'.

Arabası yine bozulduğu için onu kendi evi yerine benim evimden alacaktı. En azından ona söylediği sebep buydu. Ama ben gerçeği biliyordum. Ridge'in yaşadığı yeri görmesini istemiyordu ve onu annesine ya da annesinin artık onlarla yaşayan erkek arkadaşına maruz bırakmak istemiyordu.

"Yaralanmanı istemiyorum."

Kollarımı ona doladım. "Seni seviyorum. Ve benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kuşkuyla kaşlarını kaldırdı ama bana sarıldı ve beni de sevdiğini söyledi. "Bunun için uğraşmasını sağla. Ciddiyim Quinn. Kendini sana kanıtlaması gerekiyor, tam tersi değil."

Haklı olduğunu biliyordum ve belki de bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Evie telefonunu kontrol ettikten sonra cebine koyarken, "Ridge geldi," dedi. "Bu gece burada kalsam sorun olur mu?" "Sormana bile gerek yok." Evie gülümsedi ve ön kapı. "Ama Evie..."

Dönüp bana baktı ve aklımdan geçenleri ona söylememi bekledi.

"Ridge'i içeri almalısın. Bırak gerçek seni görsün."

Evie bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bunu yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bir şeyleri düzeltmeye çalışırdı."

Cevap vermeye fırsat bulamadan ön kapıdan çıkıp gitti. Merakıma yenik düşüp pencereye yöneldim ve onu ve Ridge'i izledim. Kamyonetinin kaputunun etrafında döndü ve onu bir öpücüğün içine çekti. Sonra çok şaşırtıcı bir şey yaptı. Ridge ona yolcu kapısını açtı. Bir centilmen gibi. Evie'nin parlak zırhlı şövalyesi gibi. Elim kalbime gitti. Ona kraliçesiymiş ve kendisi de kralıymış gibi davrandı.

Evie'nin ne dediği umurumda değildi. Bu gerçek gibi görünüyordu. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdi ve Kaliforniya'ya kaçmak için onu terk ettiğim için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağladı. Her ne kadar bunu hep teşvik etmiş, yapmazsam beni evlatlıktan reddedeceğini söylemiş olsa da, onu arkamda bıraktığım için hâlâ endişeleniyordum. Ama Ridge onun için burada olsaydı, ona benim gibi değer veren biri olurdu.

Mutfağa girdiğimde annemi dizüstü bilgisayarında çalışırken bulduğumda hâlâ gülümsüyordum. Buzdolabından bir şişe su aldım ve adada karşısına oturdum. Orada olduğumu fark etmeden önce tam beş dakika boyunca orada oturdum.

"Hey, bebeğim." Başını temizlemek istercesine salladı. "Sen-"

Tezgâhın üzerindeki telefonu çaldı ve bir parmağını kaldırarak bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtti. Telefonumu kaptım ve UCLA'da bir sanal tur daha attım. Sonra Instagram'ımda gezindim ve tüm fotoğrafları beğendim.

kardeşler paylaşmıştı. Jesse aylardır hiçbir şey paylaşmamış ve Alessia'nın tüm fotoğraflarını silmişti.

Başparmağım arama çubuğunun üzerinde gezindi. Sonra derin bir nefes alarak onun adını yazdım. Alessia Rossi'nin Instagram'ını takip etmeyeli uzun zaman olmuştu. Eskiden onun ve Jesse'nin fotoğrafları ve makaralarıyla doluydu - #couplegoals- ve onların gülümseyen yüzlerini her gördüğümde aptal kalbim ezilmişti. Bu yüzden bugün onu aramaya beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Fotoğrafları arasında gezindim ve gözüme çarpan bir tanesinde durdum. Tarihi kontrol ettim, sonra iki kez kontrol ettim. Bu fotoğrafı Nisan ayında paylaşmıştı. Yüzüne, kameraya poz verirken yüzünde beliren kocaman gülümsemeye baktım. Sonra Jesse'nin yüzünü, rahat duruşunu, omzuna doladığı kolunu inceledim. Yüzündeki gülümseme yaz gökyüzü gözlerine tam olarak ulaşmamıştı. En azından benim inanmam gereken buydu.

Ve son olarak, Jesse'nin yanında duran Shiloh Leroux'ya baktım, diğer kolu onun omuzlarındaydı. O da gülümsüyordu ama Jesse gibi onun gülümsemesi de Alessia'nınki kadar parlak değildi.

Ünlü dedikodularını takip etmezdim ama Shiloh Leroux ve Brody McCallister'in ilişkisi okul koridorlarında en çok konuşulan hikâyelerden biri olmuştu, bu yüzden Ridge'in kardeşi Brody hakkındaki dedikoduları duymamak neredeyse imkânsızdı. Shiloh'nun Brody'nin kız arkadaşı olduğunu biliyordum, belli ki Jesse de onu tanıyordu.

Ama bunların hiçbiri mantıklı değildi. Jesse neden Alessia'yı Shiloh Leroux'nun L.A.'deki konserine götürsün ki? Nisan ayında. Onu aldattıktan *sonra*. Noel arifesinde beni öptükten *sonra*. Sanki o öpücüğün onun için hiçbir şey ifade etmediğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi.

"Görünüşe göre önümüzdeki hafta New York'a gitmem gerekiyor," dedi annem iç çekerek.

Başımı telefonumdan kaldırdım ve onun sözlerine odaklanmaya çalıştım. Ama aklım başka yerdeydi, hala neden

Jesse ve Alessia en son Nisan ayında birlikteyken bana ilişkilerinin geçen Ağustos ayında bittiğini söylemişti. Bana yalan söylemişti. Bunu neden yapsın ki? "zr dilerim. Ne dedin?"

Güldü. "Hadi bira fabrikasına gidelim. Akşam yemeğinde konuşuruz."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Quinn

BİR PARÇA BAZLAMA EKMEĞİ KOPARIP, İÇİNE BATIRDIM.

Humus - neredeyse bununla yaşıyordum - ve Carly ile Aubrey'nin konuşmalarını duymamak için elimden geleni yaparak kitaplarımı okumaya devam ettim. Declan'dan bahsediyorlardı ve ben seksi şefin 'ısı faktörünü' duymaktansa kurguda kaybolmayı tercih ederdim. Vardiyam başlamadan önce geç bir öğle yemeği yiyerek meyhanenin arka tarafındaki bir masaya gizlenmiştim.

"Bir dahaki sefere bizimle göle gelmen gerekecek," dedi Carly, sanki göl evi, duba ve Jet Ski'ler onunmuş ve bu daveti yapmaya her türlü hakkı varmış gibi.

Carly ve Mason'ın birlikte yattığından oldukça emindim ama bunu da bilmek istemiyordum.

Ridge öğle yemeğini tabağa koyup karşıma oturduğunda kitabımdan başımı kaldırdım. Koyu yeşil Cavanaugh Bros. Brewing Company tişörtünün kollarını kesmiş, pazularını ortaya çıkarmıştı ve yakası yırtıktı. Ridge her zaman bir sokak kavgasından yeni çıkmış gibi görünürdü.

İzin istemeden tabağımdan bir salatalık mızrağı aldı. Bunu yapabileceğini hissedecek kadar yakınlaşmıştık.

Ama tek düşünebildiğim Evie'yle geçen hafta havuzda derin derin boğazladığımız salatalıktı ve gülmeye başladım.

Bunu düşündükçe daha da çok güldüm. "Bu kadar komik olan ne Bean?" Salatalığı ikiye bölüp yedi. ısırdı, sonra sandviçinden kocaman bir ısırık aldı, kaşları soru sorar gibi kalkıktı ve benden bir cevap istedi.

Hâlâ gülerken, kelimeleri çıkaramadan başımı salladım. Sonunda kendimi toparladığımda, bir yudum

su içtim ve bardağımı çinko kaplı masaya bıraktım. "Bir şey yok. Sadece aptalca bir şey. Ve bana Bean deme."

"Neden olmasın?" Sırıttı. "Çok şirin."

"Tıpkı ağzının kenarındaki mayonez gibi" diye işaret ettim. Hiç istifini bozmadan elinin tersiyle sildi ve BLT'sinden bir ısırık daha aldı. Bu yaz başlamadan önce biri bana Ridge McCallister ile arkadaş olacağımızı söyleseydi, ona deli derdim. Ama işte buradaydık.

"Kardeşlerimle çok fazla takılıyorsun.

Bu lakap hiç hoş *değil*." "Neden sana Bean diyorlar?"

"Çünkü böbrek fasulyeye benziyor." Tişörtümün yakasından kolyemi çıkardım ve ona gümüş takıyı gösterdim. "İki kez böbrek nakli oldum."

Birisi ona çoktan söylemiş olmalı, ya Evie ya da kardeşlerim, çünkü şaşırmış görünmüyordu. "Şimdi iyi misin?"

"Evet. Her şey yolunda."

Başını salladı ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. Tabağına bir dilim domates düştü. "Ne okuyorsun?" Çenesini yanımdaki ciltsiz kitaba doğru salladı.

Kapağını görebilmesi için elimde tuttum. "Adı *Bonjour Tristesse*."

Kaşları havaya kalktı. "Fransızca mı okuyorsun?"

Hafifçe güldüm. "Hayır, İngilizce. Yayımlandığında yazarı sadece on sekiz yaşındaymış ve çok güzel," dedim iç çekerek kitabı tabağımın yanına koyarken.

"S.E. Hinton'ın *The Outsiders*'ı yazdığında sadece on altı yaşında olduğuna eminim."

Bunu bildiği için şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ama güldüğü için başarısız oldu. "Evet. Pek okuyan biri değilimdir. Ama o kitap..." Bir omzunu silkti. "O kadar da boktan değildi."

Tamamen boktan olmadığını söylerken, oldukça harika olduğunu kastettiğini hissettim.

"Evie de öyle düşünüyordu. Aslında bu onun en sevdiği kitap."

Ben böbrek naklinden sonra iyileşme sürecindeyken okumaya başlamıştı. Kitabı o kadar çok sevmişt ki, sınırlı sayıda basılmış imzalı bir kopyasını buldum ve on sekizinci yaş gününde ona hediye ettim.

Yine de onda yankı uyandıran kısım şu meşhur sözdü:
"Altın hiçbir şey kalamaz.

Bunu beklemeliydim ama yine de beni üzdü.

Ridge bana çocuksu bir tavırla çarpık bir sırıtış attı. "Evet, biliyorum. O kitabı çok seviyor."

Ve sonra aklıma geldi. Ridge'in Evie'ye taktığı isim Cherry idi. Cherry ve Dallas. İkisi de *The Outsiders*'i severdi. Benzer dünyalardan geliyorlardı. Birbirlerine aitlerdi. Birbirleri için daha ne kadar mükemmel olabilirlerdi ki?

Ridge sandviçinden kocaman bir ısırık daha aldı, en iyi arkadaşıyla onun geleceğini planladığım gerçeğinden tamamen habersizdi.

"Kahretsin. Bu çok iyi. Yediğim en iyi BLT."

"Declan bunu duysa çok heyecanlanırdı. Kendi ekmeğini pişiriyor. Mayonez ev yapımıdır. Domuzu da kendisi kesmişse hiç şaşımam." Humusumu almak için mutfağa gittiğimde, bu gecenin spesiyali için domuz göbeğini ağır ağır kavuruyor ve domuz etinden 'country pâté' yapıyordu. Müşterilerin sorularını yanıtlayabilmem için bana tattırmaya çalıştı ama hayır, teşekkürler. Köpek maması gibi göründüğünü ve koktuğunu söylediğimde beni mutfaktan kovmuştu.

"Domuzun burnundan kuyruğuna kadar her bir parçasını kullanıyor." Yüzümü buruşturdum çünkü bu iğrençti.

Jesse yanıma oturarak, "Bir vejetaryenin kâbusu," dedi.

Ona yan gözle baktım. Ne zamandan beri işe erken geliyordu? Bakışlarım önündeki masaya koyduğu tabağa kaydı.

Ona. Karışık yeşillikli keçi peynirli salata.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" Ağzımdan kaçırđım. Sakin davranıp onu görmezden gelmek buraya kadarmış. Evie'nin tavsiyesinin doğru olduğuna karar verdikten sonra geçen hafta boyunca bunu yapmaya çalışmışım. Alessia'nın Instagram'ında gördüklerimden bahsetmiyorum bile.

"Seni görmemin tek yolu bu." Sesi o kadar kısıktı ki onu doğru duyduğumdan emin değildim. Daha fazla kafa oyunu. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

Sözlerini analiz etmeyecek ya da incelemeyecektim bile. Hayır. Oraya gitmiyorum.

Masanın öbür ucundaki Ridge'e baktım ama yemekle o kadar meşguldü ki bize hiç dikkat etmedi. Sandviçini iki ısırıkta bitirdi ve sandalyesini geriye itti, ayağa kalkarken gözleri benim üzerimdeydi. "Walker'ın partisine gitmek için araca ihtiyacın olursa haber ver."

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açtım ama bana göz kırpınca sustum. Sanki bir sırrın içindeymişiz gibi.

Bunu bilerek mi yapıyordu? Jesse'yi kıskandırmaya mı çalışıyordu? Ridge, Jesse'yle aramızda bir şeyler olduğunu fark etmiş miydi?

Ridge, Jesse'ye, "Sonra görüşürüz, kardeşim," dedi ve kıkırdayarak uzaklaştı.

Herkes için açık mıydı? Bakışlarım barın arkasında bir müşteriyle konuşan Mason'a kaydı. Beni izlerken yakaladı ve konuşmasına geri dönmeden önce bana gülümsedi, Jesse'nin hemen yanımda oturduğundan en ufak bir şüphe duymuyordu.

Muhtemelen aşırı aktif hayal gücüm dışında Jesse ve benim aramda hiçbir şey olmadığı içindir. Ah evet, bir de o aktif bir katılımcı bile değilken şelalede kendimi tatmin ettiğim zaman. Şimdi bunları düşünmek beni utandırıyor.

"Hikaye nasıl gidiyor?" Jesse sordu.

Yanaklarım utançtan kızardı. Katlanmam gereken bir aşığılanma daha. Neden ona yazdığım hikâyeden bahsetmiştim ki? "Peki."

"Ne hakkında?"

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandım.

Güldü ve suyundan bir yudum aldı. Humusumu yedim ve onu görmezden gelmeye çalıştım ki bu neredeyse imkânsızdı. Tam yanımda oturuyordu, o kadar yakındı ki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Çatalını yeşilliklere sapladığında kolundaki tendonların nasıl esnediğini görebiliyordum. Tanrım, onun ellerini seviyordum. Gözlerimi ayıramayacağım kadar büyüleyici oldukları belli olan kalın damarlarıyla ne kadar büyük olduklarını seviyordum.

"İşten sonra seni götürmek istediğim bir yer var." "Beni nereye götürmek istiyorsun?" Bir havuç çubuğu batırdım

humusun içine daldırdı ve ondan özenle kaçtı.

Aptal kalbim sanki bana aşık olduğunu ve bensiz bir gün daha yaşayamayacağını söylemiş gibi çarpıyordu.

Tanrım, yardıma ihtiyacım vardı. Damarlı ellerine ve zayıf, kaslı kollarına bakmayı bırakmam gerekiyordu. Sudan bir yudum aldığı anda boğazının yutkunurken nasıl titrediğini fark etmeyi bırakmam gerekiyordu.

Ondan uzak durmak ve soğukkanlı davranmak için yaptığım tüm iyi niyetler, sırf beni bir yere götürmek istediği için yerle bir oluyordu.

"Bu bir sürpriz. Mason işten erken çıkmaya izin verebileceğini söyledi."

"Bunu Mason'la mı konuştun?" Bakışlarım tekrar ağabeyime kaydı. Dört şişe soluk biranın kapaklarını çevirip Carly'nin önüne koydu, ona baktığımı fark edemeyecek kadar onunla flört etmekle meşguldü.

Ne haltlar dönüyordu? Belli ki Mason, Jesse'nin sadece iyi bir arkadaş olduğunu, annemiz yokken küçük kız kardeşine baktığını varsayıyordu. Belki de Jesse'nin yaptığı tam olarak buydu.

"Bu iyi bir sürpriz mi?"

Gülümsedi. "Buna bayılacaksın."

Çok kibirli. Kendinden çok emin. Onu yere sermem gerekiyordu. "Bu gece meşgulüm. Walker'ın partisine gideceğim. Yani boş değilim." Masadan kalktım, dramatik bir çıkış yapmaya hazırdım.

Eğer onun kederli görünmesini bekliyorsam, ne yazık ki yanılmışım. Bana sırtıttı. "Walker bir parti vermiyor. Veriyor olsa bile fark etmez."

"Olmaz mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Çünkü benimle geliyorsun."

"Baloncuğunu patlattığım için üzgünüm, yarışçı çocuk. Böyle bir şey olmayacak." Sırıltma sırası bendeydi.

Ha! Bu ona gününü gösterirdi. Oradan uzaklaştığımda yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Kendime zihinsel bir sırt sıvazlaması yaptım. *İyi gidiyorsun, Quinn.*

Evie çok gurur duyardı.

"Bu film neden bu kadar komik?" Kucağımdaki küvetten bir avuç daha mısır alırken gülerek sordum.

Tamam, Jesse'nin tam olarak istediği şeyi yapmıştım. Ama bilginiz olsun, bu Mason ve Holden'ın suçuydu. Jesse'yle takılmazsam eve gelip bebek bakıcılığı yapmakla tehdit etmişlerdi. Ve evet, bebek bakıcılığı kelimesini kullanmışlardı.

Beni neye bulaştırdıklarını bilmiyorlardı. Eğer kardeşlerim bilseydi, bizi bir araya getirmek yerine beni Jesse'den uzak tutmaya çalışırlardı.

"The Dude abides." Jesse, The Big Lebowski'nin sesini taklit etti ve beni gülmekten kırdı geçirdi.

"Bu halı odayı gerçekten birbirine bağlıyor."

Bir ileri bir geri gittik, hafızamıza kaydettiğimiz alıntıları sıraladık ve her birine sanki ilk kez duyuyormuşuz gibi güldük.

"The Big Lebowski "yi kardeşlerim ve Jesse ergenlik çağındayken onlarla birlikte defalarca izlemiştim. Ben d a h a çocuktum ve uyuyor olmam gerekiyordu ama onlarla çalışma odasında takılmak, film izlemek ve pizza yemek için odamdan gizlice çıkardım.

Declan her zaman benden kurtulmaya çalışırdı, bazen Holden ve Mason da öyle yapardı ama Jesse onlara her zaman sorun olmadığını söylerdi. Koltukta yanına oturmama izin verir ve patlamış mısırını her zaman benimle paylaşırdı. Ve on seferden dokuzunda yanağımı göğsüne bastırarak uyuyakalırdım ve o da beni yatak odama götürüp yatırırdı.

Bazen uyuyormuş gibi yapardım, böylece beni kucağına alır ve taşırdı.

Şimdi yan yana oturmuş, bir kasaba ötedeki açık hava sinemasında elli metrelik ekranda film izliyorduk. Jesse bu gece Silverado'sunu kullanıyordu ve hemen ön tarafta bir yer ayırtmıştı. Sonra kamyonetinin önüne iki çizgili plaj sandalyesi ve içecek dolu bir soğutucu koymuştu. Sanki her şeyi planlamış gibiydi. Ki planlamıştı.

Bu bir randevu muydu?

Ter tenimi kayganlaştırdı ve kalçalarımın arkasında toplandı. Saçlarımı ensemde kaldırıp yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladım ve bileğimdeki elastik bantla sabitledim. Bugün hava yüz dereceydi ve güneş battıktan sonra hava serinlemiş olsa da, burası hâlâ toplardan daha sıcaktı.

Jesse patlamış mısır kutusunu kucağımdan aldı ve bana soğutucudan soğuk bir içecek uzattı. Ona teşekkür ettim ve kapağı açmadan önce şişeyi alnıma bastırdım.

Ona yan gözle baktım. Quiksilver tişörtü, şortu ve Vans'ıyla rahat ve sakın görünüyordu. Hâlâ gençken giyindiği gibi giyiniyordu. Bu hoşuma gitmişti. Her ne kadar

Son bir yılda çok değişmişti ama moda anlayışının değişmemiş olması beni rahatlatıyordu. Tişörtleri her zaman soluk ve çok yumuşaktı. Uzanıp ona dokunmamak için iki elimi de şişenin etrafına sarmak zorunda kaldım.

"Bu gece beni neden buraya getirdin?"

"Hoşuna gideceğini düşündüm." Başını sandalyesinin arkasına yasladı ve yüzünü bana doğru çevirdi. "Ve seninle takılmayı özledim. Benden kaçıyordun, Günışığı Kızı."

Bunu bir soru olarak sormamıştı ama bir açıklama bekliyordu. Sanki ondan neden kaçtığımı bilmiyormuş gibi.

Biraz zaman kazanmak için Arizona Buzlu Çayından bir yudum aldım. Ballı yeşil çay, en sevdiğim. Bunu o da biliyordu, bu yüzden bana getirmişti. "Beni suçlayabilir misin?"

Biraz gülümsedi. "Hayır. Ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Her zaman istediğini elde edemezsin." "Bunu biliyorum."

Evet, sanırım öyle. Ama bir süreliğine, her zaman istediği her şeye sahipti. Ona milyonlar kazandıran bir kariyeri vardı. Jet-set yaşam tarzı. Ve hayallerindeki kız.

İstediginizi elde ettikten sonra hepsini kaybetmek daha mı iyiydi? Bunu bilemem.

Tekrar ekrana baktım, onun filmi değil beni izlediğini gördüğümde dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim. Keşke kafasının içine girip düşüncelerini okuyabilseydim.

Kirli miydiler? Tatlı mıydı? Hiç benim onu hayal ettiğim gibi o da beni hayal etti mi? Tabii ki görmedi. İçimi çektim. Aptal kalp.

Zaman çok hızlı ilerliyordu. Ağustos sonunda üniversiteye gideceğim.

Ayrılma vakti yaklaştıkça kendimi daha da gergin hissediyordum. Karnımda hiç geçmeyecekmiş gibi görünen kelebekler uçuşuyordu. Bu büyük bir adımdı.

Evim ve ailem, yepyeni bir maceranın başlangıcı.

Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve atlamak üzereymişim gibi hissediyordum. Heyecanlıydım ama bir o kadar da gergin ve korkuyordum.

Ve sonra Jesse vardı.

Ondan ayrılmayı her düşündüğümde, bu beni üzüyordu. Benim bile olmayan bir adam. Yanımda oturan bir adam. Bu yüzden onu şimdiden özlemem aptalcaydı.

Şelaledeyken ve bir yıldızdan dilek dilediğimde, Jesse'nin Kaliforniya'ya geri dönmesini diledim. Orada birçok serbest stil sürücüsü yaşıyordu, bu yüzden dileğim tamamen bencilce değildi. Onun için de dilemiştim.

O gece bir dilek tutmuş muydu? Dilediyse ne olduğunu merak ettim. Dileğinin muhtemelen benimle bir ilgisi yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Quinn

"BÜTÜN B U N L A R I SEN PLANLADIN," DIYE SUÇLADIM ONU TAKIP EDERKEN.

merdivenlerden ikinci kata çıktım. Yatak odamın kapısına ulaştığımda, onunla yüzleşmek için döndüm.

"Hava sıcak. Serinlemek için havuza girmekten daha iyi bir yol var mı?" Masummuş gibi davranarak bana gülümsedi ve elindeki şortu havaya kaldırarak çenesini koridorun sonuna doğru salladı. "Ben banyoda üstümü değiştiririm."

"Bikini giymiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sanki ben mantıksızmışım gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Karanlık olacak. Ve sadece ikimiz varız."

"Aynen öyle." Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmeden yatak odamın kapısını kapattım.

"Üzerimi değiştirdikten sonra havuza dalacağım" diye seslendi, sanki her hareketini bana bildirmesi gerekiyormuş gibi.

"Sen yaparsın."

Kapalı kapımın diğer tarafından kıkırdadığını duydum. İki saniye sonra, "Sana söz veriyorum, düşüneceğim tek şey yaralarının ne kadar güzel olduğu olacak. Tabii onları fark edersem. Ki muhtemelen fark etmeyeceğim." Son sözlerini söylemeden önce sesini alçalttı. "Cesur ol, Quinn."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve geri çekilen ayak seslerini dinledim.

Cesur olmalı mıyım? Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyordum. Zaten o kadar büyütmişim ki şimdi çok *büyük* bir mesele haline gelmişti. Eğer beni rahatsız etmiyormuş gibi davransaydım, bu konuyu hiç açmazdı. Ama Mason ve Holden'ın benim güvensizliklerimi onunla tartışmış olmaları gerektiği hissine kapıldım, bu da beni daha da utandırdı. Ona benim hakkımda başka ne söylemişlerdi?

En sevdiğim mercan pembesi bikinimi giydim ve dolabımın kapısının arkasındaki boy aynasında kendime baktım. Pilates ve yoga sayesinde karnım düzleşmiş ve şekillenmişti. Karın kaslarımı güçlendirmek için çok çalışmışım ve yara izleri dışında karnım güneşten bronzlaşmıştı. Parmağımı karnımı kesen kabarık yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Bu gece kırmızı ve kızgın görünüyorlardı.

Takım elbisemin üzerine beyaz pamuklu bir örtü geçirerek yatak odamdan çıktım.

Çamaşır odasından birkaç plaj havlusu aldıktan sonra kireçtaşı döşemeleri geçerek Fransız kapılarına gittim ve karanlık mutfakta durdum. Havuzun ışıkları parlıyor, turlar atarak yüzen Jesse'yi aydınlatıyordu; kulaçları uzun ve güçlüydü, kolları suyun içinde yumuşak bir şekilde ilerliyor, neredeyse hiç su sıçratmıyordu. Havuzun kenarına ulaştığında bir takla attı ve ayaklarıyla duvarı itti.

Dışarı çıktım, havluları şezlonga bıraktım ve telefonumdan müzik açtım, müzik surround ses hoparlörlerinden gelirken kendimle mantık yürütmeye çalıştım.

Sıcaktan bunalmış ve terlemiştim. Suyu dalmak ve ısınan tenimi serinletmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Yapmam gereken de tam olarak buydu. Bu benim havuzumdu ve eve döndüğümde yüzmeyi planlıyordum. Jesse'nin şu anda benim havuzumda yüzüyor olması beni en ufak bir şekilde bile caydırmamalıydı.

Cesur ol, Quinn.

Derin bir nefes alarak örtüyü başımdan geçirdim ve havlunun üzerine attım. İlk içgüdüm kollarımla karnımı örtmek oldu.

Ama havuzun kenarına yürüyüp derinlere daldığımda Jesse bana bakmadı bile, ki bu tam da hissettiğim şeydi. Sanki derinlere dalıyormuşum gibi.

Sanırım çok derine ineceğimi ve kalbimi kıracağını zaten biliyordum ama yine de yaptım.

Aşk sizi umursamaz yapar. Tüm mantık ve akıl pencereden uçup gider ve sürücü koltuğuna duygularınızın geçmesine izin verirsiniz.

Sonuçları görmezden gelirken cesurmuş gibi davranarak şansınızı denediniz.

En azından benim için öyleydi. Ama suyun altında yüzerken, baloncuklar yüzeye çıkarken, saçlarım havuzun serin derinliklerinde etrafımda dalgalanırken, Evie'nin onu bunun için çalıştırmakla ilgili sözlerini hatırladım. Beni istiyorsa, kendini kanıtlamak zorundaydı. Çünkü artık onun peşinden koşmuyordum.

Bir el bileğime dolandı ve beni aşağıya sürükledi. Jesse'nin elinden kurtuldum ve yüzeye doğru yüzdüm. Başım su yüzüne çıktığında, ondan uzaklaşmaya çalışarak havuzun kenarına doğru yüzmeye başladım. Artık çok geçti. Beni geri çekti, ellerini belime doladı ve havuzun ortasına fırlattı. Hava almak için çıktığımda gülüyordum.

Beni tekrar yakaladığında nefes almaya bile fırsatım olmamıştı. Bir çığlık attım ve tutuşundan kurtulmak için çabaladım ama o kadar da zorlanmadım ve zayıf çabalarım gülünçtü. Saniyeler sonra tekrar havada uçuyordum.

"Bunu ödeyeceksin, Jesse McCallister," diye bağırdım, vücudumu sırtına fırlattım ve ellerimi omuzlarına bastırarak onu batırmaya çalıştım.

Çocuksu, şakacı ve sevimli bir şekilde güldü ve kollarını kalçalarımın altından geçirerek beni sırtına kaldırdı. Saniyeler sonra suyun altına daldı ve ben sırtına binmiş, bacaklarım beline sıkıca dolanmış, ellerim geniş omuzlarını kavramış halde havuz boyunca yüzdü. İsteseydim bırakabilirdim ama yapmadım. Ona asıldım ve beni gezintiye çıkarmasına izin verdim.

Ten tene karşı. Vücutlarımız kaygan. Başı havuzun tüm uzunluğu boyunca suyun altında.

Kenara ulaştığında parmakları kenarı kavradı ve başı dışarı çıktı. Bacaklarımı belinden çözdüm ve kaydım, o ciğerlerine derin nefesler çekerken yanına gittim.

Ön kolumu havuzun kenarına dayadım ve o da aynısını yaptı, böylece birbirimize bakıyorduk.

Uzun kirpiklerine su sıçramıştı ve saçları yüzünden geriye doğru kaymıştı, bu da yüksek elmacık kemiklerini daha keskin, havuz ışıkları üzerinde dans ederken yüzünü daha köşeli gösteriyordu. Uzun bir süre birbirimize baktık.

Bakışlarım ağzına kaydı ve dudaklarını yaladı, sadece alttakini.

İlk hamleyi kimin yaptığını bilmiyordum. Sanırım ikimiz de birbirimize doğru çekildik.

Sırtım havuzun kenarına çarptı ve beni kollarının arasına aldı, avuç içleri başımın iki yanında düzleşti. Sonra, sanki kendi akılları varmış gibi, kollarım boynuna dolandı ve bacaklarım beline sarıldı, ayak bileklerim beni sıkıca yerine kilitledi. Sanki tam olarak ait olduğum yer burasıymış gibi. Camila Cabello'nun "Never Be the Same" şarkısı hoparlörlerden çalarken gece geç saatlerde yüzdükten sonra vücudum ona sarılmıştı.

Ve bu doğruydı. Jesse'nin yüzünü bir daha hiç görmesem bile, asla eskisi gibi olamazdım. Çünkü kısa bir süreliğine de olsa onun teninin benimkine değdiğini hissetmişim. Dudaklarının ve ellerinin hissini biliyordum. Şu anda yaptığı gibi bana baktığında bakışlarının sıcaklığını. Sanki ben onun en sevdiği yemeğiymişim ve o açlıktan ölüyormuş gibi.

"Ne yapıyoruz biz?" Gözleri ağzıma inerken fısıldadım ve dudaklarım ayrıldı.

"Hiçbir fikrim yok." Sesi alçak ve kabaydı, mavi gözleri daha koyuydu.

Ağzı ağzımı yakaladığında gözlerim kapandı ve boğazından derin bir gırtlak iniltisi yükseldi.

doğrudan çekirdeğime.

İnsan böyle bir öpücüğün içinde boğulabilirdi. Dili benimkini okşarken ve eli kırımın yanağını yoğururken, diğer eli beni istediği yerde tutmak için başımın arkasını tutarken başım yüzüyordu ve vücudum sıvı sıcaklığa dönüştü. Dudaklarımı dudaklarına bastırırken, dillerimiz nefesimi kesen, başımı döndüren ve sersemleten çılgın bir dansa karıştı.

Belki saatlerce öpüştük. Ya da sadece dakikalarca. Bilemiyorum. Ama geri çekildiğinde dudaklarım şişmiş ve morarmıştı ve ben hâlâ daha fazlasını istiyordum. Ben de ona bunu söyledim. Çok cesurca ve çok cüretkârca.

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadım, kalçalarımı sallayarak sürtünmeyi aradım. Ereksiyonunu hissedebiliyordum ve elimi mayosunun içine sokup elimi sert uzunluğunun etrafına sarmak istedim. Test etmek. Sıkma. Başını girişime sürtmek ve üzerine gömülmek.

"Daha ne kadar?" diye mırıldandı, dudakları boynuma bastırdı, parmakları yumuşak tenimi kazıyordu. Boynumu eğerek ona daha iyi erişim sağladım ve o da boynumdan kulağımın hemen altındaki hassas noktaya kadar öptü.

Titredim, göğsüm kabardı. Meme uçlarım bikini üstümün iki üçgeninin sınırlarına doğru gerildi ve göğüslerim çok ağırlaştı, ağrıyordu.

"Hepsini istiyorum." Sırtımı dikleştirdim, göğüslerimi onun göğsüne sürttüm, meme uçlarım çok hassas, çok muhtaçtı. Bana dokunmazsa, içimdeki bu sızıyı dindirmezse ölecekmişim gibi hissediyordum. "Bunun bir anlamı olmak zorunda değil."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Büyük damarlı ellerinden biriyle çenemi kavradı ve gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorladı. "Fiziksel olanı duygusal olandan ayırabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye yalan söyledim. Jesse'nin gözleri inançsızlıkla kısıldı. Belli ki daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı vardı. "Bir ilişki aramadığını biliyorum. Ben de öyle. Yaz sonunda buradan gideceğim. Bu asla bir yaz kaçamağından fazlası olmayacak."

"Bu doğru mu?" Kulak mememi ısırđı, sonra acısını hafifletmek için emdi ve omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi. Kendimi kandırdığım kadar onu da kandıramıyordum ama sebat ettim.

"Seni aştım, Jesse." Parmaklarımı omuzlarına geçirdim. Tanrım, onu hissetmeyi seviyordum. Taş gibi sert göğsü benimkine değiyordu. O sıcak altın teninin altındaki kaslarının gerginliği. Daha önce sadece bir rüya olduğu halde ona bu şekilde dokunabildiğim için çok mutluydum. Şimdi katı, gerçek ve çok lezzetli bir şekilde mükemmeldi.

Göbeğim sıkıştı, kalçalarımın arasındaki sıkı sinir yumağı zonkluyordu ve bir yüzme havuzunda olmasaydık bile onun için sırlısıklam olacağımı biliyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki, ona sahip olmak için ne gerekiyorsa söyler ya da yapardım, bu yüzden istediğimi elde etmemi sağlayacaksa kirli oynamaya hazırdım. "Kaliforniya'ya gitmeden önce bekâretimi kaybetmeyi planlıyorum, yani sen olmazsan başkası olacak. Sen olmayan birine vereceğim."

Vücudu kaskatı kesildi, omuzları avuçlarımın altında gerildi.

Jesse'nin beni istemediğini biliyordum ama o da başkasının beni elde etmesini istemiyordu. Peki neden bunu kendi avantajıma kullanmayayım?

Belki de fethetmeye tenezzül ettiğim için utanmalıyđım ama utanmadım. Şu anda doğru düzgün düşünemiyordum bile. Onun için yanıp tutuşuyordum. Düzeltilmeye ihtiyacı olan bir keş gibi onu arzuluyordum.

"Benimle bu oyunları oynama," diye homurdandı, dişleri alt dudağıma batıyordu. Dişlerinin kan akıtması umurumda bile değildi. Verdiği acıyı seviyordum. Jesse'nin daha önce hiç görmediğim bu yönünü seviyordum. "Bu öyle herkese verebileceğin bir şey değil. Hak edene kadar olmaz."

Bununla savaşmak için ne kadar çok çalıştığını seviyordum ama aynı zamanda hala gitmeme izin veremezmiş gibi bana tutunuyordu.

Bu bir itme ve çekme oyunuydu ve hayatımda ilk kez hangi düğmelere basacağımı biliyordum. Bazı açılardan Jesse'yi onun bilebileceğinden daha iyi tanıyordum. Bir ömür boyu onu sevmenin, onu izlemenin ve onun hakkında hayaller kurmanın sonucuydu bu.

"Sana yaralarımı göstereceğim," dedim sonunda, son pazarlık kozumu masaya fırlatarak. "Parmaklarını onların üzerinde gezdirmene izin vereceğim. Ya da dudaklarını..." Parmak ucumla dudaklarında gezindim, gözlerinin nasıl kapandığını ve iri ellerinin kıcımı nasıl sıkıldığını fark ettim. "Eğer istiyorsan," diye fısıldadım, gözlerim ona kilitlenmişti. "Bunu yapmana izin vereceğim. Çünkü sana güveniyorum."

Kendimi ona gümüş bir tepside sunuyordum. İşte bu kadar çaresizdim. Ve bu işe yaradı.

Sözlerim, kendimi ona ve başka kimseye açacağıma, kendimi onun için ve sadece onun için bu kadar savunmasız bırakacağıma dair verdiğim söz, hâlâ umutsuzca tutunmaya çalıştığı son kararlılık kırıntılarını da gevşetmişti.

"Siktir," diye homurdandı, yenildiğini biliyordu.

Gitmeme izin vermeden suyun içinden merdivenlere doğru yürüdü ve havuzdan çıktı, beni de yanında taşıdı, bedenim onunkine yapıştı.

Devam etmesini, evin içine girmesini, mutfak zeminini geçmesini ve merdivenlerden yatak odama çıkmasını beklerdim. Ama bunu yapmadı.

Havuzun kenarındaki şezlonglara ulaştığımızda beni bir tanesine yatırdı ve üzerime eğildi. Ellerimi başının arkasına götürdüm ve öpmek için onu kendime doğru çektim.

"Bu gece seni becermeyeceğim."

Hayal kırıklığı ve umut içimde savaşıyordu. Beni becermeyecekti ama bu *gece* demişti. Bu da başka geceler de olacağını gösteriyordu.

"Ne yapacaksın?"

Bana hınzırca sırttı. "Parmaklarımı, dudaklarımı ve dilimi senin bakir amını sikmek için kullanacağım."

Kıçımı tuttu ve beni şezlongun ucuna sürükledi. Sonra elini sol ayak bileğime doladı ve dizimi bükerek ayağımı düzleştirdi. "Seni yarığından çatlağına ve aradaki her yere kadar yalayacağım, Sunshine Girl...." Aynı şeyi sağ ayağıma da yaptı ve yüzünü izlemek için dirseklerimin üzerinde doğruldum. O çok sevdiğim güzel yüzünü.

"Parmaklarımı o tatlı amına sokacağım ve sıkıştığın şeyin benim sikim olduğunu hayal edeceğim." Ayaklarımın dibinde diz çöktü ve önümde diz çöktü, vücudumda yukarı doğru hareket etmeden önce kalçalarımı şezlonga doğru itti.

"Benim için ıslanmışsın, değil mi?" diye mırıldandı, parmağını bikini üstümü tutan ipin etrafına doladı ve aşağı yukarı kaydırıldı. "O kadar ıslaksın ki kalçalarından aşağı damlıyor."

Aman Tanrım.

Ölecektim.

Kumaşı kenara kaydırarak dudakları meme ucuma yapıştı, parmaklarıyla diğerini sıkıp bükerken dişleri hassas tepeyi sıyırdı. Sırtım koltuğa yaslandı ve başını göğsüme bastırdım, bedenim onun altında kıvranıyordu.

Şu anda her şeyi istiyordum ama o bana işkence ediyordu, acele etmiyordu ve göğüs ucumu bıraktığında dudakları vücudumdan aşağıya, karnımın üzerine doğru hareket etti, parmakları arkamdan geliyor, dudaklarının değdiği her yere dokunuyordu. Dudakları ve parmak uçları yaralarımın izini sürdü. Çok nazikçe. O kadar saygılıydı ki neredeyse ağlayacaktım.

Nefesimi içime çektim. Bu çok fazlaydı. Ona durmasını söylemek istedim ama ağızımdan hiçbir kelime çıkmadı.

"Çok güzel," dedi, sesi kısık ve boğuktu, gözlerimi yaşarttı.

Bunun hiçbir şey ifade etmediğini nasıl söyleyebilir?

Ağlamak istedim, gülmek istedim ve zevkle inlemek istedim. Sanırım parmakları ve dudakları tenimin her santiminde gezinip bikini altlarıma ulaştığında üçünü de aynı anda yaptım. Sihirli bir şekilde kayboldular.

Hayır, bu doğru değil. Bunu yapan sihir değildi. Dişleriydi. Dişleriyle bir fiyonkla bağlanmış ipi çekti ve Tanrım, bu oluyordu. Ona karşı çırılçıplaktım ve beni görmek için topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

"Kahretsin, mükemmelsin."

Kalçalarım onun dokunuşuyla titredi. Bütün vücudum titriyordu. Kendimi dirseklerimin üzerinde tekrar yukarı ittim çünkü onu görmek istiyordum. Onun güzel yüzünü, dudaklarını ve parmaklarını görmek ve sihir yapmasını izlemek istiyordum.

"Jesse," diye fısıldadım başını eğip ilk tadımı almaya hazırlanırken.

Durakladı ve başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. Sesimdeki titremeyi duymuş olmalıydı. "Durmamı istiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Sadece rahatla."

Başımı salladım. "Ben... Ben yapacağım. Ben sadece... Ben hiç böyle bir şey yapmadım...."

Gülümsedi ve bu çok tatlı ve şefkatli bir gülümsemeydi. "Biliyorum. Senin için iyi olacağına söz veriyorum."

Sanki daha azını beklermişim gibi.

Dili klitorisime dokunduğunda kalçalarım yüzüne çarptı ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Parmaklarım saçlarını kavradı ve söz verdiği şeyi yaparken çekiştirdi. Beni parmaklarıyla, diliyle ve ağzıyla becerdi.

Yalama, tatma, alay etme. "Çok ıslaksın."

Kalın bir parmak içime doğru kaydı ve parmağım uzanıp kıvrılıp bir noktaya çarptığında nefesim kesildi.

Adını o kadar yüksek sesle haykırdım ki yakınlarda komşumuz olmadığına sevindim. Ne bedenimin ne de ağzımdan çıkan seslerin kontrolü bende idi. Bunun ne kadar iyi hissettirdiği dışında hiçbir şey düşünmüyordum.

"İşte bu, bebeğim. Benim için parçalan. Parmaklarımı becer."

Parmağını içeri ve dışarı pompaladı, gözleri benimkilere kilitlenmişti, parmağını diliyle değiştirmeden önce tepkimi ölçüyordu. Ve aman Tanrım, başparmağını klitorisime bastırduğunda ve sıkı sinir demetini ovuşturduğunda, bu yaptı.

Görüşüm bulanıklaştı ve çarpıyor, düşüyor, uçuyordum.

Orgazm bir dalga gibi büyüdü, büyüdü, büyüdü ve sonra üzerime çöktü. Kapalı göz kapaklarımın arkasındaki ışık parçalandı ve vücudum kontrolsüzce titriyordu, kaslarım sıkılıyordu.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, dilinin düz kısmıyla beni yaladı ve bu çok fazlaydı. Neredeyse.

"Çok tatlısın."

Sandalyede geriye doğru kaydım ve o da vücudumda yukarı doğru hareket ederek kalçalarımın arasına yerleşti, beni sertçe öptü, böylece dilinde kendi tadımı alabildim.

Aramıza uzandım ve elimi onun sert uzunluğuna sürttüm. Sonra kendimi daha cesur hissederek elimi mayosunun kemerinin altına kaydırdım. Elimi etrafına doladığımda tısladı ve Tanrım, elimde çok büyük ve çok sert hissettirdi, teni kadifemsi yumuşak ve pürüzsüzdü. Ona da bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyordum. Dudaklarımı etrafına dolamak ve emmek istedim.

"Siktir." Jesse aniden çekilip ayağa kalktı ve beni şaşkın bir halde bıraktı. Az önce ne olmuştu? Bana bir havlu fırlattı. "Üstünü ört."

Bunu neden yaptığını anlamam bir saniye sürdü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jesse

SİKTİR. ORGAZMIM HIZLI VE ANIDEN GELDI. DÜZLEŞTİM

Avucumu kireçtaşı karolara dayadım, boşalırken su başımın üzerinden akıyordu.

Zor nefes alarak, durulanmadan ve duştan çıkmadan önce kendimi dengelemek için biraz zaman harcadım.

Bu gidişle, güneş ışığının dudakları ve sıcak ağzıyla sikimi emdiği düşüncesiyle otuz bir çekme konusunda Guinness Dünya Rekoru kıracaktım. Ya da bu sefer, onu dört ayak üzerinde, kasları etrafımda kenetlenirken, ben arkadan içine girerken elimle saçlarını okşarken hayal etmişim.

Bunun bitmesi gerekiyordu. Quinn hakkında hayal kurmayı bırakmalıydım. Neden onun bu şekilde aklıma girmesine izin vermişim?

Kahvaltımı dışarı taşıdım -avokado, domates, İsviçre peyniri ve iki dilim tam buğday arasında sahanda yumurta- ve bir şezlonga oturdum. Güvertem ağaçlara ve onun da ötesinde toprak atlayışlara ve inişimi yumuşatmak için hava yastıkları olan metal rampalara bakıyordu.

Harika bir düzenekti. Atlayışları güzel bir akışa sahip olacak şekilde tasarlamıştım. Sadece bir antrenman seansı için oraya çıkmayı düşünmek bile yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Moto'nun heyecandan başımı döndürdüğü zamanlardaki gibi hissetmemi sağladı.

Zırhımı giyerken telefonum çaldı. Mason'ın çağrısına cevap verdim ve moto botlarımı giymek için yatağıma oturdum.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi. "Bu öğleden sonra birkaç saatliğine bara bakabilir misin? Mike'l a konuştum ama bugün şehir dışında. Ailevi bir mesele. O yüzden benim yerime bakamaz."

Günü atlayışlarım üzerinde çalışarak geçirmeyi planlıyordum, ancak bu sabah yine de birkaç saat çalışabildim. Demleme

Şirket sakın ve rahat bir yerdi, bu yüzden orada çalışmayı sorun etmedim. "Sorun değil. Ne zaman gelmemi istersiniz?"

"Üç on beş. İkinci kez düşündüm de trafik kötü olursa diye üç olsun. Bean'i tanıyorum, son dakikaya kadar bekler ve sonra da manyak gibi sürer. Muhtemelen çıkışı da kaçıırır," dedi kıkırdayarak.

"Nereye gitmesi gerekiyor?"

"Austin'de doktor randevusu var. Declan onu götüremez. Akşam yemeği ve Holden'ın distribütörlerle yapacağı toplantı için hazırlık yapması gerekiyor."

Dün gece onu terk ettikten sonra bir şey mi oldu? Ya da ben bir şey mi yaptım... *Kahretsin*. "O iyi mi?"

"Evet, evet. Sadece rutin bir kontrol. Gitmesi gerekiyor. Birkaç ayda bir nakille ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. Genelde annem götürürdü ama o New York'ta olduğu için beni aradı. Bir sürü işim var ama onun yalnız kalmasını istemiyorum."

Merdivenlerden garajıma doğru koşarken, "Onu ben alırım," diye gönüllü oldum.

"Hayır dostum, bunu yapmak zorunda değilsin. Çok şey istiyorum." "Sorun değil. Onu ben alırım. Ve sen istemedin. I teklif edildi."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Teşekkürler. Minnettarım. Detayları sana mesaj atarım. Sana borçluyum."

Keşke bunun ne kadar yanlış olduğunu bilseydi. Her şeyin ötesinde, ben de boktan bir arkadaştım.

Birini sürekli kaybettiğim için uyumsuz olan kaskımı ve eldivenlerimi taktım ve arazi motosikletime tırmandım. Serbest stil için modifiye ettiğim iki zamanlı bir motosiklet. Gerçek bir canavar. Özel turuncu, siyah ve beyaz grafikleriyle çok havalıydı.

Bisikletimi garajdan çıkarır çıkarmaz annem çıkageldi, siperliği, polo tişörtü ve

Şort. Bir sürahi su taşıyordu ve sanki geceyi burada geçirmeyi planlıyormuş gibi devasa bir bez çantayı omzuna asmıştı.

"Babam seni evden mi attı?" Yanımdan geçip garajımın arkasından bir plaj sandalyesi alırken şaka yaptım.

"Bu spor için boynunu riske atmakta ısrar ediyorsan, bunu gözetimsiz yapmana izin vermeyeceğim, değil mi?"

"Yani sıcakta oturup atlayış yapmamı mı izleyeceksin? Ya sıcak çarparsa?" Dün gece gök gürültülü fırtına vardı, ama şimdi güneş bulutların arasından yanıyordu ve yine kavurucu olacaktı.

"Sıcak çarpmaz beni," diye alay etti. "Gölgede oturacağım, Kindle'ımı ve atıştırmalıklarımı da getirdim." Omzundaki çantayı okşadı. "Yani, benim için endişelenme."

"Yirmi yedi yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Kaç yaşına geldiğin önemli değil. Her zaman benim bebeğim olacaksın. Bu yüzden senin için hep endişeleneceğim. Bütün çocuklarım için endişeleniyorum. Ama şu anda özellikle senin için endişeleniyorum."

Bunu biliyordum çünkü geçen hafta Pazar yemeğinde bana söylemişti. "Yoluma devam ediyorum." Omuzlarımı açtım. "Hayatımı yeniden toparlıyorum. Yani benim için endişelenmene gerek yok."

Aylardır ilk kez doğruyu söylediğimi hissettim. Bunu kanıtlamak için ona gülümsedim.

Başını salladı, yüzünde yavaş bir gülümseme oluştu. "Güzel." Omzumu okşadı. "Çünkü yalan söylediğini her zaman anlayabiliyorum. Bu konuda hiçbir zaman çok iyi olmadın."

Yaklaşık bir saat sonra su molası vermek için durduğumda annem Kindle'ından başını kaldırdı. "Ee... özel biriyle tanıştın mı? Buralı hoş bir kızla belki?" Sesi çok umutlu geliyordu. Annemin en büyük dileği tüm çocuklarının evlenip yuva kurması ve on mil yarıçapında bir alanda yaşamasıydı.

"O aşk romanlarını okumayı bırakmalısın."

"Doğru kişi karşına çıktığında onu tanıyacaksın. Ve tıpkı Jude ve Brody gibi sen de gidici olacaksın," dedi bilmiş bir gülümsemeyle.

Ona aşktan vazgeçtiğimi söyleyerek umutlarını kırmak istemedim, bu yüzden sessiz kaldım.

Pikabımı sürmeye karar verdim. Bir doktorun muayenehanesine motosikletle gitmek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Quinn Austin'e giderken "Bu gerçekten gereksizdi," dedi. "Kendi başıma gidebilecek durumdayım."

Yan gözle baktım. Gözlerini güneş gözlüklerinin arkasına saklamış, dümdüz karşıya bakıyordu. Bakışlarım çapraz bacaklarına kaydı. Beni bakarken yakalayınca, küçük beyaz elbisesinin eteklerini aşağı doğru çekti. O kadar kısaydı ki neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu.

"Evet, tek başına gitmek zorunda değilsin çünkü seni ben götürüyorum."

"Yola dikkat et."

İsteksizce bakışlarımı tekrar yola çevirdim.

"Erken geleceğiz," diye yakındı.

Ben geldiğimde spor salonundan yeni dönmüştü ve ona duş alması, üstünü değiştirmesi ve lanet kamyonetime binmesi için tam on dakika vermiştim. Bu konuda pek mutlu olmamıştı. Aslında onu hiç bu kadar huysuz görmemiştim.

"Sorun nedir?" "Hiçbir şey," diye mırıldandı.

Tecrübelerime göre, bir kadın hiçbir sorun olmadığını söylediğinde, bu genellikle tam tersi anlamına geliyordu.

"Haydi, Günışığı Kızı. O güzel kafandan neler geçtiğini anlat bana."

Yüksek sesle iç çekti. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin." "Dene bakalım."

"Declan eve geri taşındı."

Dün geceki iki kişilik küçük partimize dalıp çantalarını mutfakta yere bırakmasından sonra bunu anlamıştım. Birkaç dakika daha erken gelseydi, müthiş bir gösteri sunabilirdi. Neyse ki kız kardeşine oral seks yaptığımı görmemişti. Yanımızdan geçip havuza daldı. Oradan defolup gitmem için bir işaretti.

"Peki bu neden bir sorun? Evinizin ikiniz için yeterince büyük olmadığını mı düşünüyorsunuz?" Şaka yaptım.

"Öyle değil. Benim işime karışacak. Dün gece daha fazlasını yapmak istedim... İstedim...."

"Ne yapmak istiyordun?" Ne istediğini biliyordum ama hasta ruhlu bir piç olduğum için bunu ondan duymak istiyordum. "Ne yapmak istiyordun?" Tekrar sordum.

"Biliyorsun..."

"Pek sayılmaz. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Yüksek sesle nefes verdi. "Söyle o zaman."

"Seni görmek... sana dokunmak... seni tatmak istedim," dedi Quinn, sesi alçaktı.

"Bakınız Ne? Dokunmak Ne? Tadı
Ne? I düşündüm yazar olmak
istiyordun. Kelimelerini kullan."

Nefes nefese kaldı. "Senin..." Boğazını temizledi ve bakışlarını kaçırdı. "Penis."

İçimden bir kahkaha patladı. "*Penisim* mi? Ortaokuldaki seks eğitiminden beri bu kelimeyi duymamıştım."

"Ugh." O ulaşıldı karşısında ve Merkez
konsol ve koluma vurdu. "Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Kimse penis demiyor."

"Az önce yaptım. Bu bir penis."

"Yazdığın hikâyede böyle mi diyorsun? Onun penisine dokunmak istiyorum mu diyorsun? Penisini *vajinamın* içine mi sokmasını istiyorum?"

"Hayır."

Ona baktım. Kızarıyordu. O kadar tatlıydı ki onunla alay etmekten duramadım. "Oh, bekle. Sen kullanıyor musun

Başka bir deyişle? Zonklayan penisi mi?" Başını iki yana salladı ve dudaklarını büzerek kahkahalarını zorlukla bastırdı. "Joystick'i mi? Pantolon yılanı mı? Oh, biliyorum." Parmaklarımı şıklattım. "Ona sıcak sosis diyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım. İğrenç. Hayır. Kim öyle der ki?"

"Muhtemelen penis ve vajina kelimelerini kullananlarla aynı kişiler."

"Adını ne koyayım?"

"Bu senin kitabın. Nasıl istersen öyle adlandır. Tabii seks sahnelerini yazmak için benden yardım istemiyorsan? Yardıma ihtiyacın var mı, Bean?"

"Bana Bean demene izin yok."

"O zaman söyle. Dün gece ne yapmak istediğini söyle."

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Tamam, Bean. Karar senin, Küçük Fasulye."

"Tam bir pisliksin," dedi ama gülüyordu.

Sinyalimi yaktım ve ışığın değişmesini bekledikten sonra sağlık kompleksine dönüp girişin hemen yanındaki park yerine girdim.

"Öldürmek için yirmi dakikamız var, *Bean*. Ve sen söyleyene kadar bu kamyondan inmeyeceğiz."

"Söylememe gerek yok."

"Hadi ama. Yapabilirsin. Yapmak istediğini biliyorsun," diye kışkırttım.

"Senin sikini yalamak istiyorum," diye mırıldandı, sözcükler birbirine karışmıştı, sesi düzgün duyulamayacak kadar kısıktı.

"Üzgünüm, Bean." Elimi kulağıma götürdüm ve ona doğru eğildim. "Ne söylemeye çalıştığını anlayamadım. Arkadaki insanlar için biraz daha yüksek sesle."

"Aman Tanrım. Çok sinir bozucusun. İyi. Bunu sen istedin." Emniyet kemerini çözdü ve koltuğunda dönüp bana ters ters bakarken kemer yuvasına uçtu.

"Ooh, şu haline bak." Ellerimi kaldırdım ve korkmuş gibi yaptım. "İşi ciddiye alıyormuş gibi görünüyorsun. Lütfen incitme

Ben, Bean," dedim falsetto bir sesle.

Gözleri bana dikilmişti ve göğsü kabarıyordu. Yüzüne gülmek için elimden geleni yaptım. "Hadi, Küçük Fasulye. Bunu yapabilirsin. Kelimelerini kullan."

Ellerini yumruk yaptı ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Büyük, güzel, sert aletini emmek istiyorum," diye bağırdı.

Kahretsin, oraya gitti.

Sanırım park yerine girip motoru durdurduktan sonra camı indirdiğimi fark etmemişti.

Sırıttım ve kamyonetimin önünden geçen yaşlı bir kadına el salladım. Bana pis bir bakış atıp başını salladıktan sonra çantasını göğsüne bastırarak hızla uzaklaştı.

Quinn koltuğundan aşağı kaydı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Aman Tanrım," diye inledi.

O kadar gülüyordum ki zor nefes alıyordum. Bu altın değerinde bir eğlenceydi.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," diye tısladı, koltuğunda daha da alçaldı. "Bu kamyonndan inmeyeceğim."

"Oh, hadi ama." Gözlerimi sildim. Kahretsin, bu çok komikti. "Komikti."

"Hayır, değildi." Ön cama doğru işaret etti. "Şu kadın Dr. Greenbaum'un resepsiyonisti."

"Oh kahretsin." Bu beni daha çok güldürdü.

Bekleme odasında otururken, İyi Cadı Glenda'nın dikkatli bakışları altında *Sports Illustrated* dergisine göz gezdirdim. Arada bir "tskk" dediğini duyuyordum. Tekrar gülmek için kendimi zor tuttum. Dergiyi yanımdaki masaya fırlatarak telefonumu şortumun cebinden çıkardım. Az önce bir mesaj gelmişti.

Colby Deegan. Geçen yazdan beri onunla konuşmamıştım. **Hey dostum, nerelerdeydin? Hala ata biniyor musun?**

Cevap yazdım. **Saklanıyorum. Teksas'taki evime döndüm. Arka baheme harika rampalar yaptım.**

Hadi canım. Knox'la ben de tam senin 4 zamanlı motorla önden takla attığın zamanı konuşuyorduk. Epikti. Cali'ye dönmeyi düşünüyor musun?

Henüz emin değilim.

Bir serbest stil takımı kurduk. DirtDevilz. Kulağa hoş geliyor, değil mi?

Kıkırdadım ve o yazarken ekranımda oluşan noktaları izledim. Colby havalı bir adamdı. Knox da öyle. Tanıdığım en çılgın iki adam ve aynı zamanda ülkenin en iyi serbest yarışçılarından ikisi. Görünüşe göre ikisi el ele gidiyordu. Hiç kimse FMX sürücülerine aklı başında dememişti.

Baloncuklar durdu ve sonra tekrar başladı. **Kahretsin. Söyleyecek çok şeyim var. Konuşmak ister misin?**

Oturduğum yerden kalktım ve resepsiyon görevlisine doğru yürüdüm. "Hey, Glenda." Gözlerime bakamadı. Gülmemek için dilimi ısırdım. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Eğer Quinn gelir ve ben burada olmazsam, onu dışarıda kamyonetimin yanında beklediğimi söyle."

"Daha on sekiz yaşında," dedi kaşlarını kaldırarak. "O iyi bir kız." Bu bir azarlama gibiydi, sanki iyi kızı kirleten kötü adam benmişim gibi. Sanırım bu doğruydı.

Onu duyduğumu belirtmek için çenemi eğdim ve telefon etmek için dışarı ıktım. Cam kapıyı açtım ve takım elbiseli bir adam için tuttum. Kim olduğunu anlamam bir anımı aldı.

"Teşekkür ederim," dedi ve sonra bir kez daha baktı. "Jesse mi?"

"Hey, Mark."

"Seni yıllardır görmedim."

Bir kadının geçmesine izin vermek için kenara çekildik. "Evet. Uzun zaman oldu. Quinn için mi buradasınız?"

Başını salladı, gözleri doktorun muayenehanesinin kapısına kaydı. "Abby'nin takviminde görene kadar randevusu olduğunu bilmiyordum." Kaşlarını attı, Quinn'in doktor randevusundan haberdar edilmemiş olmasından etkilenmediğı belliydi.

"Eminim sizi gördüğüne sevinecektir."

Yüzünü buruşturdu. "Bundan pek emin değılim. Son zamanlarda pek güvenilir bir baba olamadım."

"Asla çok geç değıldir. Kocaman bir kalbi var. Kin tutmaz."

"Kızımı iyi tanıyorsunuz. Ama zaten siz ikiniz her zaman yakın oldunuz." Omzuma vurdu ve bana gülümsedi. "Onun için burada olduğun için teşekkürler. Minnettarım."

Bir Cavanaugh daha Quinn için burada olduğum için bana teşekkür ediyor. Gereğı bilselerdi hiçbirinin bu kadar minnettar olacağından emin değılim. "Her zaman."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Quinn

MUAYENEDEN SONRA BEKLEME ODASINA GİRDİĞİMDE

Jesse'nin beni beklediğini görmeyi bekliyordum. Onun yerine babam sandalyesinden kalktı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü.

"Kızım nasıl? Dr. Greenbaum ne dedi?"

"Um, evet. Her şey yolunda. Her şey yolunda." Bakışlarım bekleme odasında gezindi ama Jesse'den hiçbir iz yoktu. "Burada ne işin var?"

"Erken bir akşam yemeğine ne dersin?" Benim için kapıyı tuttu ve ben de klimadan sıcağa doğru adım attım. "Seni eskiden sevdiğin şu teppanyaki restoranına götürebilirim diye düşündüm."

"Ben... Ben yapamam." Kamyonetinin yan tarafına yaslanmış telefonla konuşan Jesse'yi işaret ettim. "Jesse beni getirdi."

"İkinizi de götürmeme ne dersiniz?" Babam cebinden telefonunu çıkardı ve onu tanıyorsam çoktan rezervasyon yaptırmıştı. "Sizin yanınızda olduğu için ona en azından bu şekilde teşekkür edebilirim."

"Sanmıyorum..."

Jesse aramayı sonlandırdı ve bize doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, bakışları bana odaklanmıştı.

Başımı salladım, doktor randevumu mu yoksa babamın ortaya çıkmasını mı soruyordu emin değildim.

"İkinizi yemeğe çıkaracağım. Japonca nasıl olur?"

"Jesse'nin muhtemelen çoktan planları vardır-"

"Özgürüm," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Ve Japonca kulağa harika geliyor."

"Jesse, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Güzelmiş. Buranın adı ne?" Jesse babama sordu, başparmağı telefon ekranının üzerindeydi, aramaya hazırды

restoranın yeri.

Sanırım bunu yapıyorduk.

Akşam yemeği iki saat sürdü. Güzeldi. Babam ve Jesse ile birlikte olmak biraz garipti ama iyi anlamda.

Restoranın dışında vedalaşıp eve gitmek üzere Jesse'nin kamyonetine bindiğimizde yemek komasına girmiştım. Bütün bir hafta boyunca bir daha yemek yemem gerekmeyecekti.

Babam yemeğin büyük bir bölümünü Austin'in erdemlerini överek geçirdi. Beni etkilemeye çalıştığı hissine kapıldım. Beni Teksas'ta kalmaya ikna etmeye. Ama Jesse Kaliforniya'nın faziletlerinden bahsediyor, kararımı ve beni tamamen destekliyordu, sanırım bu iyi hissettirmişti. Sanki bir takımmışız gibi.

Babama UCLA'ya çoktan kaydımı yaptırdığımı, bu yüzden beni vazgeçirmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını söyledim. Sadece güldü ve dedi ki, "Biliyorum Bean. Nasıl biri olduğunu biliyorum. Çok kararlısın. Bana anneni hatırlatıyorsun." Bunu nasıl karşılayacağımı bilemediğim için ona tuhaf bir bakış attım. "Bunu bir iltifat olarak söyledim. Her zaman ikimizin de en iyisi olduğunu söyledik."

Güzel bir akşam olmuştu, bu yüzden neden Jesse'ye Alessia'yı sorma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum. Belki de babamın yeniden evlendiği gerçeğini hâlâ kafamda oturtamadığım içindi, ki bunun Jesse'yle hiçbir ilgisi yoktu. Ama babamla olan ilişkim kafamı karıştıyordu. Anneme ihanet etmişti ve bir bakıma hepimize ihanet etmişti. Yine de kalbimde onu affetmiştim. Çünkü çabalıyordu. Ve iyi anılarım kötü anılarımdan daha ağır basıyordu.

Ve belki de aşkla ilgili ilk şeyi anlamamıştım. Şehir sınırlarından ayrılıp, güneş batarken batıya yöneldiğimizde, gökyüzü pembe ve turuncuyla çalkalanırken Jesse'ye sordum, "Neden bana yalan söyledin?"

"Daha açık olmanız gerekecek. Sana tam olarak ne hakkında yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

Bugün keyfi yerindeydi, bunu söyleyebilirdim ve yemek boyunca eski sevimli halini korudu, bu yüzden gerçekten de bu işin peşini bırakmalıydım. Ama yapamadım. "Bana geçen Ağustos'ta Alessia'dan ayrıldığını söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Ama onunla tekrar bir araya geldiniz?"

Bana doğru baktı. "Bunu neden soruyorsun?"

Tek omzumu silktim. Madem konuyu açmıştım, itiraf etmek zorundaydım. "Instagram'ında bir fotoğraf gördüm. Shiloh Leroux'nun konserindeydin."

Nefesinin altında küfretti. "Ne sikime onun Instagram'ını kontrol ediyordun?"

"Bilmiyorum. Sanırım merak ettim." Dudağımı çiğnedim.

Kapa çeneni, Quinn. Yeterince konuştun zaten.

Ama peşini bırakamazdım. Bilmem gerekiyordu.

"Hâlâ onunla mısın? Yani... Onu hala seviyor musun? Ben sadece..." Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Sana yaptıklarından sonra onu nasıl ve neden geri alabildiğini anlayamıyorum."

Belki de haddimi aşıyordum. Bu gerçekten beni ilgilendirir miydi? Bir ilişki aramadığını açıkça belirtmişti. Ama biz hâlâ arkadaştık, değil mi? Ve göle gittiğimiz o gün beni ihmal ederek ona yalan söylemekle suçlayan o değil miydi?

Sessizce arabayı sürdü ve sonunda konuştuğunda bir cevap beklemekten vazgeçmişim. "Karmaşık bir durum. Onu geri alma sebebim. Ve hayır, onu artık sevmiyorum. Ona duyduğum sevginin son zerresini de yok ettiğinden eminim."

Bunu söylerken sesinde hiç öfke yoktu. Bunun yerine sesi biraz üzgün çıkmıştı ve bu kalbimi onun için acıtmıştı. Profiline baktım. Arabamızın camını indirmiştik.

Otoyoldan çıktıktan sonraki pencereler ve şimdi esinti saçlarını karıştırdı, dağınık ve dağınık hale getirdi. Çenesi sıkılıydı ve yanağındaki kaslar titriyordu. Sanki öfkesini tutmaya, kontrol altında tutmaya ve içine atmaya çalışıyordu.

"Sana ne yaptı?" Yumuşak bir sesle sordum. "Bazen bir arkadaşla konuşmak işe yarar."

O kıkırdadı altında onun nefes al. "Ve sen düşünmek o arkadaş sen misin?"

"Neden ben olamıyorum? Bu konuda başka biriyle konuştun mu?"

"Hayır," dedi açıkça.

"Yani... bana anlatabilirsin. Ben... Ben sana yaralarımı gösterdim. Kendimi sana karşı savunmasız bıraktım ve...."

"Bu senin seçimindi," diye ısırıldı. "Seni istemediğin bir şeyi yapmaya asla zorlamadım." Gözlerini bana dikti.

"Biliyorum. Ama... Lütfen söyle bana, Jesse. Sana ne yaptığını söyle. Sana ne olduğunu söyle."

Elini saçlarında gezdirdi, gözleri yoldaydı ve sanki bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ben de ona biraz zaman ve alan tanıyarak bekledim ve sabrımın karşılığını aldım.

"Kovuldum. Takımımından kovuldum."

Çenem düştü. Aman Tanrım.

Yanlış bir şey söylemek ya da anlattığına pişman etmek istemediğim için sessiz kaldım. Bana hikâyenin geri kalanını anlatıp anlatmayacağını bilmiyordum ama anlatması için sessizce dua ettim. Bunun önemli olduğunu biliyordum. Bu kadar farklı davranmasının sebebinin bu olduğunu biliyordum. Ayrıca sevdiği spordan neden emekli olduğunu da açıklıyordu. Bırakmak istediği için değil, takımı onu kovduğu için.

Ki bu inanılmazdı. Jesse her zaman centilmenlik timsali olmuştu, bu yüzden kovulması için gerçekten kötü bir şey yapması gerekiyordu. İçimde tutamadım.

artık. Hikâyenin geri kalanını öğrenmeliydim. "Neden kovuldun?"

Bana baktı, sonra bakışlarını yola çevirdi, direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyordum. Yolcu koltuğundaki yerimden bile üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum. Ama bana söylemek istediğini hissettim ve belki de kelimeleri yüksek sesle söylerse, tutunduğu öfkenin bir kısmını bırakmaya başlayabilirdi.

"Nate Hutchins'i dövdüğüm ve haksız yere cinsel saldırıyla suçladığım için kovuldum." Sert bir şekilde güldü. "Ne tür bir aptal bunu yapar ki?"

Aman Tanrım.

Hikayesinin tüm eksik parçaları yerine oturdu. Zavallı tatlı bebeğim Jesse.

Bu kadar acı ve kızgın olmasına şaşmamalı. Artık gerçek aşka inanmamasına şaşmamalı.

Ona yaptıklarından sonra nasıl yapabilirdi? Onu mahvetmişti. Kariyerini mahvetmişti. Jesse'nin onun için her şeyi yapacağını bilmesi gerekirdi. Bunu biliyordu ve onun gözüne girmenin bir yolunu bulmuştu. İzlerini örtmek ve onu gerçekten aldatmamış gibi davranmak için ona yalan söylemiş olmalıydı.

Ne tür bir insan böyle bir konuda yalan söyler? Bunun işe yarayacağına, yanına kâr k a l a c a ğ ı n a ve Nate'le yüzleşmeyeceğine gerçekten inanmış mıydı?

Eğer Jesse'yi hiç tanımadığına inanmış olsaydı. "İşte seninGerçek, Günışığı Kızım. I tehlikeye atıldı

Çünkü sevdiğimi sandığım kadın bana yalan söyledi.

Ama tahmin et Ne? Nate.vardı metinler ve

ses telefonunda kayıtlı mail mesajları. Onları bana gösterirken aldığı keyfi hayal edin. *Aylardır* arkamdan iş

çevrildiğini ve benim bundan haberim olmadığını kanıtlamaktan aldığı keyfi bir düşünün." Acı acı güldü.

"Alessia ve benim için her şey çok iyi gidiyordu ve

O kadar. O da beni becerip başka bir sürücüyü becererek işi berbat edeceğini düşündü. Çok mantıklı, değil mi?"

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve dişlerimi sıktım. "Ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki."

"Kulübe katıl, bebeğim. Siktiğimin kulübüne katıl."

Eğer Alessia ile yüz yüze gelirsem, kendimi tutmazdım. Onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylerdim. Jesse'yi incitmenin bedelini ona ödetmenin bir yolunu bulurdum. Aşka olan inancını yok ettiği için.

Bunun için onu asla affetmem.

Ama Alessia'yı gördüğümde söyleyeceğim ve yapacağım şeyleri düşünmek anlamsızdı. Onunla bir daha asla yüz yüze gelemeyecektim.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Quinn

"BÜYÜK, SERT ALETİNİ EMMEK İSTİYORUM."

Ugh. Bunu gerçekten söyler miydi? Dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım, kelimeler gözlerimin önünde dans ediyordu. Cümleyi sildim ve dudağımı çiğnedim. Sonra tekrar yazdım. Ve sildim. Tekrar yazdım.

DJ Declan sayesinde dışarıda müzik daha da yükseldi. Odaklanamamama şaşmamalı. Dizüstü bilgisayarımı bir kenara ittim ve yatağımdan zıplayarak odamda gürültü önleyici kulaklıklarımı aradım.

Nereye gitmişlerdi?

Şifonyerimi ve kitaplığımı kontrol ettikten sonra komodinin üst çekmecesini açtım ve karıştırdım. Kulaklık yoktu. Alt çekmeceyi açtım. Bingo. Kulaklıkları aldım, çekmeceyi kapatmaya hazırlanırken gözüm arkada yan yatmış bir cam kavanoza takıldı. Çıkarmadan önce bir süre ona baktım.

Çocukluk dileklerim. Bunları en son ne zaman okuduğumu bile hatırlamıyorum.

Yatağımda bağdaş kurarak oturdum, kapağı açtım ve kavanozu ters çevirdim. Katlanmış şerbet rengi kâğıt parçaları allık pembe yorganımın üzerine uçuştı. Bir tanesini yataktan aldım ve pembe kâğıdı açtım.

Yağmurda bir çocuğu (J.J.)öp.

Bir tane daha aldım. Turuncu.

Ay ışığında dans edin ve yıldızların altında uyuyun.

Tekrar katlayıp kavanoza geri koydum ve sarı bir tane seçtim.

Dünyayı gezin ve macera arayın. Cesur ve gözü pek olun. Her zaman.

Her bir kâğıdı teker teker açtım ve gençliğimde dilediğim ve hayalini kurduğum her şeyi okudum.

Göldeki kayalıklardan atlamak ve kardeşlerime (ve J.J.'e!!!) bebek olmadığımı göstermek:(

Annemle babamın ~~kavga etmeyi bırakıp birbirlerini~~ tekrar sevmelerini sağlayacak bir yol bul.

J.J.'in motosikletinin arkasına binin (annemin endişelenmemesi için bunu bir sır olarak saklayın).

Yeni bir en iyi arkadaş bul. Lexie gibi benimle dalga geçmeyen ve arkamdan konuşmayan eğlenceli ve hoş biri. Pijama partisine beni davet etmemesi umurumda bile değil. Mia'ya arkadaşlık bileziği verip bana vermemesi umurumda bile değil. Bir gün benim de havalı olduğumu düşünen bir kankam olacak. Koyun olma. KENDİN OL.

O notu birkaç kez daha okudum. O zamanlar, dördüncü sınıftayken, sözde en iyi arkadaşlarımı kaybetmek dünyanın sonu gibi geliyordu. Lexie ve Mia 'popüler, havalı kızlar' olmaya devam ederken ben mahallenin en ineği olmaya devam etmiştim. Onları kaybettiğim için çok ağlamıştım. Ama iki yıl sonra Evie çıkageldi ve bana gerçek bir arkadaşına sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdi.

Kavanoza geri koydum ve leylak rengi bir tane seçtim.

Bol öpüşmeli ve seksli bir kitap yaz. ARAŞTIRMA YAP.

J.J.'nin kraliçesi olun ve büyüülü krallığımız AKA Narnia'da sonsuza dek mutlu yaşayın (iyi bir motokros pisti olduğundan emin olun!!!).

On yıl geçti ve ben hâlâ aynı şeyleri istiyordum. Ne şaka ama. Kendime gülerek, spiralli bir defterden koparılmış ve futbol topu şeklinde katlanmış gibi görünen bir kâğıt parçasını açtım.

Elimle kırıksıklıkları düzelterek yazdığım notu okudum.

Sevgili J.J. (kardeşlerim sen olduğunu bilmesin diye sana böyle sesleniyorum. Benimle sürekli dalga geçiriyorlar ve bundan nefret ediyorum. Bazen ben de sana yarışçı çocuk diyorum ama sadece kafamda),

Havuzumdaki o kızı neden öptün? Sence güzel mi? Declan'ın onun seksi olduğunu söylediğini duydum. Kuku yemekle ilgili bir şeyler söyledi. Bu onun takma adı mı? Kedi yavrusuna bile benzemiyor. Ve neden bir kediye yemek isteyesin ki????!! Çok iğrenç.

Ben de arkadaşıyla konuşurken duydum. Yüzüyordun. (Bir yarıştı ve Holden kazandı) Sürekli S- E-X kelimesini söylüyordu. Sıcak olduğunu söyledi. Terledin mi? Bugün o kadar sıcak değil. Ve su serin.

Seksin ne olduğunu biliyorum. Anneme sordum. Bebeğin olacak mı???? Onunla evlenecek misin???

Eğer yaparsan, sonsuza dek ağlarım.

Seni tüm kalbimle seviyorum. Neden 8 yaşında olmak zorundayım? Bu hiç adil değil. Aptal bir çocukmuşum gibi davranılmasından nefret ediyorum.

Sonsuza dek sevgiler,

Günışığı Kızınız

Not: Sana yeni bir dostluk bileziği yaptım. Turuncu. En sevdiğin renk. Ve sarı. Benim en sevdiğim renk.

P.S.S. Onu yine öptün!!! Bu mektubu çöpe atıyorum. Aptal kedi yavrusu. Umarım bir tüy yumağında boğulur.

Aman Tanrım. Daha utanç verici olabilir miydim?

Ellerimle yüzümü kapattım. Gülsem mi, yaltaklansam mı bilemedim. Tanrıya şükür ona o notu vermemiştim. Tepkisinin ne olacağını düşünmek bile beni güldürüyordu.

Kahkahalarımın ortasında kapım açıldı ve bikinili bir sarışın tökezleyerek içeri girdi. "Oops." Kıkırdadı ve sonra hıçkırdı. "Burayı banyo sanmıştım."

Gözlerimi devirdim. "Koridorun sonunda bir tane var."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz Thor kapımda belirdi ve kızı omzunun üzerinden fırlattı. Sonra bana sırtıtarak arkasını döndü ve omzundaki kız kahkahalarla çığlık atarken yatak odamdan dışarı fırladı. "Kusacağım."

Eğer kusarsa, onu temizlemeyeceğimden emindim. Tam da tahmin ettiğim gibi, Declan'la yaşamak şimdiden bir kâbusa dönüşmüştü ve sadece üç gün olmuştu. Yatağımın üzerindeki katlanmış kâğıtları toplayıp kavanoza geri koydum ve yatağımın başucuna koydum.

Odayı geçtim ve penceremi açtım. Kollarımı pencere kenarına dayayarak havuz partisini izledim. Ağır, bunaltıcı havada ot kokusu yükseliyordu ve derin derin içime çektim.

Sigara dumanından daha tatlıydı. Rahatsız edici değil.

Declan lisedeyken, en büyük esrarkeş oydu. Yirmi dört yaşındayken, sanırım bu değişmemiştir.

Dün annemle telefonda konuştuğumda Declan'ın eve geri dönmüş olmasından yakınmışım. "Aranızda bağ kurmak için iyi bir zaman olacak," demişti. "Eskiden çok yakındınız."

Kafası iyi miydi? "Hayır. Declan ve ben hiç yakın olmadık." "Tatlım, evet, öyleydin. Hatırlıyor musun? onu aşçılık okuluna mı gönderdin? Eve dönerken yol boyunca ağladın." "Bu bir abartı. New York'tan Teksas'a ağlayarak

beni ağlayarak Olimpiyatlarda altın madalya sahibi yapardı."

Sadece güldü ve yazın yanında olmasının iyi olacağını söyledi. Tüm kalbimle karşı çıktım.

Declan eve geri taşınmadan önce, arkadaşı Joe ile aynı daireyi paylaşıyordu. Görünüşe göre, Joe'nun yeni kız arkadaşı sürekli Declan'ın yatağında ortaya çıkıyordu. Hatta en-suite banyosunda duştayken bile içeri girmişti.

"Hayatımda bu tür şeylere ihtiyacım yok" demişti bana.

Ve onun burnunu benim işime sokmasına ihtiyacım yoktu. "Joe ile bu konuyu konuştun mu?"

Declan güldü ve yavru bir köpekmişim gibi başımı okşadı. "Anlamıyorsun, Bean."

İşte buradaydı, benim alanımı işgal ediyordu. Tonlarca alanı olan Mason ve Holden'ın yanına taşınmasını önerdiğimde beni geri çevirdi. "Onlarla yeterince vakit geçiriyorum. Onlarla yaşamama gerek yok. Ayrıca, onların havuzu yok."

"Şey, sadece... bilirsin... benim işime karışma." Söylenecek yanlış şey.

"Vay canına," dedi, birdenbire benimle ilgilenmeye başlamıştı. "Küçük kardeş neler yapıyor?"

"Hiçbir şey. Sadece kendime ait bir alanım olmasını seviyorum, hepsi bu."

Sanki benden haberdarmış ve ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyormuş gibi şeytani bir sırıtışla bana baktı. "Jesse'yle hiç şansın yok. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen sadece ribaund kızsın. Eski sevgilisiyle arasını düzeltmek için kullanacağı kız."

Sanırım Jesse ve beni havuz başında yakaladığında düşündüğümünden daha fazlasını görmüştü. "Jesse ve ben sadece arkadaşız."

"Evet, tamam. Nasıl istersen. Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum." Omuz silkti ve ellerini uzattı. "Sadece olduğu gibi söylüyorum. Lafı dolandırmanın anlamı yok."

Bu konuşma dün sabah kahvaltı sırasında, anneme Noel için aldığı süslü İtalyan makinesiyle espresso yaparken gerçekleşmişti. Annem onu hiç kullanmadı. Annem espresso ve cappuccino yerine filtre kahveyi tercih ediyordu ama bunu ona hiç söylememişti çünkü onun duygularını incitmek istememişti.

Bu da ironikti, gerçekten. Declan hiç kimsenin duygularını incitmeyi umursamazdı, en azından benimkileri. Jesse hakkında böyle bir şey söylemesinden nefret ediyordum. Aklıma bir şüphe tohumu atmış olmasından nefret ediyordum. O sözler ağzından çıktığından beri bunun üzerinde duruyordum.

Ribaund kızı mıydım?

Jesse'nin Alessia'nın ona yaşattığı tüm saçmalıkları atlatmasına yardım edecek aptal kız.

Benimle oynamayı bitirdiğinde, beni terk eder ve yoluna devam ederdi. O gayet iyi olurdu, bense harap olurdum.

Ama belki de öyle olmazdı. Biz arkadaşlık, değil mi?

İki gece önce akşam yemeğinden eve dönerken bana sırrını açtı ve bu konuyu benden başka kimseyle konuşmamıştı.

Yani bunun bir anlamı olmalıydı. Onun için özel olduğum anlamına gelmeliydi.

Ama ya Declan haklıysa?

Yatak odamın penceresinden partiyi izledim, vücutlar house müziğin ritmine göre hareket ediyordu, dövmele kardeşim üstsüz ve yalınayaktı, kolunu esmer bir kıza dolamıştı, arkadaşlarıyla shot yaparken kahkahaları müzikte yankılanıyordu.

Belki de partiye katılmanın zamanı gelmişti. Yazımı kenarda oturup bekleyerek ve asla gerçekleşmeyecek bir şeyi umut ederek geçirmektense harekete geçmek çok daha iyiydi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Quinn

"İYİ MİSİN?" THOR SORDU.

Neyin bu kadar komik olduğunu bile bilmiyordum ama gülmeden duramıyordum.

"Ben harikayım. Hiç böyle hissetmemiştim... böyle..." Elimi havada salladım, kelimeyi bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Bu bana ailemle birlikte Galveston'daki Pleasure Pier'e gittiğim ve roller coaster'a altı kez üst üste bindiğim zamanı hatırlattı. Başım dönüyordu ve sersemlemiştim. Biraz midem bulanıyordu. O kelebekler midemi sarıyordu. "Hiç böyle hissetmemiştim..."

"Yüksek mi?" diye sordu gülerek.

Çimlerin üzerinde oturduğu yere doğru eğildim ve omzuna bir şaplak attım. "Evet! İşte bu. Kafam çok güzel. Çok, çok yüksek..." Bir balerin gibi dönüp duruyordum ve sonra yere yığıldım, o kadar çok güldüm ki gözlerimden yaşlar geldi.

"Ot genellikle insanları sakinleştirir," dedi başını sallayarak.

"Sakinim. Salatalık kadar soğukkanlıyım." Bu beni yine güldürdü. Salatalık bana penisleri hatırlattı, bu da bana Jesse ile yaptığım penis konuşmasını hatırlattı. "Bunu denemek için neden bu kadar bekledim?" Doğrudum ve Thor'un elinden esrarı alıp dudaklarıma götürdüm.

Gözlerimi kapatıp bir fırt çektim ve bırakmadan önce bana söylediği gibi ciğerlerimde tuttum. Bu sefer öksürmedim bile. Artık neredeyse bir uzmandım.

Çok havalıydım. Bana bak, Thor adında bir adamla esrar içiyorum.

Duman havaya karışarak başımın üzerinde puslu bir hale oluşturdu. Müziğin bas sesleri gümbür gümbür geliyordu ve parti havuz kenarında devam ediyordu. Ama burada, ağaçların arasında, sesler boğuktu.

Her şey ağır çekimde hareket ediyordu, tüm kenarlar bulanıktı.

Sırtımı yıllar önce o sahte düğün törenini yaptığım dev meşeye yasladım. Tanrım, bu çok üzücüydü. Çok üzücü ve dayanılmaz derecede tatlıydı. Beş yaşındaki ben beyaz bir güneş elbisesi giymiştim ve on dört yaşındaki Jesse'nin sırtında bir şapka ve papatya zinciri vardı. O güne ait fotoğraflar hâlâ *Aslan, Cadı ve Dolap*'ın sayfaları arasındaydı. Ben çocukken Narnia Günlükleri en sevdiğim kitaptı.

Şimdi ben en sevdiğim ağacın altında oturmuş kafayı buluyordum ve Jesse... o şu anda ne yapıyordu?

Benim tatlı bebeğim Jesse.

"Jessie's Girl" şarkısının doğaçlama bir versiyonunu söyledim, sözleri kendi ihtiyaçlarıma göre değiştirdim.

"Keşke Jesse'nin kızı olsaydım," diye şarkı söyledim. "Jesse'nin kızı olmak istiyorum. Ve o gözleriyle beni izliyor. Ve o vücuduyla beni seviyor... doo doo doo... Jesse'nin kızı. Sen tatlı konuşmaya başladığında kendimi çok kirli hissediyorum."

Elimde eklem, ayağa kalktım ve ağacın altındaki çimenlerde dans ettim. Saçlarımı savurdum ve kalçalarımı döndürdüm. "Benimle dans et, Thor."

Esrarı elimden kaptı ve ben onun önünde kollarım gökyüzüne uzanırken içti. "Ne kadar alçalabilirsin, Thor?"

Thor güldü ama o da oyundaydı, bu yüzden alçaldık. Kalçalarım jöleye dönmüştü ve ikimiz de kıçımızla gülerek çimlerin üzerine yığıldık. Sırt üstü yatmış, esrar içen ve aya gülen Thor'a baktım.

"Hadi solucanı yapalım." Ben de ona nasıl yapılacağını gösterdim, o da beni taklit etmeye çalıştı; meşe ağacı büyüklüğünde kolları ve büyük bir çekici olan bu dövmeli dağ gibi adam. Muhtemelen gördüğüm en komik şeydi - horun arka bahçemde solucan yapması.

Gölmekten ağılıyordum. "Çekicin gerçekten o kadar büyük mü?"

"Övünmek gibi olmasın ama evet. Bu sadece boyutla ilgili değil," dedi düşünceli bir şekilde.

"Ne hakkında?" Yan döndüm ve başımı elimin üzerine koydum.

"Bir matkabın nasıl çalıştığını hiç gördün mü?"

"Çekicini bu şekilde mi kullanıyorsun?" İçimden bir kahkaha patladı. "Jackhammer gibi mi?"

"Evet. Ben gibi bir . şunlar Energizer tavşanlar, Bilirsin işte. Sürekli devam edenler..."

"Yani çekicinizin pille çalıştığını mı söylüyorsunuz?"

Boğuk bir kahkaha attı, dudaklarından dumanlar çıkıyordu. "Kahretsin. Bilmiyorum," dedi, sesi gerilmişti, nefes vermeden önce dumanı ciğerlerinde tutmaya çalışıyordu. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Seks. Seks hakkında konuşuyorduk."

"Kahretsin, evet. Seks... çok güzel bir şey." Artık çok küçük olan ve muhtemelen parmaklarını yakan esrarı içti. Bittiğinde otların arasına attı ve ellerini başının altına sıkıştırdı. "Bir keresinde Dec'le barda bir kız tavladığınızı hatırlıyorum-"

Kelimeleri durdurmak için elimle ağzını kapattım. "Kardeşimin seks hayatını duymak istemiyorum. Beni kusturmaya mı çalışıyorsun?"

Bir süre sonra, "Hiç çikolatan var mı? Ya da Doritos? Vay be. Acı biberli olanları çok severim."

"Cool Ranch gitmenin tek yolu. Gidip biraz almalıyız."

"Evet, yapmalıyız."

İkimiz de kalkmak için bir hamle yapmadık. Olduğumuz yerde kaldık, hareket edemeyecek kadar tembeldik. Thor harika bir yastık olmuştu. Şimdi sırtüstü uzanmış, başımı onun göğsüne yaslamış gökyüzüne bakıyordum. Bu gece çok fazla yıldız vardı.

Tüm bunların anlamı neydi? Neden buradaydık ki? Belki de bir süre burada takılıp hayatı ve "The Big Lebowski "yi düşünürdüm.

"Ahbap kalır,' dedim.

"Evet, öyle." Bir süre düşündükten sonra, "Abide ne demek?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı ve doğru cevabı bulmaya çalıştım ama bulamadım. "Bilmiyorum. O film mantıklı değil. Hayat da öyle. Karmaşık, anlıyor musun?"

"Hayat mı?"

"Evet, hayat. Hiç aşık oldun mu Thor?"

"Aşk." Sorumu düşünerek sakalını sıvazladı. "Bu çok ağır bir şey, küçük kardeşim. Aşk insanı gerçekten mahvediyor, biliyor musun? Sanki..." Ağır bir nefes verdi. "Lanet olsun. Aşk derindir."

Thor'a sarıldım, o da ağaç gövdesi büyüklüğündeki kolunu ortama doladı ve biz hayat, aşk ve çekiç gibi işleyen sikler üzerine düşündük. O matkabı düşünmeden edemiyordum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Başımı kaldırdım ve ona odaklanmaya çalıştım ama yüzü bulanıktı. Onu net görebilsem de fark etmezdi. Sesini nerede olsa tanırdım. "Jesse? Burada ne işin var?"

Bana sarılmış olan kolunu çeken Thor'a ters ters baktı. Thor ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırdı ve ağaç gövdesi büyüklüğündeki kolunu omuzlarıma dolamadan önce ayaklarının üzerinde biraz yalpaladı. "Dec'in küçük kız kardeşine göz kulak oluyorum."

"Dec'in küçük kız kardeşinden uzak dur."

Jesse'nin sözleri ve ses tonu karşısında kahkahayı patlattım. "Dec'in küçük kız kardeşinden uzak dur,"

taklit ettim, sesim alçak ve hırçındı. "Aman Tanrım. Saçmalıyorsun Jesse James."

Seni çok seviyorum, seni koca aptal.

Ve bu aslında onun adıydı. Jesse James McCallister. Kanun kaçağı Jesse James gibi. Ama ona kanun kaçağının adı verilmemişti. James onun büyükbabasıydı. Bunu neden biliyordum ki? Çünkü Jesse hakkında her şeyi biliyordum, işte bu yüzden.

Thor, "Ben gidip biraz Doritos bulacağım," diye mırıldandı.

O uzaklaştığında, partiye geri döndüğünde ya da abur cubur aramaya başladığında, Jesse'nin bakışları bana döndü ve ellerini kalçalarına koydu. "Bana mesaj attın. Üç kere." Bir suçlama gibi gelmişti. Suçlu bile olmadığım bir suçlama.

Elimi havada salladım. "Hayır, kesinlikle yapmadım, Duderino." Duderino. Bu o kadar komikti ki beni yine güldürdü.

Ellerimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Önünde sallandım ve beni sabitlemek için ellerini üst kollarıma doladı, gözleri benimkilere bakıyordu. "Aman Tanrım. Kafan iyi. Seni uçurdu mu?"

Tekrar gülmeye başladım. O kadar çok gülüyordum ki, duramıyordum. Bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi.

"Kendimi yükseklere çıkardım. O kadar yükseğe uçabilirim ki bebeğim. Balmumu kanatlarıyla güneşe çok yakın uçan İkarus gibi." Elinden kurtulup kollarımı havaya kaldırdım ve önünde dans ettim. "Benimle dans etmek ister misin Jesse? Benimle uçmak ister misin? Seni asla unutamayacağın bir gezintiye çıkaracağım."

Bir an kalçalarımı sallıyor ve tatlı bebeğim Jesse için dans ediyordum ve bir dakika sonra yerde, ayaklarının dibinde bir yığın halinde yatıyordum.

Vay canına. Bu nasıl oldu?

Sırt üstü yattım ve gözlerimi kapattım. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Biraz kestirmeye.

Tanrım, gözlerimi kapatmamalıydım. Şimdi her şey dönüyordu ve küçük bir inilti çıkardım. Bu yolculuk artık o kadar da eğlenceli değildi.

"Beni bu dönme dolaptan çıkarın," diye mırıldandım. "Gözlerini aç, bebeğim."

Dediğini yaptım. Bu biraz daha iyiydi ama yine de harika değildi.

Jesse beni kollarının arasına aldı ve uzun ve amaçlı adımlarla beni taşıdı. Jesse beni sanki o damat, ben de gelinmişim gibi taşıyordu.

Tıpkı sahte düğün günümüz gibiydi. "Papatya zincirini takmamışsın," diye mırıldandım, kolumu boynuna doladım ve işaret parmağımla yumuşak tişörtünün yakasının dış hatlarını çizdim.

Yüzüme bakmak için çenesini aşağı eğdi. "Sen de öyle."

"Beni neden taşıyorsun?"

"Neden bana o mesajları gönderdin?"

"Mesaj mı? Ben ne dedim ki?"

Sadece başını salladı. Sanırım telefonumu daha sonra kontrol etmem gerekecekti. Katlanmam gereken bir aşığılanma daha, şüphesiz.

"Belki de senin parlak zırhlı şövalyen olmaya çalışıyorum, günü kurtarmaya geliyorum. Hep istediğin buydu, değil mi? Peri masalları ve efsaneler. Parlayan zırhlı bir şövalyenin gelip seni kurtarması."

"Beni neyden kurtaracaksın? Senden başka hiçbir şeyden kurtarılmaya ihtiyacım yok." Bana olan tutumu sıkılaştı ve omuzları sertleşti. Oops. Bunu söylememeliydim. Parmak uçlarımla çenesindeki kirli sakalı okşadım. Tanrım, çok güzeldi. "Ne diyordum ben? Doğru ya... Şimdi hatırladım. Ayrıca, eğer sen beyaz şövalye olsaydın, bu beni zor durumdaki genç kız yapardı. Ben asla öyle biri olmadım. Ve her zaman istediğim şey bu değildi. Hiçbir zaman parlak zırhlı bir şövalye istemedim."

"Hayır mı?" diye sordu beni merdivenlerden ikinci kata taşıırken. Yatak odamın kapısını iterek açtı ve

Arkasından kapıyı kapattı, karanlıkta yolunu bulmaya çalıştı, gümüş rengi ay ışığı odamı gölgeler içinde bırakıyordu. Beni yatağıma, allık pembe yorganımın üstüne yatırdı ve üzerime eğildi.

"Her zaman istediğin şey neydi?"

"Tek istediğim imkânsız olandı." Tişörtünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime doğru çektim.

Dudaklarımız buluştuğunda gözlerim kapandı ve dilim onu tatmak için dışarı çıktı.

Pembe limonata ve şekerli kurabiyeler. Güneş ışığı ve papatya zincirleri. Yıldızlara dilekler ve yağmurda yavaş dans.

"Uyum sağlamak için asla değişme, Güneşli Kız. Koyun olma.

Kendin ol. Kabileni bulacaksın."

Yıllar önce kalbim kırıkken, arkadaşlarımdan artık benimle takılmak bile istememesine neden olan sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırken bana böyle söylemişti.

Onu nasıl sevmem? Birlikte büyüdüğüm çocuğu. Kalbini yanlış kıza vermiş olan adamı. Güneşe çok yakın uçan İkarus'um.

"Bu kadar imkânsız olan ne?" diye sordu şimdi sanki bilmiyormuş gibi. Sanki tüm sorularımızın cevabı tavandaymış gibi gözlerini tavana dikmişti.

Üstümde onun ağırlığı olmayınca, kendimi demir atmış gibi hissettim. Başım dönüyordu. Oda yüzüyordu ve bunu ona söyledim.

Beni kendine doğru çekti, sırtımı göğsüne yasladı ve vücudunun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde oturdum. Gerçekten uyuyordum. Bitmemiş bir yapbozun iki parçası. Bu Jesse ve bendim. "Güneş ve Ay. Şimdiye kadar anlatılmış en büyük aşk hikayesi. Romeo ve Juliet'i sudan çıkarır."

"Bana hikâyeyi anlat," dedi, saçlarımı okşadı, beni sıcak ve güçlü bedenine yakın tuttu.

Ben de anlattım. Ona Güneş ve Ay'ın hikayesini ve Güneş'in nasıl bir tanrı gibi olduğunu ve herkesin ona hayran olduğunu anlattım.

Hatta ona tapardı. Güneş ve Ay sevgiliydiler ama sadece nadiren bir araya gelebiliyorlardı.

Ay'ın tek istediği sevilmekti. Güneş Ay'ı o kadar çok sevdi ki, onun parlayabilmesi için ışığından vazgeçti.

Güneş, sevgilisi Ay için en büyük fedakarlığı yaptı. Onun parlayabilmesi için her şeyden vazgeçti.

"Böyle bir aşktan daha yürek parçalayıcı güzellikte bir şey var mıdır?" Kendi soruma kendim cevap verdim. "Hayır. Hayır, yok."

"İki seçeneğin var," dedi Evie ertesi gün havuz başındayken. Ona Jesse'nin devam eden dramı hakkında bilgi vermişim, yani hikâyenin hatırladığım kısımları hakkında. "Ya onu unutur ve hayatına devam edersin. Ya da onu unutup yoluna devam edersin."

Tavsiyesi beni şaşırtmadı. Evie, Jesse'nin en büyük hayranı sayılmazdı. Ağzıma bir üzüm attım ve yeşil beyaz çizgili minderli şezlongdan yüzme havuzuna baktım. Jesse'nin üç gece önce beni orgazm ettiği sandalyeye.

Bu sabah mesajlarımı kontrol ettiğimde, dün gece onu buraya gelmeye iten şeyin ne olduğunu gördüm.

Ona çocukluğumun yazlarını anımsatan uzun paragraflar göndermişim. Utanç verici.

Sekiz yaşındayken havuzun güvertesinde bir penny tahtasının üzerinde oynadığım zamanki gibi. Tabii ki kardeşlerim ve arkadaşlarıyla takılmak için gelen Jesse'ye hava atmaya çalışıyordum.

Düşüp avuç içlerimi ve dizlerimi sıyırmışım. Çürüklerimi temizleyen ve saran Jesse olmuştu çünkü Mason, Holden ve arkadaşları

bira içiyordum. Annem ve babam işteydi ve sorumluluğu kardeşlerime bırakmışlardı. Büyük hataydı.

Daha sonra Jesse beni dondurma yemeye götürdü ve tezgâhın arkasındaki kızla tatlı tatlı konuşarak hemen hemen her çeşidi seçmeme izin verdi.

"O kadar kolay olsaydı yıllar önce yapardım," dedim Evie'ye. "Ve belki..." Ona bakmak için başımı koltuğun arkasına yasladım. "Ya onu unutmak istemiyorsam?"

Ya onu unutamazsam?

Evie kaşlarını çattı. "Her ne kadar ördek Declan'ın tarafını tutmaktan nefret etsem de...."

Kıs kıs güldüm. "Siktiğimin ördeği Declan?" Elimdeki üzüm dolu kâseyi ona uzattım. Birkaç üzüm kopardı ve ağzına attı.

"Declan haklı, bebeğim."

Bunu biliyordum ama itiraf etmekten nefret ediyordum.

Küçük bir çığlık dikkatimizi şemsiyenin gölgesi altındaki şezlongda uyuyan Wren'e çekti. İçgüdüsel olarak, Wren sırt üstü kartal pozisyonundan karnına doğru dönerken Evie'nin kolu dışarı fırladı.

Wren bacaklarını minik bedeninin altına sıkıştırdı ve başparmağını ağzına sokarak sanki başka bir ilaca ihtiyacı varmış gibi emdi. Gözleri tekrar kapanmadan önce kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı. Çok güzeldi, koyu renk saçları ve uzun kirpikleriyle ablasına çok benziyordu, yanakları sıcaktan pembeleşmişti. Sabahki yüzme seansımızdan dolayı çok yorgundu.

Evie, Wren'in iyi olduğundan emin olduktan sonra, Wren'in yanındaki yuvarlak masadan güneş kremi tüpünü aldı ve yerine döndü. Avucuna biraz sıkarak güneşten bronzlaşmış yüzüne ve omuzlarına sürdü. Evie siyah bikinisinin içinde bir Yunan tanrıçası gibi görünüyordu. Koyu renk saçları tepesinde dağınık bir topuz yapmış ve kedi yeşili gözlerinin altına sürme çekmiş olsa bile

çarpıcıydı. Benim asla olamayacağım kadar seksiydi. Eğer en iyi arkadaşım olmasaydı, kıskanabilirdim.

"Tamam," dedi ve güneşin parıltısından korunmak için bir çift büyük boy siyah güneş gözlüğü taktı. "Üç numaralı seçenikle devam edelim. Eğer plana sadık kalırsan, bunu başarabileceğini biliyorum."

"Bunu duymayı çok isterim." Telefonumdan saati kontrol ettikten sonra koltuğuma yerleştim ve gözlerimi kapatıp öğleden sonra güneşini içime çektim. İşe gitmek için hazırlanmadan önce hâlâ bir saatim vardı.

Yeni bir eylem planı bulmak için bolca zaman.

"Siktir et onu sisteminden."

Başımı çevirdim ve tek gözümü açtım. "Onu sistemimden atmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Kendine bunun sadece ve sadece bu yaz için olduğunu söyle. Eğer ona kafayı takacaksan, bundan bir şeyler çıkarabilirsin. Sonra, Kaliforniya'ya gitme zamanı geldiğinde, ondan uzaklaşan kişi olmanı istiyorum. Onu daha fazlasını ister halde bırak. Ve garanti ederim ki sen gittiğinde ne kaybettiğini anlayacak ve pişman olacak. Hem de *çok*."

Bu plan kulağa hoş geliyor.

"Sen özelsin, Quinn. Ve eğer bunu göremiyorsa düşündüğümünden daha büyük bir aptaldır. Seni incitmesine seyirci kalmayacağım. Ama bunu önlemek için bir yol bulmana yardım edeceğim."

Evie'yi sevmemin birçok nedeninden biri de buydu. Sert davranıyordu, tamam, belki de rol yapmıyordu... Sert ve güçlüydü. Ama son derece sadıktı ve kocaman bir kalbi vardı.

"Yani... bu planda daha fazlası mı var?"

"Bu en önemli kısım," diye uyardı. "Eğer senin için gelir ve seni geri kazanmaya çalışırsa, onu tokatla. Bunu hak edene kadar onu geri almayın. Burada *büyük* bir yalakalıktan bahsediyoruz. Ve o zaman bile, eğer

sonsuz aşkını ilan etmeye ve senin için kılıcını kuşanmaya hazırsa, o seni hak etmiyor demektir."

Ağzıma bir üzüm daha attım ve onun kurnaz planını düşünmeye başladım.

İçimde bir umut kıpırdandı. Bu gerçekten işe yarayabilirdi. Her şey farklı bir zihniyet benimsemekle ilgiliydi. Bunu sadece bir yaz kaçamağı olarak düşünmeliydim. Jesse'den istediğimi alacak, sonra da hayallerimi yaşamak için Kaliforniya'ya gidecektim.

Cüretkâr, cesur ve maceracı olurdum ve tüm kararları ben verirdim. "Sen şeytani bir beyin gibisin, bunu biliyor musun?"

İnce bir omzunu silkti. "Onlara kötü davran, onları hevesli tut."

Kaşlarım kalktı. "Ridge ile yaptığın şey bu mu?" "Biz farklı bir hikâyeyiz. Dediğim gibi, Ridge ve ben sadece bir yaz kaçamağı. Yaz bittiğinde biz de biteriz." "Onun kalbini kıracaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O bana aşık değil, Quinn. Ridge gibi adamlar kovalamacanın heyecanını sever. Beni yakaladığını düşündüğünde, artık ilgilenmeyecektir."

Yanıliyordu. Buna bir an bile inanmadım. Ama peşini bıraktım. Şimdilik.

Daha Temmuz'un ortasındaydık. Bu ayın geri kalanı ve Ağustos'un büyük bir kısmı daha vardı. Altı hafta içinde her şey olabilirdi ve ben Ridge'in onun yanıldığını kanıtlayacağına güveniyordum.

Ama iyi tavsiyeler verdiğini kabul etmek zorundaydım. İsteddiğimi alır, sonra da giderdim.

O gün öğleden sonra bira şirketine girdiğimde kendimi tam bir baş belası gibi hissediyordum. Planımı eyleme geçirmeye hazırdım.

"Jesse nerede?" Vardiyamın yaklaşık iki saatinde Mason'a sordum, sanki bütün öğleden sonra kendimi heyecanlandırıdığım ve onun burada bile olmadığı için hayal kırıklığına uğramamışım gibi soğukkanlı ve rahat davranmaya çalışıyordum.

Mason önümdeki bara iki pilsner ve iki lager koydu.

Onları tepsime aktardım ve

onun cevabı. "Aile yemeği hakkında bir şeyler söyledi."

Rahat bir nefes aldım. Tamam, bununla çalışabilirim.
En azından biriyle çıkmıyordu.

Cesaretimi kaybetmeden önce bu gece işten sonra gidip
onu görmem gerekiyordu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jesse

MOTOSIKLET CEKETİMİ ÇIKARDIM VE KOLLARINI KELEPÇELEDİM.

düğmelerimi ilikledim. Kaskımı kaptığım gibi modern ahşap ve cam restoranın ön kapısına doğru yürüdüm.

"İyi akşamlar, efendim," diye karşıladı ev sahibesi beni içeri adım attığımda. "Bar için mi yoksa akşam yemeği için mi buradasınız?"

"Akşam yemeği. Rezervasyon McCallister'ın altında." Bakışlarım ahşap kaplı duvarları, yükselen tavanları ve bir güverteye açılan metal çerçeveli cam kapıları olan restoranda dolaştı. Ailemin sık sık gittiği yerlerden daha lüks bir yerdi.

Bu yemekte bir terslik olduğuna dair ilk ipucum bu olmalıydı.

Tabletini kontrol etti ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Partiniz sizi bekliyor. Bu taraftan."

Onu dışarıda, tepelere bakan bir güverteye, akşam güneşinden koruyan bir tenteye ve en uçta, diğer yemek yiyenlerden biraz ayrı bir masaya kadar takip ettim. Büyük olasılıkla, gittiği her yerde hayranlarının hücumuna uğrayan Shiloh için özel düzenlemeler yapmışlardı.

Jude ve Brody masanın iki başını kapmışlardı -tipik bir durum- ve Shiloh ile Lila yan yana oturuyorlardı. Karşılarında yirmili yaşlarının ortasında görünen esmer bir kız oturuyordu.

Oh, hayır.

Ailemin geri kalanı belirgin bir şekilde ortalıkta yoktu.

Oyuna getirildiğimi anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Sanırım Lila'nın Cuma akşamı bir 'aile yemeği' düzenlemesinin nedenlerini sorgulamalıyım. Bu yaz benimle neredeyse hiç vakit geçirmediklerini ve beni özlediklerini iddia etti. Pazar akşamları aile yemeklerine geliyordum, yani bu tam olarak doğru değildi.

Annem bile bu gece burada olacağımdan emin olmak için önceden aramıştı. Beni Teksas'ta tutmak gibi gizli bir amacı vardı. Ayrıca, ben atlayış alıştırmaları yaparken bir aile üyesinin beni sürekli izlediğinden emin olmayı da kendine görev edinmişti. "*Biri ambulans çağırmak zorunda kalırsa diye.*"

Eğer bu bana güven aşılamadıysa, neyin aşılayacağını bilmiyordum.

Colby Deegan'la yaptığım konuşmadan ona hiç bahsetmemeliydim. Dudaklarını büzmüş ve sessiz kalmıştı. Planlarımın onu heyecanlandırmadığını biliyordum ama bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu. Geçen yaz geçirdiğim kazadan sonra motokrosu bırakmam için bana yalvarmıştı. Ona bunun benim için bir spordan daha fazlası olduğunu anlatmaya çalışmıştım. Geçim kaynağımdan daha fazlası.

Ben buyum işte. Ve şimdi hayallerimin peşinden gitmek için bir şansım daha varken, bundan vazgeçmeyeceğime emindim. Peki ne yapacaktın? Bira servisi mi? İş sağlama mı alacaktım? Olmaz öyle şey.

"Merhaba, Jesse." Lila bana masumiyetin resmi olan kocaman bir gülümseme verdi.

Shiloh dudağını ısırды, eğlencesini bastırmaya çalışıyordu. Jude ve Brody'ye bir bakış attım. İkisi de bu işle bir ilgileri olmadığını söylemek istercesine ellerini kaldırdılar.

Artık buradaydım ve bundan zarafetle kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Başka seçeneğim kalmayınca masadaki tek boş yere, esmer kadının yanına oturdum. Çok güzeldi. Çarpıcıydı, hatta. Badem şeklindeki kahverengi gözleri ve uzun dalgalı saçlarıyla tam benim tipimdi. Tüm doğru yerlerde kıvrımlar.

Bir kadın. Liseyi yeni bitirmiş bir kız değil. Ve belli ki o akşamki randevumdu.

Camryn sporla ilgili yaralanmalar konusunda uzmanlaşmış bir fizyoterapistti. Lila şaka yaptı.

Cennet. O kadar ileri gitmezdim ama Camryn ateşliydi. Bunu ona verirdim.

Aynı zamanda zekiydi, UT Austin'den yüksek lisans derecesi vardı ve bir spor fanatığıydı. Austin'de yaşıyordu ve Lila'yla Ekim ayında evlenen kız kardeşi aracılığıyla tanışmıştı. Lila düğünün çiçeklerini hazırlamıştı ve Camryn'le görüşmeye devam etmişlerdi.

Çok daha kötü olabilirdi. Sohbet aktı gitti. Yemekler iyiydi, şirket de öyle.

Yemek bittiğinde restoranın dışında ailemle vedalaştım ve Camryn'e döndüm. Topuklu ayakkabı giydiğinde benden sadece birkaç santim kısaydı. Uzun boylu ve salkımsaçaktı, kilometrelerce uzunlukta bacakları ve göğüs dekoltesini ortaya çıkaran derin bir yakası vardı. Mükemmel göğüsleri, bir avuçtan fazlası, fit ve sıkı bir vücudu vardı.

Yine de onu gördüğümde aletim kıpırdamadı bile.

Lanet olsun. Belli ki bende bir sorun vardı.

"Nereye park ettin?" Ona sordum.

"Şu sıra dükkanların önünde." Manikürlü parmağıyla park ettiğim yerin aksi yönünü işaret etti.

"Seni arabana kadar geçireyim." Hava karanlıktı ve annem bize hep görgü kurallarını aşlamıştı. Bunu bildiğinizden değil. Son zamanlarda onları hatırlama konusunda berbat bir iş çıkardım.

Camryn'i arabasına kadar geçirdim, Audi A5 Cabriolet. Hay sikeyim. Alessia'nın kullandığı modelin aynısıydı. Siyah üstü açık gümüş rengi. Tam bir seksi kız arabası.

Otoparktaki tek araba onunkiydi ve bir sokak lambasının donuk ışığıyla kısmen aydınlanmıştı, bu yüzden o çantasından anahtarlarını çıkarana kadar bekledim.

Anahtarlar elinde, arabasının yan tarafına yaslandı ve bana baktı. "Bu yemek senin için tamamen garip miydi?"

"Hayır. İyiydi. İyi vakit geçirdim." *Güzeldi.* Ölüm öpücüğü.

"Bunu bildiğini sanıyordum," dedi hayıflanarak.

"Muhtemelen bana önceden söylerlerse gelmeyeceğimden endişelenmişlerdir," diye dürüstçe cevap verdim.

Başını salladı, açık sözlülüğümden en ufak bir rahatsızlık duymamıştı. "Evet, bunu anlıyorum. Eski sevgilimden ayrıldıktan sonra aylarca ben de aynı şekilde davrandım. Arkadaşlarım oraya geri dönmem için beni zorlayıp durdular. Ama bir kez yanmıştım ve kendimi tekrar tehlikeye atmaya hazır değildim. Bu yüzden yalnız daha iyi olacağımı düşündüm. Sadece kariyerime odaklanmak ve kelimle Netflix izlemek."

İkimiz de güldük. Nedense bu kızın kedisiyle oturup Netflix izlediğini hayal edemiyordum. "Ne değişti?"

Bir omzunu silkti. "Yalnızlık çekiyorum. Bir ilişki içinde olmayı seviyorum. Birine sahip olmayı seviyorum..." Sözlerini yarıda bıraktı. "Tamam, gerçekçi olalım. Seksi özledim ve ben tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değilim."

Açık sözlülüğüne güldüm. "Evet, seni anlıyorum. Seks oldukça harika bir şey."

Düşüncelerim Quinn'e kaydı. Bu gece ilk kez de değildi. Bu da beni kızdırdı. Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Dün gece onu odasına götürdükten sonra öpüşmüştük. Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu.

Bu tam olarak doğru değildi. Quinn ile her zaman daha fazlası vardı.

Onu kucağıma almıştım ve vücudumun kıvrımlarına o kadar mükemmel oturmuştu ki. Bana, eğer ona tutunursam, onu yerde tutacağımı söylemişti.

Onun hikayelerini dinledim. Hepsini. Tıpkı o çocukken hep dinlediğim gibi. Beyninin çalışma şeklini, masallar anlatmasını ve bir fikirden diğerine atlamasını seviyordum. Hâlâ kelimeleriyle resimler çizen bir romantikti. Sadece hayal gücünde var olan masal dünyaları.

Uykuya daldığında gitmeliydim ama iyi olduğundan emin olmak için kaldım. En azından kendime böyle söyledim. Gerçek şu ki, onu uyurken izlemeyi ve vücudunu hissetmeyi seviyordum. Teninin kokusunu ve ipeksi vücudunu seviyordum.

saçları, rüya alemine dalarken dudaklarından dökülen küçük iç çekişler.

Bir kez daha, fiziksel yakınlığımız beni sertleştirmişti, o uyurken sikim kışını dürtüyordu, içinde bulunduğum durumdan habersizdi. Ve bir kez daha eve gidip otuz bir çekmiştim, o kadar sert boşalmıştım ki kendimi yeniden genç bir kız gibi hissetmiştim.

Hayatımı sikeyim. Beni onun hakkında hayal kurmaya zorladığı için siktir et onu. Onun için endişelenmeme. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

"Korunmaya ihtiyaç duyduğum tek şey sensin."

Yanılmamıştı. Şükürler olsun ki yeni hedeflerim vardı ve gözümü yeni maceralara dikmiştim. Odaklanmam gereken şey buydu. Kariyerime. Geleceğime. Bir şekilde kafamın içine girmeyi ve derimin altında sürünmeyi başaran on sekiz yaşındaki bir kıza değil.

Dün gece bana ne kadar yakın olduğumuzu ve onu her zaman nasıl kolladığımı hatırlatan en tatlı mesajları gönderen on sekiz yaşında bir kız. Her zaman onun masumiyetini ve çocuksu merakını korumak istemişim.

Ve şimdi... Şimdi ne istiyordum?

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim Jesse?" Camryn dikkatimi tekrar ona çekerek sordu.

Kahretsin. Uyuyakalmışım. "Elbette."

Arabasının kapısını açtı ve çantasını sürücü koltuğuna fırlattı. Sonra yüzünü bana döndü ve savaşa hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bana iyi geceler öpücüğü verecek misin?"

Duymayı beklediğim şey bu değildi. Çenemi sıvazladım ve yüzünü inceledim, sokak lambası yüz hatlarında belli belirsiz bir parıltı yaratıyordu. Gözlerindeki kararlı bakış ve çenesinin duruşu bana bir meydan okuma hissi veriyordu. Bir öpücük için yalvarmak zorunda kaldığından çok şüpheliydim. "Neden bu bir sınav gibi hissettiriyor?"

"Çünkü öyle. Bir nevi." Birkaç adım daha yaklaştı. Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Çiçeksi ve baharatlı. "Sadece bir şey görmek istiyorum."

Ne görmek istediğini biliyordum. Eğer kimya varsa.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

Güzel bir kadını öpmek pek de zor değildi. Bir yanım bütün gece eksik olan kıvılcımı hissedeceğini umuyordu. Diğer yanım ise hissetmeyeceğimi kesin olarak biliyordu.

Kaskımı yere koydum, ellerimle yüzünü çerçeveledim ve onu öptüm. Sonra bir şeyler hissetmek için bekledim.

Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Geri çekildiğimde kaşlarımı kaldırdım ve kararını bekledim.

"O her kimse, şanslı bir kız."

"Başka biri olduğunu düşündüren ne?"

Güldü ve başını salladı. "Egomun iyiliği için devam edelim. Benden hoşlanmamanın iyi bir nedeni olduğunu düşünmek daha iyi."

"Bu sen değilsin. Sen-"

"Harika bir av. Biliyorum." Göz kırptı ve arabasına bindi. Kendinden emin olması ve bunu garipleştirmemesi hoşuma gitmişti. "Kendine iyi bak Jesse. Motosiklet kullanırken dikkatli ol. Onlar...." Ağzını kapattı ve başını salladı. "Özür dilerim. Mesleki tehlike. Sadece dikkatli sür, tamam mı? Hız yapmak yok."

"Aklımdan bile

geçmezdi." "Yalancı."

"Mesleki tehlike."

Camryn bana küçük bir gülümseme verdi ve arabasını geri vitese taktı. "Görüşürüz, Jesse," diye seslendi açık penceresinden uzaklaşmadan önce.

Orada olmayan bir şeyi zorlayamazsınız.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Jesse

YIRMI DAKIKA SONRA, ARABAMI GARAJ YOLUMA ÇEKTİM.

Garajımın önüne park etmiş kiraz kırmızısı VW Beetle'ı aydınlatan far.

Benim güneş kızım.

Hiçbir yerde yoktu. Onu güvertede oturmuş beni beklerken görmeyi umuyordum ama hayır.

Dışarıdaki ışıkları açtım ve yukarıdan arazimi aradım. Sonra ağaçların arasından loş bir ışık parıltısı yakaladım ve merdivenlerden aşağı koşarak indim, telefonumun feneri toprak yol boyunca bana rehberlik ediyordu.

Onu 45 derecelik rampada (yükseklikten ziyade mesafe için kullandığım uzun rampa) uzanmış gökyüzüne bakarken buldum. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Benim küçük hayalperestim. Muhtemelen çocukluğundan beri yaptığı gibi yıldızlardan dilek diliyordu. Şelaleye gittiğimizde bana bir yıldız dilememi söylediğinde onun için bir dilek tutmuştum. Kardeşinin böbreği iflas etmesin ve tüm hayallerini gerçekleştirebilsin diye. Kaliforniya'ya gidecek, dünyayı gezecek ve çok satan bir yazar olacaktı.

Bu zor bir görevdi ama hayallerini gerçekleştirebilecek biri varsa onun da Quinn Cavanaugh olduğuna inanıyordum.

Yaklaştığımı duyunca dirseklerinin üzerinde doğruldu ve bana gülümsedi. Sanki arka bahçemde metal bir rampanın üzerinde yatıyor olması son derece doğalmış gibi. "Merhaba."

"Merhaba." Yanında durdum, bakışlarım kısa kirli beyaz eteğinin içine soktuğu turuncu Adidas tişörtünün üzerinde, bacaklarından ayağındaki çita desenli Nike'lara kadar gezinirken telefonumun feneri ona ışık tutuyordu. Sol bileğinde bir yığın bilezik vardı.

Boncuklu bilezikler, pembe altın ve mesajlarla işlenmiş gümüş bilezikler. Karanlıkta okuyamasam da bir tanesinde şöyle yazdığını biliyordum: Gülümsemeye devam et.

Klişeydi ama ilk böbrek naklinden sonra ona verdiğimde o kadar çok sevmişt ki asla çıkarmayacağını söylemişti. O zamandan beri kardeşleri koleksiyonuna yenilerini ekliyordu. Bunu biliyordum çünkü Mason bana onu aldığım mağazanın adını sormuştu.

Bu yaz onu ilk kez bilezikleri takarken görüyordum.

Camryn'in bu gece ne giydiğini fark etmemiştim bile. Etek mi? Elbise mi? Mavi mi? Siyah mı? Lanet olsun. Ama konu Quinn olunca, her detayı fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Oyun parkınızda oynamaya geldim." "Gece saat 10'da mı?"

"Aslında seni görmeye geldim." Rampadan indi ve önümde durdu. "İstediğim bir şey var."

"Öpücük isteyen başka bir kız mı?" Alay ettim. "Şanslı gecem olmalı."

"Başka bir kız..." Gülümsemesi kayboldu ve gözleri kısıldı. "Bu gece bir kızla mıydın? Aile yemeği yediğini sanıyordum."

"Ne istiyordun Quinn? Dün gece istediğin şeyi mi?"

"Dün gece ne istemiştin?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Dün gece biraz puslu." Dudağını çiğnedi. Şu zavallı lanet dudaklar. "Utanç verici bir şey söyledim mi ya da yaptım mı?"

Quinn ay ışığında çok güzel görünüyordu, saçları omuzlarına dökülüyordu. Esmer şeker tadındaki o yemyeşil pembe dudaklar baştan çıkarıyor ve çağırıyordu.

"Ben buna utanç verici demezdim. Sadece dürüstçe. Bana büyük, şişman sikimi emmek istediğini söylemiştin."

Çenesi düştü ve gözleri büyüdü. "Ona *şışman mı* dedim?"

Bir kahkaha attım. Şışman kelimesine itiraz etmesi ama geri kalanının onu rahatsız etmemiş gibi görünmesi komikti. Sanırım düşündüğüm kadar utangaç ya da kolay utanan biri değildi.

"Sen yaptın."

Bana yazmakta olduğu kitaptaki bir sahneden bahsettiğinden bahsetmedim.

"Ve... sen ne yaptın?" Avuçlarını göğsümde düzleştirdi ve aşağıya, karın kaslarımın üzerine kaydıldı. Daha aşağıya inmesini engellemek için ellerimi bileklerine doladım. Cesur, yüzsüz Quinn.

Dün gece kafayı buluyordu, bu gece ise beni baştan çıkarıyordu.

Sanırım Quinn kanatlarını açmış, uçmaya hazırıldı.

"O kadar sertleştim ki, büyük, şışman sikimi avucumun içine aldım ve onu emerken senin dudaklarını onun etrafına sardığını, yanaklarının çukurlaştığını hayal ettim."

"Oh," diye nefes aldı. Dudaklarını yaladı. "Yani seni sertleştirdim..."

"Ve bu beni kızdırdı."

"Seni neden kızdırdı?"

"Çünkü mastürbasyon yaparken seni düşünmemeliyim. Seni bu şekilde hiç düşünmemeliyim."

"Neden olmasın?" Ellerini göğsümden yukarı kaydıldı ve kollarını boynuma doladı. Kışını avuçladım ve vücudunu kendime doğru çektim. Ne zaman yanımda olsa, daha fazlasını istemekten ona dokunmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Neden ondan uzak duramadım? Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Benim hakkımda bu şekilde düşünmenin nesi yanlış?"

"Her şey." Başımı eğip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

boynunu okşuyor, yazdan kalma narenciye kokusunu içime çekiyordum. Bu kadar taze ve masum bir şey nasıl bu kadar seksi olabilirdi? Belki de b u y d u . Onun masumiyetine çekilmiştim, onun

filtresiz dürüstlüğü, kalbini cesurca koluna takma şekli.

"Bu gece bir randevum vardı." "Randevuya mı gittin?"

"Mmm hmm. Esmerdi." Ağzının köşesini öptüm. Çenesini. Kulak memesinin hemen altındaki hassas noktayı. Vücudu bana teslim oldu, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçtı ve göğüslerini göğsüme bastırdı.

"O bir genç kız değildi." Elimi saçlarının arasından geçirdim, yumruk yaptım ve çekiştirerek nefes almasını sağladım. "O benim en iyi arkadaşımın kız kardeşi değildi."

Dudaklarım köprücük kemiğinin üzerinden geçerek boynuna doğru ilerliyor, parmaklarım yumuşak etini ısıırıyordu. Onu kendimden uzaklaştırmam gerekirken bile kendime doğru çekişiyordum.

"O ben değildim," diye fısıldadı Quinn.

Ağzına ulaştığımda, benimkini onunkinin üzerine eğdim ve sabırla dudaklarını izledim. Tadı çok tatlı olan o yumuşak, gür dudakları. Başımın arkasını tuttu, parmakları saçlarımı çekiştiriyordu, daha fazlası için sabırsızlanıyordu. Ama ben yavaş ve nazikçe saldırmaya devam ettim.

"O sen değildin," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"O zaman şimdi burada olmam iyi bir şey," dedi nefes nefese.

"Küçük eteğinle benimle alay ediyorsun."

"Altıma bir şey giymiyorum."

Sözleriyle geri çekildim. Bu ne lan? "Bu gece buraya altında hiçbir şey olmadan küçük eteğinle mi geldin?"

Dudağının kenarını ısırdı. Aşağı uzandım ve elimi uyluğunun iç kısmında gezdirdim, bacaklarının arasındaki yerde durdum. Sik beni. Şaka yapmıyordu. Eteğinin altında çıplaktı. Parmaklarımı onun yumuşak kıvrımlarında gezdirdim, uyarılmışlığıyla ıslanmıştı ve benim için o kadar hazırdı ki neredeyse ağlayacaktım.

"Ben de seni çok tatlı ve masum sanıyordum."

"Sanırım seni kandırmışım," diye nefes nefese kaldı, kalçaları sıkıştı ve ben sıkı sinir yumağını ovarken göğsü kabardı.

Sertleşmiş sikim kotumun içinde kabarmıştı.

"Beni baştan çıkarma fikrin bu mu Günışığı Kızı?"

Sırıttı ve kalçalarını ereksiyonuma doğru salladı. "İşe yarıyor gibi görünüyor."

Aklım başıma gelince elimi çektim ve aramıza mesafe koyarak birkaç adım geri gittim. "Bunu yapamayız. Sen-"

Yaklaştı ve parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Şşş. Konuşmayı kendine sakla. Hepsini daha önce duydum."

Elinden tuttum ve onu toprak patikadan arabasının park edildiği garaja doğru sürükledim. "Eve gitmen gerek. Bu saçmalığa bir son vermelisin. Buraya gelemezsin."
."

"Jesse, dur." Arabasına vardığımızda topuklarını sıktı ve elini tuttuğum yerden çekti. "Sadece beni dinle, tamam mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çenemi sıktım.

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Yazın geri kalanında buradayım ve sen de buradasın. Bu yüzden bir anlaşma yapabileceğimizi düşündüm."

"Bir anlaşma."

Başını salladı. "Yazın geri kalanında birlikte olacağız. Sadece seks. Bağlanmak yok. Ve yaz bittiğinde, küçük anlaşmamız da bitecek."

Gözlerim ona dikildi. Bu çılgın fikir nereden aklına gelmişti? Hiç onun yapacağı bir şey gibi gelmedi. "İstediğin bu değil."

"Bu *tam olarak* benim istediğim şey. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Bu yüzden mükemmel. Neden kavga edelim ki?" Tek omzunu silkti, sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi rahat ve umursamazdı. "Hadi devam edelim."

Gülümsemesi o kadar içtendi ve sesi o kadar kendinden emin geliyordu ki yalan söyleyip söylemediğini anlamak zordu. Ama öyle olmalıydı. Quinn'in böyle bir anlaşılmaya razı olacağına bir an bile inanmadım.

Bu bir numaraydı. Kendini hayatıma sokar ve sonra daha fazlasını beklerdi. Ve daha fazlasını. Ve daha fazlasını.

Oraya gitmiştim. Yaptım. Ve o yoldan bir daha geçmeye hiç niyetim yoktu.

"Bir ay içinde gidiyorum Quinn."

Yüzü düştü ama hemen toparlandı. "Bir ay içinde mi? Nereye gidiyorsun?"

"Kaliforniya'ya."

Gülümsedi. Cevabımın onu mutlu ettiğini söyleyen o büyük, parlak gülümseme. Onu tanıyordum, şimdiden gelecek için planlar yapıyordu. Ona karşı tamamen dürüst olmak ve bunun birlikte olabileceğimiz anlamına geldiğine dair tüm düşüncelerini yok etmek istedim. Ona yanlış umutlar ve gerçekçi olmayan beklentiler vermek yapmak istediğim son şeydi.

"Çok fazla yolda olacağım ve tek odak noktam kariyerim olacak."

"Ne yapacaksın?"

"Gezici bir sirke katılıyorum."

Güldü ve koluma vurdu. "Ciddiyim. Ne yapacaksın?"

"Tanıdığım bazı çocuklar bir serbest stil takımı kurdular ve beni de onlara katılmaya davet ettiler." Gülümsememi gizleyemedim. Uzun zamandır ilk kez gelecek için heyecanlanmışım. Nate Hutchins'i sikeyim. Alessia Rossi'yi de sikeyim. Geçmişimin geleceğimin önünde durmasına izin vermeyecektim.

"Sponsorları falan var. Yarışacağız, çölde serbest sürüş yapacağız, ülke çapında dublör gösterileri düzenleyeceğiz. Yani evet, bir tür gezici sirk gibi."

Yüzündeki sevinç benimkini yansıtıyordu.

"Kulağa harika geliyor, Jesse." Kollarını bana doladı, coşkusu o kadar büyüktü ki neredeyse

beni devirdi. Sendeleyerek geri çekildim, kollarım düşmemizi engellemek için ona sarıldı.

Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Hayallerini gerçekleştiriyorsun."

Gülümsemesi hiç bozulmadı. Yakında ayrılacağım için hayal kırıklığına uğradıysa da bunu belli etmedi.

Quinn benim için gerçekten mutluydu. Kıskançlıktan eser yoktu, hiç yanımda olmadığım için sızlanmıyor ya da kariyerimi her zaman ön planda tuttuğum için şikayet etmiyordu. Alessia, antrenmanlara ve yarışlar için seyahat etmeye bu kadar çok zaman harcadığım için kendimi suçlu hissetmeme neden olurdu. Her zaman ona yeterince ilgi göstermediğimden şikayet ederdi.

Onun benim için doğru kişi olduğunu nasıl düşünebildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alessia, Nate'le olanlardan önce bile hiçbir zaman destekleyici bir ortak olmamıştı. Her şey onunla ilgiliydi. Bir sosyal medya fenomeni olarak kariyerini benim arkamdan inşa ettiğini düşünürsek, onun benim en büyük amigom olacağını düşünebilirdiniz.

Tanıştığımızda, küçük bir takipçi kitlesi olan ve orada burada sadece birkaç modellik işi yapan bir fitness modeliydi. Onu daha büyük hayaller kurmaya, yıldızlar için ateş etmeye teşvik eden bendim. Onu bana sponsor olan enerji içeceği şirketiyle tanıştıran da bendim. Ve kariyerine yardımcı olabilecek diğer tüm sponsorlarımla. Onu kampanyalarında kullandılar. Kariyeri yükselişe geçti ve şimdi bir yaşam tarzı gurusu ve yüz binlerce takipçisi olan bir sosyal medya fenomeniydi.

Kameraların önünde her zaman rolünü oynadı. Ama kapalı kapılar ardında durum farklıydı.

Onun kariyerini, benimkini mahvettiği gibi mahvedebilirdim. Ve bunu düşünmediğimi sanmayın. Ama sonunda, üstesinden gelmeye karar verdim. Karma bir sürtüktür ve onu kıcımdan ısıracığına inancım vardı. Ama o zamana kadar onun kariyerini ve itibarını sabote etmek beni ondan ve Nate'ten daha iyi yapmayacaktı.

Onların aksine, benim bir vicdanım vardı.

"Gördüğünüz gibi... her şey olması gerektiği gibi gelişiyor," dedi Quinn. "Bekaretimi kaybetmek istiyorum ve bana seksi senden daha iyi kim öğretebilir?"

Benim kararlı günüşiği kızım. Bir an seksi. Sonra tatlı ve masum. Beni tamamen silahsızlandırıyor ve savunmamı yıkıyor.

Kollarımda bu kadar iyi hissetmemeliydi. İçimde uzun süredir uykuda olan bir şeyi harekete geçirmemeliydi. Ama uyandırdı. Ve bana hissettirdiklerine, onu arzulama biçimime karşı koymanın imkânsız olduğunu fark ediyordum.

"Seninle ne yapacağım, Günüşiği Kızı?" "Sen ne istersen. Hadi sadece eğlenelim ve an."

Çekiciliği inkar edemezdin. Onu istediğimi inkar edemezdin. Ama anlaşılmayı anladığından emin olmam gerekiyordu.

"Gerçekten istediğinin bu olduğuna dair bana söz ver. Çünkü sana bundan daha fazlasını vaat edemem. Fazla umutlanmanı istemiyorum. Bu, bir meşe ağacının altında boynumuzda papatya zincirleriyle durup ölüm bizi ayırana kadar birbirimizi seveceğimize söz vereceğimiz anlamına gelmiyor."

Güldü, sesi aynı anda hem tatlı hem de boğucuydu. Bu Quinn'di. En tatlı baştan çıkarıcı. "Artık beş yaşında değilim Jesse. Düğün yok. Sahte ya da başka türlü." Bakışları hiç değişmedi. "Meseleyi biliyorum. Aşk aramıyorum. Sadece seks."

Sadece seks. Bağlanmak yok. Bundan daha mükemmel olamazdı.

Quinn'i merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve ön kapımı açtım. "Are sen gidiyor için cezalandırmak Ben, Jesse?" o alay etti.

"Bu gece beni düşünmene neden olduğum için beni cezalandır.

randevunuzda mıydınız?"

Çok cesur. Çok yüzüstü. Altında hiçbir şey olmayan küçücük eteğiyle. Büyük ela gözleriyle bana bakıyordu. Aldatıcı bir masumiyetle. "İstediğin bu mu? Cezalandırılmak

mı istiyorsun?"

"Evet."

Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Bu plana uymamam gerektiğini biliyordum ama Quinn'i istiyordum. Onun içinde olmak istiyordum. Onu becerirken çıkardığı küçük sesleri duymak istiyordum. Bekaretini alan kişi ben olmak istiyordum. Ne yaptığını bilmeyen bir pislik değil.

Siktir et. Onunla savaşımayı bırakmıştım.

Elini tuttum, onu içeri çektim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Quinn

"İSTEDİĞİN BU MU? CEZALANDIRILMAK MI İSTİYORSUN?"

"Evet." Bu gece kendimi çok cesur hissediyordum. Çok cesur ve cüretkâr. Çekingenliğimi ve şüphelerimi bir kenara ittim. Tek yapmak istediğim bu anı yaşamaktı.

Elimi tuttu, beni içeri çekti ve duvara yasladı. İri, sıcak, nasırlı elleri çıplak tenimin üzerinde geziniyor, eteğimi kalçalarımı saracak şekilde yukarı iterken omurgamda lezzetli ürpertiler yaratıyordu. Sonra beni yerden kaldırdı ve kapıya çarptı. Dudaklarım bir solukta aralandı.

Tanrım, Jesse'nin bu yönünü seviyordum.

Ağzımın içine girmeden önce diliyle dudaklarımda gezindi ve beni her zaman çılgınca öpülmek istediğim gibi öptü. Sanki mücadeleyi bırakmış ve teslim olmuştu.

Onun tadını seviyordum. Onu hissetmeyi. Kasları gergin, sert vücudu benimkine bastırıyordu.

Kanım ısındı, damarlarımda dolaşan adrenalin vücudumdaki her hücreyi ateşledi ve beni onun için yaktı.

Kalçalarımı salladım ve çıplak amımı onun sikinin sert çıkıntısına dayadım. Tanrım, o kadar ıslak, o kadar muhtaç ve ağırıyordum ki doğru düşünemiyordum. Hiç düşünmüyordum. Sadece yükseklerin peşindeydim, ağzının benimkini ele geçirme hissini tadını çıkarıyordum. Sanki düello yapıyormuşuz gibi dilinin kırbaçları.

"Bana ne yaptığına bak," diye hırladı, dudakları boynumu buldu ve iz bıraktı. Sırtım duvara yaslandı ve daha önce söylediği bir şeyi hatırlayarak parmaklarımı omuzlarına geçirdim.

"Öpücük isteyen başka bir kız mı?"

"Sana böyle hissettirdi mi? Bu gece öpüştüğün diğer kız."

"Kesinlikle hayır." Bu dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdi. "Senin için beni çok zorluyorsun," diye homurdandı.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Nefes nefese sordum, itirafıyla kendime olan güvenim artmıştı. Öpüştüğü kişi ona benim hissettirdiğim gibi hissettirmemişti. Bu bana biraz gücüm varmış gibi hissettirdi, sanki oyun alanı artık daha eşitti. "Bana sahip olabilirsin. Tam burada. Hemen şimdi," diye alay ettim.

"Siktir. İlk seferinde seni duvara yaslayacağımı mı sanıyorsun?"

"Umurumda
değil." "Benim
umurumda."

Bizi döndürdü ve pencerelerden süzülen, odayı maviyle yıkayan ay ışığının rehberliğinde beni oturma odasına taşıdı. Ona sarıldım, bacaklarım beline sıkıca dolandı, dudaklarım beni nefessiz bırakan ve daha fazlası için aç bırakan bir öpücükle onunkilere yapıştı.

Körü körüne koridorda ilerledi ve sola dönerek uzun pencerelerden oluşan bir duvarın ağaçlara ve arka bahçeye baktığı yatak odasına girdi. Beni yatağa fırlattı, neredeyse beni üzerinden atacaktı ve ben şiltenin üzerinde biraz zıplayıp ona baktım, bir sonraki hamlesini bekliyordum. Eteğim hâlâ kalçalarımın etrafındaydı ve ona muhtaç, ıslak ve ağrıyordum. Tamamen açıktaydım. O önce sol Nike'ımı, sonra da sağ Nike'ımı çıkarırken ben eteğimi aşağı çekme dürtüsüne direndim. Bir gümbürtüyle yere düştüler ve sonra vücudumda yukarı doğru hareket etti, elleri kalçalarımı sıyırdı, dudakları bacaklarımın arasına ulaşana kadar arkadan takip etti.

Kalçalarımı sıkıştırmak için ön kollarını kullanarak beni birkaç kez yaladı. Vücudum temasla, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde dilinin verdiği lezzetli hisle sarsıldı.

"Çok tatlı," diye mırıldandı.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve başını kendime doğru çekmeye çalıştım. "İstediğim bu değil," diye inledim.

"Çok sabırsız."

Eteğimin kemerinden tutup bacaklarımdan aşağı kaydırđı, sonra kenara fırlattı ve tişörtümün eteklerini yukarı çekti. Ona yardım etmek için doğruldum ama buna ihtiyacı yoktu. Arkama uzandı ve tek eliyle sütyenimi çözdü. İki saniye sonra Jesse'nin yatağında cırılçıplaktım.

Ham, savunmasız ve savunmasız. Gözleri çıplak bedenimin üzerinde gezindiğinde, kollarımla kendimi örtme dürtüsüne direndim. Bunu yapmak çok zordu ama bedenim titrerken bile kendimi cesur olmaya zorladım.

"Jesse," diye fısıldadım.

"Quinn. Sen... çok güzelsin." Sesi alçak ve boğuktu ve samimiyetini fark etmemek imkânsızdı. Bana kendimi güzel hissettirdi. Gözlerim yaşardı, boğazımda bir duygu yumağı oluştu.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım. Ben çıplakken o hâlâ giyinikti. Bu pek adil görünmüyordu. "Seni içimde hissetmek..."

Bir an için yüzüme baktı ve o gün kamyonunda yaptığı gibi kelimeleri söylememi isteyeceğini düşündüm. Ama yapmadı. "Bu senin ilk seferin. Sana zaman ayırmak istiyorum. Senin için özel olsun."

Sesindeki samimiyet kalbimin sıkışmasına neden oldu. Belki o beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyordu ama bana değer verdiğini biliyordum. Ona söylemediğim şey, bunu özel kılmak için fazla bir şeye gerek olmadığıydı. O olduğu gerçeğı zaten bunu özel kılıyordu. Ama bunu söylersem seksten daha fazlasını istediğimi düşünebilirdi, bu yüzden ona hafifçe başımı salladım.

Bunu onun yöntemiyle yapardık.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayak bileklerimden tuttu ve beni yatağın kenarına sürükledi, böylece kığım neredeyse yatağın üzerinden sarkıyordu ve ayaklarım şiltenin üzerine düz bir şekilde dikilmişti. O

Önümde diz çöktü, iki parmağını kıvrımlarımda gezdirdi ve parmaklarını ağzıma götürdü. "Tadına bak."

Gözlerim onunkilere kilitlenmişken dudaklarımı parmaklarının etrafına sardım ve emdim, yanaklarım çukurlaştı, parmakları benim tadımla kaplandı.

İnledi ve parmaklarını ağzımdan çıkardı, sol ayağımı şilteden kaldırıp bacağımı omzuna atmadan önce kot pantolonunun içinde kendini ayarladı. Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı ittim, başparmaklarını dudaklarımı ayırmak için kullanıp dilini içeri sokarken göğsüm kabarıyordu.

Aman Tanrım. Kollarım gevşedi ve sırtım yatağa çarptı, beni becermek için dilini ve parmaklarını kullanırken tüm mantıklı düşünceler kafamdan uçup gitti.

Klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırdığında, dili hâlâ içimde derinlere iniyordu, bacaklarım kontrolsüzce titremeye başladı.

Dilini kalın bir parmakla değiştirdi, ikinci bir parmak eklemekten önce onu içeri ve dışarı pompaladı. Aman Tanrım. Kaslarım parmaklarının etrafında sıkıştı. "İşte bu kadar. Parmaklarımı becer. Benim için parçalan."

Ve yaptım da. Onun emriyle dağıldım ve kemiksiz bir şekilde yatağa uzandım.

Kalçamın iç kısmını öptü ve yataktan kalktı. Yatağa geri yaslandım ve kömür grisi gömleğinin düğmelerini açmasını izledim. Yarıya kadar indiğinde başının arkasına uzandı, yakasını tuttu ve çekti.

Ay ışığında bir tanrı gibi görünüyordu. Geniş omuzları, yontulmuş karın kasları ve Adonis kemerinin o mükemmel V kesimi ile zayıf ve kıvraktı. Siyah deri yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı ve koyu renk kot pantolonunu ve boxer külotunu aşağı itti.

Oh Tanrım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın kenarına doğru kaydım, elim onun dimdik duran kalın, sert sikine uzandı.

Çok güzeldi. Gerçekten güzeldi. Elimi etrafına sardım ve elimde seğirirken Jesse'nin keskin bir şekilde nefes aldığıını duydum. Sert uzunluğunun etrafını saran ince deri kadife gibi ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Test etmek için sıktım ve başımı eğip yarıktaki sıvı damlasını yaladığımda tısladı.

"Siktir," diye homurdandı, dilim başka bir tat almak için dışarı çıkarken başımın arkasını kavradı. Onu ağzıma alıp emerken kirpiklerimin altından onu izledim ve onu bu kadar sertleştirecek bir güce sahip olduğum gerçeğinin tadını çıkardım. Kalçalarını ittiriyor ve nefes alışını sığlaştırıyordum.

Ama bitirmeme izin vermedi. Bunun yerine ellerini omuzlarıma koydu ve beni yatağa doğru itti, sonra komodinin çekmecesine uzandı ve gümüş folyolu bir paket aldı. Ambalajı yırtıp açmasını, sonra da prezervatifi ereksiyonunun üzerinde yuvarlamasını izledim, ardından bedenime tırmanıp dar kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdi. Ağır siki karnıma dayanmış, kolları ağırlığını taşımak için iki yanıma dayanmıştı.

"Bundan emin misin?" diye sordu, geri adım atmam için bana bir şans verdi.

"Evet. İstedığım bu."

Kalçalarımı kaldırarak onu teşvik ettim. İçime itmek yerine, kaygan kıvrımlarımın arasından süzüldü. Sert siki ıslak amıma yerleşmişti. Başını eğerek diliyle ve dişleriyle meme ucumu okşadı ve sırtım şilteden kalktı, parmaklarım saçlarına gömülürken bana doğru sallandı, hâlâ kayıyordu ama içime itmek için herhangi bir hamle yapmıyordu.

Meme ucumu bıraktığıında bana baktı ve gözlerimiz kilitlendi. "Acıtacak."

Umurumda değildi. Hiçbir şeyi şu anda onu istediğim kadar istememiştim.

"Sorun deęil. Acı geçecek." *Tıpkı senin gibi.* Bu dūőünceyi kafamdan attım. Geleceęi dūőünmenin zamanı deęildi. Burada ve řu anda kalmalıydım.

Aşağı uzanarak ucunu girişime doğru yönlendirdi, gözleri hala üzerimdeydi, yüzümü o kadar dikkatle izliyordu ki tepkimi gizlemek imkansızdı. İlk hamle nefesimi kesti ve vücudumdaki her kas gerildi.

Ateş gibi yaktı. Sızlanmamı engellemek için dudağımı ısırđım. Evie ilk seferin acıtacağı konusunda beni uyarmıştı ama daha iyi olacağına dair güvence vermiőtı.

Ellerim pazularını kavradı ve parmaklarımı sıcak tenine soktum.

"Nefes al, Quinn." Ağzını benimkinin üzerine eğdi, dudaklarımı çok tatlı ve çok nazik bir öpücükle okşadı, yumuşak nefesi benimkine karıştı, sanki bana nefes almam için gereken havayı veriyordu.

Titrek bir nefes alarak başımı salladım ve daha fazlası için hazır olduğumu ona bildirdim. Alıőmam için bana bir an verdikten sonra daha derine soktu. Oh Tanrım. Sanki beni geriyor, yırtarak açıyor ve sadece onun doldurabileceği bir boşluk yaratıyor gibiydi. Bu dolgunluk... Çok fazlaydı. Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum.

"Rahatlamalısın, bebeğim." Alnımdaki bir tutam saçı fırçaladı ve eliyle geriye doğru düzeltti. "Derin bir nefes al."

Dediğini yaptım. Derin bir nefes alıp verdim ve acıyı atlatmaya çalıştım.

"Bana bak. Yüzüme bak."

Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Mavi gözleri ve dolgun dudakları, alnına düşen bir tutam kahverengi saçı. Bu gerçekten oluyordu. Jesse içimdeydi.

"O kadar sıkı tutma kendini," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarıma sürterek.

Ne demek istediğini anlamıştım. Vücudumdaki gerginliği gevşetmemi sağlamaya çalışıyordu, ben de pazularını kavrayışımı gevşettim. "Hareket etmem gerek," dedi, sesi gerilmişti. "Ama ben seni incitmek istiyorum."

Ve bu benim için her şeyi bitirdi. Yüzü işkence görmüş gibiydi, sesi beni incitmekten korkuyormuş gibi çığdı. İçimde bir şeyler gevşedi ve bedenimin gevşeyip onunkinin içinde eridiğini hissettim.

Kalçalarımı kaldırdım, onu tekrar teşvik ettim ve hareket etmeye başladı, ben elimden geldiğince rahat kalmak için elimden geleni yaparken içeri ve dışarı kayıyordu.

"Biliyordum," dedi. "Mükemmel olacağını biliyordum."

Sözleri yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Onun için mükemmeldim.

Başından beri biliyordum.

Elini birleştığımız yere getirdi ve başparmağını klitorisime sürttü. Boşalabileceğimi sanmıyordum. Bu şekilde değil. Bu yüzden bu kadar iyi hissettirmesi beni şaşırttı. O içeri ve dışarı iterken başparmağı klitorisimi ovuyordu. Acıyla karışık bir zevk dalgası beni onun altında kıvranmaya, kalçalarımı sallamaya ve onu olabildiğince derine çekmeye zorladı.

Sonra bir ritim bulduk, o içeri girip çıkarken vücutlarımız birlikte hareket ediyordu, başparmağı hala klitorisimi ovuyordu ve ben anın içinde kaybolmuş, yüksekliğin peşindeydim.

Artık acıyı zar zor hissediyordum.

"Siktir. Sikimi sıkıldığını hissedebiliyorum. Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Ben... Ben boşalacağım."

Başparmağını klitorisime bastırdı, aynı zamanda ağzımı kendi ağzıyla yakaladı ve beni sertçe öptü.

Damarlarımdan sıvı ısı akıyordu ve ben çarparak düşüyordum, adını haykırırken kaslarım onun sikini sıkıyordu.

Kendi orgazmını kovalamak için ihtiyaç duyduğu tek izin buydu ve şimdi daha hızlı, daha düzensiz bir şekilde itiyordu, boşaldığında boğazından gırtlaktan gelen bir ses

koptu.

Vücudu titredi ve üzerime yığıldı, terden sırılsıklam olmuş alnı benimkine değdi.

Uzun bir süre öylece kaldık. Bacaklarım onun beline dolanmıştı ve vücudunun ağırlığı benimkinin üzerindeydi. Ve her şey o kadar mükemmeldi ki.

Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü.

Sevinç gözyaşları tüm bu ezici duygulara karıştı.

Çünkü ona bekaretimi vermiştim. Hayatım boyunca aşık olduğum adama.

Hiç kimse beni birinin vücuduna girmesine izin vermenin ne kadar samimi olduğu konusunda uyarmamıştı. Bu kadar yakın olmak. Kalplerimiz senkronize atıyordu.

Başını kaldırdı ve ağırlığını taşıyabilmesi için tek kolunun üzerinde kendini yukarı itti. İçimden çıktığında neredeyse ağlayacaktım. Artık kendimi çok boş hissediyordum. Çok çaresiz.

Yataktan kalktı ve üzerinde kanımın izleri olan prezervatifi çıkardı. "Hemen döneceğim."

Sözsüzce başımı salladım.

Yatak odasının bitişiğindeki banyoya girdiğinde gözlerimi sıkıca kapattım ve gözyaşlarımı uzak tutmaya çalıştım.

Banyoda suyun aktığını duydum ve birkaç saniye sonra elinde bir havluyla geri döndü. Sonra kan izlerini temizlemeye başladı, bana karşı o kadar tatlı ve nazikti ki bu sefer gerçekten ağlamaya başladım.

"Şşş. Sorun yok." Havluyu yere attı ve yanımdaki yatağa tırmandı, sonra beni kendine doğru çekti ve boynumun yan tarafını öptü. "Her zaman bu kadar acıtmayacak." Fiziksel acıdan bahsediyordu ama ağlamamın nedeni bu değildi.

Saçlarımı okşadı ve beni yumuşak öpücüklere boğdu, çıplak bedenlerimiz birbirlerinin kıvrımlarına uyuyordu ve bu tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı kalbimi sızlattı.

Kendime anı yaşayacağıma dair söz vermiştim ama tek düşünebildiğim gelecekti.

Nasıl veda edebilirim ki?

Declan'ın yatak odasının kapısının önünden geçerken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak çıplak ayaklarımla merdivenleri çıktım. Neredeyse varmışım.

"Hangi cehennemdeydin?"

Sesini duyunca sıçradım. Harika. Mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey.

Sırtımı ona dönerek yatak odamın kapısını ittim. "Dün gece Evie'de kaldım."

Bununla birlikte kapımı kapattım, şortumu ve atletimi giydim ve kendimi yatağıma attım. Henüz erkendi, güne başlamak için çok erkendi ve ben sadece yatağımda takılmak ve dün gecenin her anını yeniden yaşamak istiyordum.

Beni temizledikten ve gözyaşlarımı öperek sildikten sonra bana sarıldı ve saatlerce her şey ve hiçbir şey hakkında konuştuk. Bunun aramızda kalacağına dair ona söz verdirdim. Başka bir deyişle, kardeşlerimin bilmesini istemiyordum.

"En iyi arkadaşşıma yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Yalan söylemek zorunda değilsin. Sadece hiçbir şey söyleme. Hayatımın her ayrıntısını bilmelerine gerek yok. Bu onları ilgilendirmez."

Daha sonra, tekrar seks yapmak için hala çok ağrılıyken.

Diliyle beni orgazm etti ve onun gibi kokan kömür grisi çarşafı kral yatağında uyuyakaldık, bedenim ona sarılmıştı ve her şey o kadar mükemmeldi ki. Ben uyandı yukarı ne zaman ve güneş oldu yükseliyor, veren yatak odasını altın sarısı bir ışıltıya bürüdü ve o gittiğimi bile fark etmeden çıkıp gitti. Böylesi daha iyiydi. Bu durumun kontrolünün bende olduğunu hissettiriyordu. Belki de

onu her zaman daha fazlasını ister halde bırakırdım.

Kapım pat diye açıldı ve Declan yatak odama girdi.

Yatağımdan fırladım ve yatak başlığıma yaslanana kadar geri çekildim. Üzerinde boxer vardı ve başka bir şey yoktu. Kardeşlerimle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. En azından çıplak değildi.

"Yatak odama öylece giremezsin."

Tepemde dikilmiş, kollarını dövmele göğsünün üzerinde kavuşturmuş, öfkeyle bakıyordu. "Hiç Evie'de kalmıyorsun."

"Dün gece yaptım."

"Boktan bir yalancısın."

"Yalan söylemiyorum." Onunla göz göze bile gelemedim. Gerçekten de boktan bir yalancıydım.

"Gözlerimin içine bak ve dün gece Evie'de kaldığına dair annemin hayatı üzerine yemin et."

Gözlerimi devirdim ve ona bir yastık fırlattım. "Odamdan defol."

Kardeşim yerinden kıpırdamadı. Ellerini saçlarında gezdirdi, koyu renk teller her tarafa yapıştı. "Jesse'lerdeydin, değil mi?"

Yüzümdeki ifade beni ele vermiş olmalı. Nefesinin altında küfretti.

"Canın yanacak," dedi yumuşak bir sesle, genelde bana karşı kullandığı sert ses tonundan o kadar farklıydı ki kalbim sıkıştı.

Gerçekten umursuyormuş gibi geldi. Korunmak için dizlerimi göğsüme çektim. "Ne yaptığımı biliyorum. Bununla başa çıkabilirim."

"Hayır, yapamazsın. Kızlarla yatan ve arkasına bile bakmadan yoluna devam eden bir adamdan bunu duymak isterdim. Sen o tür bir kız *değilsin*."

Sert görünmeye çalışarak çenemi çıkardım. "Benim nasıl bir kız olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hiç değişmemişsin Bean. Sert kız rolünün içini görebiliyorum. Sen aşık olan ve düğün gününü hayal eden kızlardansın. Ne pahasına olursa olsun uzak durduğum türden bir kızsın."

"Neden benim gibi kızlardan kaçıyorsun? Aşık ol m a k t a n mı korkuyorsun?"

Nefes nefese kaldı. "Benim hakkımda konuşmuyoruz. Jesse'den uzak dur. Sonu iyi bitmeyecek."

Gök mavisi boyalı tırnaklarımı inceledim. "Mason ve Holden'a bir şey söyleyecek misin?"

"Ben ispiyoncu değilim," diye alay etti.

Bu doğruydı. Declan bize hiçbir şey anlatmadı ve her şeyi bizden sakladı. Bizi hiçbir kız arkadaşıyla tanıştırmadı. Muhtemelen çok çabuk gelip gittikleri için onları tanımanın bir anlamı yoktu.

"Ondan uzak dur, Quinn. Sadece kalbinin kırılmasına neden olursun." Kapı arkasından kapanmadan önce veda sözleri bunlardı.

Muhtemelen haklıydı. Ama artık çok geçti. Artık ne kadar iyi olabileceğinin ilk tadını aldığıma göre, kesinlikle mecbur kalmadan ondan vazgeçmem mümkün değildi.

Jesse Güneş'ti, ben de Ay. Birlikte geçirdiğimiz zaman kısaydı. Bu küçük anlaşmanın bir son kullanma tarihi vardı. Ama şimdi bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum.

Sadece bu yolculuğun sürdüğü sürece tadını çıkarmak istedim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Jesse

RAMPAYI HIZLA ÇIKTIM VE RAMPANIN KENARINDAN UÇTUM.

Motosikletime yaslandım, biraz gaz verdim ve ilk dönüşte ayak mandallarını bıraktım ve her iki bacağımı da geriye doğru tekmeleyerek yerden havalandım. Ellerim gidonu kavradı, ayaklarımı tam zamanında altına aldım ve iki tekerlek de toprağa çarptı.

İkinci vitese geçtim, toprak atlayışların yanından geçtim ve bir teker patlattım.

Arka tekerleğimin üzerinde Mason'a doğru sürdüm ve iki lastiği de bisiklet sehпасına bıraktım.

Motosikletimden inip kaskımı çıkarırken Mason başını sallayarak "Hâlâ gösteriş meraklısı," dedi. Jeep'ini ağaçların gölgesine park etmişti ve bagaj kapağının üzerinde oturuyordu.

Kıkırdayarak soğutucudan bir şişe su aldım ve kana kana içtim.

"Sen tam bir delisin," dedi gülerek. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sırıttım ve başımı soğuk suyla ıslattım. Üzerimden buhar çıkıyordu. Güneş yüz dereceye yakın olmalıydı ve terden sırılsıklam olmuştum, binicilik kıyafetimin katmanları tenime yapışmıştı. Ama bu uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli anlardı. Demek ki serbest sürüşe geçmek iyi b i r k a r a r d ı .

Vücut için motokrostan daha kolaydı ve bana yarışırken sahip olmadığım türden bir özgürlük veriyordu.

"Bunu zaten bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

Mason, "Senin sürüşünü izlemeyeli uzun zaman oldu," dedi. "İlk kez tekerleği patlatmaya çalıştığında lanet olası bir ağaca çarptın."

Hatırladıkça kıkırdadım. Bu bir meydan okumaydı. Babam bisikletimi mahvettiğim için o kadar kızmıştı ki beni

tüm yaz boyunca çamaşır yıkama görevi. Evde dört çocuk olunca bir ton çamaşırımız oluyordu.

"Ama bu bok... orada yaptığın şey... bir sonraki seviye." Mason bisikletime baktı. "Çok tatlı bir bisiklet." Formamı ve zırhımı çıkarıp onun yanındaki bagaj kapağına yaslanırken sesindeki özlemi duydum.

"Eğer benimle gelmek istersen, söylemen yeterli. Seni ayarlayabilirim."

"Cazip. Ama on yıldır bisiklete binmedim."

Onun gibi pes etmeyi hayal bile edemezdim. Yüzümü bir spor havlusuyla sildim ve soğutucunun üstüne attım. "Hiç özölüyor musun?"

"Hayır. Evet." Biraz güldü. "Bazen."

"Neden bıraktın?" Hep merak etmişimdir. Mason iyiydi ama bir gün artık yettiğine karar vermiş ve çekip gitmişti.

Gözlerini kısarak uzaktaki ağaçlara baktı. "Dürüstçe mi? Vazgeçtim çünkü asla senin yarın kadar iyi olamayacaktım."

"Bu saçmalık. Sen de aynı derecede iyi olabilirdin."

Başını iki yana salladı. "Bu benim hayatım değildi. Sadece bir hobiydi. Stres atmak için eğlenceli bir yol. Evet, hoşuma gidiyordu ama senin gibi sevmiyordum. Üniversiteye gitmek ve hayatımda başka şeyler yapmak istiyordum. Bulunduğun yere gelmek için çok fazla fedakârlık yaptın."

Hiçbir zaman bir fedakârlık gibi hissetmemiştim. Ben lisede antrenman yaparken ve yarışırken arkadaşlarım parti yapıyordu. Kaçırdığımı hissettim mi? Kesinlikle hayır. Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, yine moto'yu seçerdim.

"Yaralanmaları sevmediğimden de eminim."

"Hiç eğlenceli değiller," diye itiraf ettim omzumu çıkararak. Hırpalanmış ve yaralanmıştım ama tüm yaralanmalara rağmen hiçbir şey beni ata binmekten alıkoymamıştı ve bundan sonra da alıkoymayacaktı. Emekliliğim değil. Sakatlıklar değil. Ne de beni kovan takım.

"Cali'ye ne zaman gidiyorsun?"

"Ağustos ortası." Suyumdan bir yudum daha aldım. Takımla birlikte antrenman yapmak için sabırsızlanıyordum. On iki kişi olacaktık. Tam bir dublör gösterisi olacaktı. Bu adamların her biri kafadan çatlaktı. İyi anlamda. Aralarında Knox ve Colby'nin de olduğu birkaçı Hollywood dublörüydü. Gelecek yıl Kuzey Amerika'da canlı bir turne yapacaktık ve Colby MTV'deki bazı yöneticilerle konuştuklarını söyledi. Her şey yerli yerine oturuyordu ve ben de hayatımı yeniden toparlıyordum. Yeniden bir şeyler için heyecanlanmak iyi hissettiriyordu.

"Oradayken eski sevgilini görecek misin?" "Elimden gelirse hayır." En son duyduğumda L.A.'de ne bok yediği ya da kiminle yediği umurumda değildi. Alessia boktan hayat seçimlerinin kraliçesiydi ama artık benim sorunum değildi. Benim sorunum olmadığı sürece, ne isterse yapabilirdi.

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Uzun zaman oldu." Mayıs ayında sürekli arıyor ve mesaj atıyordu. Hiç cevap vermedim. Mesajlarını okumadan sildim. "Telefonumda numarasını engelledim."

"Bunu sana yapmış olması çok kötü."

"Bir de bana sor." Mason olayın yarısını bile bilmiyordu. Sadece Quinn biliyordu. Ona her şeyi anlatmamıştım bile, ama ona özetini vermişim, bu da yeterliydi.

"Böyle bir şeyi geride bırakmak zaman alır."

"Ben hayatıma devam ettim." Çenemi elimle kavradım ve başımı döndürdüm, boynumu bir taraftan kırdım ve sonra orada oluşmaya başlayan gerginliği hafifletmek için diğer taraftan yaptım. Alessia'yı her düşündüğümde kafam allak bullak oluyordu, bu yüzden onu hiç düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. "Bunu geride bıraktım."

Bana şüpheli bir bakış attı. Bagaj kapağından atladım ve biniciliğimi giymeden önce omuzlarımı açtım.

Vites. Oraya geri dönüp atlayışlarım üzerinde çalışma zamanı. Yapmak istediğim son şey oturup eski kız arkadaşım hakkında konuşmaktı.

"Tek söylediğim onu sevdiğin ve bu duyguların sihirli bir şekilde yok olmadığı."

Çenem sıkıştı ve tersledim. "Neden Alessia hakkında konuşuyoruz ki? Sana onu unuttuğumu söyledim," diye homurdandım.

"Evet, tamam. Ama ondan bahseder bahsetmez-" "Bu konuyu neden açtığını bile bilmiyorum."

Boynunun arkasını ovuşturdu, gözleri benimkilerle buluşmadı. Mason'ı tanırdım. Bir şeyler saklıyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve konuşmasını bekledim.

Mason yüzünü buruşturdu. "Onunla dün konuştum."

Ona baktım, az önce söylediklerini anlamaya çalışıyordum. "Alessia'yla *konuştun*. Bunu neden yaptın ki?"

"Bira fabrikasını aradı. Bu onun ilk arayışı değil. ya da."

"Ne olmuş yani? Bütün yaz eski sevgilimle mi konuşuyordun?" Gözlerim ona dikildi. "Ne kadar rahat. Sen de mi telefon seksi yapıyorsun? İkiniz birlikte olmak için plan yaptınız mı?"

."

Mason elini kaldırarak sözümü kesti. "Orada dur bakalım. Oraya asla gitmeyeceğimi çok iyi biliyorsun. Ama dediğim gibi, duygular sihirli bir şekilde yok olmaz. Aksi takdirde tamamen farklı bir tepki verirdiniz."

Azarlanmış bir halde başımı eğdim ve enseme ovuşturdum. Asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordum ama Alessia'nın sırf bana yakınlaşmak için Mason'ın hayatına girmesine ihtimal vermiyordum. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen hayatımı mahvetmek için yeni ve yenilikçi yollar planlıyordu.

"Neden telefonu yüzüne kapatmadın?"

"Bilmiyorum. Ağlıyordu falan. Nasıl sıçıp batırdığını ve seni ne kadar çok sevdiğini anlatıp durdu-"

"Aşk mı?" İnanamayarak sordum. "O aşkın ne olduğunu bilmiyor. Tek yaptığı beni kullanmaktı."

Öfkemi kontrol altına almaya çalışarak çenemi oynattım. Kime kızgın olduğumu bile bilmiyordum. Tüm bunları geride bıraktığımı sanıyordum ama onun adının anılması bile vücudumdaki tüm kasların gerilmesine ve ellerimin yumruk olmasına neden oldu. Ellerimi büktüm ve gevşemeye çalışarak kollarımı salladım.

"Bahsettiğim için özür dilerim."

Onunla tanıştığım için üzgündüm. "Onun saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun değil."

Kaskımı ve eldivenlerimi giydim. Sürüş zamanı.

Bu boku sistemimden çıkarmanın tek yolu buydu.

"Jesse Amca!"

Ağaçların arasından hızla geçerken bakışlarım Noah'a kaydı. Önümde durdu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Derin bir nefes aldım ve gülümsemeye zorladım. "Selam dostum. N'aber?"

"İzlemeye geldik." Başparmağını omzunun üzerinden Jude'a doğru salladı, Levi omuzlarına binmiş arkasından geliyordu. Jude onu yere bıraktığında, Levi yürümeye başlayan küçük bacaklarının üzerinde bize doğru koştu.

Bana doğru hızla yaklaştı ve kollarını bacaklarıma dolayarak büyük mavi gözleriyle bana baktı. Ne istediğini biliyordum. Onu yerden kaldırıp başımın üzerine çıkardım, sonra alçalttım ve etrafında döndürdüm, bir uçakmış gibi davrandım, sesler ve her şey.

Levi bu oyuna bayıldı. O kadar çok gülüyordu ki tüm vücudu titriyordu.

Çok kaygısız. Neşe dolu. Dünya umurunda değil. Bazı günler tekrar çocuk olmak için her şeyimi verirdim.

Onu yere bıraktığımda, kışının üzerine düşmeden önce bir dakika boyunca sarhoş gibi tökezledi ve bir toz bulutu savurdu. Bir saniye sonra tekrar ayağa kalktı.

Yine ellerini yumruk yapmış, motoru deviriyormuş gibi yaparak daireler çiziyordu. "Vroom, vroom, vroom."

Hepimiz onun maskaralıklarına güldük.

"Atla! Atla! Zıpla!" Levi ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıpladı. Sarı tişörtünü mor lekeler süslüyordu ve bunların en sevdiği tat olan üzümlü buzlu şekerden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Jude'a o kadar çok benziyordu ki, uçları kıvrılmış aynı tonda kahverengi saçları ve yanaklarındaki gamzeleri vardı.

Mason ve Jude selamlaşırken Noah küçük kardeşinin yerine konuşarak, "Sanırım senin biraz atlamayı istiyor," dedi.

Kıkırdadım. "Evet. Anladım."

"Ben gidiyorum. İşe dönmem gerek." Mason yumruğunu benimkine vurdu ve bir suçluluk duygusu hissettim. O benim en yakın arkadaşım ve eski sevgilimle uğraşmak zorunda kalmıştı. Bu arada ben de onun arkasından iş çeviriyor ve küçük kız kardeşini beceriyordum.

Kahretsin.

Dikkatimi Noah'ya vermeden önce, yola çıkan toprak şeridi takip ederken lastiklerinden kalkan tozla uzaklaşmasını izledim.

"Jude Baba'nın telefonundan bir video çekeceğim."

Kirli sarı saçlarını karıştırdım. Tişörtünün yakasına değiyordu, kalın ve dalgalıydı. Bir gün yeğenim bir kalp kırıcı olacaktı. "Sağ ol dostum. Bunu nerede gelişmem gerektiğini anlamak için kullanabilirim."

Başını salladı. "Evet. Geçen sefer atlayışların iyiydi ama belki bugün daha iyisini yaparsın."

Güldüm. "Elimden geleni yapacağım. Tamam yeterince iyi değil, değil mi?"

"Hayır. Senin bir numara olman gerekiyor," dedi McCallister yaşam tarzına çoktan alışmış yedi yaşındaki bir çocuğun özgüveniyle. McCallister'ların

İkinci en iyiye razı olmak gibi bir şey. Bir numara olmalıydık.

"Ama daha iyi olacaksın."

"Teşekkürler Noah," diye kestirip attım. "Bana duyduğun güveni takdir ediyorum."

Ellerini uzattı. "Ben bunun için buradayım."

Jude ve ben güldük. Çocuk çok tatlıydı. Küçük bir komedyen ve büyüleyici.

Jude kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neyin var göster bakalım Evel Knievel."

Bana taktığı eski lakabı duyunca homurdandım. "Bu günlük bir şey mi olacak? Akşam yemeğinden önce bir gösteri mi?"

Annemin bir ağaca yaslayarak bıraktığı plaj sandalyelerini kurdu, sonra soğutucudan bir şişe su alıp oturdu, ağaçların altındaki gölgeye uzandı, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Ama yoktu. Jude kar amacı gütmeyen bir afet yardım kuruluşunun CEO'su ve kurucu ortağıydı, bu yüzden çok fazla saat çalışıyordu ve bakması gereken üç çocuğu ve bir karısı vardı.

"Birinin senin deli kışına göz kulak olması lazım."

Biri hep oradaydı, deli kışımı izliyordu. Annemin biz çocukken ev işlerinde yaptığı gibi bir rota belirlediğinden eminim. Öyle ya da böyle, ailemin her bir üyesi beni ata binerken izlemeye gelmişti.

Ridge bile motosikletler hakkında konuşmak için uğramıştı. Bir Harley almak için para biriktiriyordu. Bu benim ilk tercihim olmayacaktı ama Brody beni buna uymam ve Ridge'i bir yarış motosikletine ikna etmeye çalışmamam konusunda uyarmıştı.

"Bu onun ihtiyacı olan son şey," diye homurdandı Brody. "Yapacağım son şey bu olsa bile üniversiteyi tek parça halinde bitirecek."

Sanki Brody'nin Ridge'i her tehlikeden koruyacak gücü varmış gibi. Sanki Harley "güvenli" bir seçimmiş gibi. Ama ben kim oluyordum da güvenli oynamaktan bahsediyordum?

Alessia hakkındaki berbat duygularımdan sıyrıldım ve aileme istedikleri şeyi verdim. Bir gösteri.

Ama o günkü sürüşümü bitirdikten sonra bile hâlâ heyecanlıydım. Alessia'yı kafamdan o kadar uzaklaştırmalıydım ki artık onunla uğraşmasın.

Günüşiği kızım bunu yapmama yardım edebilir.

Üç gece önce bekaretini almıştım. Yumruk gibi sıkıydı ve tam da hayal ettiğim gibi olmuştu. Benden öyle bir orgazm çıkarmıştı ki, bu sürekli devam etmiş ve beni geçici olarak kör etmişti. O *kadar* iyiydi.

Dün yine yaptık. İlk seferki kadar iyiydi. Hatta daha iyiydi, çünkü ona zarar vermiyordum.

En son ne zaman bir şeyin bu kadar iyi hissettirdiğini hatırlayamıyordum. Onun içinde *yaşamak* istiyordum.

Bunu Mason'dan sakladığım için duyduğum suçluluk bile onu istememi engellemek için yeterliydi.

Ama sanırım ateşle oynamayı hep sevmişimdir.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Quinn

"TIŞÖRTÜNÜ DEĞİŞTİR." MASON, RIDGE'E BİR TIŞÖRT FIRLATTI, bir eliyle yakaladı. Ama üstünü değiştirmek için tuvalete gitmek yerine, herkesin gözü önünde yırtık tişörtünü çıkardı.

Bakmaktan kendimi alamadım. Vay canına. Ridge'in kasları kaslıydı.

Barda oturan bir grup orta yaşlı kadın, gözleri şişkin bir şekilde tüm gösteriyi izliyordu. Onlara kocaman bir sırıtma ve göz kırpmaya hareketi yaptı, tişörtü giymek için tatlı bir zaman ayırdı. İki beden küçüktü ve üzerine ikinci bir deri gibi oturmuştu.

"Tanrım," diye mırıldandı Mason. "Seni barın arkasına koyduğuma pişman etme beni."

Kıs kıs güldüm. Eğlenceli olacaktı. Ridge bir Harley almak için para biriktiriyordu ve Ağustos'ta futbol eğitim kampına gitmeden önce fazladan mesai yapmak istiyordu.

"Pişman olmayacaksınız." Göğsünü kabarttı. "İşler patlayacak. Pumalar için kedi nanesiyim." Bardaki 'pumaların' duymaması için sesini alçak tuttu.

Bununla birlikte, bar taburelerinden neredeyse baygınlık geçiren kadın grubuna doğru çalımını bir şekilde ilerledi ve cazibesi ve havasıyla barın karşısına geçti. "Size ne ikram edebilirim hanımlar?"

Yanıtlarını duyma şansım olmadı. Akşam yemeği telaşı vardı. Sekiz kişilik bir grup masalarımın birine oturdu ve sonraki birkaç saat boyunca ayaklarım yerden kesildi.

Mola vermek için durduğumda Mason, "Bu yaz Jesse'yle çok vakit geçiriyorsun," dedi. Pipeti ağzıma götürdüm ve Sprite'ımdan bir yudum aldım. Bakışlarım içki salonundan mutfaka doğru kaydı, Declan geçidin diğer tarafında görünüyordu.

Bir şey mi söyledi?

"O... Jesse ve ben arkadaşız." Boğazımı temizledim ve içkimden bir yudum daha aldım. "Yani, benim için neredeyse bir kardeş gibidir." *Yalan.*

Mason en ufak bir şüphe duymadan başını salladı. Rahat bir nefes verdim ve içimdeki suçluluk duygusunu görmezden geldim.

"Seni her zaman hiç sahip olmadığı kız kardeşi olarak gördü."

Keşke Mason bilseydi. Sessiz kaldım. Bu daha güvenli bir seçimdi. Ayağımı ağzıma sokup yanlış bir şey söylemek istemedim.

"Sanırım Alessia seninle olan ilişkisini her zaman kıskanmıştır," diye düşündü.

Gözlerim açıldı. Mason benimle Alessia hakkında hiç konuşmamıştı. Peki neden şimdi bu konuyu açıyordu? "Neden böyle bir şey söyledin?"

Omuz silkti. "Sadece içimde bir his var."

"Sen..." Gözlerine bakamayınca, kendimi ele vermek istemediğim için pipetimle oynadım ve cesaretimi toplayarak cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru sordum. "Sence onu hâlâ seviyor mu? Yani... seninle onun hakkında konuşuyor mu?"

"Onu hala seviyor mu bilmiyorum. Ama onu henüz unutamadığını biliyorum."

Midem bulandı ve hayal kırıklığı karnıma yumruk gibi indi. Jesse ona bunu söylemiş miydi? Mason'a Alessia'yı unutamadığını söylemiş miydi? "Ah, evet... Sanırım böyle bir şeyi unutmak zor olurdu."

Mason başıyla onayladı. "Anneme baksana. Beş yıl oldu ve hâlâ hayatına devam etmekte zorlanıyor."

"Ama bu farklı," diye itiraz ettim. "Annem ve babam sonsuza dek birlikteydiler, çocukları ve birlikte koca bir hayatları vardı. Ve annem... hayatına devam ediyor." Bu sözleri söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordum.

Mason sözlerime itiraz ederek başını salladı. "Onun tek yaptığı çalışmak. Bu hayatına devam etmek değil. Bununla hiç başa çıkmıyor."

"Annem çok iyi," diye ısrar ettim. Ama bir kez daha yalan söylüyordum. Dün telefonda konuştuğumuzda annem, babamın bu yıl dördüncüsü olan bir başka tatile daha çıktığından yakındı. Ona biraz ara vermesi gerektiğini söylediğimde beni başından savdı ve birilerinin işteki boşluğu doldurması gerektiğini söyledi.

Tam o sırada telefonum çaldı. Şortumun cebinden çıkardım ve Mason birkaç müşteriyi beklemek için barın aşağısına doğru ilerlerken mesajı okudum.

Açım. Hatta açlıktan ölüyorum. O yüzden bir şeyler yemelisin.

O tatlı amcığı bu gece buraya getirmeye ne dersin? Böylece ona ziyafet çekebilirim.

Aman Tanrım.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Kendimi yelpazelemek için elimi kullandım. Burası neden bu kadar sıcaktı?

Artık beni kesinlikle küçük bir kız kardeş olarak görmüyordu. Mason'ın izlemediğinden emin olmak için başımı kaldırdım ve Ridge'le göz göze geldim. Sanki tam olarak kime mesaj attığımı biliyormuş gibi sırtıttı.

"Burası ısınıyor mu, yoksa bana mı öyle geliyor?" Göğsünü şişirdi. Ridge'in o büyük kaslarına uygun devasa bir egosu vardı.

"Sadece sen varsın." Ridge bir kahkaha attı, ben ona arkamı dönüp bir cevap mesajı atarken yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı, telefonumu cebime sokup müşterilerimi kontrol etmek için odaya geçtim.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kapıyı açtığında Jesse'ye sordum, gömleksiz ve yalınayaktı, üzerinde soluk bir kot vardı, içeriden The Weeknd'in "Can't Feel My Face" şarkısı çalıyordu. Bakışları yırtıcıydı ve vücudumda gezinirken gözlerinin karardığını, ardında bir sıcaklık izi bıraktığını gördüm.

"Sana nasıl bakıyorum?" Kolunu kapının pervazına dayadı ve ben de kalın damarlara baktım. En iyi haliyle damar pornosu. Bakışlarım kot pantolonundaki bariz şişkinliğe kaydı ve yüzüne dönmeden önce bir an orada kaldı. Bakışları o kadar ateşliydi ki alev almadığıma şaşırdım.

Mesajlaşmalarımız onun üzerinde de benim üzerimde bıraktığı etkiyi bırakmış olmalıydı - nihai ön sevişme.

"Sanki sen Büyük Kötü Kurt'sun ve ben de senin bir sonraki yemeğin olmak üzereyim."

Dişlerini gösterdi ve alçak bir hırıltı çıkardı. Oh Tanrım. Heyecandan kıvrandım ve kalçalarımı birbirine sürttüm ama iyi bir kız gibi ellerimi kenetledim. Mesajlarında ona dokunmama izin vermediğini söylüyordu.

Bunu neden kabul etmiş olabilirdim ki? Ona dokunma dürtüsü artık o kadar yoğundu ki ellerimin bunu yapmak için kaşındığını hissedebiliyordum.

"Oldukça doğru." Hınzır bir sırıtışla elimi tuttu ve beni içeri çekti. Kapı arkamdan çarparak kapandı ve beni kapıya doğru iterek ellerimi başımın üzerindeki duvara sabitledi. Odadaki tek ışık pencerelerden süzülen ay ışığı ve mutfaktan sızan ışıktı.

"Beni çıplak istediğine emin misin?" diye sordu, bedenini bedenime doğru itti ve ağzıyla çenemin alt tarafını yakaladı. Boynumu ısırды ve öptü, ben de boynumu eğerek onu serbest bıraktım.

Onun her *şeyini* hissetmek istedim.

Bunu ona mesajımda zaten söylemiştim, böylece tüm o garip konuşmayı aradan çıkarmıştık. O temizdi. Doğum kontrol hapı kullanıyordum. Yani gitmeye hazırdık. "Pozitif."

Jesse bir eliyle ellerimi başımın üzerinde tuttu ve parmaklarını boğazımdan aşağıya doğru sürükleyerek

Gözlerinde hınzır bir parıltı vardı, sanki istediği her şeyi yapabileceğini ve benim de buna uyacağımı biliyordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve olacakları tahmin ettiğim için içimi bir ürperti kapladı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, boynumun dibindeki çukurun izini sürerek. Yanıt vermeyince de parmak uçlarının altında hızla atan nabzımın tınısını hissederek bastırdı.

Bu bir test gibiydi ve belki de hayır demeliydim ama kendimi başımı sallarken buldum.

"Kelimelerini kullan, Güneşli Kızı." "Evet."

Eli boğazıma dolandığında nefesim kesildi ve hafifçe sıktı, ne kadar ileri gidebileceğini test ediyordu, tutuşunu sıkılaştırırken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu.

Nefesim kesilmişti, gergindim ve heyecanlıyım. Korku faktörü sadece zevkimi artırıyordu. Belki de bundan hoşlanmamalıyım, komuta etme şeklinden, bu kadar sahiplenici olmasından, ama hoşlanmıştım. Göbeğim sıkıştı ve içimde bir ağrı oluştu, klitorisim bacaklarımın arasında titreşiyordu. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyordum, onun için çok muhtaç ve çaresizdim. Vücudum uğulduyor ve kalbim kulaklarımda çarparak müziği bastırıyordu.

Eli hâlâ boğazıma sarılıyken ve benim iki elim de kapıya sabitlenmişken, başını eğdi ve diliyle dudaklarımda gezindi, sonra yavaşça, çok yavaşça çenemde gezdirdi. Gözlerim kapandı ve göğüs uçlarımda sertleştiğini, kollarımın karıncalanmaya başladığını hissettim.

Boğazımı bıraktı ve elini tişörtümün altından geçirdi; göğsümü avuçlayıp ağzına götürürken parmak uçlarımda yükseldim ve dantelli sütyenimin kumaşından meme ucumu ısırdım.

Aynı ilgiyi diğer göğsüme de gösterirken inledim, kapıya doğru kıvrıldım ve nefes nefese kaldım. Mücadele ettim

Ona dokunabilmek için ellerimi serbest bırakmak istedim ama o elimi sıkıca kavradı.

"Bana dokunamazsın."

Sızlandım ve beni yaralayıcı bir öpücükle susturdu, ağzı benimkinin üzerine çöktü, dili sıcak ve talepkârdı. İçimden bir adrenalın sarsıntısı geçti ve tüm vücudum uğuldadı. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyor gibiydi.

Daha fazlasını istedim. Daha fazla acı. Daha fazla zevk. Her şeyin daha fazlasını.

Teması kesmeden, dudaklarımız hala öpüşürken, ellerimi aşağı çekti ve arkamdan büktü. Sonra bizi döndürerek beni oturma odasında geriye doğru yürüttü, bacaklarım kanepenin arkasına çarptığında ayaklarım tökezledi.

Sonra aniden beni döndürdü ve elini belime koyarak beni kanepenin kolunun üzerine katladı. Yanağımı yumuşak deriye bastırdı ve ellerimi kanepenin minderine bastırdı.

"Kımıldama," diye emretti.

Sert elleriyle eteğimi yukarı çekti ve külotumu yumruklayarak vücudumdan sıyırdı. Aman Tanrım. Dantelin yırtıldığını duydum ve sonra odanın diğer ucuna uçtular.

Arkamda kot pantolonunun fermuarını açtığını duydum, beklentim artıyordu. Başımı kaldırıp ona baktım, ben kıvrana kadar sikini kaygan kıvrımlarımdan aşağı yukarı, tekrar tekrar geçirmeden önce yumruklamasını izledim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime doğru itti, hareketi o kadar hızlı ve güçlüydü ki tek bir akıcı hareketle kabzasına kadar gömüldü. Nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı ve o inledi.

"Siktir. Çok iyi hissediyorsun."

Tanrım, o da çok iyi hissettiriyordu. Çok sıcak, çok kalın ve çok derindeydi. Bu da farklı hissettirdi. Sadece dolgunluk değil, çıplaktı, aramızda hiçbir engel yoktu.

"Hoşuna gitti mi?" diye homurdandı. "Çiğ olduğum zaman hoşuna gidiyor mu? Sert sikimi tatlı amının içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

Zar zor konuşabiliyordum. İnleyerek hoşuma gittiğini belli ettim. Bayıldım. Sonra çekildi, benimle alay etti ve yanıtlımı bekledi. Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyordum. Cevap vermediğim için beni cezalandırıyordu.

"Evet. Hoşuma gitti."

"Güzel." Tekrar içime girdi, aleti o kadar derindi ki canımı yaktı. Ama verdiği acıyı seviyordum. Bana vermek zorunda olduğu her şeyi istiyordum.

Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer elini boğazıma doladı ve sıktı, içeri girip çıkarken, teni tene çarparken, sıcak nefesi boynumdayken orada tuttu.

Eli birleştiğimiz yere gitti ve sert ve derin bir şekilde içeri ve dışarı iterken klitorisimi ovuşturdu. Boğazımı serbest bıraktı, saçlarımı avuçladı ve başımı kanepeden çekti, boşalırken dişleri boynumu ve omzumu sıyırdı, kaslarım sikini sıkarken haykırdım ve adını haykırdım.

Bir kez daha sert bir hamleyle Jesse kükreyerek boşaldı. Boğazından gırtlaktan gelen bir ses koptu ve vücudu titredi, üstüme yığılırken sıvı ısı beni doldurdu. Kemiksiz.

Bitkin ve nefessiz kaldıktan sonra parmaklarımızı birbirine doladı ve boynumun kenarını öptü. Elllerine, kalın damarlarına baktım ve kokusunu içime çektim -narenciye ve odunsu. Erkeksi. *Jesse*.

"İyi misin?" diye sordu. "Çok mu sert davrandım?"

"Hayır. Bayıldım. Bu..." Bunun için bir kelimem bile yoktu. "Tekrar yapabilir miyiz?"

"Gerçek olamayacak kadar iyisin, Günışığı Kızı."

Ertesi sabah Jesse yoga seansımıza geldi. Dün gece ayrılmadan önce onu davet etmiştim. Geleceğinden emin değildim ama geldiği için içten içe heyecanlanmışım.

Çok esnek olduğu ortaya çıktı. Benimkini utandıran çekirdek gücünden bahsetmiyorum bile. Motokros yarışçıları güçlü ama hafif olmak zorundaydı, bu yüzden kasları yağsız ve tonluydu, tamamen şişmiş değildi.

Muhtemelen tüm gün boyunca plank yapabilirdi ve kolları benimki gibi titremezdi bile.

"Tam karşıya bak ve omuzlarını gevşet," diye emrettim savaşçı pozisyonumu korurken, gözlerim yüzme havuzunda, ayaklarım minderin üzerinde, kollarım gergin.

"Yoganın rahatlatıcı olması gerektiğini sanıyordum," diye yakındı. "Talim çavuşu gibi emir yağıdırıyorsun."

"Eğer kıcıma bakmayı bırakırsan, ben de bakmak zorunda kalmam," diye şımardım.

"Eğer kıcına bakmamı istemiyorsan, o küçük bikiniyi giymemeliydin."

Bana nasıl baktığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve pozlar boyunca ona rehberlik ettim. Yalan söylemeyeceğim. Ben de manzaranın tadını çıkarıyordum. Jesse, bordo şortunun içinde gömleksiz ve yalınayak, altın rengi teni sabah güneşinde terden parlıyordu, çok güzel bir manzaraydı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra matlarımızın üzerinde uzanırken, "Kendimi tamamen Zen ve rahatlamış hissediyorum," dedim. Ona bakmak için başımı çevirdim. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve bana en az benim kadar mutlu olmuş gibi tatlı bir gülümseme verdi.

"Merhaba," dedim usulca.

"Merhaba." Yan yattı ve başını elinin üzerine koydu, bakışları yüzümden aşağıya, yara izlerimin tam olarak sergilendiği çıplak karnıma kaydı. Parmaklarını yavaşça dudaklarımda, boynumda ve karnımın üzerinde gezdirdi.

Göğüslerim. Yaralarımaya ulaşır parmak uçlarıyla izlerini sürdüğünde nefesim kesildi. Dokunuşu yumuşak bir esinti kadar nazikti ama yakıyor, bir ısı izi bırakıyordu.

"Kendine bir bak," dedi sessizce. Üzerime eğildi ve elini sırtımın altından geçirdi, sonra başını eğdi, yumuşak, sıcak dudakları parmak uçlarının yerini aldı. Gözlerim kapandı. Dudaklarını pürüzlü yaralarımın her santiminde gezdirirken ciğerlerimdeki tüm nefes kesildi. "Olduğun gibi gerçek bir savaşçı olmak."

Gözlerimi açtığımda, boğazıma bir yumru oturtacak kadar yoğun bir bakışla karşılaştım. Sertçe yutkundum, konuşabilmek için duygularımı bastırmaya çalıştım.

"Önemli bir şey değil." Ama sesim umduğum gibi soğukkanlı ve rahat çıkmak yerine titreyerek beni ele verdi.

Gülümsedi, yüzündeki ifade o kadar şefkatliydi ki, okuyamasın diye yüzümü kaçırdım.

Çünkü bu büyük bir olaydı ve o da bunu biliyordu.

Yazın başında, yaralarımı açacak kadar kendimi rahat hissetmezdim. Özellikle de ona karşı. Ama o bana kendimi güzel hissettirmişti ve yaz sonunda aramızda ne olursa olsun bunu asla unutmayacaktım.

İki saniye sonra beni yoga matımdan kaldırıp omzuna attığında bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun sen?" Yumruklaımla sırtına vurdum ama o sadece güldü.

Ben serin suya girdim, o da peşimden daldı. "Zen'im için çok fazla. Öylece..." Ellerimi havaya kaldırdım. "Beni bir bez bebek gibi fırlat."

Bana doğru ilerledi, ben de sırtım duvara çarpana kadar geri çekildim ve onun kollarına hapsoldum. "Yapamaz mıyım?"

"Hayır."

Yaz göğü gözlerinde bir eğlence parıltısı ve yüzünde seksi bir gülümseme vardı. Tanrım, o kadar güzeldi ki. Her yerini yalamak istedim. Göğsünden aşağı süzülen su tanelerini yalamak. Ama kendimi ayakta durmaya zorladım.

sanki bu çok önemli bir meseleymiş gibi. Ki öyle değildi. Benimle oynamasına bayılıyordum. "Ben senin küçük oyuncağın değilim."

Sırıttı. "Sen...." Başını eğdi ve burnunun yan tarafını benimkine sürttü, tamamen şakacı ve sevimli. "Benim en sevdiğim küçük oyuncağımsın." Bildiğim bir sonraki şey, ellerinin belimde olduğu, beni etrafında döndürdüğü ve havada olduğumdu.

Hava almak için ayağa kalkıp elimi yüzüme götürdüğümde, göz ucuyla gördüğüm bir hareket başımı çevirmeme neden oldu. Declan elinde bir espresso ve yüzünde çatık bir ifadeyle verandada duruyordu. Başını salladı ve içeri girmeden önce bana "*Ateşle oynuyorsun*" *der gibi* bir bakış attı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Jesse

BU NOKTADA, İŞE GITMEME GEREK KALMAMIŞTI. İŞE GITMİŞTİM.

ve Mason burada olmamı beklemiyordu. Ama bu sabah yine havuz başında yoga seansından sonra, tüm öğleden sonra atlayışlarım üzerinde çalıştım ve sonra akşam boştum. İşte buradaydım.

Kendime bile itiraf etmek istemediğim şey, Quinn'in etrafında olmaktan hoşlandığımdı ve bira fabrikasında çalışmak onunla takılmak için başka bir bahaneydi.

Geçen haftayı konuşarak, gülerек, *sevişerek* geçirmiştik.

Seksten çok daha fazlası gibi gelmeye başlamıştı ama bunu olmadığı bir şeye dönüştürmenin de bir anlamı yoktu. Kaliforniya'ya vardığımızda ikimiz de hayallerimizin peşinden koşuyor olacaktık. Çok farklı hayaller, diye hatırlattım kendime.

Yollarımızı ayırma zamanı geldiğinde, gitmesine izin verecektim. Yapılacak en doğru şey buydu. Ama şimdilik, yolculuğun tadını çıkaracaktım.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyeyle müşterileriyle sohbet ederken barın arkasından onu izledim. Declan her zaman kız kardeşinin ne kadar boktan bir garson olduğundan yakınırdı ama müşteriler için bunun bir önemi yok gibiydi. Onu seviyorlardı.

Bazı boşları temizledim ve yeni gelen orta yaşlı bir çift için barı sildim.

İki bira sipariş ettiler, ben de bardakları doldurdum, önlerindeki karton bardak altlıklarının üzerine koydum ve gitmek için döndüm.

"Buralardan mısınız?" diye sordu kadın.

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Evet, hanımefendi. Doğma büyüme buralıyım."

"Biz buralardan değiliz," dedi adam birasından bir yudum alarak. "Ama şu ana kadar gördüklerimizi beğendiğimiz kesin."

Kadın başını salladı. "Burası çok güzel bir ülke. O kadar çok sevdim ki buraya taşınmayı bile düşünüyoruz."

"Burası evim diyebileceğim güzel bir yer."

Şimdiye kadar gördükleri yerler hakkında konuştuk ve onlara hoşlarına gidebilecek başka yerler hakkında tavsiyelerde bulundum. Texas Hill Country'nin erdemlerini övmek kolaydı. Kaliforniya'yı seviyordum ama ne zaman evden uzakta olsam orayı özliyordum.

Mason, Carly ile birlikte ortadan kaybolmuştu, orada neler olup bittiğinden emin değildim, bu yüzden bara yeni gelen iki adamın yanına gittim. Troy Lee kamyoncu kıyafeti giyen adam musluktaki biralardan birini işaret etti. "Bize iki IPA ver."

Biralarını servis ettiğimde "Barın arkasında ne işin var?" diye sordu.

"Herkes bir şekilde hayatını kazanmak zorunda." Neden bu şekilde cevap verdiğimden emin değilim ama sorma şekliyle ilgili bir şey beni yanlış yönlendirdi. Sanki kim olduğumu biliyordu ve bilgi almak istiyordu. Sonraki sözleri şüphelerimi doğruladı.

"Sanırım öyle. Zor bir yıl geçirmişsin gibi görünüyor," diye düşündü. "Sekizincilikle yetinmek kolay olmasa gerek. Ama öylece kalkıp gitmek." Başını salladı ve alçak bir ıslık çaldı. "Biraz dramatik, değil mi?"

Çenem sıkıştı ve eski bir rotator manşet yaralanmasından sonra hala bana sorun çıkaran omzumu çıkardım.

"Seni tanıyor muyum?"

"Biz büyük moto hayranlarıyız. Birçok yarışınıza katıldık." Arkadaşı başıyla onayladı. "Ama hayır, bizi tanımıyorsun."

"O halde kendi işinize bakarsanız memnun olurum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sinirime dokunmak istememiştim. Sadece merak ettim, hepsi bu." Birasından bir yudum aldı ve sanki bir açıklama bekliyormuş gibi yüzümü izledi. Ona hiçbir şey borçlu değildim, bu yüzden benden bir açıklama alamayacaktı.

"Hey, Jesse."

Dönüp Quinn'e baktım, ona doğru yürürken bana kocaman bir gülümseme verdi. Sarı saçlarının birkaç tutamını başının üstündeki dağınık düğüme geri soktu ve yerinde tutmak için bir toka sapladı.

"Senin için ne yapabilirim?" Kalçamı bara yasladım ve başının arkasından tutup onu öpücüklere boğma isteğime karşı koydum. Mason'ın bara geri dönüp beni küçük kız kardeşiyle öpüşürken yakaladığında çok etkileneceğini sanmıyordum.

Gülümsedi ve dudaklarını yaladı, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Aklıma birkaç şey geliyor." Bakışları yüzüme dönmeden önce odanın içinde gezindi. "Ama tutuklanabiliriz."

Güldüm. "O zaman içki siparişine sadık kalsak ve eğlenceyi sonraya saklasak iyi olur."

Kirpiklerini indirdi ve dudaklarını ısırdı. "Evet, bunu yapsak iyi olur."

Quinn siparişini verdi, ben de üç bardağı buz ve kola ile doldurdum ve soğutucudan iki şişe bira aldım. Kapaklarını çevirerek iki bardakla birlikte barın diğer tarafına kaydardım.

"Şu konuştuğun adamı tanıyor musun?" diye sordu, içecekleri tepsisine aktarırken. "Şapkalı adam."

"Hayır. Neden?"

"Sebebi yok. Dostça bir sohbete benzemiyordu."

Quinn anlayışlıydı. "Kariyerim hakkında bazı fikirleri var gibi görünüyor."

"Fikirler hakkında ne derler bilirsiniz. Onlar göt deliği gibidir. Herkesin bir tane vardır."

İçimden bir kahkaha patladı ve gerginliğimin bir kısmını hafifletti. Gülümsedi. "Bu daha iyi. Biraz gergin görünüyordun."

Yoga seanslarım sayesinde şimdiye kadar tamamen gevşemiş olmalıydın." Sırtını hafifçe sıvazladı ve o çok sevdiği minicik şortuyla salına salına uzaklaştı.

Giyin. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, kalçalarını biraz daha salladı ve içkilerini teslim etmek için verandada kaybolana kadar gözlerimi kışından ayırmadım.

Lanet olsun. Şu kız. Çok havalıydı ve daha sonra adımı haykırmasını sağlayabileceğim tüm farklı yolları hayal ediyordum.

Birkaç dakika sonra, kamyoncu şapkası bir tur daha istediğinde bardakları yıkıyordum. Biralarını servis etmeden önce elimdeki işi bitirdim.

"Söyledikleri doğru mu?" diye sordu.

Bırakmalıydım. Yemi yutmamalıydım. Eğer bu bir yıl önce olsaydı, bunların hiçbiri beni rahatsız etmezdi. Kimsenin hakkımda ne söylediğini umursamazdım.

"Daha açık olmanız gerekecek."

Eliyle çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Takımının seni kovduğunu söylüyorlar."

Tüm vücudum gerildi ama yüz ifademi nötr olacak ve beni ele vermeyecek şekilde ayarladım. Bardaki birkaç boşluğu temizledikten sonra, "Bunu nereden duydun?" diye sormadan önce sildim.

"Sanırım moto forumlarını kontrol etmiyorsun."

"Hayır. Onlara hiç itibar etmedim. Sadece bir grup trol saçmalıyor."

"Evet, sanırım öyle olmalı. Çünkü moto efsanesinin kovulacak kadar kötü bir şey yapmasına imkân yok." Başını salladı ve birasından bir yudum daha aldı. "Sanki her şeye sahiptin ve sonra puf diye yok oldu. Ama hayat böyle, değil mi? Dizlerinin üzerine çöktüğünde, hayat seni taşaklarından tekmeler."

Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sosyal medyada ya da moto forumlarında hakkımda söylenenlere hiç dikkat etmemiştim. Eğer bilgi doğrudan benim ağzımdan çıkmadıysa, boş dedikodu deyip geçiştiriyordum. Ama şimdi, birisi doğruluk payı olan bir bilgi sızdırmıştı ve ben

kim olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Takım sahipleri olamazdı. Yani Nate olmalıydı. Ya da Alessia.

Kamyoncu şapkası telefonunda bir şeyler yazıyordu ve arkadaşının kolunu dürterek bana bakmadan önce ekranı gösterdi. "Ben hallederim. Senin hakkında konuşmayı bıraktıklarından emin ol. Tartışmalar oldukça hararetli oluyor. Dediğin gibi, bir sürü trol saçmalıyor."

Benim hakkımda söyledikleri şeylerin doğru olması çok kötü.

Mason dönüp barın arkasında bana katıldı ve çok sinirli bir Carly'nin hışımla geçişini izledik. "Pislik herif," diye tısladı ve adama orta parmağını gösterdi. "İstifa ediyorum."

Yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. Görünüşe göre onun gecesi benimkinden daha iyi geçmiyordu.

"İyi misin?" İyi olmadığını çok iyi bildiğim için sordum.

"Bu bir hataydı," diye mırıldandı nefesinin altında.

Carly yine hışımla geçti. Bu kez omzunda çantasıyla kapıdan çıkmak üzereydi. "Anlaşmayı anladığınızı sanıyordum. Gün gibi açık konuştum."

"Anlaşma tam olarak neydi?"

"Seks. Koşulsuz şartsız." Ellerini yüzünde ovuşturdu ve inledi. "Kahretsin. Şimdi yeni bir sunucu tutmam gerekecek."

İçimden bir kahkaha patladı. "Asıl endişen bu mu? Yeni bir sunucu mu tutmanız gerekiyor?"

Çenesini sıvazladı, cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Yediğin kaba pisleme sözünü şimdi anlıyorum."

"Güzel."

"Evet. Ben bir pisliğim." Mason başını salladı ve birkaç müşteriyi beklemek için bara doğru ilerlerken iç çekti.

Kısa bir süre sonra, Mason mırıldandığında buzu yeniden dolduruyordum, "Huh. Bunun bittiğini sanıyordum. Sanırım bitmemiş. Sence o adam iyi midir?"

"Hangi adam?"

Bakışlarını avluya açılan ön kapıya kadar takip ettim. Bu *ne lan?* Ben de bittiğini sanmıştım.

Kan basıncım o eğilip kulağına bir şey söyledi. Konfor için biraz fazla yakındı. Quinn'in sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüzünü göremiyordum ama adam -Walker- sırtıyordu. Kollarını ona dolayıp kendine doğru çektiğinde ellerim yumruk oldu.

Kızımдан uzak dur.

Quinn benim kızım değildi, ama onun benim olduğunu hissettiğimi inkar edemezdin.

Daha önce hizmet ettiğim orta yaşlı çift bir tur daha istedi.

Bakışlarımı hâlâ o sikik herifle konuşmakta olan Quinn'den ayırarak musluktan iki bira doldurdum ve önlerindeki barın üzerine koydum.

Dışarı baktığımda Quinn ortalıkta yoktu, Walker da öyle. Sırtım kapıya dönükken kasada iki bira daha doldurdum. "Sence Quinn'in Teksas'ta kalma ihtimali var mı?" Mason yanıma gelerek sordu.

Hesabı barın arkasına, kasanın yanına koydum.

"Hayır." "Evet, sanırım zor bir ihtimaldi.

Denediğin için teşekkürler,
Yine de."

Hiç denemedim. Aslında tam tersi. Onu Kaliforniya'ya gitmesi için cesaretlendiriyordum. "Ne kadar yardım ettiğimden emin değilim."

"Yine de buradasın, değil mi? Barda çalışmaya devam etmek zorunda değilsin. Yapmak istediğin başka şeyler olduğunu biliyorum. Ama şimdi Cali'de olacağın için, onun gitmesi konusunda daha iyi hissediyorum. Umarım ona göz kulak olabilirsin."

Suçluluk duygusu içime çöktü. Bana güvenmişti ve ben bu güvene ihanet ediyordum. Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ben olacağım

çok fazla yolda olacağım. Ben de 80-90 mil uzakta yaşıyor olacağım. Ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Evet, ama 90 mil senin için hiçbir şey. Eğer sana ihtiyacı olursa, her şeyi bırakıp onun yanında olacağını biliyorum, değil mi?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Bir kalp atışında."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aileden biri gibisin. Ve senin gibi

"O senin hiç sahip olmadığın küçük kız kardeşin."

Artık değil.

"Kimsenin bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok." Bakışlarım Quinn'e kaydı. Konuşmanın tamamını duymuş muydu? Yüzündeki ifadeye bakılırsa evet demişti.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Siz ikiniz benim hakkımda beş yaşında bir çocukmuşum gibi konuşmayı bitirdiyseniz...." Bana ters ters baktı. "Biraz içkiye ihtiyacım var."

OTUZUNCU BÖLÜM

Quinn

KOLUMU TUTTUĞU YERDEN ÇEKTİM, ARABAMA TIRMANDIM VE kapıyı çarptı. Ya da vücuduyla engellemeseydi kapıyı çarpacaktım.

"Sakıncası var mı?" Ofladım.

"Evet, umurumda." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve duruşunu genişletti. Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Neler oluyor Quinn?"

"Sen söyle. Beni kardeşimle tartışan sendin, sanki ben-"

"Walker'dan bahsediyorum," diye homurdandı.

"Mason'a yardım etmeyi kabul etmenden bahsediyorum. Benimle takılmanın tek sebebi bu mu? Ne sanıyordun ki? Sırf sen ve Mason benim için en iyisinin bu olduğuna karar verdiniz diye Teksas'ta kalacağımı mı?"

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Şu anda neye inanacağımı bilmiyordum. "Sadece yolumdan çekil."

Avuç içlerini arabamın tavanına vurarak beni zıplattı. Tanrım, çok kızgındı. Sanki duygularını inciten benmişim gibi bana ters ters baktı. Sanki ne kadar meşgul olduğum ve ne kadar uzakta olacağım konusunda bahaneler uyduran benmişim gibi. Sadece dönüp ona ihtiyacım olursa yanımda olacağını söyledi. Ama kastettiği acil bir durumda orada olacaktıydı.

Barda çalışmak için gizli bir nedeni olduğunu bilmeliydim. Ama, Tanrım, ne kadar aptal olabilirdim ki?

"Walker'la mı takılıyorsun?"

"Duruma göre değişir." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir santim bile vermedim. "Ahmak gibi davranmayı bıraktın mı?"

"Benimle bu lise oyunlarını oynama."

"Lisedeymiş gibi davranan sensin." Küçük ve belki de çocukça davranıyordum ama umurumda değildi. Çıktım

Çenemden dışarı. "Kiminle takıldığımı neden umursuyorsun ki?"

Jesse tiksintiyle başını salladı ve arabamdan uzaklaştı. Sonra bir kez daha sertçe bakarak, sanki uğruna savaşmaya değmezmiş gibi arkasını döndü ve uzaklaştı. Sanki uğruna savaşmaya değmezmişim gibi.

Hâlâ öfkeliydim, kapımı çarparak kapattım. Arabayla ilk uzaklaşan ben olmak istedim ama o benden önce davrandı. Tabii ki o yaptı. Motosikletini takip ettim ama önüme geçtiğinde onu çabucak kaybettim. Motosikletinin arkasına binmediğim zamanlarda tam bir hız canavarıydı.

Jesse benim için asla savaşmazdı. Acı gerçek buydu, değil mi?

Ona kolay bir seçenek sunmuştum ve o da bunu kabul etti. Seks. Bağlanmaksızın.

Hangi erkek bu şansa atlamaz ki?

Bu iş bittiğinde, arkasına bile bakmadan hayatımdan çıkıp gidecekti ve ben de paramparça olmuş kalbimin parçalarını toplamak zorunda kalacaktım. Bunun işe yarayacağını nasıl düşünebilirdim ki?

Uzaktan gelen gök gürültüsü düşüncelerimi böldü ve sadece birkaç dakika sonra gökler açıldı. Sileceklerimi çalıştırdım ve yolu görebilmek için gözlerimi zorlayarak ön camdan baktım. Yağmur o kadar sert ve şiddetli yağıyordu ki sarı çizgileri zar zor görebiliyordum. Tavanımı dövüyor, sesi neredeyse sağır ediyordu. Sileceklerim çift zamanlı çalışıyordu, ama ne kadar az yardımcı oldukları için hiç çalışmıyor da olabilirlerdi.

Sonra aklıma geldi. Jesse bu fırtınada at sürüyordu.

Kalbim boğazımda çarpıyordu ve ağzım o kadar kurudu ki yutkunamadım bile.

Garaja girdim ve motoru durdurdum, vücudum rahatlamıştı. Eve tek parça halinde varmışım. *Jesse.*

Titreyen ellerimle çantamdan telefonumu çıkardım ve birkaç derin nefes alarak gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım. Telefonumu el yordamıyla buldum ve ayak boşluğundan aldım.

Kendini topla, Quinn.

Sonunda hızlı aramaya basmayı başardım. Arama çaldı ve telesekretere düştü. Birkaç dakika sonra tekrar denedim ve bir kez daha telesekretere düştü. Şimdiye kadar evde olmalıydı.

Neden telefonuna cevap vermiyordu? Aklımdan Jesse'nin yol kenarında, bisikleti parçalanmış ve bükülmüş, vücudu çelik çerçevenin altında sıkışmış bir halde olduğu görüntüsü geçti.

Jesse'ye bir şey olursa aklımı kaybederim.

Kendini topla Quinn. En kötü senaryoları düşünmeyi bırak.

Bazen aşırı aktif bir hayal gücü bir lanettir.

Arabam çok küçük ve boğucu geliyordu, bu yüzden yolcu koltuğundan çantamı aldım ve içeri girdim. Odama kaçmayı umuyordum.

Çamaşır odasına doğru yürürken annem mutfaktan, "Oh iyi, eve dönmüşsün," dedi, sesi rahatlamıştı. Bir kadeh şarap ve önünde açık duran dizüstü bilgisayarıyla adada oturuyordu. "Senin için endişelendim." Kapı aralığında duraksadığımda yüzümü inceledi. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

Kaçmak istedim. Merdivenlerden yukarı, yatak odamın mahremiyetine doğru koşmak. Ama sesindeki endişe beni telefonumu çantama tıktırmaya ve tezgâhın üzerine koymaya itti. Karşısına bir tabure çektim ve titreyen ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırarak gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet. Her şey yolunda." Onu boş yere endişelendirmenin bir anlamı yoktu. Düşüncelerim daha önce yaptığım konuşmaya döndü.

kulak misafiri oldum. "Mason'ın beni Teksas'ta tutmaya çalıştığını biliyor muydun?"

İçini çekti ve dizüstü bilgisayarının ekranını kapattı. "Kardeşlerin Kaliforniya'da tek başına olman konusunda endişeli."

"*Bütün* kardeşlerim mi?" Declan'ın benim için endişelenmediğini biliyordum. Aile grubu sohbetinde ev atamam hakkında konuştuğumuzda Holden ve Mason endişelerini dile getirmişlerdi. Declan'ın cevabı?

Burası California, savaş bölgesi değil. İyi ki kurtuldun, Bean.

"İki kişi. Ve baban," diye ekledi.

Homurdandım. "Sanki oy hakkı varmış gibi."

"Baban ve ben her konuda aynı fikirde olmayabiliriz ve son birkaç yılda pek çok değişiklik oldu, ancak bir şey asla değişmeyecek. O sizi seviyor. Dördünüzü de seviyor. Ama sen onun özel kızıydın. Bizim küçük mucizemiz."

"Declan bana hep kaza derdi."

Annem güldü ama inkar etmeye bile çalışmadı. "Sen en iyi türden bir kazaydın."

"Yani ben bir kaza mıydım?"

"Declan'dan sonra daha fazla çocuk sahibi olabileceğimi düşünmüyordum. Bu yüzden sana hep mucizemiz dedik. İsteniyordun. Ve daha doğmadan önce bile seviliyordun. Bundan asla şüphe etme."

Birkaç damla gözyaşını sildim. Bu gece beni duygusal bir enkaza dönüştürmüştü. "Sen..." Dudağımı çiğnedim, bu soruyu sormaya hakkım olup olmadığından ya da bunun beni ilgilendirip ilgilendirmedikten emin değildim. Ama merak ettiğim için yine de sordum. "Babamı hâlâ seviyor musun?"

Annem şarabından bir yudum aldı ve kadehini yere bırakıp sapını parmaklarının arasında çevirdi. Hemen cevap vermedi, vereceği cevabı düşündüğü ve doğru kelimeleri aradığı belliydi, ben de bekledim. "Baban benim ilk aşkımdı. Tek aşkım," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "İnsan ilk aşkını asla unutmaz, ben de unutmuyorum."

Bunu aştığınızdan da emin değilim. Ama hayatına devam edersin. Ve başka bir aşk bulabilirsin. Aynı derecede iyi, hatta belki daha iyi, ama farklı."

Soruma tam olarak cevap vermemişti ama ben daha fazla zorlamadan geçiştirdim. Belki de cevap buydu. Onu hâlâ seviyordu ama artık hayatına devam etme zamanıydı. Babam yeniden evleniyordu ve hoşuna gitse de gitmese de annem bunu kabullenmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Ben bunları düşünürken garajın kapısı açıldı ve Declan elini ıslak saçlarında gezdirerek mutfığa girdi. Benden sonra çıkmıştı, bu yüzden arabasına giderken yağmura yakalanmış olmalıydı. Bu da bana Jesse'nin yağmurda araba kullandığını bir kez daha hatırlattı.

Beni henüz geri aramadı. Belki de Walker konusunda bana hâlâ kızgındı, bu yüzden telefonlarıma cevap vermiyor ya da geri dönmüyordu. Bunu yapar mıydı?

"Dışarısı nasıl?" Declan'a sordum.

"Islak." Gözlerimi devirdim. Tam bir ukala. "Bazı yolları sel basmış bile."

Bu bölgelerde ani sel baskınları sık görülürdü. Jesse nehrin yakınında yaşıyordu, bu yüzden özellikle kötü olurdu.

Annem adadan kalktı ve bize dönmeden önce şarap kadehini lavaboda yıkadı. "İkinizin de sağ salim evde olmanıza sevindim. Artık huzur içinde uyuyabilirim. İyi geceler. Sizi seviyorum."

Declan ve ben hep bir ağızdan "Seni seviyorum," dedik. Tüm kötü huylarına rağmen Declan annemi seviyordu ve bunu söylemekten çekinmiyordu. Sanırım bazı kurtarıcı nitelikleri vardı.

Buzdolabından bir bira aldı ve bana tek kelime etmeden mutfaktan çıktı. Tipik bir durum.

Yalnız kalınca Jesse'yi tekrar aramayı denedim. Bu sefer sesli mesaj bıraktım.

"Hey. Ben sadece... Senin için endişelendim. Beni ara ve eve sağ salim vardığını söyle. Lütfen," diye ekledim aramayı kesmeden önce.

Yukarı çıkarken çalışma odasının önünden geçerken Declan adımı seslendi.

İki büklüm oldum ve başımı kapı aralığından içeri soktum. Elinde kumanda vardı ve film seçenekleri arasında geziniyordu. Aptalca beni de yanına davet edebileceğini düşündüm. "Öyle mi?"

"Jesse eve sağ salim varabildi mi?"

"Bilmiyorum. Ona ulaşamıyorum."

Başka bir şey söylemeden seçtiği filmi oynatmaya başladı ve izlemek için arkasına yaslandı. Beni yanına davet etmediği için merdivenlerden odama çıktım. Zaten yalnız olmayı tercih ederdim.

Uyku şortu ve tişörtümü giydim ve dişlerimi fırçaladım. Jesse'den hâlâ ses yok.

Yatağıma oturdum, yatak başlığına dayalı iki yastığa yaslandım ve telefonumun ekranına bakarak onun adıyla aydınlanmasını diledim.

Elimdeki telefon çaldığında sıçradım ve elim kalbime gitti.

Ama arayan Mason'dı, Jesse değil. Cevap vermemeyi düşündüm ama bu çocukça olurdu. Tüm bu planın arkasında onun olduğunu biliyordum, bu yüzden ondan pek memnun değildim. Ama bana beş yaşında bir çocuk gibi davranılmasını istemiyorsam, öyle davranamazdım. Bu yüzden telefonuma cevap verdim.

"Eve sağ salim vardın mı?" diye sordu. "Evet."

Bir an sessiz kaldı ve ben de konuşmasını bekledim. "Ne duyduğunu bilmiyorum ama bunun acısını Jesse'den çıkarma. Bu benim fikrimdi."

"Ama görünüşe göre o da buna uymuş."

"Çünkü o iyi bir arkadaş ve ondan bir iyilik istedim."

Tırnağımı çiğnedim ve bir dakika boyunca bunu düşündüm. Bunların hiçbirisi beni şaşırtmamalıydı. Babam taşındıktan sonra Mason'la ilişkimiz değişti. Sanki babamın yerini doldurma ihtiyacı hissetmişti. Sanki

Bana bakmak onun sorumluluğuydu. "Keşke bana daha çok inansaydınız."

"İnanıyoruz. Hepimiz sana inanıyoruz. Ama senin için endişelendiğimiz için bizi suçlayabilir misin?"

Vücudum ilk naklimi reddettikten sonra, böbrek yetmezliğine girdiğimde Mason benim dayanağım olmuştu. Canlı organ bağışçısı olmak oldukça büyük bir olaydı. Hafife alınacak bir şey değildi. Ben diyalize girerken o da ameliyat oldu ve dört gün hastanede kalmak zorunda kaldı.

Sonrasında, sanırım o da benim hissettiklerime benzer şekilde büyük bir sorumluluk hissetti. Beni hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Benim bir nakil daha geçirmek zorunda kalmamı istemedi. Ben de bu böbreği sağlıklı tutmak için ona karşı bir sorumluluk hissettim.

Bunlar beni birbirime bağlayan türden bağlardı. Nereye gidersem gideyim ya da hayatımda ne yaparsam yapayım, ondan bir parçayı yanımda taşıyacaktım. Bu hem bir ayrıcalık hem de bir yükü. Mason'ın mükemmel bir eş olduğumuzu öğrendikten sonra söylediklerini asla unutmayacağım.

"Mükemmel eşleşme olmasaydı bile, yine de böbreğimi sana bağışlardım."

"Sanırım h a y ı r , " diye isteksizce itiraf ettim.
Soru. "Ama bir ara gitmeme izin vermelisin, biliyorsun."
"Biliyorum. Belki de sadece bencillik ediyordum.

Özleyeceğim
cehennem gibi."

"Ben de sizi özleyeceğim," dedim usulca, henüz ayrılmamış olmama rağmen şimdiden bir sıla özlemi hissediyordum. "Hepinizi. Kıç kafalı Declan'ı bile."

Mason güldü. "O gerçekten bir mankafa. Ama ç o k iyi bir şef."

Burnumu çektim. "Sen öyle diyorsan."

"Daha rafine bir damak tadınız olsaydı, bunu bilirdiniz," diye alay etti.

Bu bir aile şakasıydı ama iyi niyetli olduğunu biliyordum. Kardeşlerim bana sataşsa da kalpleri doğru yerdeydi. Her zaman kolay değildi

üç daha yaşlı Kardeşler, ama I
olmazdı. TİCARET onlar
Dünyadaki her şey için.

I silinmiş uzakta a Gözyaşı. Tanrım, I
nefret etti olmak Yani aşırı duygusal.

"Şimdi iyi miyiz?" Mason sordu.

I iç çekti. "Evet, Biz Güzel. Sadece kal dışarı
. benim işim."

"Değil oluyor. Ben olmak arıyorum
sen her gün Kaliforniya'dayken."

"Bu biraz aşırı oldu." Artık beni her gün aramıyordu, o
yüzden şaka yaptığını biliyordum. En azından öyle
olmasını umuyordum.

"Görüşürüz, Bean."

"Bana Bean demeyi kes," diye mırıldandım.

Ben aramayı keserken gülüyordu. İki saniye sonra
telefonum çaldı. *Jesse*.

"Merhaba. İyi misin?"

İçinde ve arka plan, ve müzik oldu
Pompalama, ve Sanki bir parti varmış
gibiydi.

"Ben iyiyim." Sesi kırpılmıştı ve kızgın gibiydi.
Hâlâ o aptal Walker olayını mı düşünüyordu?

"Şimdi evde misin?"

"Brody'nin çiftliğindeyim. Evime giden yolu sel bastığı
için dolambaçlı yoldan gitmek zorunda kaldım.
A r k a d a ş ı n Ridge ile kalıyorum."

"Bu ilginç." Yüksek sesli müzik azaldı ve sonra ortalık
sessizleşti. "Jesse? Hâlâ orada mısınız?"

"Evet, buradayım. Az önce arka verandaya çıktım. Ridge
bu yaz misafir evinde kalıyor ve kendini DJ sanıyor."

"O iyi mi?"

"Ona sorarsanız, en iyisi o. Ama o bir McCallister, ne
bekliyorsunuz ki?"

Gülümsedim. "McCallister'ların büyük egoları vardır."

"Benimle ilgili büyük olan tek şey bu değil.
Hatırlatmamı ister misin?"

Sesinin tonu bir uyarı gibiydi, bu yüzden muhtemelen onu kızdırmak için doğru zaman değildi, ama kendime engel olamadım. "Elimde karşılaştırayabileceğim bir şey olmadığına göre, seninkinin büyük olduğunu nereden bileceğim? Yani, ortalama büyüklükte olabilir. Hatta-"

"Oraya gitme. Soruma cevap ver. Walker'la aranızda ne halterler dönüyor?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey, ha? İkiniz oldukça samimi görünüyordunuz."

"İyi bir adam ama hiçbir şey olduğu yok. Amcasıyla akşam yemeği yemek için bira fabrikasına geldi. Dışarıda oturdular ve ben de onları bekledim. Bana iyi biri olduğumu düşündüğünü ve antrenman kampına gideceğini, bu yüzden muhtemelen UCLA'ya gitmeden önce beni görmeyeceğini söyledi. Bana iyi şanslar diledi, sarıldık ve hepsi bu kadar."

Bir an sessiz kaldı. Sonra, "Bunu bana neden söylemedin?" dedi.

"Çünkü sana kızgındım."

"Benimle bir daha böyle oyunlar oynama. Bir şeyler olduğunu düşünmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ben..." Jesse'nin kız arkadaşı onu aldatmıştı, bu yüzden tabii ki böyle bir şeyin tekrar olmasından endişelenirdi. Onun kız arkadaşı olduğumdan değil, ama ne olursa olsun, bunu asla yapmazdım. Bırakın iki erkeği, bir erkekle bile zar zor başa çıkabiliyordum.

"Ben asla böyle bir şey yapmam. Seni asla aldatmam. Bu bir ilişki değil ama başka biriyle birlikte olmam." *Sen yanımda olduğun sürece olmaz.*

Bunu da aradan çıkardığımızı göre, sıra bendeydi. "Neden Mason'ın beni Teksas'ta tutma planına uymayı kabul ettin?"

"Seninle takılmak istedim," dedi basitçe. "Ve bunu yapmak için suçluluk duymayacağın bir yol gibi göründü."

Seninle takılmak istedim. Bu daha anlaşmamızı yapmadan önceydi. Onun sözleri yüzüme mutlu bir gülümseme yerleştirdi.

İşe gelmeye devam etmesinin sebebi bu olmalı. Mecbur olduğu için değil, benimle takılmak istediği için. Belki de benim onunla vakit geçirmek istediğim kadar o da benimle vakit geçirmek istiyordu. Sadece seks için değil, bu harika olsa da, sadece birbirimizin alanında olmak. Birbirimizi izlemek. Şakalaşmak. Çalıntı bakışları paylaşmak. Ön sevişmenin en güzel haliydi.

İlk tepkisine o kadar odaklanmışım ki sözlerinin geri kalanını algılamam biraz zaman aldı.

"Suçlu mu hissediyorsun?"

"Mason'la konuşmama izin ver."

Daha dik oturdum. "Sen deli misin? Hayır. İmkânı yok."

Öfkeli bir nefes verdi. "Ona yalan söylemeye devam etmektense dürüst olmak daha iyidir."

"Yalan söylemiyoruz. Sadece onu ilgilendirmeyen bir şeyi ona söylemiyoruz. Ben onun kız kardeşiyim. Onun kız arkadaşım ve onu aldatmıyorum. Ayrıca, ona ne söyleyeceksin ki? Kız kardeşin ve benim bir anlaşmamız var. Onu becereceğim.

."

"O kelimeyi kullanma."

"Her zaman söylüyorsun."

"Ben bir erkeğim. Ve kabayım."

Gözlerimi devirmiştim. Çifte standarttan bahsediyoruz. Ama şu anda asıl endişem bu değildi. "Ona söyleyemezsin, tamam mı? Yani... biz sadece takılıyoruz. Ayrılma vaktin geldiğinde her şey bitmiş olacak, değil mi?"

"Doğru."

Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöktü. Ama ne bekliyordum ki? İnkâr edeceğini. Bana bunun takılmaktan çok daha fazlası olduğunu ve Kaliforniya'ya gittiğinde bitmek zorunda olmadığını söylemesini.

Jesse bir an sessiz kaldı ve ben hâlâ Mason'ı düşündüğünü sandım. Durduğu yerde yağan yağmuru dinledim ve nefesimi tutarak konuşmasını bekledim. Bu ilişkiyi bitirmek istediğine dair içimde bir his vardı. Belki de bana bunun çok iyi olacağını söyleyecekti.

takılacak başka birini bulmak çok daha kolaydı. İçki içebilecek yaşta bir kız. Etrafta gizlice dolaşmak ve onu aşır korumacı ailesinden saklamak zorunda olmayan bir kız. En iyi arkadaşının kız kardeşi olmayan bir kız.

"Quinn."

"Evet?"

"Bir dahaki sefere şiddetli bir sağanak yağışa yakalandığınızda, b a n k e t e y a n a ř ı n v e d ö r t l ü l e r i n i z i yakın."

Kaşlarım çatıldı, beynim konunun aniden değişmesine ayak u y d u r m a y a çalışıyordu. "Ne?"

"Bana neredeyse kalp krizi geirtiyordun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hidroplan yaptığında... neredeyse bana kalp krizi geirtiyordun." Sanki onun sınırlı sabrını sınıyormuşum gibi yüksek sesle nefes verdi. "Bunun hangi kısmını anlamadın?"

"Ama sen benden öndeydin. Nasıl... ne..."

"İyi olduğundan emin olmak için iki kat geri döndüm. Sonra da eve kadar seni takip ettim."

"Yaptın mı? Ama bunu neden yaptın?" Onu görmemiştim bile. Ama pek bir şey göremiyordum.

"Sence neden? Çünkü iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Oh."

"Evet. Oh. Eğer bu bir daha başına gelirse, sakın frene basma. Sadece gaza hafifçe bas ve direksiyonu kır."

"Tamam," dedim uysalca.

Ses tonunu yumuşattı. "Sen iyi misin?"

Titreyerek nefes aldım, sözleri o anı yeniden yaşamama neden oldu. Kalbim üç kat hızlı atıyordu ve kaza yapacağımdan o kadar emindim ki. Yapılacak yanlış şeyin bu olduğunu hayal meyal hatırlasam da ilk içgüdümlü frene basmak olmuştu. Durduğumda o kadar çok titriyordum ki direksiyonu zar zor tutabiliyordum.

Tekerlek. "Evet, ben iyiyim. Biraz korkmuştum ama şimdi iyiyim."

"Sana çok kızmıştım." "Walker'la olan şey yüzünden mi?"

"Walker'ı sikeyim. Sana bir şey olacak diye o kadar korktum ki eve kadar saatte 15 mil hızla seni takip ettim."

Oh, Jesse. İşte yine başladım. Gözlerim doldu. Bu gece her şey beni ağlatıyordu. Sesim duygularla öylesine tıkanmıştı ki konuşabildiğime bile şaşırmıştım ama sözcükleri çıkarmayı başarmış, çabaladığım kadar neşeli bir ses çıkaramamıştım. "Eminim bu senin için zor olmuştur. Bir hız iblisi olmak falan."

"Hiçbir fikrin yok," dedi usulca ve yavaş sürmek zorunda kalmaktan bahsetmediğini hissettim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jesse

QUINN İLE YAPTIĞIM TELEFON GÖRÜŞMESİNDEN SONRA İÇERİ GİRDİĞİMDE

Ridge, akustik gitarını kucakladığı deri koltuktaki yerinden bana baktı.

"Dikkatli ol, kardeşim. Duygularını yakalıyor gibisin."

"Biz sadece arkadaşız." Yüzündeki ifade bana benim inandığımdan daha fazla inanmadı.

Quinn ve ben her neyse, bu *sadece* arkadaştan ve seksten daha fazlasıydı. Evet, onu Walker'la gördüğümde sinirlenmişim. Ama bu benim sorunumdu, onun değil. Onunla konuşmak şöyle dursun, ona bakan her erkeği kıskanmaktan vazgeçmeliydim.

Ama arabası yolun karşısına savrulup takla attığında kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

Eğer başka bir araba geliyor olsaydı ya da yolun kenarına çıksaydı, kendimi kaybederdim.

Olay olduğunda onun arkasında güvenli bir mesafedeydim. Arabası bankette durdu ve korkuluklara çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Bir süre beklemesini bekledim. Tekrar sürmeye başlamadan önce nefesini tutmasını ve cesaretini toplamasını beklerdim. Onunla konuşmaya hazırdım. Direksiyona geçip onu evine bırakacaktım. Ama ben kenara çekip motorumdan indiğimde o çoktan uzaklaşmıştı.

Bu da başından beri bildiğim bir şeyi doğruluyordu. Quinn görüldüğünden daha güçlüydü. Herkesin ona verdiğiinden daha güçlüydü. Mason'ın onun için endişelendiğini biliyordum ama endişelenmemeliydi. Quinn kendi başının çaresine bakabilirdi.

Kurutucudan giysilerimi aldım, sıırılsıklam olmuşum ve Ridge'in yırtık tişörtlerinden birini giyiyordum.

ve basketbol şortuyla iyi geceler demek için oturma odasına geri döndü.

Başını gitarın üzerine eğen Ridge, belli belirsiz tanıdık gelen bir melodi çıkarmaya başladı. Birkaç notadan sonra tanıdım. "Jessie's Girl "ün berbat bir versiyonuydu. Daha da kötüsü, şarkıya eşlik etmeye başladı. Yüzünde aptal bir sırıtişla şarkıya eşlik ediyordu.

İnledim. "Ben yatmaya gidiyorum." "İyi geceler, ihtiyar."

Odadan çıkarken orta parmağımı kaldırdım. "Üniversitede iyi şanslar."

"Benimki gibi yeteneklerim varken şansa ihtiyacım yok," diye karşılık verdi.

Kendini beğenmiş cevabı beni güldürdü. İçimde kaba bir uyanış yaşayacağına dair bir his vardı.

Üst kata çıktığımda neredeyse koridordaki spor çantalarına takılıp düşüyordum. Ridge yarın eğitim kampına gidiyordu. Sahada kışına tekme yi yemek üzereyken bütün gece ayakta kalmanın iyi bir fikir olduğunu neden düşündü bilmiyorum. Ama bu onun sorunuydu, benim değil.

Bir saat sonra, bir kadın sesi duyduğumda hâlâ yatağında dönüp duruyor, moto forumlarını ve içime işleyen kızı düşünüyordum. Ridge'in yatak odasının kapısı çarparak kapandı ve iki dakika sonra yatağımın arkasındaki duvar sallanıyordu.

İnleyerek başıma bir yastık geçirdim ve yan odada duvara yaslanmış seks yapan on sekiz yaşındaki kuzenimin sesini bastırmaya çalıştım.

Birkaç saat uyuduktan sonra, daha fazla yağmura ve ön kapının çalınmasına uyandım.

Kot pantolonumu giydim ve yatak odasından çıkarken ellerimi saçlarımda gezdirdim. Spor çantaları gitmişti,

Ridge de öyle. Merdivenlerden koşarak indim ve bana kocaman bir gülümseme veren Shiloh'ya ön kapıyı açtım.

"Kahvaltı getirdim." Elinde iki alışveriş poşeti vardı, ben de kenara çekilerek içeri girmesine izin verdim.

"Kahvaltıda smoothie yapmak için yumurta ve bir şeyler getirdim." Küçük mutfakta çantalarını açtı ve her şeyi tezgâhın üzerine koydu. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa mükemmel geliyor. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Elmaları soyabilirsin." Önümdeki doğrama tahtasının üzerine iki yeşil elma, bir soyacak ve bir bıçak koydu.

O sebzeleri yıkarken ben soydum ve doğradım.

"Nasılsın Jesse?"

Onu neredeyse her pazar ailemin evinde görüyordum ama hiç özel olarak konuşmamıştık ve ses tonu sıradan olsa da soru yüklü gibiydi. "Her şey yolunda."

Karıştırıcıya lahana ve zencefil eklerken bana yan gözle baktı. "Nisan ayına göre çok daha mutlu görünüyorsun."

"Sen de öyle. Seni tekrar gülümserken görmek güzel." Bıçağımın tersini kullanarak elma parçalarını kesme tahtasından alıp blendera attım.

"Aşk insana bunu yapar." Tahtanın üzerine iki muz koydu. "Bazen Brody beni deli ediyor. Ama o iyi bir adam. Şimdiye kadar tanıdıklarımın en iyisi."

"Oldukça düşük standartlara sahip olmalısın," diye alay ettim, muzları soyup dilimlerken.

Güldü ve omzuma vurdu. Kahkahası azaldı. "Brody'den önce gerçekten zehirli bir ilişkim vardı." Blender'a yaban mersini, biraz limon ve muz ekleyip hepsini birlikte çırptı. "Bu yüzden iyi aşk ile kötü aşk arasındaki farkı biliyorum."

Dolapları aradım ve kavanozlar buldum ama bardak yoktu. Shiloh başını sallayarak, "Brody ve Ridge bardak yerine bunu kullanıyor," dedi.

"Tipik cahiller," diye şaka yaptım.

"Biliyorum, değil mi?" Ben smoothie'lerimizi doldururken o ocağın üzerine bir tava koydu ve bir kasede yumurtaları çırptı

ve çok tahıllı ekmeği kızarttı. "Brody pastırma olmadığı ve ekmeğin tadı kuş yemi gibi olduğu için şikayet ederdi."

Onun gözlemine güldüm. Brody'nin dengeli bir yemekten anladığı, sulu bir T-Bone bifteği, yanında bir shot viski ve bir biraydı.

Birkaç dakika sonra yiyeceklerimizi kahvaltı barına koyduk ve karşılıklı oturduk. Kahvaltımızı yaparken havadan sudan konuştuk ama aklında bir şeyler olduğu ve buraya bir görev için geldiği belliydi. Ailemdeki kadınlar - annem, Lila ve şimdi de Shiloh- biz istesek de istemesek de bilgeliklerini ve tavsiyelerini paylaşmayı kendilerine görev edinmişlerdi.

Elbette, yemeğimizi bitirir bitirmez, kahvaltı getirme nedeni olduğundan şüphelendiğim konuyu açtı.

"Sanırım daha önce de söylediğim gibi...." Smoothie'mden bir yudum aldım ve kavanozun kenarından ona baktım. Tabağını itti ve kollarını tezgâha dayadı, gri gözlerini benimkilere dikti. "Tamam, açıklayacağım. Sen ve Alessia konserime gelip sonrasında takıldığınızda birkaç şey fark ettim. Muhtemelen bir şey söylemek bana düşmez. Onu gerçekten tanımıyorum ve onunla birkaç saat geçirmek muhtemelen bana yargılama hakkı vermez ama...." Alt dudağını çiğnedi.

Smoothie'yi bitirdim ve kavanozu yere bıraktım; merakım arttı. "Ne gördün?"

"Daha iyisini yapabileceğini bilecek kadar gördüm. Daha iyisini hak ediyorsun. Belki de yansıtıyorum. Belki de duygusal istismara uğrayan sevdiğim biriyle yaşadığım kendi deneyimimi düşünüyorum, ancak bunun başka insanların başına geldiğini görmek beni aşırı bilinçli hale getirdi."

Bakışlarım Fransız kapılarına kaydı. Yağmur hâlâ sert ve şiddetli bir şekilde yağıyordu, kaynaktan beslenen göl ağaçların arasından zar zor görünüyordu. Alessia'yla ilişkim hakkında konuşmak eğlence listemin üst sıralarında değildi.

ama nedense kendimi bu konuda konuşmak isterken buldum. Ya da en azından dinlemeye açtım.

Bakışlarımı tekrar Shiloh'ya çevirdim. "Tam olarak ne diyorsun?"

"Sizi yüceltmek yerine aşağı çekmekten zevk alan biri gibi görünüyordu. Sanki..." Gözlerini kısarak uzaklara baktı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Sanki kötü bir sezon geçirdiğin için mutluymuş gibi. Ve onu mutlu etmek için çok çalışman gerektiğini hissettim."

Shiloh bana bunu söyleyen ilk kişi değildi ama ben ilk kez gerçekten dinlemiştim. Alessia ile ilişkimin başlarında annem birkaç yorum yapmıştı. Sinirlenmiş ve ona fikirlerini kendine saklamasını söylemiştim. Söyleyecek iyi bir şeyi olmadığı sürece, hiçbir şey söylememesini tercih ederdim. Muhtemelen annemin Alessia hakkında nadiren konuşmasının nedeni de buydu.

Kendime böyle davranılmasına izin verdiğimi düşünmek beni zayıf hissettirdi. Alessia'yı mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım, ama o bu sevgiyi yüzüme geri fırlatmıştı. Ve daha da kötüsü, daha fazlası için geri dönmüştüm.

"Ona bulaşmakla aptallık ettim." Utanç yüzümden okunuyor olmalıydı.

Shiloh elime uzandı ve bırakmadan önce sıktı. "Sen aptal değilsin. Sen inanılmazsın Jesse. O da bunu gördü. İçindeki ışığı gördü ve bu ışıltının tadını çıkarmak istedi. İçindeki iyiliği gördü ve olduğun her şeye aşık oldu. Çünkü nasıl aşık olmasın ki? Ama kıskançtı. Bu yüzden seni kendi seviyesine indirmeye çalıştı." Shiloh'nun sesi benimki kadar kendi durumundan da bahsediyor gibiydi. "Eskiden bende bir sorun olduğunu düşünürdüm. Mesela neden yeterli değildim? Diğer kızlarda olup da bende olmayan neydi?"

"Eski sevgilin seni aldattı mı?" "O seri bir aldattıcıydı." "Aptalın tekiydi."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Şimdi bunu düşünmek çılgınca. Ne kadar çok şeye katlandığımı. Her seferinde çok üzgün olurdu, biliyor musun? Ve ona bir şans daha vermem için bana yalvarırdı. Bir daha asla olmayacağına, bunun bir anlamı olmadığına ve sadece beni sevdiğine dair yeminler ederdi. Ben de onu hep geri aldım. Sonunda artık dayanamadım ve çekip gittim. Ama yedi yıl boyunca bu kalıpta sıkışıp kaldım."

"Tanrım." Yedi yıl uzun bir süreydi. Dünyanın ayaklarının altında olduğu bir rock yıldızı olan Shiloh'ya baktığınızda, böyle bir şeye katlanabileceğini asla tahmin edemezsiniz.

"Bazen yanlış insanlara aşık oluruz. Sanırım onu düzeltebileceğimi düşündüm. Ama başka bir insanı düzeltemezsiniz."

Bu bana çok benziyordu. Alessia hakkında hep böyle hissedirdim. Hasarlıydı. Mahvolmuştu. Babası yüzünden. Ve onu taciz eden lisedeki erkek arkadaşı yüzünden. On beş yaşından yirmi iki yaşına kadar ara ara onunla birlikte olmuştu. Sonra benimle tanıştı. Alessia'nın annesiyle ilk tanıştığımında ağlamıştı.

"Sonunda bebeğim iyi bir adamla tanıştı. Bunun için her gün dua ettim ve şimdi dualarım kabul oldu."

Alessia'ya erkeklerin iyi olabileceğini gösterebileceğimi düşündüm. I

ona iyi aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterebileceğimi düşündüm.

"Bana baktığında ne görüyorsun?" Shiloh beni şimdiki zamana geri döndürerek sordu. Omuzlarını dikleştirdi ve gözlerimin içine baktı.

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Güçlü, bağımsız, güzel ve yetenekli birini görüyorum. İyi kalpli bir baş belası görüyorum."

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Bu çok komik. Sana baktığımda ben de aynı şeyi görüyorum. Kocaman bir kalbin var Jesse. Başka biri için de yer var."

"Hayır. Ben kendi başıma iyiyim."

"Tek başına, ha? Peki... kız kim?"

"Hangi kız?"

Sırıttı. "Brody ve ben geçen hafta çiftçi pazarındaydık... tabii ki benim fikrimdi. Ona zorla sebze yedirmek zorundayım." Biraz güldüm ama bunun nereye varacağını bildiğime dair bir his vardı içimde. "Her neyse, seni güzel bir sarışınla gördüm. İkiniz salatalıklarla çok eğleniyordunuz."

Vücudum kahkahalarla sarsıldı. Quinn'in salatalık üzerinde sakso çekmeye çalışması gördüğüm en komik şeylerden biri olmalıydı. Ama aynı becerilerini test ettiğinde, gülmüyordum.

"Gerçekten mutlu görünüyordunuz. İkiniz de mutlu görünüyordunuz."

O haklıydı. Quinn ile mutluydum. Keşke koşullarımız farklı olsaydı. Keşke en iyi arkadaşımın kız kardeşi olmasaydı. Keşke benden büyük olsaydı. Keşke tekrar aşık olmaktan korkan bir korkak olmasaydım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Quinn

GEÇEN HAFTA ARABAMIN KONTROLÜNÜ KAYBETTİĞİMDEN BERİ

Jesse benim için o kadar endişelenmişti ki beni eve kadar takip etmişti, sanki aramızda bir şeyler değişmiş gibiydi. Artık boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçiriyorduk. Takılıyor, gülüyor, konuşuyor ve gerçek bir çiftin yapacağı gibi günlük şeyler yapıyorduk.

Ama böyle düşünmemek için dikkatli olmalıydım çünkü gerçek bir çift değildik. Hâlâ bir sırdık ve ben hâlâ gece geç saatlerde Jesse'nin motosikletinin arkasına binmek için gizlice dışarı çıkıyordum. Gece yarısı gezintileri bizim olayımız haline gelmişti. Ağustos sıcağı o kadar boğucu olmadığına ve arka yollar bize ait olduğunda.

Bu yaz Jesse'yle birlikte olmak hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. Ama bir haftadan biraz fazla bir süre içinde, o gitmiş olacaktı.

Jesse, FMX ekibiyle bir yıllık sözleşme imzaladı, böylece her şey resmileşti. Dün bana web sitelerini gösterdi. Etkinlik programını gördüğümde neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. Önümüzdeki yıl boyunca Kuzey Amerika'nın her yerinde olacaktı. Onun adına mutluydum. Gerçekten mutluydum. Ama hayatımı onsuz hayal etmek çok zordu.

Kendi küçük balonumuzda yaşıyormuşuz gibi hissediyordum ve çok yakında bu balon patlayacaktı. Ama şimdilik her günü teker teker yaşıyordum ve geleceği düşünmüyordum.

Jesse'nin koltuğuna kıvrılıp dizüstü bilgisayarımın üstünden baktım. "Sence seksi olan ne?"

Kürek makinesinden bana baktı. Katılacağı serbest stil takımının canlı yayınını izlemek için makineyi oturma odasına taşımıştı.

"Daha fazla araştırma mı?"

"Mm hmm," dedim dalgınca, dikkatim sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarına yönelmişti. Bir kablo, aynı aksiyon sahnesinin büyük ekranda oynatıldığı televizyona bağlıydı. Bu adamlar deliydi. Ama Jesse de öyleydi. Birinin bu tür riskleri alacak kadar cesur ya da aptal olabileceğine inanamıyordum.

"Vay canına." Adamlardan birinin bir rampadan uçup havaya yükselişini izlerken gözlerim büyüdü. Yerden altı metre yüksekte olmalıydı. Bir kırbaç hareketi yapmadan önce bir, iki dönüş saydım ve Jesse görüşümü engellemeden önce gördüğüm tek şey buydu.

"O gerçekten iyi."

"Ben de öyleyim." Ona meydan okumamı istercesine kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu. Teni terden parlıyordu ve gözlerim kasıklarına kaydı. Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Gözlerim burada."

Homurdanarak gözlerimi atletik şortundaki şişkinlikten ayırdım ve bakışlarıyla buluştum. "Onun yaptığını sen de yapabilir misin?"

Yapabileceğini biliyordum. Onu her türlü çılgınlığı yaparken izlemiştim, hatta geçen hafta videoya bile çekmiştim ama onunla dalga geçmeyi seviyordum.

Üzerime eğildi ve ellerini koltuk minderinin arkasına koydu. "Daha yükseğe ve daha hızlı, bebeğim."

"Ama şu Avustralyalı adam-"

Beni pis bir öpücükle susturdu. "Ne diyordun sen?"

Bu bir oyundu ve ben oynamaya hazırdım. "Diyordum ki dövme, piercingli Avustralyalı-"

Dizüstü bilgisayarımı alıp kapattıktan sonra bir kenara fırlatırken çığlık attım. "Umarım bunu saklamışsındır."

"Hey! Ben de bunun üzerinde çalışıyordum." Sözcükler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki beni kaldırıp tekrar yere fırlattı. Sırtım kanepenin minderine çarptı ve kollarını başımın iki yanına dayadı. Jesse beni oradan oraya savurmaya ve kollarının arasına almaya bayılırdı. Ben onun en sevdiğiydim.

oyuncak. "Ya senin motosikletinle oynarsam?" Çenemi çıkardım. "Bu hoşuna gider miydi? Ha?"

"İstediğin zaman motosikletimle uğraşabilirsin." Boynumun yan tarafını okşadı. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

"Duşa ihtiyacın varmış gibi kokuyorsun." Sadece güldü ve terli vücudunu benim vücuduma sardı, terini her tarafıma sürdü. Kötü kokmuyordu. Pek sayılmazdı. Onun kokusunu seviyordum. Antrenman sonrası terli olduğunda bile tenini yalamak istiyordum. İşte bu kadar ileri gitmiştim. Kardeşimin en iyi arkadaşına umutsuzca deli gibi aşkıttım. "Bir şey kaybetmemiş olsam iyi olur."

"Her şey yoluna girecek." Elini havada sallayarak endişemi yok saydı.

Word belgesini yaklaşık iki dakika önce kaydettim. Değerli kelimelerimi kaybetmemek için belgelerimi sürekli kaydediyordum ama o bunu bilmiyordu.

"Şimdi... nerede kalmıştık?" Yan yattı ve başını elinin üzerine koyarak bana baktı.

"Seni kanepeden itmek üzereydim. Dizüstü bilgisayarına gösterdiğin saygıyı sana da göstereyim."

Sadece konuştuğumu bildiği için güldü. "Çok alinganlaşıyorsun." İşaret parmağını burnumun ucuna dokundurdu, kaşları düşünüyormuş gibi çatıktı. "Doğru ya. İşte bu. Neyin seksi olduğunu düşünüyorum?"

"Artık umurumda değil." Tanrım, bunu yapmasından nefret ederdim. Gözlerini kısar ve derin düşüncelere dalmış gibi ağzının kenarını ısıırırdı. Bundan nefret ediyordum çünkü bu kadar seksi görünebilmesi haksızlıktı.

"Araştırmanızı yapmanıza yardım etmem gerekiyor ve ben işimi ciddiye alıyorum."

Görünüşe göre araştırmama yardım etmek için çıplak olmam gerekiyormuş. "Bu küçük eteği sevdim." Üzerimde diz çöktü, yıpranmış kot mini eteğimin düğmelerini çözdü ve bacaklarımdan aşağı kaydırıdıktan sonra odanın diğer ucuna fırlattı. "Ama yerde daha iyi duruyor."

İçimden bir kahkaha patladı.

"Bunlar çok seksi." Parmaklarını beyaz dantel külotumun kenarlarına geçirdi ve bacaklarımdan aşağı kaydırıldı. "Aldatıcı derecede masum. Tıpkı senin gibi." Parmak ucundan sarkıttı ve daha yakından incelemek için havaya kaldırdı, kenara fırlatmadan önce bel bandındaki minik incili inci grisi saten fiyongu inceledi. "Kendin olmak seksidir."

Elleri kalçalarımda ve karnımda gezindi, tişörtümü yukarı ve başımın üzerine doğru sürükledi. Tüylerim diken diken oldu, ensemdeki küçük tüyler diken diken olurken omurgamda aşağı yukarı lezzetli ürpertiler oluştu. Bana yaptığı şey buydu. Tek yapması gereken bana dokunmaktı ve vücudumdaki her hücre ateşleniyordu.

Bu kadar çabuk teslim olmamalıydım ama işte buradaydım, beni soyabilmesi için kollarımı kaldırmıştım.

"Çıplak ten seksidir." Omzumu öptü. Boynumu. Çenemi. Bir kolu sırtıma dolandı ve sütyenimi ustalıkla çözdü. Bakmadan tek eliyle, bunu başka kaç kez ve kaç kızla yaptığını merak etmeme neden oldu.

Daha cesur olsaydım sorardım. Ama cevaptan çok korktuğum için çenemi kapalı tuttum.

Danteli kenara itti ve göğsümü avuçladı, ağzına almadan önce meme ucunu okşadı.

"Oh Tanrım," diye inledim, sırtımı kanepeye yasladım ve parmaklarımı omuzlarına geçirdim.

"Seni becerirken çıkardığın o küçük sesler... çok seksi."

Parmakları kıvrımlarımın arasından kayarak klitorisimi sıyırdı. "Her zaman çok ıslak ve benim için hazır olman...." İki parmağını içeri kaydırıldı, sözlerine odaklanmamı zorlaştırdı, altında kıvrınmamı izlerken gözleri karardı.

"Makyajsız taze bir yüz...." Parmaklarını çıkardı ve beni genişçe açtı, başını eğmeden önce manzarayı takdir etmek için topuklarının üzerine oturdu ve beni yarıktan çatlağa kadar yumuşak bir şekilde yaladı. Temasla sarsıldım ve yüksek sesle

Ağızı beni okşarken ve başparmağı klitorisimi ovarken inliyordum.

"Jesse," diye inledim.

Onun acımasız diline karşı koyamayarak dağılmam sadece birkaç saniye sürdü. Ayağa kalkıp şortunu indirdiğinde hâlâ soluk soluğaydım, tekrar üzerime diz çökmeden önce sert aletini serbest bıraktı. Ona doğru uzandım ama elimi savuşturdu. Sıcak eller kalçalarımın yukarı çıktı ve ağızı ağzımı yakalamadan önce tenimin her santimini kapladı. Sıcak ve talepkâr dili benimkine çarptı ve ellerimi başımın üstündeki kanepeye iterek parmaklarımızı birbirine doladı. "On bin saatlik araştırmadan sonra...."

"On bin saat mi?" Nefes nefese sordum.

"Quinn Cavanaugh...." sonucuna vardım. Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve sonra emdi. "Çok seksi."

"Hmmm. Gerçekten mi?"

"Mm-hmm." Bir iniltiyle, güçlü bir hamleyle içime itti ve neredeyse dolgunluktan boğuluyordum, ama onu itme için itme ile karşıladım.

Çok fazlaydı ama asla yeterli değildi.

Jesse'den daha seksi hiçbir şey ve hiç kimse olmadığını düşünüyordum.

Motor efsanesi. Arazi motosikleti üzerinde çok pervasız ve cesur, korkusuz olan serbest stilci.

O benim arkadaşım ve ruh eşimdi. Her zaman olmasını hayal ettiğim her şeydi.

Unutulmaz. Yeri doldurulamaz. Hayatımın aşkı.

Keşke ben de onun gibi olabilseydim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jesse

YİNE YAĞMUR YAĞIYORDU VE ARKA BAHÇEM ÇAMUR ÇUKURUNA DÖNMÜŞTÜ. ÇOK

atlayışlarımı pratik etmek için riskliydi. Telefonum bir mesajla çaldı ve iki barfiks daha çektim, barı bırakmadan önce bacaklarım yere paraleldi ve ayaklarım garaj zeminindeki kauçuk paspasa çarptı.

Ağırlık sehpasından telefonumu kaptım ve Quinn'in mesajını okurken oturdum. **Aç mısın?**

Tatlı ikram ediyor musunuz?

Tanrım. Neden her şeyi cinselleştirmek zorundaydım ki? Onu her zaman istiyordum. Doyamıyordum. Sorun da buydu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve telefonumdaki noktaları izleyerek onun yanıtını bekledim. Başladılar ve durdular. Başladı ve durdu.

Mesaj yerine bir fotoğraf gönderdi. Yatağında benim tişörtlerimden biriyle yatıyordu, saçları yastığına yayılmıştı ve dudagını ısıırıyordu. Gözleri orgazmdan çıkmış gibi kapalıydı.

Ve hepsi bu kadardı. Yüzünün bir fotoğrafı, yastık yumuşaklığındaki dudagı dişlerinin arasında kenetlenmişti ve sikim yarıya inmişti.

Güzel tişört.

Quinn: Bir adamdan çaldım. Adını bile hatırlamıyorum ama onunla ilgili bir şey hatırlıyorum.

Neymiş o? Kocaman aleti mi?

Quinn: Diliyle iyi olduğunu söyleyecektim, ama tamam, büyük horozla gideceğiz.

Bu kadar yaramaz olmayı nereden öğrendin?

Eğitildim. Sence bir şaplak hak ediyor muyum?

Lanet olsun. Kötü bir etkim vardı. Şikayet ettiğimden değil.

Evde yalnız mısın?

Quinn: Evet.

Ona FaceTimed yaptım ve yüzünde bir gülümsemeyeyle ekranda belirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, bakışları çıplak göğsümün üzerinde geziniyordu.

"Antrenmanı yeni bitirdim."

"Keşke seni yalayabilseydim." Gözleri büyüdü ve elini ağzına götürdü. "Az önce bunu söylediğime inanamıyorum."

Güldüm. "Burada olsaydın, beni yalamana izin verirdim. Hepsini."

Bitti. Dondurma külâhı gibi."

"Oh." Dudaklarını yaladı ve doğrudan sikime vuran küçük bir inilti çıkardı.

"Bana yalnızken ne yaptığını göster."

"Sana... göstermemi mi istiyorsun?" diye sordu, sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Mmm hmm." Bunu yapacağını düşünmemiştim ama Quinn beni sürekli şaşırtıyordu. Onun bu yönünü seviyordum. "Telefonunu bir yere koy ki ellerin serbest kalsın ve ben de seni görebileyim."

Bir an düşündü ve sonra telefonunu odanın içinde gezdirip bir yere dayadı, yatağına dönüp bacaklarını altına alarak oturduğunda hala ekranda olup olmadığını kontrol etti.

"Tişörtünü çıkar," diye emrettim.

Başının üzerinden kaydıldı ve dudaklarını yalayarak bir kenara fırlattı. Quinn'in leylak rengi sütyeni ve ojesiyle uyumlu külotunun görüntüsünü takdir etmek için bir an durdum. Pastel renkleri seksi gösteriyordu. İnce askılar ve danteller güneşten bronzlaşmış tenine karşı çok narin görünüyordu ve meme uçlarının kumaşı zorladığını, süt beyazı göğüslerinin kuplardan dışarı taşıdığını görebiliyordum.

"Sütyenini çıkar."

Bir an tereddüt etti, sonra arkasına uzandı ve kayışı yavaşça omzundan aşağı kaydırarak çıkardı ve odanın diğer tarafına fırlatarak göğüslerini bana gösterdi.

Dudaklarımı yaladım, meme ucuna sarılmayı, pembe tepelerini emmeyi ve ısırmayı diledim.

Aletim şortumun içinde kabardı, ama elimi etrafına sarıp sıkma dürtüsüne, *ihtiyacına* direndim. Ne kadar uzun süre beklersem, gerginlik o kadar artacak ve artacaktı, bu da ödemeyi çok daha tatlı hale getirecekti.

"Göğüslerinle oyna."

Quinn biraz öne eğildi ve göğüslerini avuçlarının içine alarak birbirine bastırdı ve sıkı.

"Bunların benim ellerim olduğunu mu hayal ediyorsun? Göğüslerini sıkığımı mı? Kukunu sıkığımı."

Nefes nefese kalmıştı, elleriyle göğüslerini sıkarken göz kapakları yarıya inmişti. Sikimi birkaç kez okşadım, elimi naylonun üzerinde hafifçe gezdirdim, gerginlik arttıkça karın kaslarım kasılıyordu. Kendimi tutmanın verdiği tatlı acıyı seviyordum.

"Meme ucunu parmaklarının arasına sıkıştır." Dediğimi yaptı, meme ucunu parmaklarının arasında sıkıp büktü ve çenesi gevşeyerek kısık bir inilti çıkardı.

Siktir. Aletim şortumun kumaşını zorluyordu. Acı verici derecede sert ve çok hazır.

"Eminim sırlıslık olmuştur, değil mi? Bahse girerim kalçalarından aşağı damlıyordur."

"Tanrım, evet. Senin için çok ıslandım," diye soludu, ellerini karnında gezdirdi, bir eli dantel külotunun bel bandının altına kaymadan önce okşadı.

"Hayır, yapamazsın. Ben görmediğim sürece hiçbir şey yapamazsın. Çıkar şunları."

Bir an için ortadan kayboldu ve sonra ekranda yeniden belirdi, tamamen çıplaktı, yastıklar başını destekliyordu

Dizleri bükülmüş, kalçaları iyice açılmıştı, böylece uyarılmışlığıyla parlayan pembeyi görebiliyordum.

Siktir et, ben gidiyorum dememek için elimden geleni yaptım. Ama bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordum ve çok tahrik olmuşum, sikim o kadar sertleşmişti ki istesem de şu anda bu banktan kalkamazdım.

"İki parmağını içeri sok," diye emrettim.

Sinsi bir gülümsemeyle sözlerimi duymazdan geldi ve parmaklarını kıvrımlarında gezdirdi, sonra yatakta sallanıp sert nefes alırken klitorisini daire içine aldı. "Yalnızken ne yaptığımı görmek istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Doğru."

Sonunda istediğimi yapıp iki parmağını amına soktuğunda kalçalarının yuvarlanışını ve topuklarının yatağa gömülüşünü izlerken tutsak bir izleyiciydim.

Şu anda onu ağızla mı yoksa sikimle mi becermek istediğimi bilmiyordum.

Sikim sarsıldı. Zonkluyordu. "Kendine dokunduğunda ne düşünüyorsun? Sikimin daracık amına girdiğini mi hayal ediyorsun?"

"Evet. Senmişsin gibi davranıyorum," dedi, parmaklarına sürtünürken göğsü kabarıyordu.

Telefonu kavrayışım sıkılaştı ve uyguladığım baskı yüzünden elimde çatlamamasına şaşırdım.

"Benimle gelmek zorundasın."

Kanın sikime hücum ettiğini hissettim. Kendime dokunmuyordum bile, ama o kadar yaklaşmışım ki beni uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmeyecekti. Şortumun kemerini aşağı doğru ittim ve sikimi yumrukladım, o inleyip soluyarak yatakta kıvrılırken, sırtı şilteden kalkarken ve parmakları şu anda sikimin gömülmesini istediğim yerdeyken sikimi sertçe sıktım.

"Aman Tanrım. Jesse... Yapacağım..." Kendimi daha sert sarsmaya başladım. Vücuduma ısı doldu, ateş uyluklarımdan kalçalarıma yayıldı.

Kasıklarım, taşaklarım sıkılaştıkça zonkluyordu. "Geliyorum," diye bağırdı.

Sıktım, daha sert ve daha sert pompaladım, sıcak sıvı fışkırarak karın kaslarıma döküldü ve midemdeki kaslar kasıldı. Elimi yavaşlattım, kaslarım gevşerken son döl damlalarını dışarı ittim. Kahretsin. Lanet olsun. Şimdiden bitmesini istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Gözlerimi açtım ve Quinn'in gülümsemesiyle karşılaştım. "Merhaba," dedi dudaklarını yalayarak.

İçimden güldüm ve yerden tişörtümü aldım, bir kenara atmadan önce karın kaslarımı sildim. "Merhaba."

"Asıl soruma dönelim. Öğle yemeğini yedin mi?"

"Sorunuz bu muydu?"

Güldü. "Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum. Seni on dakika sonra alırım."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Kulağa hoş geliyor. İştahım açıldı."

"Ve tatlıyı dört gözle bekliyorum."

Quinn zar zor yiyordu. Hamburgerinden sadece birkaç ısırık almıştı ve şimdi bir patates kızartmasını ketçapın içinden geçirip tabağına geri bırakmasını izliyordum. Onu en sevdiği lokantaya getirmiştım. Burgerleri, patates kızartmalarını ve shake'leri çok severdi ama restoran vejetaryenlere pek hitap etmiyordu.

Salatadan anladıkları birkaç dilim domates ve rendelenmiş havuçla buzdağı maruluydu, ben de beş dakika önce bitirdiğim omleti sipariş ettim.

"Aç olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim ama..." Omuzları çöktü ve kırmızı vinil kabine yaslandı.

Yüzünü inceledim. Solgun görünüyordu. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Bir e-posta aldım." Telefonunu çıkardı ve e-postalarını açtı, sonra bana uzattı.

Telefonunu aldım, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Kan testi sonuçları ya da doktorundan bir not. Her neyse, yüzündeki ifadeye bakılırsa kötü bir haber almıştı.

Ekrana baktım ve e-postayı okudum, bombanın düşmesini bekliyordum. UCLA'dan geliyordu ve birinci sınıfta kalacağı yerle ilgili tüm bilgileri içeriyordu. Ben de kötü haberi aramak için okudum. Ama hayır. Hepsi iyi şeylerdi.

"Orası kötü bir yurt mu?" Sanki bu bana bir ipucu verecekmiş gibi yurdun adını tekrar kontrol ettim. UCLA ya da başka bir üniversitedeki yurtlar hakkında en ufak bir bilgim yoktu.

"Hayır, ikinci tercihimdi ama benim için pek de önemli değildi. Hangi yurttaki kalacağım umurumda değildi."

"Peki, sorun nedir?"

İç çekti ve dudağını çiğnedi. "Bu e-postadan önce sadece bir olasılık gibi geliyordu. UCLA'ya gideceğimi biliyordum. Kabul mektubu aldım. Ama bu onu gerçek yaptı. Benim için bir odaları var. Bu sadece uzak gelecekteki bir hayal değil. Bu gerçekten oluyor." Kaşları bunun nasıl ve neden olduğunu anlayamıyormuş gibi çatıldı. "Ve bu... bu çok yakında olacak, Jesse."

Ellerine baktım -kağıt peçetesini parçalara ayırıyordu- sonra tekrar yüzüne baktım.

Gergindi, belki biraz da korkmuştu. Büyük ve yeni bir şey yaptığınızda böyle hissedersiniz. Uzun zamandır istediğiniz bir şey olsa bile, endişeli hissetmeniz doğaldı.

"Ya ben... ya hiç arkadaş edinemezsem?" dedi. "Ya yine dördüncü sınıfa dönersem ve kimse benimle takılmak istemezse? Ya ben... ya ben başarısız olursam? Demek istediğim, burası gerçekten iyi bir okul ve muhtemelen herkes süper zeki ve ben de ğ i l i m ... Yani, hep A aldım ve

ama bunun tek nedeni çok çalışmam ve çok ders çalışmam. Ben roket bilimcisi değilim. Bu bana kolay gelmiyor ya da ben bir tür dahiyim-"

"Quinn."

Başını kaldırdı. "Jesse. Ya ben-"

"Quinn," dedim tekrar, masanın öbür ucuna uzanıp ellerini ellerimin arasına aldım. Ellerini biraz sıktım ve ona güven vermeye çalıştım. "Her şeyden önce sen zekisin, yoksa giremezdin. Ve notların için çok çalışman başarılı olma ihtimalini çok daha artırıyor. Ve arkadaşlarına gelince... Seninle arkadaş olmak istemeyen herkes çok şey kaçırıyor demektir."

"Ama-"

"Daha fazla ama yok. Yemeğini bitirdin mi?" Başını salladı.

"Hadi gidelim buradan." Bu lokanta kızarmış yemek ve yanmış kahve gibi kokuyordu. Biraz temiz havaya ihtiyacımız vardı.

Kamyonetime gittiğimizde, yolcu kapısını açtım ve kapıyı kapatıp kaputu yuvarlamadan önce onun içeri girmesini bekledim.

"Arkadaş edineceksin." Otoparktan çıkmadan önce biraz temiz hava almak için camları açtım. Yağmur durmuştu ve güneş bulutların arasından yakıcı bir şekilde yükseliyordu. Gözlerimi parıltıdan korumak için vizörümü indirdim. "Üniversite ilkokul ya da lise gibi değil...."

"Sen nereden bileceksin ki? Sen hiç üniversiteye gitmedin ki."

Yüzümü buruşturdum. Bu doğrudu ama bunun hatırlatılmasından nefret ediyordum. "Evet, ama ben senin kadar zeki değilim."

İç çekti. "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Biliyorum." Bu benim aptalca güvensizliğimdi ve onun bu konuda kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalışmadığını biliyordum. "Ama duyduğuma göre üniversite çok farklıymış. Kabileni bulacaksın. Sadece kendin olarak doğru insanları hayatına çekeceksin. Ve başarısız olmayacaksın. Akıllı ve kararlısınız ve istediğiniz şeyler için çok çalışıyorsunuz. Bu

harika olacak. Bunu hissedebiliyorum. Bu arada, yazın geri kalanı hala senin. Henüz gerçekleşmemiş şeyler için endişelenerek harcama."

"Tamam. Ben sadece..." Gözlerini kenetlenmiş ellerine indirdi. "Sadece ne?" Ben sordum.

"Boş ver." Bana bir gülümseme verdi ama bunun zorlama olduğunu söyleyebilirdim.

"Hey. Her şey yoluna girecek."

Sertçe yutkundu. Gözünü UCLA'ya dikmiş bir kıza göre, şu anda gerçekten gerçekleştiği için oldukça mutsuz görünüyordu.

Elimi saçlarımda gezdirdim, onu daha iyi hissettirecek kelimeleri bulmaya çalıştım. Belki de bir çıkış yolu arıyordu. "Tereddüt mü ediyorsun? Çünkü burada, Teksas'ta kalmak istiyorsan, eminim istediğin üniversiteye gidebilirsin." Burada, Austin'de üniversiteye gidebileceğini bildiğimi belli etmek istemedim.

Quinn başını salladı. "Babam bana UT'den bahsetti," diye itiraf etti. "Sadece okul ücretini ödemededen önce UCLA'nın gerçekten istediğim şey olduğundan emin olmak istedi."

Sesi kızgın gelmiyordu ve babası ona söylediği için rahatlamıştı. Bu yaz zaten çok fazla sır ve yalan vardı.

"Hayallerinizin gerçekleşmesi biraz korkutucu."

"Olabilir. Ancak korkunuzun sizi hayal ettiğiniz şeyleri yapmaktan alıkoymasına izin vererseniz bu trajik olur."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedi kararlılıkla.

"Güzel." Ona baktım. Dalgın görünüyordu, düşüncelerinde kaybolmuştu ve atmosfer bir yaz günü için fazla ağırdı. "Gidip biraz eğlenmeye ne dersin?"

Bana baktı ve ben de alt dudagımı imalı bir şekilde yaladım, bakışlarım yüzüne dönmeden önce vücudunda gezindi.

"Aklında ne tür bir eğlence var?" Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeye kıvrıldı ve o ışıltı geri geldi.

gözleri.

İşte benim günışığı kızım. Oynamaya hazır.

Elimi kalçasına koydum ve biraz sıktım.

"Kirlenmekten korkmuyorsun, değil mi?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Quinn

AMAN TANRIM. ÖLECEKTİK.

Bir ıglık attım, kollarım Jesse'ye sıkıca sarıldı. Tekerlekler yere çarpmadan önce biraz hava aldık ve patikadaki bir virajın etrafında döndük.

Çamur kotuma ve tişrtme sıçradı. Jesse'nin arkasına saklandım, bir su birikintisinin içinden geçebilmek için sağa döndüğünde sırtını kalkan olarak kullandım. Artık bana yardım edecek kimse yoktu. Çamur yağıyordu ve ben çamura bulanmıştım, bir tepeden aşıağı uçarken çok gülüyordum.

Ama Jesse'yle, motosikletiyle ya da ATV'siyle hızlı sürerken bile kendimi hep güvende hissederdim. Sanki kontrol tamamen ondaydı ve bana bir Şey olmasına asla izin vermezdi. Aldığı tüm yaralar düşünüldüğünde bunu düşünmek muhtemelen saflıktı.

Her iki durumda da kendimi güvende hissediyordum ama aynı zamanda kontrolü kaybetmenin eşığinde olduğumuzu da hissediyordum ve o, patikanın ağaçlarla kesişen dar bir bölümünde atv'ye ustaca manevra yaptırırken heyecan verici bir Şey vardı. Yanlış bir hareket yaparsak bir ağaca arpabilirdik.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bu tam bir adrenalin patlamasıydı.

Bana kirlenmekten korkup korkmadığımı sorduğunda, atv'sinin arkasında çamurda gezinmek beklediğim Şey değildi. Ama çok yardımcı oldu. Anı yaşıamayı ve sürdüğü sürece tadını çıkarmayı hatırlattı. Geleceği, niversiteyi ya da Jesse'nin yakında gideceği gerçeğini düşünmeye gerek yoktu.

Ben de bu düşünceleri kafamdan kovdum ve hayatım pahasına ona tutundum.

Jesse hortumu bana doğrultarak soğuk su fışkırttı. ığlık attım, gülerek ona doğru hamle yaptım ve hortumu elinden almaya çalıştım. Tam zerine atladığım sırada hortumu çekti ve ikimizi de yere düşürdü, hortumdan çıkan sprey üzerimize yağdı. İkimiz de gülüyorduk.

Yüzüne baktım ve hafızama kaydetmeye çalıştım. Yaz gökyüzü gözlerine laşan gülümsemesini. Dağınık ve dağınık kahverengi saçları. Üzerimize yağan su. Elmacık kemiğinden aşağı bir damla suyun izini sürdüm.

Yağmurda bir çocuğu p.

Yeterince yakındı. Hortumun spreyinin altında dudaklarını öptüm, su yağmur damlaları gibi düşüyordu.

Hortumu bırakarak bizi ters çevirdi ve kollarını başımın iki yanına koydu. Bacaklarımı beline doladım ve bir öpücük daha almak için onu kendime doğru çektim. Bu konuda agzlydim. Her zaman başka bir öpücük isterdim. Her zaman daha fazlasını. Ve daha fazlasını. Ve daha fazlasını. Onun her şeyinden.

ekildi ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Hadi dş alalım."

Dş. Tanrım, buna bayıldım. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Onunla birlikte olmak çok doğal geliyordu. Sanki birlikte dş almamız son derece normaldi.

Islak ayakkabılarımızı kapının dışında bıraktık ve içeri girdiğimizde kıyafetlerimizi çıkardık ve Jesse onları çamaşır makinesine attı.

Onun evinde çıplak dolaştığıma inanamıyordum. Bunu yapabilecek kadar kendime gvendiğime inanamıyordum. Onu koridorda takip ettim, gözlerim çıplak kıındaydı.

"Kııma bakmayı kes," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Etrafta ıplak dolaşmasaydın, kıına bakıyor olmazdım."

"ok alingan," dedi düşün spreyinin altına girerken.

"Beni alingan seviyorsun."

Beni de yanına çekti ve suyun altına itti. "Ben de seni çıplak seviyorum." Eline duş jeli döküp beni yıkadıktan sonra kendisi de yıkandı ve duşu kapattı.

"Kıyafetlerin hazır olana kadar seni rehin tutuyorum."

Sanki onunla bu konuda kavga edecekmişim gibi. İstekli bir tutsaktım, beni bir mağara adamı gibi yatak odasına sürüklerken karşı koymadım bile.

Daha sonra, nefes nefese ve yan yana yatarken, gülümsemekten kendimi alamadım.

"Kurutucudan çamaşırları alayım."

Odadan çıktığında, kapısının arkasında asılı duran tişörtlerinden birini alıp başıma geçirdim ve onu beklemek için yatağına uzanırken kokusunu içime çektim.

Komodinin üzerindeki telefonu çaldı ve ben de yan dönerek telefon ekranındaki isme bakmadan önce kapı aralığını kontrol ettim. Gina.

Burnumu sokmaya hakkım yoktu. Peki neden onun telefonuna bakıyordum?

Peki Gina kimdi? Arama telesekretere düşene kadar telefonuna baktım. İki saniye sonra telefonum bir mesajla çaldı. Annem, akşam yemeği için ne zaman evde olacağımı soruyordu. Cevabımı mesaj attıktan sonra, Jesse temiz kıyafetlerimle odaya girdiğinde telefonumu çantama geri koydum.

"Sanırım biri seni aramaya çalışıyordu," dedim sesimi sıradan tutmaya çalışarak.

Giyinirken göz ucuyla telefonunu kontrol edişini izledim. Kaşları çatıldı ve ağzının kenarını ısırdı.

"Önemli bir şey var mı?"

Telefonunu cebine koydu. "Hayır."

"Beni burada bırak."

Yüksek sesle nefes verdi ama aramızın önünü çevreleyen uzun çitlerin önünde kenara çekti. Bunu bir sır olarak saklamamızdan nefret ettiğini biliyordum ama çok kötüydü. Onun bir sürü sırrı vardı.

Kamyon durur durmaz kapımı itip açtım ve dışarı fırladım. "Görüşürüz." Kapıyı kapatmaya gittim ama o yolcu koltuğuna doğru eğildi ve kapıyı açık tuttu.

"Bekle."

Ona baktım, kaşlarım soruyla kalkmıştı, Gina ismi kafamın içinde davul gibi çalıyordu. "Ne?"

Bana öyle bir gülümsedi ki dizlerimin bağı çözüldü. Lanet olsun ona. "Bugün çok eğlendim."

"Evet, ben de."

"Yakında görüşürüz, Güneş Kızı."

Zorla gülümsedim ve sonra uzaklaştım, o giderken dönüp bakmadım bile. Belki de Gina'yla buluşacaktı, diye düşündüm acı acı. Ama hayır. O böyle bir şey yapmazdı. Jesse aldatan biri değildi.

Ama neden sanki onu kimin aradığını bilmemi istemiyormuş gibi telefonunu cebine atmakta bu kadar acele etti?

Kapıdan girip onu mutfakta bulduğumda annem "Merhaba tatlım," dedi. Ocağın önünde zeytinyağında sarımsak soteliyordu.

"Hey, anne."

"İyi zamanlama. Sevdiğin o makarna yemeğini yapıyorum. Adada mı yoksa verandada mı oturmak istersin?"

"Ada iyidir."

"Salata buzdolabında." Buzdolabından salatayı alıp adaya koyduğumda bana baktı. "Bu kimin tişörtü?"

Üzerimdeki tişörte baktım. Jesse'nin tişörtlerinden birini giydiğimi tamamen unutmuştum, pamuğu çok yumuşak ve soluktu, kokusu hâlâ içimdeydi ve her içime çektiğimde kafamı dolduruyordu.

Çekmeceden kapları ve servis altlıklarını aldım, adayı hazırlarken sırtım ona dönüktü. "Emin değilim. Declan'ın olabilir mi? Çekmecemde buldum."

Aman Tanrım. Neden anneme yalan söylemiştim ki? Yalan sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi dilimden dökülüvermişti. Hiç yalancı olmamıştım. Öyleyse neden bu kadar aptalca bir şey hakkında yalan söyleyeyim ki? Sadece "*Bu Jesse'nin tişörtü*" diyebilirdim. Ama sonra ne olacaktı? Neden Jesse'nin tişörtünü giydiğimi nasıl açıklayacaktım?

"Peki neden Declan'ın tişörtünü giyiyorsun?"

"Sadece rahat bir şey istedim."

Annem bana tuhaf tuhaf baktı. Yüzümdeki yalanı görmeden önce dolabı açtım ve iki bardak alıp buz ve suyla doldurdum.

Birkaç dakika sonra, karşılıklı oturmuş, tabaklarımızda yemeklerimizi yerken, "Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Konuşmak istediğin herhangi bir şey?"

Kendime biraz zaman kazandırmak için ağzıma bir lokma salata attım. "Hayır, hayır. Benimle ilgili bir şey yok. Ev tayinim dışında." Onu da zaten aile grup sohbetimizde mesajlaşarak konuşmuştuk.

"Bu yaz pek ortalıkta yokmuşum gibi hissediyorum." Annem şarabından bir yudum aldı ve beni biraz fazla yakından izledi. "Çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum."

"Hayır. Pek bir şey kaçırmamışsın. Aynı tas aynı hamam." "Eğer aklında bir şey varsa, umarım benimle konuşabilirsin. *Her* konuda."

"Biliyorum." Gülümsedim ve bir yudum su içtim. Annem iyiydi ama ona her şeyi anlatmamın imkânı yoktu. Annem Jesse'yi severdi, hep sevmişti ama bizi öğrenirse ne hissedeceğini bilmiyordum. Biz diye bir şey yoktu. Ama yine de. Jesse'yle seks yaptığımı ve bütün yaz onun motosikletinin arkasına bindiğimi öğrenirse muhtemelen çıldırırdı.

Yani, belki motosikleti sorun etmezdi. Jesse'nin motosikletinin arkasına binmemi yasakladığında ocuktum. On bir ya da on iki. Ama riske girmek istemiyordum. Bu yüzden kaskım ve ceketim arabamın bagajında saklıydı.

Annemin bilmediğı şey ona zarar veremezdi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jesse

"ÖNCE ARKADAŞIMI ALACAĞIZ," DIYE NOAH'YA BILGI VERDİM.

ve Levi, kamyonetimin arka koltuğunda oturuyorlardı. Kaliforniya'ya gitmeden önce onlarla vakit geçirmek istiyordum, bu yüzden Lila'ya öğleden sonra onları götürebileceğimi söyledim. Quinn bunu öğrenince bize katılmak istedi.

Yeğenlerime "Dondurmayı çok seviyor" dedim.

Quinn'in garaj yoluna girdiğimde Noah kendinden emin bir şekilde, "Herkes dondurmaya bayılır," dedi. Ön merdivenlerde bekliyordu ve üzerinde Hayat Güzeldir yazan soluk turuncu bir tişört ve kısa bir pantolonla kamyonetime doğru yürürken bana kocaman bir gülümseme verdi. Güneş gözlükleri gözlerini koruyordu ve uzun sarı saçları güzel yüzünü çerçeveyerek sallanıyordu.

Quinn hep yaz mevsimindeymiş gibi görünürdü.

Ve birden birkaç hafta içinde Kaliforniya'da hayallerini yaşıyor olacağı aklıma geldi. Bana sörf yapmayı öğrenmek istediğini söylemişti. Ben de onun bunu yaptığını görebiliyordum. Dalgaya doğru kulaç atarken yüzündeki o kararlı ifade. Dalgayı yakaladığında yüzündeki sevinç.

Quinn'in Kaliforniya'daki diğer hayalleriyle de eğlendim. Benim gibi olmayan erkeklerle öpüşürken. Onun ne kadar muhteşem olduğunu tam olarak takdir edemeyecek üniversiteli erkeklerle. Ya da belki takdir ederlerdi. Belki de ona kraliçe gibi davranan birini bulacak ve aşık olacaktı. Onu ailesiyle tanıştırmak için eve getirirdi. Onunla dünyayı gezerdi. Onu yazdığı her hikayenin kahramanı yapacaktı.

Ne oluyor lan? Neden bunu düşünüyordum ki? Güneş ışığı kızımın başka bir adamla olan görüntüsünü silmek için elimi yüzümde gezdirdim.

"Hey, ateşli şey." Ona göz kırptım ve emniyet kemerini bağlarken kalçasını sıktım. Çok güzel pembe bir şekilde kızardı. Onun bu yönünü seviyordum. Yatak odasında kirlenebiliyor ama yine de o tatlılığı ve masumiyeti

koruyabiliyordu.

Yola çıktığımda koltuğunda döndü ve yeğenlerimi selamladı. "Merhaba çocuklar. Dondurma ve doğa yürüyüşü için kimler heyecanlı?"

"Ben!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Levi heyecanını göstermek için koltuğumun arkasını tekmeledi. Onu on beş dakika önce kucağıma aldığımdan beri tekmelemeyi bırakmamıştı.

"Ben Noah, bu da Levi."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Quinn."

"Jesse Amca'nın yeni kız arkadaşı sen misin?" Noah sordu. "Um, hayır... biz...." Quinn bana şöyle bir baktı. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

"Biz sadece arkadaşız." Bunun aileme geri döneceği ve bir sonraki Pazar yemeğinde tartışma konusu olacağı kesindi. İyi ki Pazar sabahı gidiyordum, böylece yemeği kaçıracaktım. "Ben ve Hayley gibi," dedi Noah Quinn'e.

Hayley hakkında her şeyi biliyordum. Noah'nın hayatındaki herkes Hayley'i biliyordu çünkü o konuştuk hakkında onu Sürekli. "O benim en iyi Arkadaş.

Bir gün onunla evleneceğim."

"Vay canına," dedi Quinn. "Onu gerçekten seviyor olmalısın." "Evet. O da beni seviyor. Jude Baba benim ve Hayley ruh eşi olmalı. Tıpkı o ve annem gibi. Onu çocukluklarından beri sevdiğini söyledi. Ve şimdi onu daha da çok seviyor. Bebek kusmuğuna bulandığında bile onu seviyor. Geçen gün ona öyle söyledi. O kadar çok ağlıyordu ki kendini tutamadı."

"Annen ağlıyor muydu?" Ben sordum.

"Hayır. Şey, evet. O da ağlıyordu. Çünkü Gracie ağlamayı kesmiyordu." Yüksek sesle iç çekti. "Bebekler hiç eğlenceli değil. Tek yaptığı yemek yemek, kaka yapmak, kusmak ve ağlamak."

Bir kahkaha attım. "Bebekler çok fazla iş."

"Evet. Ve Jude Baba bazen aptalca şeyler söyler." Bunu duymak hoşuma giderdi. Çocuklar çok özgürdü ve biliyordum ki

Noah ağzındaki baklayı çıkaracaktı. "Öyle mi? Ne gibi?"

Noah tekrar iç çekti. "Daha fazla çocuk istemesi gibi.

Annemi ağlatan da buydu. Üstü başı kusmuk içindeydi,

Jude Baba da Gracie'nin ne kadar melek olduğunu söylüyordu." Noah homurdandı. "Elbette öyle. Ve Gracie gibi başka bebekler de istediğini söylüyordu. Hem de bir *sürü*. Annem de böyle konuşmaya devam ederse onu evden dışarı kilitleyeceğini ve arka verandada uyutacağını söyledi."

Quinn ve ben birbirimize baktık ve kahkahayı patlattık.

Levi yine koltuğumun arkasına tekme attı. Her tekmenin etkisini hissedebiliyordum ve bunu ne kadar çok yaparsa o kadar sinir bozucu oluyordu. "Hey, Levi. Şu tekmelere biraz ara vermeye ne dersin?"

Thwack. Thwack. Güm. Bunun onu daha çok yapmak istemesine neden olacağını bilmeliydim.

Koltuğumun arkasına uzandım ve elimi bileğine doladım ama onu incitecek kadar sıkı değil. "Koltuğumu tekmelemeyi kes, yoksa dondurma alamazsın." Bu boş bir tehditti. Levi'ye istediği kadar dondurma alırdım. Ama o tekmeler olmasa da olurdu. O iki omurumu kırdığım yere vuruyordu.

"Dondurma istiyorum," diye bağırdı, tekmeleri daha hızlı ve daha öfkeli geliyordu. Dikiz aynasından kontrol ettim. Araba koltuğunun içinde debeleniyor, kayışlardan kurtulmaya çalışıyordu. Lila beni "korkunç ikiler" dönemine girdiği ve öfke nöbetlerinin her gün yaşandığı konusunda uyarmıştı ama genelde benim yanımda böyle davranmazdı.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" Quinn koltuğunda dönerek Levi'ye baktı ve parlak bir fikir bulmuş gibi ellerini birbirine vurdu. "Bir şarkı söylemeliyiz."

Levi şimdi çılgılık atıyordu, yüzü endişe verici bir kırmızı tonundaydı, bu yüzden onu duyduğundan bile şüpheliydim. Noah parmaklarıyla kulaklarını tıkadı ve "Sessiz ol, seni sinir bozucu bebek!" diye bağırdı.

"Ben bebek değilim!" Levi bağırdı.

"Bunu biliyor musun?" Arka koltuktaki ılıklara ve ağlamalara aldırmayan Quinn, benim bildiğim, hemen hemen herkesin bildiği bir şarkıya başladı ama sözleri değiştirdi. "Bir kuzu silueti görüyorum, Scaramouche, Scaramouche, fandango yapabilir misin?"

"Kuzu mu?" Gülererek sordum.

Kaşları çatıldı ve çenesine vurdu. "Aslında, sanırım istiridye olması gerekiyordu."

"İstiridye ya da kuzu değil. Erkek," diye bilgilendirdim onu. Alay etti. "Bunu Muppets'a söylemeyi dene."

Quinn çok komikti. O şarkı söylerken, Met'te sahne alan bir opera sanatçısı gibi abartılı el hareketleri yaparak güldüm. "Yıldırım ve şimşek, çok ama çok korkutucu.... Galileo, Galileo, Galileo Figaro."

Dikiz aynasını kontrol ettim ve Levi'nin mest olmuş yüzünü izledim. Çocuklar Quinn'i sevmişti. O kadar ki "Bohemian Rhapsody "nin çılğın versiyonuna eşlik etmelerini sağladı.

Kasaba meydanına ve doğa parkurlarına yakın bir park yerine çektiğimde, Levi tekmelemeyi bırakmıştı ve o öfke nöbeti uzak bir hatıraydı. Hepsi benim küçük sihirbazım sayesinde.

"Hayley ile çocuk sahibi olacağımızı sanmıyorum," diye açıkladı Noah, ben kamyonetten atlayıp Levi'yi araba koltuğunun sınırlarından kurtarıırken. Onu koltuğundan çektim ve kapıyı kapatabilmek için tek kolumla tuttum. Quinn ve Noah ile kaldırımda, beyaz sıvasına arılar çizilmiş bir bal dükkânının önünde buluştuk.

"Bzzzzz," diye duvarı işaret etti Levi ve sonra başparmağı ile işaret parmağı arasında kolumun derisini çimdikledi.

"Ah! Beni bir arı soktu." Yüzümü buruşturdum ve acı çektiğimi göstermeye çalıştım.

Bu onu o kadar güldürdü ki burnundan soluyordu. Acı çocuklar için komikti. Acımış olduğundan değil. Gülmeyi bıraktığında eğildi ve kolumu öptü. "Daha iyiyim,"

dedi, iki eliyle yanaklarıma vurarak. Çok şirindi.

"Sağ ol dostum." Saçlarını karıştırdım. "Artık acımıyor bile. Her şeyi daha iyi öptün."

Quinn'i bizi izlerken yakaladım ve tüm dikkatini Noah'a vermeden önce bana küçük bir gülümseme verdi.

Levi kollarımın arasında kıvranarak, "Eğil," diye emretti.

Onu yere bırakırsam ne olacağını biliyordum - havalanacaktı - bunun yerine onu omuzlarıma aldım. Uzlaşmamızı onayladığını söylemek istercesine başımın üstünü okşadı.

"Çocuklar hakkındaki fikrini değiştirebilirsin," dedi Quinn Noah'a, butiklerin ve sarı ön kapısının önünde asılı çiçek sepetleri olan sedir kiremitli bir kafe ve pastanenin önünden geçerken. "Bunu düşünmek için hâlâ vaktin var."

Sanki hayatının aşkıyla çoktan tanıştığına inanan yedi yaşındaki bir çocukla değil de bir yetişkinle konuşuyormuş gibi. Noah dört yaşından beri Hayley hakkında bir şeyler duyuyordum. Anaokulunda onu ağlattığı için bir çocuğu yumruklamıştı.

"Her şey olabilir," diye belirttim. "Büyüdüğünde başka bir kıza aşık olabilirsin."

Quinn bana ters ters baktı. Başımı çevirmeme bile gerek kalmadı. Çevremde görebiliyordum. Bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. O kadar yoğundu.

Noah kendinden emin bir şekilde, "Evlenmeyeceğim," dedi. "Hayley ile evleneceğim."

"Senin özel bir aşkın var," dedi Quinn. "Yani, tabii ki, senin için tek kişi o."

"Evet. Benim tek gerçek aşkım," dedi Noah.

Quinn içini çekti ve sanki bu şimdiye kadar duyduğu en iyi şeymiş gibi elini kalbinin üzerine koydu. Bunu romantik bulacağını bilmeliydim.

"Ama annem büyüyene kadar beklememiz gerektiğini söyledi," dedi Noah. "Yani, bilmiyorum... Muhtemelen ehliyetimi alana kadar bekleyeceğim. O zaman babamın kamyonetini ödünç alabilirim."

Noah son derece ciddiydi ama ben on altı yaşındaki Noah'nın bir pikapla gelip evlenme teklif edeceği düşüncesiyle kahkahalara boğuldum.

Noah bana kaşlarını çatı. "Hiç komik değıl."

Quinn uzanıp koluma bir şaplak attı. "Evet. Hiç komik değıl. Bir planın olması iyi bir şey."

Hadi ama, çok komikti. Ama Noah belli ki aynı fikirde değıldi. Kaldırımın ortasında durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. Quinn kaşlarını kaldırarak benden özür dilememi istedi.

Elimi yüzüme sildim ve kahkahalarımı kontrol altına aldım. "Özür dilerim dostum. Duygularını incitmek istememiştım."

Kaşları çatıldı.

"Bak ne diyeceğim. Bunu biraz dondurmayla telafi etmeme ne dersin?" Başından beri planımız buydu, yani ona zaten beklemediğı bir şey teklif ediyordı değıldim.

O eğik onun Kafa ve dikkate alındı benim teklif et. "Belki dondurma yardımcı olur. Özellikle de çift kepçe olursa." "I düşünmek Biz olabilir yönetmek Bu." I sallandı Levi kapalı Omuzlarımdan tutup onu yere bıraktıktan sonra pembe ve nane yeşili dondurma salonunun kapısını açtım ve onları içeri aldı.

"Sen de iki kepçe alabilirsin," dedim Quinn'e, önümde yürürken kışına bir şaplak attım.

"Pfft. Tüm tatları sipariş etmeyi planlıyorum. Tüm soslarla birlikte."

"Çok alıngan."

Omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Bayılıyorsun."

Haklıydı. Gerçekten sevmişti.

Aslında Quinn'in sevmediğim bir yönünü düşünemiyordum. Bu yüzden muhtemelen iyi bir şeydi.

bir hafta içinde gitti.

Şu anda sahip olduğumuz şey cennet gibiydi. Stressiz bir yaz takılması.

Hayatımda hiç bu kadar çok boş zamanım olmamıştı. Yakında bu ikimiz için de değişecekti ve sonra yollarımız ayrılacaktı.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Jesse

JUDE VE LILA'NIN EVLERİNDE KAMYONETİMİN YANINDA DURUYORDUK. Ben de tam Lila'ya gitmemiz gerektiğini söyleyecektim ki o "Yemeğe kal" dedi.

"Quinn'i eve götürmem gerek." Gracie minik elini işaret parmağıma doladı ve sıktı. "İyi kavırıyorsun, bebeğim."

"Saat daha beş. Kalabilirim." Quinn, Gracie'nin sırtını sıvazladı ve başının üstünü öptü. Oraya varır varmaz Lila Quinn'e Gracie'yi kucağına almak isteyip istemediğini sordu ve o da hevesle kabul etti.

Quinn ve Lila on dakika önce tanışmışlardı ve bu süre içinde pek çok şeyi konuşmayı başarmışlardı. Kadınların kısa bir süre içinde ne kadar çok bilgi paylaşabildikleri beni hiç şaşırtmıyor.

Ama Lila'yı hayatımın büyük bir bölümünde tanıdığım için bizi davet etmesinin gizli bir nedeni olduğunu biliyordum. Bu sıradan bir aile yemeği değildi. Pislik istiyordu.

"Annen muhtemelen akşam yemeği için seni evde bekliyordur. O yüzden gitmeliyiz."

Quinn başını salladı. "Bir iş yemeği var." "İşte. H a l l o l d u , " dedi Lila sırtarak, Quinn

Gracie'yi ona geri verdi. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Lila sözümü kesti. "Hayır cevabını kabul etmiyorum. Akşam yemeğine kalıyorsun."

"Yaşasın!" Noah, Levi'nin peşinden koşarak bize doğru geldi. Ön bahçede koşturuyorlardı ve şimdi Noah Quinn'in elinden tutup onu eve doğru sürüklüyordu. Geride kalmak istemeyen Levi peşlerinden gitti.

Quinn omzunun üzerinden baktı ve sanki sessizce yardımımı istiyormuş gibi gözlerini bana dikti.

Omuz silktim ve ellerimi uzattım. *Bunu sen istedin, bebeğim.*

Quinn çocuklarla birlikte evin içinde kaybolduğunda, Lila bebeği bana verdi ve kaldırım taşlı patikadan taş çiftlik evlerine doğru yürüdük. İçerisi ahşap ve camdan yapılmış, yüksek tavanlı ve arazilerine bakan pencereleri olan güzel bir evdi. Burayı satın aldıklarında Jude, Lila'nın çiçek tasarım stüdyosu için çiçek tarlaları dikmişti.

Fuayeden içeri adım attık ve Lila bana şüphelerimi doğrulayan sinsi bir gülümseme verdi. Pisliği istiyordu.

"Demek bu o."

Shiloh bir şey söylemediyse "o" derken neyi kastettiğini bilmiyordum. "Quinn sadece bir arkadaş."

"Uh huh. Elbette öyle. Yani senin Camryn'le ilgilenmemenle onun hiçbir ilgisi yok."

"Hayır." Çok uzun bir süre tereddüt ettim.

Lila güldü ve koluma vurdu. Onun için doğal bir refleksti. Her zaman çok fiziksel olmuştu. "Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın, Jesse."

Bana öyle söylendi.

McCallister'ların son derece rekabetçi oldukları bilinen bir gerçektir. Kaybetmekten *nefret* ederdik. Büyürken her *şey* bir rekabet *halindeydi*.

Şimdi McCallister'ların yeni nesli vardı ve belli ki onlar da aynı Kool-Aid'i içiyorlardı.

"Onları yenmek zorundayız," dedi Noah, elleri yumruk olmuş ve kaşları Olimpiyat altın madalyası için yarışıyor muyuz gibi konsantrasyonla çatılmıştı.

"Merak etme," diye ona güvence verdim. "Hiç şansları yok. Onları alaşağı edeceğiz."

"Bu sadece bir oyun," dedi Quinn. "Bu eğlenmekle ilgili, kimin kazandığı ya da kaybettiği ile ilgili değil."

Noah ve ben ona baktık. "Bu Triple Crown," dedi Noah, sesi kısılmıştı. "Kazanmak istiyoruz. Kazanmamız *gerek*. O yüzden kaçırmadığınızdan emin olun," dedi ona.

"Üzerine fazla gitme, Noah. O bir McCallister değil."

Quinn bana ters ters baktı. "Bu mısır torbasını deliğe sokamayacağımı mı sanıyorsun?" Çiğ deri torbayı havada salladı. "Bunu mu demek istiyorsun? Çünkü onu deliğe sokabilirim. Sadece izle beni."

Kahkahalarımı tutamadım. "Bir kez daha delik de."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ben de yakınına eğilip kulağına fısıldadım. "Onu *deliğe* sokabilecek tek kişinin ben olduğuma eminim."

Quinn yorumumu duymazdan gelerek döndü ve Jude'un rakip takımın tahtasının arkasındaki çimlere çizdiği tebeşir kutusuna doğru yürüdü.

"İzle ve öğren, yarışçı çocuk."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kıçını izledim. Ne halt ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu; bir yandan kıçını sallarken bir yandan da atıcı tümseğindeymiş gibi kolunu yukarı kaldırıyordu ama şikâyetçi değildim. Manzaranın tadını çıkarıyordum.

Bakışlarım karşı taraftaki Jude'a kaydı ve o da kaşlarını kaldırdı. *On sekiz mi? Gerçekten mi?*

Böyle düşündüğünü biliyordum çünkü beni köşeye sıkıştırmıştı.

Yemekten hemen sonra beni sorguladı. Kalmak istemememin nedenlerinden biri de buydu. Artık bunun sonunu asla duyamayacaktım.

"Senin için biraz genç değil mi?" diye sordu.

"Biz sadece arkadaşız."

"Sadece arkadaşlar birbirlerine böyle bakmazlar."

Birbirimize nasıl baktığımızı sorma zahmetine girmemiştim. Cevabı zaten biliyordum. Çalıntı bir yaz olmuştu

Quinn'e her baktığımda gözlerimi ayırmak daha da zorlaşıyordu.

Quinn atışı kaçırdı. Yaklaşamadı bile. Fasulye torbası Teksas'ın en güney ucuna, Rio Grande'nin ağzı civarında bir yere düştü. "Neredeyse vuruyordum," dedim. "Bir dahaki sefere Amarillo'nun kuzeyinde bir yere nişan al. Bu şekilde *deliğe sokma* şansın daha yüksek olur."

Gözlerini devirdi. "Hâlâ puan alıyoruz."

Ben olsam buna güvenmezdim. Sırada Jude vardı. Ve dediğim gibi, McCallister'lar rekabetçi canavarlardı.

Quinn'in çantasına nişan aldı ve büyük bir sürpriz yaparak çantayı tahtadan indirmeyi başardı.

Noah iç çekti. "Bize puan yok."

"Gerçekten mi, Jude?" Lila onun koluna vurarak söyledi.

Ellerini havaya kaldırdı. "Oyun böyle oynanır."

"Tanrım, siz çok kötüsünüz."

"Sanki sen daha iyisin de," diye alay etti Jude. Ki bu doğruydı. Lila fahri McCallister'dı, hatta annesi öldükten ve üvey babası çekip gittikten sonra bizimle yaşamıştı ve her zaman en az bizim kadar rekabetçiydi.

"Merak etme. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacaksın," dedi Noah Quinn'e ve sırtına cesaret verici bir şaplak attı. "Umarım," diye mırıldandı nefesinin altında.

Quinn bir sonraki atışında daha iyisini yapamadı ama manzara da bir o kadar iyiydi, bu yüzden şikayet etmiyordum.

Cornhole Üçlü Tacı'nı Jude'un takımına kaybettik, ancak oyunun sonunda Quinn birkaç 'deliğe' girmeyi başardı ve her birinden sonra küçük bir zafer dansı yaptı. Lila da sayı yaptığında öyle yaptı. Noah ise zafer turları attı ve her sayı yaptığında "*Şampiyon biziz!*" diye bağırdı.

Biraz erken ama yine de coşkusunu alkışladım.

Ayrılmadan önce Lila beni kenara çekti ve bir uyarıda bulundu. "Onun kalbini kırma, Jesse."

Eve dönerken Quinn yolcu koltuğunda otururken, çıplak ayakları ön panelde, tırnak cilası elindeki vişneli buzlu şekerle aynı renkleyken onun sözlerini düşündüm. Kaybeden takımın teselli ödülü.

Pencereler açıldı ve esinti sarı saçlarını yüzüne doğru savuruyordu. Bakışlarım yoldan, dondurmaya sarılmış dudaklarına ve bacaklarına kaymaya devam etti. Güneşten bronzlaşmış ve sıkılaşmıştı, baldır kasları uzun ve zayıftı, cildi ipeksi ve pürüzsüzdü. İki gece önce, ben onun içine girerken, kasları sert sikimi sıkarken, tırnakları tenimi çizirken ve ortak orgazma ulaştığımızda adım boğazından çıkarken bana sarılmışlardı.

Konsola doğru eğildi ve dondurmayı dudaklarıma doğru uzattı, koyu renk kirpiklerinin altından bana bakarken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Yalamak ister misin?"

Söyleyiş şekli kulağa edepsiz geliyordu. "Sanırım sen delikteki?"

Güldü ve sonra ürperdi. "Hayatta olmaz. Sıcak ve sert bir şeyi tercih ederim."

"Sosis gibi mi?" Dudaklarımı buzlu şekerin etrafına sarıp emerek alay ettim.

"Sucuklu sosis. Acılı ve baharatlı." Cızırtılı bir ses çıkardı ve koltuğuna geri oturdu. Virajlı arka yollarda ilerlerken elimi kalçasına koydum. Manzaralı yoldan gitmiştik, iki kat daha uzun ve daha iyi manzaralıydı.

Güneş tepelerin ve vadinin üzerinden batıyordu ve hava taze ve tatlı kokuyordu. Quinn "T-Shirt Weather "ın sesini yükseltti ve şarkıya eşlik etti. Biraz akordu bozuktu ama önemli değildi. Azıcık bile.

Bugün mükemmele yakındı. Bundan daha iyi olabileceğini düşünmemiştim.

İki dakika sonra Quinn şanzımanın üzerine eğilip pantolonumun fermuarını açtığında ve sikimi dışarı çıkardığında yanıldığımı anladım. Elini şaftın etrafına sardı ve

sıcak ağzına götürdü, dilinin ucunu alt taraf boyunca gezdirmeden önce dilini başın etrafında döndürdü.

Tanrım. Lanet olası yoldan çıkmamam bir mucizeydi.

"Ne vardır sen yapıyor, Günişığı Kız mı?"

Benim ses zorlanmıştı, çünkü, kutsal cehennem, dilini düzleştirdi ve her sinir ucuna vurarak beni şafttan uca yaladı. O

Dilini yarığın üzerinde gezdirdi ve taşaklarım gerildi.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

Soruyu unutmuşum.

Başının arkasını tuttum ve yola odaklanmaya çalıştım. Sikimi emerken, beni sıcak, ıslak ağzının derinliklerine çekerken ve eliyle sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi beni çalıştırırken bunu yapmak zordu.

Diğer elini de harekete geçirip taşaklarımı avuçlayıp sıkıldığında inledim. Zar zor doğru dürüst görebiliyordum.

Ağzında sikim varken mırıldandı, onu emdi, diliyle oynadı ve eliyle taşaklarımı sıkı ve titreşim beni uçurdu.

"Geleceğim." Bu adil bir uyarıydı. Yapabileceğimin en iyisiydi, lanet olası dokuzuncu bulutun üzerinde olduğumu düşünürsek. Ama uyarımı dikkate almadı ve geri çekildi.

Ilık sıvı ağzına fışkırdı ve beni bırakıp koltuğuna geri dönmeden ve emniyet kemerini bağlamadan önce son damlasına kadar içti.

Konuşabilecek kadar nefesimi toplamam bir anımı aldı. Kendimi pantolonuma geri soktum ve yolcu koltuğundaki ona baktım, bir damla bile kaçırmak istemiyormuş gibi dudaklarını yalamadan önce yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi fark ettim. Ve bu çok seksiydi. Benim tatlı, masum günişığı kızımın dudaklarında ve boğazında dölleri vardı.

"Üzerinde çalıştığın tüm o salatalıklara teşekkür etmek istiyorum." "İyi miydi?" Sesi şimdi biraz utangaç ve emin değil gibiydi.

İyi miydi? Neredeyse gülüyordum. "İyiden de iyiydi. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi."

Gülümsedi ve bu muhteşemdi. Yağmurlu bir günde güneş ışığı gibi.

Quinn'in arazisini çevreleyen çitlerin yanında durduğumda, onun talimatlarına göre, çünkü hala ergenler gibi gizlice dolaşıyorduk, başının arkasını tuttum ve bir öpücük için onu kendime doğru çektim. Tadı vişneli dondurma ve benim gibiydi.

"Bugün için teşekkürler. Eğlenceliydi," dedi gülümseyerek. Kapısını itip açmadan ve kamyonetimden atlamadan önce ona bir öpücük daha verdim.

Parmak uçlarından sarkan ayakkabılarıyla, minicik şortunun içinde yalınayak uzaklaşmasını izlerken, Quinn'le birlikte olmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm.

Doğal hissettirmesi açısından kolaydı.

Telefonum çaldı, düşüncelerimi böldü ve ekrana baktım.

Jude: Noah'dan bir mesaj iletiyorum: Jesse Amca'ya Quinn'in güzel olduğunu söyle. Ve hoş. Ve eğlenceli. Kaybettiğimiz için kızgın bile değilim. Belki biraz. Ama Quinn hala havalı.

Jude: Bu Noah'dan bir başparmak onayı. Beşik hırsızlığını onaylıyor. Sokağa çıkma yasağından önce onu eve götürdüğünden emin ol.

Okurken güldüm ve elimi yüzümde gezdirdim, keşke onun sözlerine itiraz edebilseydim.

Ben: Sen bir pisliksin.

Jude: Seni tekrar mutlu görmek güzel. Ama bilgin olsun, 27 yaşında biri 18 yaşındaki kızıma baksa ağzını burnunu kırardım.

Lila: Merak etme, Jesse. Ben senin takımındayım. Ve Gracie istediği her erkekle birlikte olabilir. Ona iyi davrandığı sürece.

Jude: Cesedimi çiğnemen lazım.

Ben: Siz ikiniz birbirinizin mesajlarını mı okuyorsunuz?

Jude: Rebel telefonumu çaldı ve kendini grup sohbetine ekledi.

Lila: Biz evliyiz. Sırrımız yok. Jude: Ama ben hala sürprizlerle doluyum.

Lila: Böyle devam edersen Şeytan Köpek, seni evden dışarı atarım.

Jude: Onu Fort Knox gibi kilitleyebilirsin bebeğim, ben yine de sana ulaşmanın bir yolunu bulurum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Tanrı'ya şükür mesajlar bundan sonra kesildi. Mat siyah bir Dodge Charger kamyonetimin yanına yanaştığında telefonumu bardak tutucusuna attım. Çünkü evet, hâlâ çitlerin yanında gizleniyordum. Camı indirirken sürücü koltuğundaki Declan'a baktım. Bu eğlenceli olacaktı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa beni evinin önünde gördüğüne pek sevinmemişti.

"Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama eğer onu mahvedersen, kız kardeşime *zarar* verirsen, seni mahvederim. Ve bu bir sözdür."

Bir gecede iki uyarı.

Onu duyduğumu belirtmek için çenemi eğdim ve yola çıkmadan önce garaj yoluna girmesini bekledim.

Quinn'in kalbini kırmak istemiyordum. Aramızdaki öyle bir şey değildi. Bir ilişkimiz yoktu, bu yüzden kalpler kırılmayacaktı.

Ya da en azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Quinn

ARABAMDAN INIP KAPIYI KAPATTIM, TAM CARLY içki salonunun yanından döndü. Mason hemen arkasındaydı.

Carly'nin burada ne işi vardı? İstifa ettiğini sanıyordum.

"Hadi Carly," diye bağırdı Mason. Hızını artırarak benimkinin yanına park etmiş arabasına doğru koşmaya başladı. "Nasıl tepki vermemi bekliyordun?"

"Bilmiyorum Mason," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Sanırım tam da senden beklediğim gibi tepki verdin. Bu yüzden endişelenme. Ben halledeceğim."

Beni ilgilendirmezdi, bu yüzden arabamın yanında durup izlememeliydim. Ama kendime engel olamadım.

Mason onun kolundan tuttu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun? Ben hallederim."

"Bunu düşünmem için bana bir şans ver. Böyle bir şeyi benim üzerime yıkamazsın ve-"

"Beni becermeden önce düşünmek için zamana ihtiyacın yoktu." Evet, kesinlikle beni ilgilendirmez. "O küçük, mükemmel hayatına geri dön. Ben senin sorunun değilim."

Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve arabasının kapısını açarken ben de kaputunun etrafında döndüm.

"Hey. İyi misin?" Aptalca bir soruydu. Belli ki iyi değildi. Bu yüzden başını sallayıp cevap verme zahmetine girmediğinde şaşırmadım.

Arabasına atladı ve park yerinden dışarı çıktı.

O gittiğinde bakışlarım Mason'a kaydı.

Bir ileri bir geri volta atıyor, saçlarının uçlarını çekiştiriyordu. Sonunda volta atmayı bıraktı ve cipinin lastiğini tekmeledi. "Siktir." Tekme. "Siktir, siktir, siktir." Tekme, tekme, tekme. Avuçlarını kaputa vurdu ve başını eğdi. I

Holden bira fabrikasından çıkıp bize katıldığında daha da yaklaştı.

"Neler oluyor?" Holden bana sordu.

"Bilmiyorum. Mason..." Elimi Mason'ın omzuna koydum.
"Sen iyi misin?"

Cipten indi ve bize doğru döndü, gözleri yerdeydi ve sesi o kadar kısıktı ki önce yanlış duyduğumu sandım.
"Carly hamile."

Hamile mi? Bunu öylesine söylemedi. Söylemiş olamaz.
"Carly hamile mi?" Mırıldandım.

Mason başını salladı ve ellerini yüzünde gezdirdi.

Holden nefesinin altından, "*Seni aptal* herif," gibi bir şey mırıldandı.

"Senin mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Mason bana ters ters baktı. Holden kahkahayı patlattı.

"Özür dilerim. Bu sadece..." Boğazımı temizledim.
"Özel olup olmadığınızı bilmiyordum..." Gözlerini bana dikti, konuşmayı kesmem için bir uyarı gibiydi. Ağzımı kapattım. Şu an onun ilişki durumunu sorgulamanın zamanı değildi. Hem bunun konuyla ne ilgisi vardı ki? Kazalar her zaman olur.

Holden yine gülüyordu. Kaburgalarına dirsek attım ve ona bir bakış attım.

"Kahretsin. Özür dilerim. Neden güldüğüm hakkında hiçbir fikrim yok."

Mason, "Muhtemelen senin başına gelmediği içindir," diye mırıldandı.

"Her zaman sarılı tutarım."

Mason sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben de öyle," dedi.

"Evet, tamam. Çünkü geri çekilmek risklidir. Zamanında çıktığınızı düşünebilirsiniz-"

"Prezervatif kullandım," diye homurdandı Mason. "Bu nasıl oldu bilmiyorum."

"Sanırım dışarı çıkmak için can atan güçlü yüzücüleriniz var."

Holden'ın gözlemine kıs kıs güldüm. Bütün bu konuşma çok saçmaydı. Mason bana tekrar ters ters baktı ve kahkaham dudaklarımda söndü.

Bu hiç komik değildi. Azıcık bile değil. Mason baba olacaktı. Bir *baba*. Vay anasını. Ve Carly... Onu bir bebekle hayal bile edemiyordum. Onu o kadar iyi tanıımıyordum ama bütün yaz etrafındaydım ve partileri sevdiğini biliyordum. Söylediklerine bakılırsa, Tasha'yla birlikte sürekli barlara gidip partiler veriyorlarmış. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil, ama şimdi anne olacaktı.

"Ne yapacaksın?" Holden sordu. "Onunla ilgileneceğini söyledi."

Mason'ın sözlerini anlaması biraz zaman aldı ama Holden'ın tepkisi anında oldu.

"İcabına bakmak mı? Lanet olsun, dostum. Öylece gitmesine izin mi verdin? Gidip onunla konuşmalısın."

"Holden haklı. Eğer senin bebeği istemediğini düşünürse, o zaman..." Ne yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum ama Mason onu durdurmak zorundaydı. Onun bununla kendi başına başa çıkmasını bekleyemezdi.

"Bebeği istemiyorum."

Şok içinde çenem düştü. Bebekleri *severdim*. Kim sevmezdi ki? Daha dün Gracie'yi kucağıma almıştım. Çok masum, sevimli ve güven doluydu. Bütün gün onun kokusunu içime çekmek ve tatlı yanaklarını öpmek istemiştim. "Öyle söyleme."

"Gerçek bu. Şu anda bir çocuk istemiyorum."

Holden onu omuzlarından tuttu ve sarstı. "Kendini topla. Adam ol."

"Tanrım, bu çok alçakça Mason. Üzgün olmasına şaşmamalı. Senin bebeğine hamile, hormonları var ve sen onu ağlayarak mı gönderdin? Eğer doğru şeyi yapmazsan..." Kollarımı kavuşturdum. "Sana olan tüm saygımı kaybederim."

"Bean. Öyle söyleme." Mason'ın sesi o kadar bezgin geliyordu ki söylediklerime anında pişman oldum. "Hikâyeyi bilmiyorsun bile, tamam mı?"

Doğruydı. Hikayeyi bilmiyordum. Carly'yi de o kadar iyi tanıımıyordum, bu yüzden ona sadakat borcum yoktu ama kardeşlik için savaşıyordum. Bir erkek asla çekip gitmekte özgür olduğunu düşünmemeli. Oynamak için iki kişi gerekir ve şimdi sorumluluk almak zorunda. "Biliyorum, ama tek söylediğim senin iyi bir adam olduğun, bu yüzden doğru şeyi yapacağını biliyorum. Sadece bu fikre alışman gerekiyor."

Darbeyi yumuşatmak için kolunu birkaç kez okşadım. Belli ki yanlış bir şey yapmıştım. Kaşlarını çatı ve ben de elimi yanıma bıraktım. Sevmediği belli olan bir kızıdan bebek sahibi olma fikrine nasıl alışacağından emin değildim. Eğer onu sevseydi, farklı bir tepki verirdi. Hâlâ şok olmuş olurdu ama bundan mutlu olurdu.

"Quinn haklı. Nasıl olmuş olursa olsun, o senin çocuğun ve sen de elini taşın altına koymalı ve bununla başa çıkmalısın."

Mason bir nefes verdi ve sonra başını salladı, belli ki hayat planının bir parçası olmayan bir şeyi kabullenmekte zorlanıyordu. Kendimi bildim bileli Mason bir planlamacıydı. Jesse ile bu kadar iyi arkadaş olmaları neredeyse komikti. Birbirlerinin tamamen zıttıydılar. Mason riskten kaçınırdı. Tüm seçenekleri tartmadan ve her açıdan düşünmeden asla bir şey yapmazdı.

"Barı idare edebilir misin?" diye sordu

Holden'a. "Neye ihtiyacın varsa."

"Teşekkürler."

Holden ve ben Mason'ın arabayla uzaklaşmasını izledikten sonra dönüp birlikte içki salonuna doğru yürüdük. Mason'ın bebek sahibi olacağına inanamıyordum. Hem de Carly'den.

"Sence onu seviyor mu?" Holden'a sordum.

"Verdiği tepkiye bakılırsa, hayır diyebilirim."

Bundan şüphelenmiştim ama yine de beni üzdü. "Avery hamile kalsaydı ne yapardın?"

Genelde Avery'den bahsetmezdim ama o gideli bir yıl olmuştu ve hala onu düşünüp düşünmediğini merak ediyordum

her zaman. Ya da hayatına devam edip onu unuttuysa.

"Mutlu olurdum. Hep bir sürü çocuk istemiştim. Ama o istemedi. Beni terk etmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Avery çocuk istemiyor muydu?"

Başını hayır anlamında salladı. "O bir kariyer istiyordu. İstediği zaman arabasını alıp seyahat edebilmek istiyordu. Ve oyuncaklarla kirletilmemiş, güzel, lekesiz bir iç mekan istiyordu." Ses tonundaki acıyı duydum.

"Vay canına. Bunu bilmiyordum. Çocuklar hakkında yani." Gerçi bu beni şaşırtmamalıydı. Avery mükemmeliyetçiydi. Aynı zamanda bir iç mimar. Güzeldi. Çok bakımlıydı. Ve Holden için tamamen yanlış biriydi. Ama aşık insanlar her zaman etraflarındaki insanlar kadar net göremezler. "Onsuz daha iyisin."

"Biliyorum," dedi ama sesinde hiçbir inandırıcılık yoktu.

Aşk hepimizi aptal yerine koydu. Yoksa kardeşim kadar zeki biri neden kendisi için bu kadar yanlış olan bir kadına aşık olsun ki? Sanırım aynı şeyi Jesse için de sorabilirim.

Cehennemden gelen bir masam vardı. Durmadan didişen ve her şeyden şikayet eden orta yaşı bir çift. Birbirlerine davranışlarına bakılırsa, birbirlerinden hoşlandıklarını bile sanmıyorum. Bir şişe cabernet sauvignon sipariş ettiler ve kadın tadına bakmak istedi, ben de şarap bardağına biraz döktüm. Burnuna götürdü ve bir yudum almadan önce kokladı ve hemen bardağına geri tükürdü.

"Bu şarap mantarlıymış. şarabı senin seçmene izin vermemem gerektiğini daha iyi bilmeliydim," diye kocasını suçladı. "Asla doğru yapamıyorsun."

"Bir de ben deneyeyim," dedi kocası. Bardağına biraz döktüm ve o tadına bakarken geride durdum.

"Bu şarapta yanlış bir şey yok."

"Sen sadece diyerek o Çünkü sen seçti " tısladı.

"Bunu söylüyorum çünkü şarap gayet iyi. Eğer içmek istemiyorsanız, ben kendim içmek zorunda kalacağım."

Masadan birkaç adım geri çekildim. "Şarapla bir sorunun yok yani?"

"Ona bir elma şarabı getir. İyi şarap onun için ziyan olur."

Tartışmanın ortasında masalarından uzaklaştım. Elimde elma şarabıyla döndüğümde çift hâlâ tartışıyordu. "O tembel, işe yaramazın teki. Onda ne buldu bilmiyorum."

Elma şarabını kadının yanına koydum ve boş bardakları toplamadan önce bahşişi cebe atarak yanlarındaki masayı temizledim.

"Ona bir iş vermiş olsaydınız, yanımıza taşınmak zorunda kalmazlardı."

"Bu çocukların disipline ihtiyacı var. Kızımızı her zaman şımarttığın için buna şaşırmamalısın. Bırakın kendi çocuklarına bakmayı, yemek yapmayı ya da temizlik yapmayı bile bilmiyor."

"Ben aidatımı ödedim. Torunlara da bakmıyorum."

"Nerede o garson kız?" diye yakındı adam. "Çekip gitti ve bizi burada bıraktı."

Derin bir nefes alarak masalarına doğru yürüdüm ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Adam saatini kontrol etti ve parmağını saatin üzerine vurdu. "On dakikadır hazırız."

Yine de hazır değillerdi. Menüye bile bakmamışlardı. Onlara birkaç dakika vermemi önerdiğimde, beklememde ısrar ettiler, "*Sizi aşağı indirmemiz bir on dakika daha sürer.*"

Hoş görünmek için elimden geleni yaptım ama bu ikisi bunu zorlaştırıyordu. Önce, mezelerle ilgili bir sorun vardı. Ve şimdi de ana yemek.

"Nesi var bunun?" Declan sordu.

"Müşteri bunu yiyemeyeceğini söyledi. Etin çiğ olduğunu ve kirazların çok ekşi olduğunu söyledi."

"Bu, kabak çiçeği dolmasını geri gönderen müşteriyle aynı müşteri mi?"

İçimi çektim. "Evet."

"Ördek mükemmel."

"Görünüşe göre değil. Biftek istedi. Az pişmiş. Ördek göğsü yerine." İroni gözümünden kaçmamıştı. Ördeğin az pişmiş olduğunu iddia etmişti ama yine de az pişmiş biftek istemişti.

"Yarısı yenmiş ördek göğsü." Tabağı işaret etti çünkü gerçekten de yarısı yenmişti. Aslında ördek göğsünün yarısı dışında tabağı temizdi. Çok ekşi olduğunu iddia ettiği vişne sosunun hepsini yemişti.

"Biftek falan yemeyecek. Ona başka bir şey servis etmeyeceğim. Belli ki kıcını ısırsa bile iyi yemekten anlamıyor."

"Declan," diye tısladım, başımı sola doğru eğdim ve gözlerimle ona bir işaret göndermeye çalıştım. Ama o uyarımı dikkate almadı ve solumda duran kadına küfrederek monologuna devam etti.

"Ben asla," diye homurdandı kadın. "Şefin kaba olması beni şaşırtmadı." Declan kıs kıs güldü. Kabalığını gururla taşıyordu. "Yemeklerin zar zor yenilebilir olmasına şaşmamalı."

Aman Tanrım. Şimdi yapmıştı.

Öfkeyle baktı, yüzü öldürücüydü. Declan'a herhangi bir konuda hakaret etseniz de umurunda olmazdı. Cevap verme zahmetine bile girmeden sizi terslerdi. Ama yemeklerini eleştirirseniz, gazabını hissederdiniz.

"O zavallı kıcını da alıp buradan defolup gidebilirsin. Birkaç kasaba ötede bir McDonald's var." Elini cebine attı, cüzdanını çıkardı ve bir

Yirmi. "Al bakalım. Benden olsun. Git kendine bir çift Big Mac al. Özel siparişler onları üzmez."

Kadının çenesi düştü. "Yorum bırakacağımdan emin olabilirsiniz," diye homurdandı.

"Bunu sen yap. Çıkarken kapının kışına çarpmasına izin verme. İkinci bir düşünce, orada sıkışmış olan sopayı çıkarmaya yardımcı olabilir."

Aman Tanrım.

"Karıma bir özür borçlusun," diye çıkıştı kocası.

"Olmaz."

Adamın yüzü pancar kırmızısının endişe verici bir tonuna dönüştü.

Neyse ki Aubrey araya girdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?" O yan gözlü Declan olarak o led ve çift Uzakta.

Aubrey bir azizin sabrına ve kırılan tüyleri yumuşatma becerisine sahipti. Öte yandan Declan, patlamaya hazır bir saatli bombaydı.

"Gerçekten mi, Declan? Bu konuda bu kadar kaba olmak zorunda mıydın?" Öfkesini bana yöneltti. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bu yemeği görüyor musun?" Geçidin üzerinde duran ve bu gecenin popüler yemeği olan iki ördek göğsünü işaret etti. "Soğuk. Mahvolmuş. Çünkü orada durup bana aval aval bakmakla o kadar meşguldün ki lanet olası işini bile yapamadın. Yemeği alıp masaya götürmek ne kadar zor olabilir ki? Kimse senden yemek pişirmeni istemiyor. Tek yapman gereken lanet olası masaya taşımak." Tabakları aldı ve paslanmaz çelik tezgâhın üzerine fırlattı. "Şimdi git müşterilerine yemeklerinin neden iki kat daha uzun süreceğini açıkla."

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandım nefesimin altında uzaklaşırken.

Bu gece yeterince çabuk bitemezdi.

Görünüşe göre kışımı tekmelemeyi bitirmemişti. Uzun bir atışla değil.

Yirmi dakika boyunca bekletilen müşterilere hizmet ettikten ve onlara ücretsiz bir tur içki sözü verdikten sonra

içkileri içerken, bara doğru eğildim ve Holden'ın dikkatini çekmeye çalıştım.

Onun adını söyledim. İki kez. Parmağını kaldırarak bir dakika beklemem gerektiğini işaret etti. Çalışan tek kişi o olduğu için beklemekten başka çarem yoktu. Ayağımı vurdum, tedirgindim. Bu gecenin bedeli ağır olmuştu.

Holden iyi bir biracıydı ama çoklu görev sanatında ustalaşmamıştı. Aynı anda hem iki bira doldurup hem de telefonla konuşmak ne kadar zor olabilirdi ki? Konuşmuyordu bile. Sadece dinliyor ve başını sallıyordu.

"Ona mesajı ileteceğim, tamam mı? Garanti veremem ama Jesse'yi tanıyorsam orada olmak için elinden geleni yapacaktır." Jesse'nin adından söz edilince neşelendim. "Ona söylerim. Kendine iyi bak, Alessia."

Alessia mı?

Holden Alessia ile mi konuşuyordu? Neden hala onu arıyordu?

"Alessia ne istedi?" Onun adını söylemek bile ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Jesse'ye ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Annesinin öldüğünü ona bildirmek istedi."

"Vay canına, Jesse'yi geri almak için her şeyi yapar. Ne kadar alçalabilir?"

Holden kaşlarını çatana kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim bile. "Annesi daha yeni öldü."

Hemen azarlandığımı hissettim. O haklıydı. Annesi ölmüştü ve bu korkunç bir şeydi. Alessia'ya katlanamasam da yine de onun için üzüldüm.

Ama neden Jesse'yi rahat bırakamıyordu? Artık birlikte bile değillerdi.

Holden sanki aklımı okumuş gibi, "Avery'nin annesine bir şey olsaydı bilmek isterdim," dedi.

Holden, Avery'nin annesiyle yakındı. Aslında tüm ailesiyle. Sanırım bu da ilişkinin bir parçasıydı.

Aileniz ve arkadaşlarınızla yakınlaşırsınız ve ayrıldığınızda onları da kaybedersiniz.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Quinn

VARDIYAMDAN SONRA JESSE'NIN EVINE GITTİM. UZUN BİR SÜRE OLMUŞTU. Gece. Declan hâlâ o aptal ördek göğsü yüzünden kızgındı ve kimse onun gibi kin tutamazdı.

Mason Carly'yi hamile bırakmıştı ve ben bunu aklım almıyordu. Baba olacaktı. Sevmediği birinden bebek sahibi olacaktı ve bu bana dayanılmaz derecede üzücü geliyordu. Bu her zaman oluyordu, bunu biliyordum ama sanırım kardeşlerimin yuva kurmadan ve çocuk sahibi olmadan önce gerçek aşkı bulduklarını hayal ediyordum.

Holden'in da bütün gece keyfi yoktu. Bunun Avery'den bahsettiğim için olup olmadığını düşünmeden edemiyordum. Dikkati dağılmıştı ve neredeyse hiç konuşmamıştı.

Yorgundum ve tek yapmak istediğim eve gidip yatağa g i r m e k t i .

Bu yüzden neden Jesse'nin evine gittiğimden emin değildim. Aramamış ya da mesaj atmamıştı ve belki de beni burada istemiyordu.

Onu garajında hava bisikletine binerken buldum. Üstü çıplaktı ve terden sırılsıklam olmuştu.

Saat gece on buçuktu ve neden bu kadar geç saate kadar çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Kendini bu şekilde bayıltıyordu.

Onun karşısındaki ağırlık bankına oturdum. Gözlerimiz buluştu, belli ki beni gördü ama bisiklet sürmeyi bırakmadı. Aksine hızını arttırdı. Alessia'nın annesiyle ilgili haberler onu gerçekten üzmüş olmalıydı. Belki de yakındılar. Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum.

AirPods takıyordu ve bu cezalandırıcı tempoyu ayarlamasına yardımcı olacak ne tür bir müzik dinlediğini merak ettim. En az beş dakika, belki de on dakika boyunca onu izledim, sonunda yavaşlayıp durmadan ve bisikletten inmeden önce neden hala burada olduğumu sorgulayacak kadar uzun bir süre.

Yüzünü bir havluyla sildi ve kulaklıklarını çıkardı ama yüz ifadesini okuyamadım. Boştu. Bir şişe su aldı ve nihayet konuşmadan önce yarısını içti.

"Burada ne yapıyorsun?"

Güzel soru. Neden geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Merak mı? Korku mu? İçimi kemiren bir dehşet duygusu mu? "Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

"Ben iyiyim."

Ama o öyle değildi. Yazın başında olduğu gibi aynı kapalı ifadeye sahipti. Duruşu ve düz ses tonuyla ilgili her şey daha fazla bilgi istememem konusunda beni uyarıyordu. Ama kendime engel olamadım. Geri çekilip umurumda değilmiş gibi davranamayacağım kadar yakınlaşmıştık.

"Alessia'nın annesi için üzgünüm."

Bir kez başını salladı, yüzünde aynı donuk ifade vardı ve çığlık atmak istedim. Onun üzerinde hâlâ böyle bir güce sahip olmasından nefret ediyordum. Onun bir telefonuyla birkaç ay önceki haline geri dönüyordu.

"Sen... Alessia ile konuştun mu?"

Hayır demesini istedim. Onu aramadığını duymak istiyordum ama bir şekilde haberi duyduğunda arayacağını biliyordum.

Başını salladı ve ben de söndüm. "Kısa bir süre." Parmaklarını terden keçeleşmiş saçlarında gezdirdi ve omzumun üzerinden bana baktı. "Bir duşa ihtiyacım var."

Bu bir davet gibi gelmedi. "Evet, tamam. Ben sadece...." Geri çekilmeye başladım. "Gitmeliyim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Arkamı döndüm ve arabama doğru yürüdüm.

Tanrım. Neden bu kadar zor olmak zorundaydım? Tüm bu gariplikleri aştığımızı sanıyordum. Belki de başından beri kendimi kandırıyordum. Belki de düşündüğüm kadar yakınlaşmamıştık. Hayal kırıklığı göz yaşları gözlerimi yaktı ve ben sadece

Buradan çıkmam gerekiyordu. Bütün geceyi geri sar ve tekrar yap.

Arabamın kapısını çekip açtım, gitmeye hazırdım. Belli ki benimle konuşmaya hiç niyeti yoktu. Vücut dilinden anlaşıldığı kadarıyla beni burada istemiyordu bile. Bu yüzden istenmediğim bir yerde takılmayacaktım. Ya da konuşmaya niyeti yokken onu ikna etmeye çalışmayacaktım.

"Gitme," dedi kaba bir şekilde.

Bu pek de kalmak için bir davet sayılmazdı. "Sanırım kalmalıyım. Muhtemelen kendine biraz zaman ayırmaya ihtiyacın var ya da-"

"Kal." Elini omzuma koydu, sesi daha yumuşaktı. "Kalmanı istiyorum." Kalmamı gerçekten istediğine dair bana güven vermek istercesine omzumu hafifçe sıktı.

Sonra dönüp ona baktım, gözlerim yüzünü arıyordu. Davetsizce içeri dalmıştım ve şimdi bu kadar düşüncesizce davrandığım için pişmanlık duyuyordum. "Kalmamı istediğine emin misin?"

"Evet, istiyorum." Sesi samimi geliyordu ve gözlerinde beni duraksatan bir şey gördüm. Hüzün. Ama orada başka bir şey daha vardı. Tanımlayamadığım bir şey.

"Sadece hızlı bir duşa ihtiyacım var."

"Tamam," dedim yavaşça, kalmanın iyi bir fikir olduğuna hâlâ tam olarak ikna olmamıştım. Kararsızlığımı fark etmiş olmalı ki, yanıma uzandı ve arabamın kapısını kapattı. Sonra, fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan elimi tuttu ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Ayak sesleri ağırdı ve dün yeğenleriyle takıldığımızda ve ailesiyle yemek yediğimizde olmayan bir yorgunluk vardı.

Çok eğlenceli bir gün geçirdik. Her şey çok doğal ve kolaydı, sanki gerçek bir çiftmişiz gibiydi ve ailesiyle takılmak son derece normaldi. Lila ve Jude harikaydı ve akşam yemeğinde Jesse'nin çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlattılar. Sevimli, eğlenceyi seven, eşek şakaları yapmayı seven bir çocuktu.

"Ne zamandır egzersiz yapıyorsun?"

"Bir süre. Bacaklarım beton gibi. Belki de bir yoga seansına ihtiyacım vardır." Zorla bir kahkaha attı.

"Evet." Benim gülüşüm de aynı derecede zayıftı.

Kapıyı benim için açık tuttu, beni içeri aldı ve beni oturma odasında bıraktı.

"Çabuk olacağım," diye omzunun üzerinden seslendi.

Geri çekilirken arkasından baktım. Koridorda gözden kaybolduğunda kanepeye uzandım. Başımı koltuğun arkasına yaslayarak başımın üzerindeki tavan vantilatörüne baktım.

Neden buradaydım ki?

Bakışlarım sehpanın üzerinde açık bıraktığı dizüstü bilgisayara takıldı.

Burnumu sokmuyordum. Tam olarak değil. Ama ekrana baktım ve San Diego'ya uçuşları aradığını gördüm.

Midem bulandı. Yarın gidiyor gibi görünüyordu.

Bir haftadan kısa bir süre içinde Kaliforniya'ya gidecek olması yeterince kötüydü - tam olarak beş gün - ama şimdi onunla neredeyse hiç zaman geçiremeyecektim. Geri dönmek yerine orada mı kalacaktı? Hiç sanmıyorum. Kaliforniya'ya arabayla gitmeyi planlıyordu çünkü bisikletlerini alacak ve eşyalarının çoğunu oraya taşıyacaktı.

Kısa bir süre sonra döndü, saçları nemli ve dağınıktı, üzerinde bir tişört ve şort vardı. "İçecek bir şey ister misin? Su? Meyve suyu? Enerji içeceği?"

Şimdi ev sahibini oynuyordu, sesi soğuk ve kibardı, sanki sadece tanıdıkmişiz ve birbirimizi yakından tanıımıyormuşuz gibi. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Jesse buzdolabından bir enerji içeceği aldı ve çenesini kapıya doğru salladı. "Hadi dışarıda oturalım. Burası çok havasız."

Havasız hissetmiyordum. Klima açıktı, tavan vantilatörleri de öyle, ama o çoktan kapıyı yarılamıştı, ben de koltuktaki yerimi bırakıp ona katıldım.

Güverte, içeriye göre yirmi derece daha sıcaktı. Onun yanındaki koltuğa oturdum, ormana bakan minderli bir şezlongdu bu.

O kadar yakın oturuyorduk ki, içime çektiğim koku onun kokusuydu - narenciye, baharat ve odunsu. Erkeksi. Baş döndürücü. *Jesse*.

Elimi birkaç santim sağa kaydırırsam koluna dokunabilirdim. Parmak uçlarımı kalın damarlarında, altın sarısı teninde ve yağsız kaslarında gezdirebilirdim. Ama bu gece sanki aramızda bir okyanus varmış gibi hissediyordum. Bu yüzden ona dokunmak için bir hamle yapmadım.

Belki kendime olan güvensizliğimden, belki de yaydığı mesafeli havadan, ama midemin çukuruna yerleşen korku hissinden kurtulamıyordum. Holden Alessia'nın adından bahsettiğinden beri bu his vardı. Bunun her şeyi değiştireceğine dair bir önsezi hissediyordum.

"Sen iyi misin?" Sonunda sessizliği bozmak ve bazı cevaplar almak için çaresizce sordum.

Jesse bir nefes verdi ve enerji içeceğinden bir yudum aldı. "Evet, ben sadece...." Gözlerini kısarak uzaklara baktı, gözlerinin etrafındaki o küçük çizgiler kırışıyordu ve bu küçük çizgilerin neden bu kadar seksi olduğunu bilmiyorum ama öyleydi. O da öyleydi.

Ve ağlamak için karşı konulmaz bir istek duydum.

Tanrım, onu şimdiden özledim ve o daha gitmemişti bile. Peki neden onu çoktan kaybetmişim gibi hissediyordum?

"Gina bu yaz beni birkaç kez aradı. Alessia'nın annesi," diye açıkladı.

Gina. Atv'ye bindiğimiz gün onu arayan oydu. Rastgele bir kız değildi. Alessia'nın annesiydi. Bunun beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyordum.

"Ama onu geri aramadım," diye bitirdi.

Daha önce yüzünde ne gördüğümü şimdi biliyordum. Suçluluk duygusu.

"Alessia'ya o kadar kızgındım ki Gina'yı geri aramadım. Ve onun aramalarını görmezden gelmem beni öldürüyor." Elindeki şişeyi inceliyordu ve düşüncelerinde kaybolduğunu ve belki de sadece birinin onu dinlemesini istediğini hissettim. Ben de fikrimi söylemedim. Sessiz kaldım ve bekledim, bu yaz daha iyi olduğum bir şeydi bu.

Bekliyor, diliyor ve umut ediyorum.

"O iyi bir kadındı. Ne zaman akşam yemeği için oraya gitsek, en sevdiğim yemekleri pişirirdi. İtalyan'dı. Öyleydi." Durakladı, devam etmeden önce acı gerçeğin kafasına dank etmesine izin verdi. "Pişirdiği yemeklerin çoğunun içinde et vardı. Bolonez. Köfte. Tavuklu Parm. Ama benim için tariflerini değiştirdi. Onları vejetaryen yaptı. Gina benim en büyük hayranlarımdan biriydi. Her bir yarışı izlerdi. Benimle tanışmadan önce motokros hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama okuyabildiği her şeyi okudu ve istatistikleri benden daha iyi biliyordu." Gina'yı hatırlayınca küçük bir gülümsemeyle dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi.

"Onu seviyordun," dedim sessizce.

Jesse başını salladı. "Evet, öyle. Alessia onunla kalmamın tek nedeninin annesinin yemeklerini yiyebilmek olduğunu söyleyerek şaka yapardı. Annesinin beni kendisinden daha çok sevdiğini söylerdi. Bu doğru değil. Ama Gina beni şımartırdı. Bana oğlu gibi davrandı. Keşke onu geri arasaydım."

Ne söyleyeceğimi ya da onu nasıl daha iyi hissettireceğimi gerçekten bilmiyordum, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Gerçekten üzgünüm, Jesse."

Bana baktı ve sanki bu gece beni ilk kez görüyormuş gibi hissetti. "Buraya gel."

Jesse beni kucağına çekti ve sarıldı, yanağım göğsüne bastırdı, kolu sırtıma dolandı, eli kalçama sarıldı.

Seks aramıyordu. Sanırım onu rahatlatacak birini arıyordu. Burnunu saçlarıma bastırdı ve bırakmadan önce göğsünün derin bir nefesle genişlediğini hissettim.

"Her zaman yaz gibi kokuyorsun," diye mırıldandı.
"Benim günışığı kızım."

Onu mutlu edip etmediğimi sormak istedim. Mutlu ettiğimi sanıyordum.
Ama sormadım.

Sessizce oturduk ve elimi kalbinin üzerine koydum, sabit atışıyla rahatladım, göğsü her nefeste yükselip alçalıyordu ve sessizlikte, üzerime bir duygu dalgası çöktü. Bu duygu o kadar güçlü, o kadar etkiliydi ki beni nefessiz bıraktı.

Onu çok seviyordum. Her zaman seviyordum ama son birkaç hafta içinde bu sevgi daha da güçlendi ve derinleşti. Bu sadece bir kızlık aşkı değildi. Ona olan aşkım o kadar derine işlemişti ki, ondan kurtulmak için kalbimden bir parça koparmam gerekiyordu.

Kelimeleri söylemek istedim. Ama söyleyemedim. Şimdi olmaz.

Belki de hiç.

Çünkü Alessia'ya gideceğini biliyordum. Ona oğlu gibi davranan bir kadına saygılarını sunacağını biliyordum. Ve Alessia'yı rahatlatmaya çalışacaktı. Çünkü o böyle biriydi.

Ne kadar farklı olmasını dilersem de, geçmişti silemezsiniz. Jesse onu hiç sevmemiş gibi davranamazdı. Bir parçası hâlâ onu umursamıyormuş gibi davranamazdı.

Annem ilk aşkını asla unutamazsın derdi. Asla unutamazsın.

O benimdi, o da onun. Peki, bu beni nereye götürdü?

Balon patlamıştı ve aramızdaki her şey farklıydı. Sanki ben onu nasıl bırakacağımı bulmaya çalışırken o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Ama şu anda o hâlâ benim. Bana yıldızlara bakmamı ve bir dilek tutmamı söylediğinde, sesi kısık ve boğuk, kolları beni bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tuttuğunda, bunu yaptım.

Alessia'yı bırakmanın ve kalbini başka birine açmanın bir yolunu bulmasını diledim. *Benim* için. Kafamın içindeki küçük bir ses beni uyarsa da, *Aşk bu kadar zor olmamalı*. Birini kendine aşık etmek için bu kadar uğraşmak zorunda olmamalısın. O sesi görmezden geldim.

Çünkü aşk bir inanç sıçramasıydı, değil mi? Riskliydi. Kalbini ortaya koymak için.

Aşk sizi iyileştirebilir ya da yok edebilir.

Kalbinizi birine sunup "*Al bunu*" demekten daha cesurca ya da daha aptalca ne olabilirdi? *Senin olsun. Ona iyi davran. Hassas ve kırılabilir.*

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Bunu biliyordum çünkü O aptal.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Quinn

İKİ GÜN SONRA EVIE'YI GÖLE SÜRÜKLEDİM. JESSE

Bir gün önce San Diego'ya uçmuştu ve bugün Gina'nın cenazesi vardı. Onu görmeye gittiğim gecedan beri onunla konuşmamıştım ve belki de en iyisi buydu.

Evie ve ben kayalıkların tepesinde, masmavi Teksas gökyüzünün altında dururken güneş çok parlaktı. Bu benim fikrimdi. Bir çocukluk dileğini yerine getirme girişimiydi. Ama bundan daha da önemlisi, Jesse'yi unutmak için bir girişimdi. Gerçi bir uçurumdan atlamanın bunu yapmama nasıl yardımcı olacağından emin değildim. Belki sembolik bir jestti. Bir inanç sıçraması.

Şimdi terli ellerimi sıkıyor, kristal mavisi suya bakarken midem çalkalanıyordu. İnanılmaz derecede uzak görünüyordu. Yeterince uzağa atlamazsak sığ sulara çarpabilirdik. Ya da yüzeyin hemen altında kemiklerimizi kırarak ve derimizi paramparça edecek sivri kayalar olabiliirdi.

Bu artık o kadar da harika bir fikir gibi görünmüyordu. Aslında, berbat bir fikirdi.

"Bunu yapamam." Gitmek için döndüm.

Evie beni durdurmak için kolumu tuttu. "Evet, durdurabilirsin. Bunu yapacağız."

Kalbim o kadar ağırdı ki, bir taş gibi battığımı ve bir daha asla yüzeye çıkamayacağımı hayal ettim. "Gerçekten yaralanabiliriz. Kafamızı çarpıp dibe bataabilir ve bir daha hiç çıkamayabiliriz. Boğulabiliriz."

"Benim gözetimimde değil. Bugün kimse boğulmayacak."

Sanki bizi koruyacak gücü varmış gibi. Çıkıntının üzerinden tekrar baktım. Tenim nemli hissediyordum ve güneş sıcak olmasına rağmen titriyordum. "Ya düşersek?" Fısıldadım.

Evie omuzlarımdan tuttu, yeşil gözleri çok sertti ve beni biraz salladı. "Quinn. Ya uçarsak?"

Şok beni suskunlaştırdı. Gözlerim büyüdü, korkularım ve kalp kırıklıklarım bu yeni gelişme karşısında geçici olarak unutuldu. "Sen... Aman Tanrım. İyimser mi olmaya başladın?" Ağzımı kapattım ve gözlerimi sahte bir dehşetle açtım.

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Bunu senin için söyledim. Şimdi yapalım şunu. Beni zorlama."

"Yapmazsın." Ama ne olur ne olmaz diye kenardan birkaç metre uzaklaşttım ki beni itmeye kalkmasın.

"Ben olsam bunu yapmazdım. Ama bunu yapmak istiyorsun. Aksi takdirde beni buraya sürüklemezdin. O yüzden yapmak için geldiğimiz şeyi yapalım. Bunu yapmalısın." Suyu baktı ve ben de profilden yüzünü izledim. Hâlâ çok güzeldi ama daha önce fark etmediğim bir hüznün vardı yüzünde. "Belki de ikimizin de buna ihtiyacı vardır."

"Sen iyi misin?" Kendi saçmalıklarına o kadar odaklanmıştım ve Jesse'yle o kadar çok vakit geçiriyordum ki çok iyi bir arkadaş olamamıştım. Evie de kendi sorunlarını yaşıyordu. Ama benim aksime, o hiçbir zaman içini dökecek bir tip olmamıştı. Bu yüzden ona neler olup bittiğine dair neredeyse hiçbir ayrıntı bilmiyordum. "Yanında olamadığım için özür dilerim. Boktan bir arkadaş oldum."

"Böyle konuşma. Sen harika bir arkadaşsın. Benim *en iyi* dostum."

"Bu konuda konuşmak ister misin? Yani... bana gerçekten neler olduğunu anlatmadın."

"Benim dünyamda işler nasıl yürür bilirsin. Her zaman bir şeyler olur. Yine de başa çıkamayacağım bir şey değil." Çenesini kaldırdı ve yüz ifadesini sertleştirdi, sanki gelecekte olacaklara karşı kendini çelikleştiriyordu. İnsanlar çoğu zaman Evie'yi kibirli ya da daha kötüsü züppe sanırdı. O ikisi de değildi. Ama çok gururluydu. Yardım ya da sempati kabul edemeyecek kadar çok gururu vardı.

"Her zaman bu kadar sert olmak zorunda değilsin Evie," dedim usulca.

"Ve dileklerini gerçekleştirmek için *ona* ihtiyacın yok. Hadi yapalım şunu."

Elbette haklıydı. Dileklerimin gerçekleşmesi için Jesse'ye ihtiyacım yoktu. En azından hepsinin. Bu kendim için yapabileceğim bir şeydi. Kaliforniya hayalim de bana aitti ve bunun için de ona ihtiyacım yoktu. Üniversiteye gidecektim ve yapmayı planladığım her şeyi yapacaktım. Jesse ve Alessia'nın şu anda ne yaptıklarını düşünmememe izin vermeyecektim. Annesinin yasını tutuyordu, tabii ki onun yanında olacaktı. Ve geri döndüğünde, sadece evini toplayıp gitmek için yeterli zamanı olacaktı.

Yani bu şey, her ne yapıyorsak, sona ermek üzereydi ve benim bununla yüzleşmem gerekiyordu.

Yeni bir kararlılıkla derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Gülümsedi. Uçurumun kenarında durup inanç sıçraması yapmaya hazırlanırken, "Üç kadar sayacağım," dedi. "Bir... iki... üç."

Ve yaptım da. En iyi arkadaşım yanımdayken uçurumdan atladım.

O kadar yüksekte uçtuk ki neredeyse güneşe dokunacaktık gibi hissettik.

Ancak herkesin bildiği gibi, yukarı çıkan aşağı inmek zorundadır.

KIRKINCI BÖLÜM

Jesse

YÜZ YÜZE GELDİĞİMDE NASIL HİSSETMEYİ BEKLEDİĞİMDEN EMİN DEĞİLİM.
Alessia ile tekrar yüzleşmek.

San Diego'ya onun için gelmemiştim.

Bana bir evlat gibi davranan bir kadına saygılarımı sunmak için geldim.

Geçen yıl iki omurgam kırık olduğu için hastanedeyken Gina beni ziyaret etti. Bahçesinden çiçekler ve cannoli getirmişti. O vardiyada çalışan tüm hemşirelere yetecek kadar. Ertesi gün lazanya getirdi. Hemşireler Gina Rossi'yi severdi. Ben de öyle.

Ona Alessia ile ayrıldığımızı söylediğimde kalbi o kadar kırılmıştı ki ona nedenini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Bunun yerine ona Alessia ve benim hayatta farklı şeyler istediğimizi söyledim.

Gina bu yaz beni birkaç kez aradı ama sadece bir kez sesli mesaj bıraktı. Aramıştı çünkü öleceğini biliyordu. Doktorlar ona sadece birkaç hafta ömür biçmişlerdi. Sesli mesajında bundan bahsetmemişti. Gina böyle bir şey yapmazdı. Aramasına cevap vermem için beni asla suçlamazdı. Bunun yerine, beni sevdiğini ve hala sık sık beni düşündüğünü söyledi. Mutlu olmamı umuyordu.

Telefonlarına cevap vermemiş olmak beni kahrediyordu ama artık çok geçti. O gitmişti ve bugün onun cenazesiydi.

Dün gece otelim balthonunda oturmuş körfezin ışıklarını seyrederken annem aradı. Bana bunun kapanış için iyi bir fırsat olacağını söyledi. Gerçekten kapanışa ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum. Alessia beni mahvetmişti. Daha önce söylenmemiş başka ne söylenebilirdi ki?

Cenazede, Alessia ailesiyle -amcaları, teyzeleri ve kuzenleriyle- birlikte ön sıraya oturdu.

fark edilmeden arka sıraya geçti. Ayin uzundu, kilise rahatsız edici derecede sıcaktı ve tütsü ve zambak gibi kokuyordu. Aile ve arkadaşlar Gina'nın hayatıyla ilgili hikayeler paylaşıırken, sonsuz Kaliforniya güneşi vitray pencerelerden içeri süzülüyordu.

Daha sonra, mezarlıkta bir ağacın altında, tabut toprağa indirilirken etrafında toplanan gruptan kısa bir mesafe uzakta durdum ve rahip son kutsamayı yaptı.

Alessia ile konuşmadan gitmeyi düşündüm. Ona hiçbir şey borçlu değildim ama yine de olduğum yerde, ağacın altında kaldım. Kalçalarını sıyıran ve dizlerinin hemen üzerinde duran dar siyah elbisesiyle bana doğru yürürken arkasındaki gökyüzü parlak mavi ve bulutsuzdu. Seksi ama zevkli.

Siyah güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu ve dudakları kırmızıya boyanmıştı. Önümde durduğunda ellerimi koyu renk takım pantolonumun ceplerine soktum. Güneş gözlüklerini başının üstüne itti ve ellerini elbisesinin eteğinde gezdirdi.

"Jesse," diye fısıldadı. Gergindi. Ellerinin titremesinden ve dudaklarının titremesinden bunu anlayabiliyordum. "I..." Gözlerini yere indirdi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Sana burada olacağımı söylemiştim."

"Yapacağından emin değildim." Gözlerini kaldırdı ama benimkilerle buluşmadı. Onun yerine uzaklara baktı, gözleri odaklanmamıştı. "Gelmeseydin seni suçlamazdım." Gülümsedi, ama bu duruma yakışan hüzünlü bir gülümsemeydi. "Seni çok severdi."

Bir kez başımı salladım. "Ben de onu seviyordum." "Sevdiğini biliyorum."

"Annen için üzgünüm." Bunu tüm samimiyetimle söyleyebilirdim. Gina öldüğü için üzgündüm ve Alessia yirmi beş yaşında tek gerçek ebeveynini kaybettiği için üzgündüm. Bu, başımıza gelenlerden tamamen ayrı bir şeydi.

"Teşekkür ederim." Ellerini sıktı. "Özür dilerim... her şey için. Seni çok sevmiştim Jesse. Hâlâ da seviyorum." Gözlerini kaldırdı ve kahverengileri mavilerimle buluştu. "Şimdi sana bakıyorum... ve tek gördüğüm kaybettiğim her şey. Sen... sen çok güzelsin, Jesse."

Ben de ona aynı şeyi söyledim. Ona her zaman ne kadar güzel olduğunu söyledim. Onu ne kadar çok sevdiğimi de söyledim. Ama bu yeterli değildi.

"Eğer... eğer bana bir şans daha verirsen, bu işi yürütmenin bir yolunu bulabileceğimizi biliyorum."

Ona baktım. Güzel yüzüne. Kusursuz zeytin tenine ve koyu, parlak saçlarına. Binlerce kez öptüğüm dudaklarına, ellerimle, dilimle ve dudaklarımla keşfettiğim vücuduna.

Alessia'yla birlikte olmayalı bir yıl olmuştu. Nisan ayında bana geri döndüğünde, sadece birkaç haftadır birlikteydik. Ve o zamanlar, ona dokunmayı kendime yediremiyordum. Bu yüzden onu becermedim. Bir kere bile.

Yaptığı onca şeyden sonra onu geri kabul edeceğimi düşünmesi bile ne kadar hayalperest olduğunu gösteriyordu. Ama bu annesinin cenazesiydi, bu yüzden öfkemi dizginledim ve sesimi eşit ve ölçülü tuttum, bunun beklediğim kadar zor olmamasına şaşırdım. "Bu yola tekrar girmeyeceğiz. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Ben hayatıma devam ediyorum," diye ekledim.

Bu doğrudu. Hayatıma devam etmiştim ve eskiden sevdiğim kişiyle yüz yüze gelene kadar bunun tam olarak farkına varmamıştım. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Annesi için a ğ l ı y o r d u , belki benim için de ağlıyordu. Ama geçmişten farklı olarak onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Hayatına devam mı ettin?" diye sordu gözyaşları arasında. Quinn'i düşündüm. Ve serbest stil takımını. Ama en çok Quinn'i düşündüm. En kötü zamanlarımda bile yanımda olan günışığım.

Ve annemin dün gece söylediklerini düşündüm. "*Bana öyle geliyor ki, sen hala*

Bir şeylerin gitmesine izin vermedikçe, hayatınıza devam etmekte gerçekten özgür olamazsınız."

Annem bilge bir kadındı. Kardeşlerim Gideon ve Jude -ve kuzenim Brody- babama bunca yıl katlandığı için ona sık sık azize derlerdi. Ben onun bir azize olduğunu düşünmüyordum. Babam onu kendi tarzında seviyordu. Onsuz yaşayamazdı ve annem de aynı şeyi hissediyordu. Ama annem zor bir adamla uğraşmaya alışkındı, bu yüzden her zaman iyi tavsiyeler verirdi. Her zaman dinlemezdik ama tavsiyelerini hiç kesmediği için ona minnettardım.

Belki de haklıydı. Belki de cevaplara ihtiyacım vardı. Ya da kapanışa. Beni kalbimi tekrar ortaya koymaktan alıkoyan her neyse onu aşmanın bir yolu.

"Bunu neden yaptın?" Alessia'ya sordum. "Neden hepsini çöpe attın?"

Bu soruyu hiç sormamıştım ve şimdi hiç sormamış olmam çılgınca geliyor. İlk öğrendiğimde o kadar incinmiş ve kızmıştım ki Alessia'yla konuşmak bir yana yüzüne bile bakamıyordum. Nisan ayında bana yalan söylediğinde ona inanmıştım. Nate Hutchins'in onu seks yapmaya zorladığına inanmıştım. Gerçek ortaya çıktığında, Alessia ile hiçbir şey yapmak istemedim. Bu yüzden bunları hiç konuşmadık. Ama şimdi, duymaya hazırdım.

"Yalnızdım. Sen hiç yanımda olmadın Jesse. Tek önemsedığın kariyerin ve kazanmaktı. Ya antrenman yapıyordun ya da yarışlara gidiyordun."

Başlangıçta tüm yarışlarıma benimle birlikte gelirdi ama kendi kariyeri yükselmeye başlayınca istediği zaman kalkıp gidemez oldu. Ben de bunu anladım. Onu kendi hayallerinin peşinden gitmesi için *cesaretlendirdim*. "Başından beri böyle olacağını biliyordun."

"Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Sen *hiç* orada değildin. Her şey seninle, programınla ve aptal yarışlarınla ilgiliydi."

"Benim aptal yarışlarım." Sertçe güldüm. Bunu bana geri çevireceğini bilmeliydim. "Yani kendi kendine düşündün... Biliyorum, o çok nefret ettiğim kariyerimi sabote etmenin bir yolunu bulacağım. Çünkü insanlar birini sevdiklerinde böyle yaparlar. Onları yok etmeye çalışırlar. Onları yıkmaya çalışırlar ve dizlerinin üzerine çöktüklerinde geri dönüp taşaklarına tekmeyi basarlar."

Gözyaşları artık serbestçe akıyordu. "Asla kariyerini mahvetmek istemedim."

"Bunun peşini bırakacağımı mı sandın? Onunla yüzleşmeyeceğime gerçekten inandın mı?" Çenem sıkıştı ve nefes almaya çalıştım. "Doğruyu söylediğine dair yeminler ettin ve ben de sana inandım."

Yanaklarını sildi. "Bir hata yaptım. Sadece bir kez oldu. Nate ile sadece bir kez birlikteydim. Ve beni asla affetmeyeceğini biliyordum...."

Bu yüzden bana yalan söyledi. Çünkü beni geri kazanmanın tek yolu buydu. En başından beri, ona aldatmaya karşı sert bir çizgi çizdiğimi söyledim. O da bana aynı şeyi hissettiğini söyledi. Ama belli ki değerlerimiz düşündüğüm kadar uyuşmamıştı.

Sanki Nate'le bir kez ya da yüz kez birlikte olmuş olması bir fark yaratıyormuş gibi. Yine de yaptı. Ve ben bunun sadece bir kez olduğuna bir an bile inanmadım. "Fark etmez. Beni aldığında ona döndün. Arkamdan iş çevirdin ve *aylarca* onunla mesajlaştın."

Nate sağ olsun, o mesajlardan bazılarını okumuştum. Neredeyse onunla seks yapma düşüncesinden daha kötüydüler. Flörtleşmeler. Paylaşılan küçük şakalar ve imalar.

Lanet olası pislik. Nate'in Alessia'ya bakışını hiç sevmemiştim ama o bana her zaman adama katlanamadığını söylerdi. Sanırım şaka benim üzerimdeydi.

"Korktum," diye fısıldadı.

"Korktun. Bu yüzden takım arkadaşımı becerdin."

"Etrafın hep kızlarla çevriliydi... tüm küçük hayranlarınla... ve Nate... bana kafamda şüpheler uyandıran şeyler söylerdi ve sen yoldayken başka kızlarla birlikte olduğunu düşünmeme neden olurdu ve ben-"

Tersledim. "Bana hiç güvenmedin, değil mi? Seni *asla* aldatmazdım. Bunu sana milyonlarca kez söyledim. Sana söz verdim ve bu senin için yeterince iyi olmalıydı. Ama yaptığım hiçbir şey senin için yeterince iyi olmadı, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, savunmaya geçmişti. "Sen de mükemmel değildin Jesse."

İşte başlıyoruz. Yine bana sırtını dönüyordu. "Öyle olduğunu hiç iddia etmedim."

"Her zaman beni ilk sıraya koyuyormuş gibi davrandın ama hiçbir *zaman* beni ilk sıraya koymadın." Ellerini havaya kaldırdı, konusuna ısınmaya çalışıyordu.

"Ne istediğimi, nerede yaşamak istediğimi ya da ne yapmak istediğimi hiç umursamadın. Temecula'dan nefret ediyordum ama o sıkıcı kasabada yaşıyordum çünkü antrenman yapmak için orada olmak gerekiyordu. Takıldığınız tek insanlar motorcular ve onların aptal eşleri ve erkeklerinin peşinden giden kız arkadaşlarıydı. O kadınların kendilerine ait bir hayatları yoktu. Hırsları yoktu. Hiçbir şeyleri yoktu. Ama ben Los Angeles yerine o aptal kasabada yaşadım. Zamanın yarısında orada olmasan bile. Bunu senin için yaptım. Senin için *her şeyi* feda ettim."

Vay anasını. Benim için çok şey feda ettiğine gerçekten inanıyordu. Eğer bu kadar üzücü olmasaydı, tüm bu tartışma gülünç olurdu.

Alessia benimle tanıştığında hiçbir şeyi yoktu. Hırsı yoktu. Konuşulacak bir kariyeri yoktu. Bir kafede çalışıyor, ufak tefek modellik işleri alıyor ve kirasını bile ödeyemiyordu. O kadar borçlanmıştı ki kredi kartlarının limitini doldurmuştu.

Kefaletini ben ödedim. Beni. *Aptal* bir salak gibi onun borçlarını ödedim çünkü *aptal yarışlarım* bana milyonlar kazandırmıştı ve dahi kardeşim Gideon portföyümü yönetiyordu ve

benim için akıllı yatırımlar yaptı. Alessia'nın borçlarını ödediğimde Gideon çok kızdı. *"Aptal olma. Seni paran için kullanıyor."*

"Kalpsizsin," diye takıldım. "Aşk hakkındaki ilk şeyi anlamayı beklemezdim."

"Sen lanet olası bir kanayan kalpsin. Bıçağı sapladığında bana ağlayarak gelme."

Onu dinlemeliydim. Gideon kalpsiz değildi. Ama benim eskiden yaptığım gibi kalbini koluna takmazdı.

"Madem her şey bu kadar büyük bir fedakârlıktı ve hayatımla ilgili her şeyden nefret ediyordun, neden benimle birlikteydin?" Alessia'ya sordum.

"Çünkü seni sevdim. Ben sadece... Farklı o l a c a ğ ı n ı düşünmüştüm. Bir motokros yarışçısıyla birlikte olmanın daha heyecan verici olacağını düşünmüştüm. Ama çok sıkıcı oldu ve ben çok yalnız kaldım...." O anda aklıma bir düşünce geldi ve bu kadar uzun sürdüğü için şok o l d u m . Nate'in beni aldattığı tek erkek olduğunu düşünmüyordum ama yakalandığı tek sefer buydu. "Doğru. Yani her şey olması gerektiği gibi sonuçlandı. Seni perişan ettim. Takım arkadaşımı ve Tanrı bilir başka kimleri becerdin. Çünkü sıkılıyordun, yalnızdın ve ben *hiç* yanında olmadım. Bana bir iyilik yaptın, Alessia. Bu yüzden sana teşekkür etmeliyim. Sana evlenme teklif etseydim ve Tanrı korusun evet deseydin, birbirimizi perişan ederdik. O zaman ne bok yemeye

Beni geri istediğini hiç düşündün mü?"

"Ben sadece... Bu sefer farklı olabileceğini biliyorum. Başlangıçta her şey çok iyiydi...." Gözyaşları kurumuştı, şimdi dudaklarını yalıyor ve birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan önce bana verdiği o baştan çıkarıcı gülümsemeyi veriyordu. Bakışları çekingen bir tavırla eğildi ve dilini kırmızı dudaklarında gezdirerek yaklaşırken kirpiklerinin altından bana baktı. Alessia aradığını bulamamıştı. Harika bir aktris olabilirdi.

Ellerini takım elbise ceketimin yakalarında gezdirirken çok tanıdık kokusu -vanilya ve baharat- üzerime sinmişti.

"Buna tekrar sahip olabiliriz. Geri dönüş yolunu bulabiliriz." Ellerini göğsümden yukarı kaydırды ve kollarını boynuma doladı. "Eskiden ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor musun?" Göğüslerini göğsüme bastırды ve kas hafızam kollarımı ona dolamamı sağladı.

Ne yapıyordum ben?

Aklım başıma gelince bileklerini kavradım ve kollarını etrafımdan çözerek ellerini yanlarına doğru ittim. "Biz bir hataydık. Artık seni sevmiyorum, Alessia. Sahip olabileceğimiz her türlü iyi şey yok oldu. Artık geri dönüş yok."

Konuşmak için ağzını açtı ama ben bitmişim. Onun yalancı dudaklarından tek bir kelime daha duymak istemiyordum ve bunların hiçbirisi annesinin cenazesinde uygun değildi.

Alessia beni sevmiyordu. Sadece benim fikrimi seviyordu. Tanıdık bir şeyin rahatlığını.

Bir keresinde ona kendisini taciz eden eski sevgilisine neden geri döndüğünü sormuştum. Şöyle demişti: "Çünkü tanıdık ve daha iyisini hak ettiğimi düşünmüyordum. Ta ki sen gelene kadar. Ve şimdi daha iyi bir şey olduğunu biliyorum."

Ben de öyle. Dışarıda benim için daha iyi bir şey vardı. Ve bu kesinlikle o değildi.

Böylece, son kez, eski kıza arkadaşşımdan uzaklaştım.

"Jesse." Adımı söylediğinde arkamı dönmedim ve peşimden gelmedi ama sözlerini duydum. "Kimsem kalmadı. Herkes gidiyor."

Şimdi de bana acıma kartını oynuyordu. Onun için üzülmemi ve fikrimi değiştirmemi sağlamaya çalışıyordu. Bunu kendine yapmıştı ve Alessia'yı tanıdığım kadarıyla yapmaya devam edecekti. Yaptığı şey buydu. Onu pek çok kötü durumdan kurtarmışım.

Geçmişteki durumlar. Ama Alessia artık benim sorunum değildi.

Eve dönüş uçağında, karışık duygularımı çözmeye çalıştım. Neden Alessia'ya aşık olmuştum? Görünüşü yüzünden ona aşık olacak kadar yüzeysel miydim? Sorunlarını çözmek için her zaman bana ihtiyaç duyması yüzünden miydi? Alessia ile birlikte olduğum onca zaman boyunca, *neden* onunla birlikte olduğumu ya da onu sevdiğimi düşündüren şeyin ne olduğunu analiz etmek için hiç durmamıştım. Tanıştığımızda ben yirmi üç, o ise yirmi bir yaşındaydı. Alessia'dan önce pek çok kızla birlikte olmuştum ama hiçbirine aşık olmamıştım.

Sosyal medyada tanıştık. Büyük bir hayranı olduğunu iddia ediyordu - daha sonra bunun bariz bir yalan olduğunu öğrenecektim. Motokrostan nefret ediyordu ya da en azından nefret etmeye başlamıştı. Bana Instagram'dan mesaj attı. O ilk mesajdan sonra Venice Beach'te bir kafede yüz yüze tanışmadan önce haftalarca mesajlaştık. Kahve, öğle yemeğine ve ardından akşam yemeğine dönuştü ve geceyi birlikte geçirdik.

O zamanlar farklıydı. Belki de rol yapıyordu, bilmiyorum. Ama çok gerçekçi ve ayakları yere basan biriydi. Başlangıçta her şey o kadar iyiydi ki tehlike işaretlerini görmezden geldim. Bir yarış için ayrılmak zorunda kaldığım her seferinde büyüyen kızgınlığı. Ben yokken beni başka kızlarla yatmakla suçlaması. Telefonumu kontrol ederdi. Çantamı karıştırır, sadakatsizliğime dair kanıt arardı. Ve ne zaman tartışsak ağlamaya başlar ve hiç kimseyi beni sevdiği gibi sevmediğini söylerdi.

Yapmadığım şeyler için beni suçlu hissettirirdi ve ben de her zaman bunu telafi etmeye çalışırdım. Sanki onu mutlu etmek benim görevimmiş gibi.

Geriye dönüp baktığımda, onunla birlikte olma, *kalma* nedenlerim onunla, berbattı.

Quinn'in sözleri aklıma geldi.

"Belki de seni gerçekten hiç tanıımıyordum. Belki de sadece senin fikrine aşıktım. Kendi zihnimde yarattığım bir fanteziye, senin gerçekte hiç var olmamış ideal bir versiyonuna."

Sözler bana yönelikti ama benim için de geçerliydi. Alessia ile de ilişkim vardı. Onun fikrini sevmiştim. Rolünü oynayan, her fantezimi yerine getiren ve olmadığı bir şeymiş gibi davranan birine aşık olmuşum.

Bu yaz, her yönüyle Alessia'nın tam tersi olan biriyle birlikte olmuşum. Quinn asla olmadığı bir şeymiş gibi davranmazdı.

Ama bana karşı tamamen dürüst olduğunu da sanmıyorum. Sanırım bana reddedemeyeceğim bir anlaşma teklif ettiği gecedan beri bunu biliyordum. Gerçekten istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum ama yine de kabul ettim. Neden kabul ettin? Çünkü o zaman istediğim şey buydu.

Quinn ve ben bundan birkaç yıl önce birlikte olsaydık daha mı iyi olurdu? Ben bu kadar b e r b a t d u r u m d a değilken, o daha büyükken ve daha fazla hayat deneyimi yaşama şansı bulmuşken. Tabii ki olurdu. Ama aşk her zaman uygun olana kadar beklemez.

İkimiz de California'da olacaktık. Peki neden bitmek zorundaydı? Aksine, bu yeni bir başlangıç gibiydi. Benim için her zaman özel olan biriyle yeni bir hayat için yeni bir başlangıç.

Bize karşı yığılmış tüm olasılıklara rağmen - boktan zamanlama, yaş farkı, Mason'ın kız kardeşi olduğu gerçeği - Quinn'e aşık olmuşum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Quinn

EN İYİ NİYETIME RAĞMEN, SON BİRKAÇ GÜNÜMÜ

Jesse'nin Alessia ile olan görüntüleriyle kendime işkence ediyordum. Alessia omzunda ağlarken onu teselli ediyordu. Ya da belki de ona kendisini ne kadar sevdiğini hatırlatmanın bir yolunu bulmuştu. Belki de ona bir şans daha vermeye karar vermişti.

Ama hayır, bunu yapmaz, değil mi?

Bilmiyordum. Eski sevgiliyle seks bir şeydi, belki de otel odasına geldi ve yeniden bir araya geldiler.

İki gün içinde ayrılacaktı. Tüm kıyafetlerini ve bisikletlerini toplayacak ve yeni döndüğü Kaliforniya'ya gidecekti.

Ama şimdi buradaydı, araba yolumun sonunda beni bekliyordu.

Arabamdan kaskımı ve ceketimi aldım ve kapanmakta olan garaj kapısının altından geçtim. Saat neredeyse gece yarısıydı ve ben dışarı çıktığımda annem uyuyordu ama Declan henüz eve gelmemişti.

Garaj yolunun sonundaki köşeyi döndüğümde, bisikletine yaslanmış Jesse'nin şeklini seçebildim. Bu gece hava karanlıktı, ay ufacık bir parçaydı ve o gölgelerin arasında saklanmıştı.

Yaklaştıkça adımlarım yavaşladı ve nabzım hızlandı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümün duvarlarını delip geçecekmiş gibi hissediyordum. Onu son gördüğümünden bu yana sadece birkaç gün geçmişti ama sanki daha uzun sürmüştü ve onu bu kadar özlememeliydim ama özlemiştim.

Önünde durdum ve kokusunu içime çektim. Başımı döndürdü.

"Merhaba," saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve diğer elimle kaskı kavradım.

"Merhaba," dedi, sesi kısık ve boğuktu. Elimi tuttu ve beni daha yakına çekti, böylece onunla arasında duruyordum.

Bacaklar.

Birdenbire içimi ezici bir kayıp duygusu kapladı. Kendimi boşlukta ve bomboş hissetmeme neden oldu. Kalbimin de ağrmasına neden oldu. O kadar çok acı veriyordu ki kalbim sıkışıyormuş gibi hissediyordum ve zar zor nefes alabiliyordum.

Ona onu sevdiğimi söylemek istedim. Sözcükler dilimin ucundaydı, neredeyse ağzımdan çıkmak üzereydi ama onları yuttum. Bu aptalca, çok aptalca bir şey olurdu. Birine onu sevdiğinizi söylemek ve bunu karşılıksız bırakmamak aptalca bir görev olurdu.

Kelimelerin aramızda havada asılı kaldığını, ağır bir gümbürtüyle yere düşmeden önce kurşun dolu bir konuşma balonu gibi orada asılı durduğunu hayal edebiliyordum.

Ben de Evie'yle konuştuğumuz şeyi yapacaktım. Gitmesine izin verecektim. Bu geceki motosiklet gezintimizden sonra, çekip gidecektim.

"San Diego nasıldı? İyi miydi... iyi misin?"

Başını salladı. "Ben iyiyim."

Öyle miydi?

"Tamam. Bu iyi." Daha fazlasını söylemesini bekledim ama başka bir şey söylemedi.

"Gezintiye mi çıkıyoruz?" Başından beri planımız buyken neden sorduğumu bilmiyorum. Daha önce mesaj atmıştı. Sadece gezintiye çıkmak isteyip istemediğimi soran kısa bir mesaj. Ama şimdi yüzümü o kadar dikkatle inceliyordu ki ne düşüneceğimi bilemiyordum. Karanlıkta bile bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum.

"Hiç dinlemiyorsun, değil mi?" Eli çıplak kalçamda gezindi, sert, nasırlı avucu çok daha yumuşak tenimdeydi ve bu vücudumda sıcak bir ürperti yarattı. "Küçük şortlarını ve küçük elbiselerini giyip bisikletimin arkasına biniyorsun."

Bu gece üzerimde kısa beyaz bir elbise ve metalik altın rengi Nike'larım vardı ama onları ilk giyişimin aksine havada yürüyormuşum gibi hissetmiyordum.

"Sanırım hoşuna gitti."

Elleri kıcımların yanaklarını kavrayıp sertçe sıkarken ve beni daha yakına çekerken kaskı elimden aldı ve yere yuvarlandı. Zar zor nefes alıyordum. Hava bu gece sanki atomlar yer değiştirmiş ve yeniden düzenlenmiş gibi yüklüydü. Aramızdaki sıcaklığın çatırdadığını hissedebiliyordum.

Elini başımın arkasına götürdü ve saçlarımı tutarak boynumun sütununu ortaya çıkarmak için çekti. Dudakları emdi ve morarttı, bu da ona alçak bir inilti kazandırdı. Tanrım, ayaklarımın altındaki zemin titriyordu ve eli kalçamda gezinip parmaklarını külotumun içine kaydırduğında göbeğim sıkıştı.

"Bana ne yaptınız?" diye homurdandı.

Kendimi sabitlemek için omuzlarını tuttum. Karanlıkta, sesi alçak ve sert, dudakları tenimde iz bırakıyor, parmakları kıvrımlarımda kayıyor, bu tehlikeli hissettiriyordu.

Her zamankinden daha yasak.

"Ne demek istiyorsun?" Klitorisimi parmaklayarak küçük patlamalar yaratırken nefes nefese kaldım.

"Yaptığımız anlaşma...." Dudağımı dişlerinin arasına aldı ve bırakmadan önce emdi. "Tek istediğinin bu olduğuna dair bana söz vermiştin, değil mi?"

Aman Tanrım. Midem bulandı. Bundan kaçınmayı umuyordum. Beni hiç sorgulamayacağını umuyordum. "Doğru," diye fısıldadım, bu işin peşini bırakması için dua ederek.

"Doğruyu mu söylüyordun?" İki kalın parmağını içime soktu ve dizlerimin bağı çözüldü. Düşmemem için arkamdan tuttu, acımasız parmakları beni orgazm olmaya zorluyordu. "Bana karşı dürüst müydün Quinn? Benden istediğın tek şey bu muydu?"

Soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Yalan söylüyordum elbette. Aptalca bir umutla, benimle yeterince zaman geçirirse, benim ona aşık olduğum gibi onun da bana aşık olacağını düşünüyordum. Ama ona gerçeği söylersem, eğer

Ona yalan söylediğimi kabul ederse, ona ihanet etmişim gibi hissedecekti.

"O zamanlar tek istediğim buydu." Aslında bu bir yalan değildi. Belki küçük beyaz bir yalandı ama tamamen yalan değildi.

Bir süre yanıtlımı düşündü ve parmaklarını geri çekti. Küçük bir inilti çıkardım.

"Peki ya şimdi? Şimdi ne istiyorsun?"

"Bu." Elini tekrar kalçalarımın arasına götürdüm. "Başladığın şeyi bitirmeni istiyorum."

"Tek istediğin bu mu? Orgazm mı? Aminı parmaklarımın etrafında sıkmamı istiyorsun... istediğin bu mu?"

Sözsüzce başımı salladım, sesime güvenmiyordum. Parmakları içime girdiğinde nefesim kesildi, uzanıp kıvrıldı, başparmağı klitorisime bastırdı ve boşalırken yüzümü boynuna gömdüm, onu içime çektim. Bacaklarım titredi ve ayaklarının dibine düşmemek için beni tuttu. Küçük bir merhamet.

Sanki çarpıp düşüyormuşum gibi hissediyordum. Bana orgazm yaşatırken aynı zamanda nedenlerim hakkında beni sorgulaması çok adaletsizdi. Zalim ama nazik. Ve bildiğim gibi, Jesse her ikisi de olabilirdi. Sanki en sevdiği yemek benim tadımmış gibi parmaklarını emmesini izledim.

Şimdi ellerini yüzümün iki yanına koydu ve çenemi yukarı kaldırdı, böylece gözleriyle buluşmak zorunda kaldım. "Yani buradan ayrıldığımda... *senden* ayrıldığımda, bu kalbini kırmayacak mı?"

Neden bu şekilde soruyordu? Ne elde etmeyi umuyordu? Kalbimin kırılacağını kabul etmemi mi istiyordu? Egosunu mu yükseltmek istiyordu? Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama soruyu sorma şekli ve bana San Diego hakkında hiçbir şey söylememiş olması ona yalan söyleme gücünü verdi.

Yalan söylemek gurur duyulacak bir şey olmamalıydı ama ona gerçeği söylememin imkânı yoktu.

"Seni özleyeceğim. Güzel bir yolculuk oldu. Ama kalbim kırılmayacak." Yüz ifademi okuyamayacak kadar karanlık olduğu için rahatlamıştım çünkü hâlâ yüzümü o kadar dikkatle inceliyordu ki gün ışığında olsaydık ne sakladığımı görebilirdi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Ve kalbim şimdiden kırılıyor. Bunun olması için gitmene bile gerek yok.

"Peki ya veda etmek zorunda olmadığımızızı söyleseydim?"

O

Ellerini kollarımda gezdirdi ve ellerimi kendi elleriyle kavradı. "Peki ya Kaliforniya'ya gittiğimizde bunu yapmaya devam edebileceğimizi söylesem?"

Bu fırsatın üzerine atlamak çok cazipti, ama o takılmaya devam edebileceğimizi kastetti. Teklif ettiği tek şey buydu ve birdenbire yeterli gelmemeye başladı.

Sertçe yutkundum ve orada biriken gözyaşlarını görmemesi için gözlerimi indirdim. Düşmelerine izin veremezdim. Henüz değil.

"Hayır derdim," dedim sonunda, içimdeki çalkantıya rağmen sesimin normal çıkmasına şaşırarak.

Çünkü bu acıttı. Hayır demek çok acı veriyordu. Ama bu kadar azıyla yetinmek istemiyordum. Artık istemiyordum. Onun her şeyini istiyordum ve o bana bunu vermeye hazır değildi. Belki de hiç olmayacaktı.

Bazen zararı ne zaman keseceğini bilmen gerekir. Bir kızlık fantezisini ne zaman bırakacağınızı bilmeniz gerekir. Ve onu reddetmek beni ne kadar öldürse de, o zaman gelmişti. Bana bundan daha fazlasını vaat etmemişti, bu yüzden kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Beni aniden bıraktı ve bisikletine bindi. "Hadi bir tur atalım."

Sesi neden kızgın geliyordu?

Kaskımı takıp arkasına geçtim ve gözyaşlarımı görmemesi için yüzümü saklayabildiğime şükrettim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Quinn

DOLAMBAÇLI ARKA YOLLARDAN GITTİK. NEREYE GİTTİĞİMİZİ BILMIYORDUM.

gidiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Açık yolun özgürlüğünü seviyordum, gece havası tatlı ve hoş kokuluydu, sıcaklıkların doksanlarda olduğu gündüzden daha serindi.

Bu gece çok acıydı. Özel bir şeyin sonu gibi hissettirdi. Büyülü bir şeyin. Çünkü öyleydi. Jesse'yi her zaman olduğu gibi, hatta şimdi daha çok seviyordum. Ama sadece bu kadardı. Ben onu seviyordum ama o beni sevmiyordu.

Bizim hakkımızdaki fikrini değiştirmesini dilemeye ve umut etmeye devam edemezdik. Zaten değiştirmediyse, asla değiştirmeyecekti. Bu yüzden cesur ve güçlü olmak ve ona veda etmek zorundaydım.

Ben de ona olan bağlılığımı gevşettim. O kadar sıkı tutmuyordum. Ve sonra onu tamamen bıraktım. Ona sarılmış olan kollarımı çözdüm ve yavaşça, çok yavaşça, kalçalarım dengede kalmak için altımdaki koltuğu sıkarak, biraz daha dik, biraz daha uzun oturdum ve kollarımı yanlarımda tuttum. Ilık esintinin parmaklarımdan arasından süzüldüğünü hissettim ve dudaklarımdaki tuzlu gözyaşlarının tadını aldım.

Jesse'ye tutunamamak beni biraz sallantılı, biraz dengesiz hissettirdi. Ama benim onu istediğim gibi beni istemeyen birine tutunmaya devam edemezdik.

O kız olmak istemedim. Artık o kız olmayı reddediyordum. Hayatım boyunca sevdiğim adam için bile. Çünkü bu yaz birkaç şey öğrenmiştim. Birinin aynı anda hem nazik hem de zalim olabileceğini öğrendim. İlk aşkınızı asla unutamayacağınızı ama eninde sonunda yolunuza devam edebileceğinizi öğrendim. Ve karşılıksız aşkın Güneş ve Ay'ın aşk hikâyesinden daha trajik olduğunu öğrendim. Çünkü en azından Güneş, Ay'a olan aşkını kabul etmişti.

Jesse bıraktığımı fark etmiş olmalı çünkü yavaşladığımı hissedebiliyordum. Gazı gevşetiyordu ve yan aynadan beni izliyordu. Yüzünü net göremiyordum ama kızgın olduğunu hissediyordum. Bana her zaman sıkı tutunmamı söylerdi, ben de genelde öyle yapardım ama bu gece dinlememiştim.

Yan aynadan onu izlemekle o kadar meşguldüm ki arabayı fark etmedim bile.

Bir an kollarımı yana açmıştım, koltuk kalçalarımın arasındaydı ve bir baktım ki yerdeydim ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalmıştı.

"Quinn. Bebeğim, beni duyabiliyor musun?" Sesi çok uzaklardan, sanki bir tünelin ucundan geliyor gibiydi.

Gözlerimi açtım ve kırıştırtarak onu netleştirmeye çalıştım. "Jesse?" Doğrılmaya çalıştım. Ağrı sol kolumdan aşağı yayılıyordu. Başımı döndüren ve midemi bulandıran keskin bir ağrı.

"Hareket etmeye çalışma, tamam mı? Sadece nerenin acıdığını söyle." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Neren acıyor Quinn?"

Keskin bir nefes aldım ve bir inilti çıkardım. "Kolum."

"Sol kolun mu?"

"Evet." Tekrar inledim. Tanrım, bunu yapmaya devam ettiğim için nefret ediyordum ama her şey acıyordu ve kusacakmışım gibi hissediyordum.

"Peki ya başın? Başın ağrıyor mu?"

"Ben... Ben bilmiyorum...." Emin değildim. Kendi başım ağrırken nasıl bilemezdim?

"Ambulans yolda," dedi bir erkek sesi.

"Teşekkürler," dedi Jesse.

"Geldiğini bile görmedim," dedi bir kadın sesi. Sesi daha yaşlıydı, sanki üzgünmüş gibi kelimelerle oynuyordu. "Bunun için çok üzgünüm. Torunuma ulaşmaya çalışıyordum. Bana ihtiyacı vardı."

Jesse'nin cevap olarak ne söylediğini duymadım. Soğuk terler döküyordum ve midem çalkalanıyordu.

"Quinn," dedi Jesse çok yumuşak bir sesle, sesi o kadar acı doluydu ki onu teselli etmek istedim.

"Ben iyiyim. Ben sadece..." Ciğerlerime hava çekmeye ve dünyanın dönmesini durdurmaya çalıştım.

"Seni yoldan çekeceğim, tamam mı? Elimden geldiğince dikkatli olmaya çalışacağım ama acırsa bana söyle."

Bir kolunu dizlerimin altından geçirdi ve diğer koluyla sırtımı destekledi, sonra beni yoldan kaldırıp kollarına aldı. Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Canım çok yanıyordu ve midem bulanıyordu.

"İyisin," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Şimdi beni kucağında kırık bir bebek gibi tutuyordu ve bana karşı o kadar dikkatli davranmaya çalışıyordu ki bu beni ağlattı. Kaskımı çıkarmıştı ve ben de yanağımı omzuna yaslamıştım.

"Çok özür dilerim." Bunu söylerken sesinde çok fazla acı vardı. "Çok üzgünüm, Quinn."

"Senin hatan değildi. Kendimi bıraktım. Bana sıkı tutunmamı söyledin ama ben bıraktım. Senin hatan değildi." Yüzünü inceledim ve gözyaşlarımın bulanıklığı yüzünden net göremesem de odaklanmaya çalıştım. Vücudum onun kollarında titriyordu ve kendimi o kadar titrek hissediyordum ki kendi uzuvlarımı kontrol edemiyordum.

"Şok yüzünden," dedi, sormadığım bir soruyu yanıtlarken. "Adrenalin seni böyle titretiyor."

Adrenalinin damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum ve bir süreliğine acıyı hafifletti.

"Yaralandın mı?" Sonunda sormayı akıl edebildim.

"Hayır. Ama keşke senin yerine ben olsaydım." Düzensiz bir nefes aldı. "Bacağın acıyor mu?"

"Sayılır." Bu kocaman bir evetti. Bacağım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Bu yol yanığından. Oldukça sıyrılmış."

Ceket kollarımı korumuştı ama aptal ben kısa beyaz bir elbise giymiştim.

"Çok özür dilerim, Quinn."

Keşke özür dilemeyi bıraksa. Bu onun hatası değildi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Jesse'nin beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum.

Yüzünde ışıklar parladı ve iki sağlık görevlisi dışarı atlarken ambulansa baktım.

Hâlâ beni tutan Jesse ayağa kalktı. Bunu yapabilecek kadar nasıl güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çekirdek gücü sanırım. Yoga seanslarımızda ne kadar güçlü olduğunu görmüştüm.

Beynim bulanıktı ve beni sağlık görevlilerine taşıırken kendimi çökmüş hissediyordum. Muhtemelen kendi başıma yürüyebilirdim ama itiraz edecek gücüm yoktu.

Bu bana Jesse'nin çocukken beni yatağıma kadar taşıyıp uyuyormuş gibi yaptığı zamanları hatırlattı.

Jesse her zaman benimle ilgilenirdi.

Beni sedyeye indirirken sağlık görevlilerine "İki böbrek nakli geçirdi," dedi. "Bağışıklık sistemini baskılayıcı ilaçlar kullanıyor."

Bunu neden bilmeleri gerekiyordu ki? Kolum ağrıyor, böbreklerim değil.

"Bu senin motosikletin mi?" diye sordu biri. Jesse başıyla onayladı.

Ani bir panik beni yakaladı. Beni ambulanda yalnız bırakacaktı ve onu bir daha asla göremeyecektim. Mantıksızdı ama elimde değildi. Çünkü bana baktığında yüzündeki suçluluk duygusunu gördüm.

"Beni bırakma," diye yalvardım, sağlam elimle onun elini tuttum. "Jesse. Beni bırakmayacağına söz ver." Sesim birkaç oktav yükselmişti ve kendi sesim gibi bile çıkmıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece motosikletimi çekmem gerekiyor, sonra da seninle ambulansa bineceğim." Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bırakmadan önce elimi sıktı. "Hemen döneceğim ve senin yanında kalacağım. Söz veriyorum."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jesse

QUINN'LE KALAMAZDIM. AMBULANS GELİR GELMEZ

Acil servisin dışında durdular, test yapmak için onu götürdüler ve evrakları doldurmam için beni masaya gönderdiler. Bildiğim kadarıyla doldurdum ama cevaplayamadığım bazı sorular vardı.

Quinn'in telefonu bendeydi. Ambulansta çıkardıkları ceketinin cebindeydi. Şifresini bilmiyordum ve tahmin etmeye de çalışmadım. Zaten gerekli de değildi. Telefonuna girmeden de acil durum iletişim bilgilerine ulaşabilirdim.

Böyle bir telefon almak bir annenin en kötü kabusuydu. Ya da annem bize hep öyle söylerdi. Abby ikinci çalışta cevap verdi.

"Quinn? Neredesin?"

"Merhaba Abby. Ben Jesse McCallister."

"Jesse? Neden beni Quinn'in telefonundan arıyorsun?" Sesinde yükselen paniği duyabiliyordum, bu yüzden onu rahatlatmak için hemen içeri girdim.

"Quinn iyi." Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordum ama hemen buraya koşacağını biliyordum ve panik halindeyken araba kullanmasını istemiyordum. "Bir kaza geçirdik. Ama o iyi olacak."

"Kaza mı? Ne tür bir kaza?"

"Motosikletimin arkasından fırladı." "Aman Tanrım. Neredesin sen?"

Ona bilgileri verdikten sonra, yolda olduğunu söyledi ve aramayı kesti.

Quinn'in telefonunu saklamak için cebime koydum ve bekleme alanında bir yere oturdum.

Sikeyim. Dirseklerimi kalçalarımaya yasladım ve başımı ellerimin arasına aldım. Quinn'e bir şey olursa kendimi asla affetmeyecektim. O kadar solgundu ki

Ambulanstaydı ve bilinci gidip geliyordu, vücudunun acıyı engelleme yöntemiydi şüphesiz.

Araba tam önüme çıkmıştı. Kadın yola çıkmadan önce bakmamıştı bile. Karşı şeritte bir kamyonet olma ihtimali neydi ki? Bu yüzden durmaktan başka çarem kalmamıştı. Bu bir kazayı önlemişti. Ama arka tekerleğim yerden kalktı ve Quinn arkadan uçtu.

Hay sikeyim. Gördüklerimi aklımdan çıkaramıyordum. Quinn yolda yatıyordu, küçük beyaz elbisesi ve altın rengi Nike'larıyla çok küçük ve kırık görünüyordu.

Neden bırakmıştı ki? Neden bana tutunmuyordu?

O lanet olası küçük elbiseyle onu asla gezintiye çıkarmamalıydım. Neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu.

Bir kadın sesi başımı kaldırıp Quinn'in annesinin bir hemşireyle konuştuğu masaya bakmamı sağladı. Abby'yi Şükran Günü'nden beri görmemiştim, kızıyla bu kadar çok vakit geçirdiğimi düşünürsek bu garipti.

Bakışları bana yöneldiğinde yerimden kalktım ve ona doğru yürüdüm. Quinn gibi Abby de minyondur ve bu gece sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, tişört ve yoga pantolonu giymiş haliyle çok daha genç görünüyordu.

"Abby." Çenemi eğdim. "Özür dilerim-"

Elini kaldırarak özürlerimi duymak istemediğini belirtti. Masadan uzaklaştık ve girişin yakınında durduk. "Kask takıyor muydu?"

Başımı salladım. "Evet, öyleydi. Ve bir motosiklet ceket. Yardımı oldu ama...." Boğazımı temizledim. "Bir elbise giyiyordu, bu yüzden bacakları açıktaydı."

"Motosikletine elbiseyle binmesine nasıl izin verirsin? Ya da hiç? Sana onu *asla* motosikletine almamanı söylemişim.

Motosiklet. O konuşmayı hatırlıyor musun? Sana hayır demeni söylemiştim. Sana bunu söylemiştim Jesse. Bana söz vermiştin."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Quinn her zaman onu gezdirmem için bana yalvardı. On bir yaşındaki Quinn'e hayır demek kolay olmamıştı. On sekiz yaşındaki Quinn'e hayır demek ise neredeyse imkânsızdı. "Özür dilerim."

"Üzgün müsün?" Abby ağladı. "Yaşadığı onca şeyden sonra... bunu nasıl yaparsın?"

Abby hayal kırıklığıyla başını salladı ve uzaklaşmaya başladı, ama sonra durdu ve yavaşça tekrar bana döndü. "Senin tişörtündü, değil mi?"

"Tişörtüm mü?"

"Eve kendisine büyük gelen bir tişörtle geldi. Yalan söyledi ve Declan'ın olduğunu söyledi. Belki de... Liseden bir çocuktur diye düşündüm. Küçük bir kızken bana her şeyi anlatırdı. Ama şimdi büyüyor ve sır saklıyor. Quinn'in aklı her zaman başındaydı, bu yüzden aptalca bir şey yapacağından hiç endişelenmedim. Onun daha iyi bildiğini sanıyordum. Ama sen..." Yüzü öfkeyle buruştu ve sesindeki tiksintiyi duydum. "Sen ondan dokuz yaş büyüksün Jesse. Mason'la aynı yaştasın. Onu bebekliğinden beri tanıyorsun. Aklından *ne geçiyordu?*"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama fırsat bulamadım.

Mason annesinin yanına geldi. "Quinn nasıl?"

Annesinden bana baktı.

"Kız kardeşinin arkadaşının motosikletinin arkasına bindiğini biliyor muydun?"

Mason yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. "Evet, yaptım. Tek seferlik olduğunu sanıyordum ama-"

"Onu Teksas'ta tutmak konusunda çok endişeliydiniz ama motosiklete binmenin ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmediniz mi? Jesse her zaman cesur ve pervasız olmuştur. Ve şimdi bak...." Elini bana doğru salladı. "Onda bir çizik bile yok ama kız kardeşin-"

Hıçkıra hıçkıra ağladı ve elleriyle yüzünü kapattı, ben de kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissederek öylece durdum.

Mason onu kollarının arasına aldı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Quinn iyi mi?"

"Bileğinin kırıldığını düşünüyorlar. Bu yüzden onu röntgen çekirtmeye götürdüler."

Abby Mason'dan uzaklaştı ve parmağıyla beni işaret etti, sesi öfkeyle titriyordu. "Gitmen gerekiyor. Seni kızımın yakınında istemiyorum."

"Kalacağıma söz verdim. Onu bırakmayacağıma söz verdim." "Ve sen de onu asla yanına almayacağına söz verdin."

Motosiklet. "Bir söz daha mı?"

Mason annesini ikna etmeye çalışarak, "Anne, bu bir kazaydı," dedi. Ama tüm gerçeği bilmiyordu. Bilseydi beni savunuyor olmazdı. "Şu anki görüntüsüne bakılırsa zaten kendini bok gibi hissediyor."

Abby kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani yirmi yedi yaşındaki arkadaşının on sekiz yaşındaki kız kardeşinle birlikte olması fikri senin için sorun değil mi?"

Mason'ın kaşları çatıldı, annesinin sözlerine anlam vermeye çalışıyordu. Ne düşüneceğini ya da neye inanacağını bilmiyordu. "Onlar her zaman arkadaştı." Bakışları bana kaydı. "Sen ve Quinn. Sadece arkadaşsınız, değil mi?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. İtiraf etmenin zamanı gelmişti. "Biz arkadaştan daha fazlasıyız."

Mason sözlerim nihayet kafasına dank edene kadar bir süre bana baktı ve sonra çenesini sıkarak ellerini yumruk yaptı.

"Seni dışarıda görmem gerek."

Başımı salladım. Hay sikeyim. Bunun doğru olmayacağını biliyordum ama daha da kötüsü, bütün yaz onun arkasından iş çevirmiştim.

Mason ön kapıdan çıktı ve ben de Quinn'in annesine dönerek bir özür daha dilemeye çalıştım.

"Özür dilerim. Ben asla..." Bunu daha iyi hale getirmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak nefesimi verdim,

ama bulabileceğimi sanmıyordum.

herhangi biriydi. "Kızınızı önemsiyorum. Her zaman önemsedim. Onu incitecek hiçbir şey yapmam."

"Ve yine de, burada bir hastanedeyiz. Senden hep hoşlandım Jesse. Ama şu anda sana bakamıyorum bile." Döndü ve uzaklaştı, ben de gitmesine izin verdim. Telafi etmek için doğru zaman değildi.

Mason'la ön tarafta buluştum ve kendimi başıma geleceklere hazırladım. Çok beklemem gerekmedi.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandı ve sonra yüzüme yumruk attı.

Kahretsin. Çenemi çalıştırdım. Sanırım bunu hak ettim. "Ne zamandır? Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Yazın çoğunda," diye itiraf ettim. Gerçi bu bir yalandı. Onu on sekizinci yaş gününde öpmüştüm. O gün Quinn'i Mason'ın küçük kız kardeşi olarak görmeyi bıraktığım gündü. Ama hakarete hakaret eklemek istemediğim için bu kısmı kendime sakladım.

"Yazın çoğu mu?" Mason inanamayarak söyledi. "Buna inanamıyorum. Yirmi yıldır benim en iyi arkadaşımsın. Yirmi. Lanet olası. Yıl. Sana hayatımı emanet edebileceğimi sanmıştım. Sana *kız kardeşimi* emanet edebileceğimi düşünmüştüm." İki eliyle başının arkasını kavradı ve duygularını kontrol altına almaya çalışarak bir ileri bir geri volta attı. "Neden o? Birlikte olabileceğin onca kız varken, neden kız kardeşimin peşinden gittin?"

Son birkaç yıldır bu konu üzerinde çok düşünüyordum. birkaç gün. Quinn'i seçmemin pek çok nedeni vardı ama ben basit tuttum. "Çünkü o özel biri."

"Tam da bu yüzden ondan uzak durmalıydın." Omzumu *sertçe* itti, hâlâ bana sorun çıkaran o berbat omzumu. İrkildim ama karşı koymaya bile çalışmadım. Ne ilk seferinde ne de ikincisinde. Kötü omzum olduğunu biliyordu ama kızgındı ve onun yerinde olsaydım ben de kızgın olurdum.

Beni kum torbası olarak kullanmak istiyorsa, ona izin verirdim. Benim yüzümden kız kardeşi hastane yatağında yatıyordu. Hiç düşünmeden böbreğini bağışladığı kız kardeşi.

"Ne yapmaya çalışıyordun? Egonu okşamaya mı? On sekiz yaşında bir kızın senin yürüdüğün zemine taptığını bilmek seni daha mı erkek hissettiriyor? Alessia'yı unutmak için onu kullanıyordun, değil mi?"

"Belki, başlangıçta, evet," diye itiraf ettim. Sonra, kendimi açıklamaya fırsat bulamadan omzuma bir yumruk attı.

Orospu çocuğu. Omzumu tuttum ve acı içinde nefes almaya çalışarak sendeleyerek geri çekildim.

Mason benden daha iyi bir dövüşçü değildi ama ona yanlış yaptığımı düşündüğü için dövüşüyordu. Bunu anladım, ama kahretsin, bu acıtmıştı.

"Umarım buna değmiştir çünkü arkadaşlığımızın içine sıçtın. Biz bittik. Bira fabrikasına yatırdığın parayı sana geri ödeyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, istiyorum. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Bana bir parmak salladı. "Bu kazanın böbreklerini etkilemediğini umsan iyi olur."

Öyle olmamasını umuyordum. Quinn'in acı çekmesini hiç istemiyordum. Eğer onun acısını alıp kendi acım haline getirebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

Mason topuklarının üzerinde döndü ve hastaneye doğru yürüdü, beni ağrıyan omzum ve dağ gibi suçluluk duygumla dışarıda, kaldırımda bıraktı.

"Sen ve Quinn, ha?"

Holden'in sesiyle döndüm. Sütunun üzerinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Gölgelelerin arasında gizlenmiş bir şekilde orada durduğunu fark etmemiştim bile. "Ne zamandır oradasın?" Omzumu çıkarırken yüzümü buruşturarak sordum.

"Yeterince uzun. Bu Mason'ın kavgasıymış gibi hissettim, benim değil. Ben de bunun dışında kaldım." Elini çenesine götürdü, Mason'dan çok daha soğukkanlı ve sakin görünüyordu. "Şu anda kendi başına bir sürü bela açmış durumda. Bunun ona yardımcı olmadığı kesin."

Mason bana tek kelime etmemişti. Ama ben de onunla neredeyse bir haftadır konuşmamıştım. "Neler oluyor?"

Bakışları ön kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Paylaşacak haberim yok. Onu seviyor musun?"

Mason'ın gerçekten önemli olan tek soruyu sormayı aklına bile getirmemiş olması komikti. İlk kez itiraf ederek başımı salladım. "Evet, biliyorum. Ama bunu anlamam gerekenden daha uzun sürdü." Çok geç olabileceğini eklemedim. Bu benim sorunumdu, onun değil.

Sanki şüphelenmiş gibi başını salladı. "Mason'ın fark etmemesine şaşırdım. Benim için oldukça açıktı. Hep birlikte göle gittiğimiz o gün anlamıştım. Ama bazen sadece görmek istediklerimizi görürüz."

Gerçek bu değil miydi? Telefonu çaldı ve tekrar cebine koymadan önce ekranı kontrol etti.

"Quinn'in bileğinde kırık ve hafif bir beyin sarsıntısı var. Ama hayati değerleri iyi görünüyor."

Rahat bir nefes aldım. "Onu görebilir miyim?"

"Bence önce herkesin sakinleşmesine izin verseniz iyi olur. Annem bu durumdan pek memnun değil ve babamın da memnun olmayacağına dair içimde bir his var. Eğer Quinn'le birlikte olmak istiyorsan, çok çalışman gerekecek."

Quinn'in benimle olmak isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Gerçi daha önce verdiği cevaplara bakılırsa bu hayır demekti.

Korunmaya ihtiyacım olan tek şey sensin.

Kendini benden korumaya mı çalışıyordu?

Bir korkak gibi davrandım. Ona gerçekten ne hissettiğimi söylemek yerine, onu sorguladım.

Dürüst olamayacağını hissetmesine şaşmamalı.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Eğer gitmesine izin verirsem, pişman olacaktım.

Hayatımı çok daha iyi hale getirmişti ve karşılığında ben ona ne vermiştim? Hiçbir şey. Bunu değiştirmenin zamanı gelmişti. Quinn'e benim için ne kadar önemli olduğunu gösterme zamanı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Quinn

ANNEMLE BABAM TARTIŞIYORLARDI. ONLARI DIŞARIDAN DUYABILIYORDUM.

Üç kardeşimin de başucumda olduğu hastane odamın kapısını açtım. Onları burada istediğimden değil. Yalnız kalmak istiyordum ama mahremiyet şu anda sahip olmadığım bir lükstü.

"Kızımızın bütün yaz neler yaptığını neden bilmiyorsun?" diye suçladı babam.

"Kızımız," dedi annem sert bir kahkaha atarak. "Ne kadar uygun. Sen hiç ortalıkta yoksun. Kızımızın vaktini nasıl geçirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Ben onunla yaşıyorum. Senin anne olman gerekiyordu. Beni dışlamaya çalışan sensin. Bana hiçbir şey anlatmıyorsun, Abby. Holden dün gece beni aramasaydı, kızımızın hastanede olduğunu bile bilmeyecektim, Tanrı aşkına. Ne zaman doktor randevusu olduğunu bile bilmiyorum çünkü bana söylemiyorsun."

"Belki de beni aldatmamış olsaydın, hayatımızda neler olup bittiğini bilirdin."

"Yine mi bu? O beş yıl önceydi. Ne zaman peşini bırakacaksın?"

"Senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi evliliğimizi bir kenara attın. Bunun gitmesine nasıl izin verebilirim?"

Holden sanki bu mümkünmüş gibi, "Onları görmezden gel," dedi. Sanki onların sözlerini duymazdan gelebilirmişim gibi.

Birkaç saniye sonra anne ve babamızın sesleri kesildi. Ya kapıdan uzaklaşmışlardı ya da seslerini alçaltmışlardı, bilmiyordum. Gözlerimi sıkarak sözlerini duymamaya çalıştım. Çocukluğumdaki tartışmalarını hatırladım. Her zaman annemle babamın mükemmel bir evliliği olduğunu ve babamın aldattığında bunu mahvettiğini düşünürdüm ama şimdi mükemmel olmadığını hatırladım.

Kardeşlerim beni her zaman kötü şeylerden korumaya çalıştılar. Doğduğumdan beri her biri kendi yöntemleriyle bunu yapıyorlardı. Annemle babam ne zaman kavga etse, dikkatimi dağıtırlar, bir filmin sesini açarlar ya da beni dışarı çıkarırlardı, böylece kavgayı duymak zorunda kalmazdım. Declan onunla video oyunları oynamama izin verirdi. Yemek de yapardık. Şimdi düşününce komik geliyor. Koca kötü Declan benimle kek ve browni pişirirdi.

Holden beni Jesse'nin yeğenlerini götürdüğümüz patikalarda doğa yürüyüşlerine çıkarırdı. Flora ve Fauna Holden'ın en sevdiği şeylerdi. Bazen kaotik olan bir dünyada huzur bulmanın yoluydu.

Ve Mason... Benim için her zaman olması gerekenden çok daha fazla endişelenirdi. Sağlıklı olandan çok daha fazla. Kalbinin doğru yerde olduğunu biliyordum ama beni bırakması gerekiyordu. Algılanan her yanlış düzeltmek ya da benim adıma karar vermek ona düşmezdi. Ve bana kalırsa, bu yaz Jesse'yle her ne yaptıysam onu ilgilendirmezdi.

Ailemin beni sevdiği kadar sevmek hem bir lütuf hem de bir yükü. Bazen neredeyse klostrofobik hissediyordum. Sanki uzaklaşıp kendi işimi yapmam gerekiyormuş gibi. Onlar bir şeyleri düzeltme ihtiyacı hissetmeden kendi hatalarımı yapmalıydım.

Ailem artık bizi biliyordu. Jesse ve beni biliyorlardı.

Ve o burada bile değildi. Kalacağına söz vermişti. Bunun yerine beni kırık bir bilek, hafif bir beyin sarsıntısı, yol kızarıklığı ve kırık bir kalple bıraktı. Neden burada olmadığını da biliyordum. Onu ailem göndermişti.

"Kahvaltını yapmıyorsun," dedi Declan, duvara yaslandığı yerden bana kaşlarını çatarak, sanki yemek yememem kişisel bir hakaretmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Aç değilim. Ama teşekkür ederim," diye ekledim. Çünkü bana özel bir kahvaltı hazırlamıştı; öyle güzel bir acai kasesi ki

Bakması çok güzeldi, gerçekten. Bu sabah, hastane yemeklerinin iğrenç olduğunu iddia ederek onu hastaneye getirdi. Ki öyleydi. Ama sırf onu yatıştırmak için iki ısırık almıştım ve bir tane daha almak için kendimi zorlayamadım.

Hastaneden ayrılmak istiyordum ve taburcu olmak için yalvarmıştım. Dilimde acı bir tat bırakan yapay sabun ve dezenfektan kokulu antiseptik kokusundan nefret ediyordum. Tüm o gürültüden nefret ediyordum. Alarmlar, bip sesleri ve koridorun sonundaki hastanın bağırma ve inleme sesleri. Dün gece zar zor uyuyabildim. Hemşire dinlenmem gerektiğini söyledi ama ne zaman uykuya dalacak olsam biri gelip hayati değerlerimi kontrol ediyordu. Hayatta ve iyi olduğumu teyit etmek için gözlerime daha ne kadar ışık tutmaları ve tansiyonumu kontrol etmeleri gerekiyordu?

Çıkmak istedim ama beni gözlem için içeride tutuyorlardı.

Mason'ın bakışları kolumdaki turuncu alçıya kaydı ve gözlerindeki suçlamayı gördüm. "Bunu sana yaptığna inanmıyorum."

Yorgun bir iç geçirdim. "Sana söyledim, hepsi benim hatamdı, Jesse'nin değil."

"Buna bir dakika bile inanmıyorum."

"İstediğimize inanın. Bu doğru. Onun peşinden giden *bendim*. Bisikletinin arkasına binerken bırakan bendim. Ve ondan bunu b i r sır olarak saklamasını isteyen de bendim. Yani hepsi benim suçumdu." Ki bunların hepsi doğrudu. "O yüzden onu suçlamayı bırak."

Sözlerim sağır kulaklara düştü. Mason bunu duymak istemedi. Her şeyin Jesse'nin suçu olduğuna, benim böyle bir plan yapamayacak ya da arkadaşının peşinden gidemeyecek kadar saf ve masum olduğuma inanmak istiyordu.

Her şey karmakarışıkta. Ailem tartışıyordu ve onlara kalsa Kaliforniya'ya gitmeme bile izin verilmeyecekti. Ama savaşımadan gitmeyecektim. Bu

Herkesin artık küçük bir çocuk olmadığımı ve kendi hayat seçimlerimi yapabileceğimi anlamasının zamanı gelmişti.

Dişimi tırnağıma takarak savaştım ve bu savaşı kazandım. Sayılır. Babam benimle Kaliforniya'ya geliyordu. Santa Monica'da bir ev kiralayacaktı, böylece ona ne zaman ihtiyacım olsa yanımda olabilecekti. Annemin aksine, babam Jesse'yle birlikte olmamıza sandığım kadar kızmamıştı.

"Peki ya Camilla?" Ben sordum.

Bana hüznü bir gülümseme verdi. "İşler yolunda gitmedi."

Mutlu mu yoksa üzgün mü hissetmem gerektiğinden emin değildim. "Özür dilerim." "Hayatlarımızda çok farklı yerlerdeyiz. O istiyor ve zaten dört harika çocuk yetiştirdim. Bu deneyimi hiçbir şeye değişmem ama o yola tekrar girmek de istemiyorum. Bu yaşta olmaz."

"Yani onun yerine benimle üniversiteye geliyorsun."

Bu olasılık onu heyecanlandırmış gibi ellerini ovuşturdu. "Sabırsızlanıyorum."

"Kampüsün her yerinde ortaya çıkmayacaksınız, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tüm partilere gelmeyi ve derslerinde hemen yanında oturmayı planlıyorum. Yanına yapışmış bir midye gibi olacağım. Benden kurtulamayacaksın."

Güldüm. Günlerdir ilk kez gülüyordum.

İlk başta babamın Kaliforniya'da, bu kadar yakınımda olması konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama bu fikre alışmaya başlamıştım. Belki eskiden olduğu gibi tekrar yakınlaştık.

Beş gün.

Jesse'yi son gördüğümünden beri bu kadar zaman geçmişti. Tek bildiğim, şu anda Kaliforniya'da olduğuydu.

Hastaneden taburcu olduğumdan beri odama kapanmıştım. Ağlamaktan gözlerim şişmişti, saçlarım karmakarışık ve Jesse'nin tişörtü daha çok benim, daha az onun gibi kokuyordu ki bu da daha fazla gözyaşı dökmem için yeterliydi. Onun için zaten bir okyanus kadar ağlamıştım. Gözyaşlarımın kalmasına şaşırmıştım.

"Kraliçesi olmayan bir kral ne işe yarar ki?" Her kelimeyi telaffuz etmeye çalışarak söyledim. "Biz birbirimize aitiz. Sen benimsin, ben de seninim ve seni bir daha asla bırakmayacağım. Son." Çalışmamı kaydedip dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce kelimelerin ekranımda belirmesini izledim. Arkamdaki yastıklara yaslanıp sağ kolumla gözlerimi kapattım.

Başardım. Hikayem bitmişti.

Tek elle yazmayı denedim, ancak kelimelerim yazabildiğimden daha hızlı geliyordu, bu yüzden sesi metne dönüştürerek bitirdim.

Artık tükenmiştim. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak tükenmiştim.

Ama en azından benim hayali çiftim sonsuza dek mutlu oldu.

Tüm engellere rağmen Daisy ve Ryder Kaliforniya'daydı ve hayallerini gerçekleştiriyorlardı. Çünkü Ryder Daisy için savaştı. Aşkını kanıtlamak için çok mücadele etti.

Uykuya dalarken merak ettim, ya Jesse'ye gerçeği söyleseydim? Aşkımı itiraf etseydim, bu bir şeyi değiştirir miydi?

Artık bunu düşünmek anlamsızdı. Jesse için savaşmayı bırakmıştım.

Bir hafta sonra kardeşlerime ve anneme veda ettim, bana öyle sıkı sarılmışlardı ki nefes almakta zorlanıyordum. Yine de şikâyet etmedim. Birkaç damla gözyaşı döktükten sonra babam ve ben Los Angeles uçağına bindik.

GörünüŖe göre Nike koleksiyonumu ayıklamama bile gerek kalmadı. Babam onları Santa Monica'daki yeni evine gönderdi. Sahile yakın üç yatak odalı bir İspanyol kolonisi olan evinde kendime ait bir odam vardı.

Hayatımın yeni bir bölümüne başlamanın zamanı gelmişti.

Kalp ağrım, güneŖi engelleyen kara bir bulut gibi gittiğim her yerde bana eşlik ediyordu. Ama Kaliforniya hayalimi gerçekleŖtirmeye kararlıydım.

Hayatımın aşkı olmadan.

Ondan nefret ediyordum.

Gerçekten nefret ediyordum.

KeŖke bu doğru olsaydı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Jesse

YIRMI SEKİZİNCİ DOĞUM GÜNÜMDÜ. ROCK MÜZİK BANGIR BANGIR ÇALIYORDU,

Altımdan alevler yükseliyordu ve spot ışıkları üzerimize çevrilmişti. San Bernardino'daki bir açık hava stadyumunda DirtDevilz ile ilk gösterimi yapıyordum ve bu gece bize rock yıldızları gibi davranıldı.

Hayatını kazanmak için çılgınca bir yoldu. İki yüz kiloluk bir arazi motosikletiyle rampalarda yerçekimine meydan okuyan gösteriler ve hava akrobasisleri yapıyorduk, öyle ki rampanın kenarından uçup gökyüzüne yükseliyorduk.

Süpermenler, kırbaçlar ve taklalar. Tüm bunları koltukları dolduran ve bizi alkışlayan binlerce seyirci için yaptık. Bir elimle motosikletimin selesini tuttum ve ters takla attım, karşı rampaya indim ve Knox arkamdayken aşağıya doğru uçtum, nefesini enseme hissedebiliyordum.

Müthiş bir gösteriydi, başka hiçbir şeye benzemeyen bir adrenalin patlamasıydı. Bittiğinde, şapkalar ve tişörtler imzaladık, ve stadyumun derinliklerindeki programlar. Bir çocuk benden moto formasını imzalamamı istedi. Sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı ve bana Noah'ı hatırlattı.

Formasını geri verdiğimde kocaman bir gülümsemeyle "Teşekkürler," dedi. "Büyüdüğümde tıpkı senin gibi olmak istiyorum. Senin yaptığın her şeyi yapmak istiyorum."

Ona benim gibi olmak istemediğini söylemek istedim ama onun arazi motosikletleri ve akrobasi hareketlerinden bahsettiğini biliyordum, benim boktan hayat seçimlerimden değil.

"Çok çalışın, büyük hayaller kurun ve asla pes etmeyin. Hayallerinizi gerçekleştireceksiniz."

Sanki ona hayatın anahtarını vermişim gibi sıırıttı. Sanırım vermiştim. Çok çalışmadan hayalleri gerçekleştiremezsiniz ve işler zorlaştığında pes edemezsiniz.

Sen de kaçamazdın. Ama dört hafta önce yaptığım tam olarak buydu. Motosiklet kazasının ertesi sabahı Quinn'i ziyaret etmek için hastaneye gittim. Elimde telefonu ve kocaman bir buket çiçek vardı. Papatyalar. Düzinelerce neşeli sarı ve beyaz papatya.

Resepsiyonu bile geçemedim. Düzeltiyorum. Quinn'in ailesini geçemedim. Quinn'in kapısının önünde tartışıyorlardı. Koridorda ilerlediğimi görünce tartışmayı bırakıp bana doğru yürüdüler ve Quinn'in odasına girmemi engellediler.

Kafeteryada kahve içmeye gittik. Kahve istemiyordum ama söyleyecekleri bir şey olduğu açıktı ve onlar söyleyene kadar kızlarının yanına yaklaşamayacaktım.

Quinn büyüyene kadar beklememi istediler ve o zaman hala onunla birlikte olmak istersem bizi durdurmaya çalışmayacaklarını söylediler. Gerçekten çok büyükler. İğnelemeye dikkat edin.

"Saygısızlık etmek istemem ama bu Quinn'in kararı, sizin değil." Onlara böyle söyledim. Quinn için savaşmaya hazırdım.

Quinn. O buna değerdi. Kimse Quinn kadar uğruna savaşmaya değmezdi.

"Şimdi hayatında ne yapıyorsun Jesse?" Mark sormuştu, ses tonu rahattı ama ben hiç de öyle olmadığından şüphelenmiştim.

Bunun onları ilgilendirdiğinden emin değildim ama yine de söyledim. Quinn'in ailesine karşı kavgacı olmak istemedim. Onları seviyordu ve onlar da sadece ona göz kulak olmaya çalışıyorlardı. Bunun için onları suçlayamazdım. Benim de bir kızım olsaydı, ben de aynısını yapardım.

"Yani çok seyahat edeceksiniz."

Başımı salladım. Bunu da inkar edemezdim.

Uzun lafın kısası, otuz dakika boyunca hayat tercihlerim hakkında beni sorguya çektiler ve konuşmamızın sonunda bir şey çok açıktı. Önümüzdeki bir yıl boyunca, öngörülebilir bir gelecek için, gerçekten, pek ortalıkta olmayacaktım. Bir FMX takımıyla sözleşme imzalamıştım ve Kuzey Amerika ve ardından Avrupa

turuna çıkacaktık.

Sonunda Quinn'den uzaklaşmak benim kararımdı.

Onu sevmediğim için değil, sevdiğim için. Hayatını benimkinin etrafında kurmasını bekleyemezdim. Ben seyahat ederken oturup beni beklemesini bekleyemezdim. Quinn'in ailesiyle yaptığım bu konuşma bana Alessia'nın kariyerim için yaptığı fedakârlıklar hakkında söylediği her şeyi hatırlattı. Alessia'nın durumunda, bu tamamen doğru değildi, ama yine de içinde bazı gerçekler vardı.

Quinn için istediğim hayat bu değildi. Benim için hiçbir şeyden vazgeçmesini istemedim. Bulunduğu yere gelmek için bu kadar çok çalışmışken olmaz.

Ben de uzaklaştım ve kendime bunun onun için yapabileceğim en iyi şey olduğunu söyledim.

Son bir aydır her gün kendime aynı şeyi söylüyordum.

Mesajlarıma cevap vermemesine şaşırmadım.

Ta ki bugüne kadar. Bugün bana bir mesaj gönderdi.

Temecula'ya dönerken minibüste tekrar okudum. Colby yanımdaki koltukta sızmıştı ve adrenalinin etkisi geçmişti. Yüksekleri seviyordum ama alçaklardan nefret ediyordum.

Sevgili Jesse, adresini bilseydim sana bir mektup gönderirdim.

Ya da bir doğum günü kartı.

Bu mesajı birçok kez yazıp sildim ve hâlâ gönderip göndermeyeceğimden emin değilim. Ama bilmeni isterim ki seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Motosikletinden düşmem benim hatamdı. Kendimi bıraktım. Bıraktım çünkü yapmam gerekenin bu olduğunu hissettim. Asla benim olmayan bir hayale bu kadar sıkı tutunmayı bırakmak için.

Ve sana yalan söyledim. Sadece bunu da bilmeni istedim. Yalan söyledim çünkü daha fazlasını istediğimi düşünmeni istemedim. Ki bu aptalcaydı. Neden bu kadar azını hak ettiğimi düşüneyim ki? Ama bu da tam olarak doğru değil. Bana çok şey verdin. Gerçekten verdin. Birkaç kez sahile gittim,

Yeni arkadaşlarımla takılırken şort ve bikini üstü giydim. Kendimi bir baş belası gibi hissediyorum. Yara izlerimi gösterdiğim için cesur bir savaşçı gibi. Bana her zaman kendimi güzel hissettirdin ve bu çok büyük bir armağandı.

Yazdığım kitabı bitirdim. O konuda da bana yardımcı oldun.

Sana kızgın olsam da, bazen kendimi senden nefret ettiğime inandırsam da, benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. İyi bir yolculuktu Jesse. Tek bir dakikasından bile pişman değilim. Güneşli kızından mutlu yıllar

Sanki Quinn'in buna değdiğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi.
savaşırken bana o mesajı gönderdi.

Siktir et. Quinn'e onun hakkında ne hissettiğimi söylemeden bir gün daha geçirmek istemiyordum. Ama bu bir mesajla ya da telefonda yapılabilecek bir şey değildi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Quinn

GEÇEN HAFTA JESSE OLMAYAN BİR ÇOCUĞU ÖPTÜM. BİR KALIFORNIYA kirli sarı saçlı ve bronz tenli bir çocuk. Sörf yapmayı biliyordu ve alçım çıktığında bana öğretebileceğini söyledi. Ama ilk aşkımı aldatıyormuşum gibi hissettim ve hayır dedim. Ki bu çok aptalcaydı.

Çünkü ilk aşkım beni terk etmişti, değil mi? Ve Tanrım, onun için haftalarca ağlamıştım. Bu arada o da beni terk etmişti. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Bana mesaj atmıştı ama mesajları beni o kadar sinirlendirmişti ki cevap verme zahmetine bile girmemiştim.

Özür dilerim. Her şey için.

Sanki bir hata yaptığımı ve benimle ilişkiye girdiği için üzgün olduğunu söylemek ister gibiydi. Yani hayır, cevap vermedim çünkü bir cevabı bile hak etmiyordu. Ama üç gün önce, doğum günü için ona mesaj attım ve gönder tuşuna basar basmaz pişman oldum.

Şimdi yurt odamın kapı kolunda asılı duran iki papatya zincirine bakıyordum. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak onları oraya koymuş olabilecek kişiyi aradım. Belki de benim için bile değillerdi. Belki Priya ya da Addison'ın gizli bir hayranı vardı. Onlar benim oda arkadaşlarımdı ve harikaydılar. O konuda şanslıydım. Hızlı arkadaş olmuştuk. Şanslıydık çünkü üç kişilik bir odayı ve bir banyoyu paylaşıyorduk.

Ama papatya zincirleri... Onları buraya kim koymuştu? O olamazdı. Bunu düşünmeme bile izin veremezdim, bu yüzden umutlarımı bastırdım, zincirleri koluma doladım ve anahtar kartımla kapımı açtım.

Sırt çantamı masamdaki sandalyeye atarken gözüm halının üzerinde duran sarı bir zarfa takıldı. Sanki biri onu kapının altından itmiş gibiydi.

Adım ön yüzünde kalın harflerle yazılıydı, harfler hafif eğikti. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu sanki

Jesse'nin el yazısı. Ama hayır, bu ondan olamazdı.

Priya'nın altındaki ranzaya oturdum ve papatya kenarlıklı beyaz not kâğıdını zarftan çıkardım.

SEVGİLİ QUINN,

YAZAR BEN DEĞİLİM AMA SIZIN İÇİN BİR HİKAYE YAZDIM. SONU AÇIK BİR PERİ MASALI.

BİR ZAMANLAR BİR PRENSES BİR OĞLANA EVLENME TEKLİF ETMİŞ. ÇOCUK, PRENSESE LAYIK DEĞİLMİŞ. AMA ÇOCUK ŞANSINA INANAMAMIŞ VE EVET DEMİŞ. PRENSESİN ŞATOSUNDA BİR MEŞE AĞACININ ALTINDA EVLENMİŞLER. PAPATYA ZINCIRLERİ TAKMIŞLAR VE BİRBİRLERİNİ SONSUZA KADAR SEVECEKLERİNE SÖZ VERMİŞLER.

ÇOCUK ONUN PARLAK ZIRHLI ŞÖVALYESİ OLMAYA, ONA SONSUZA DEK SADIK KALMAYA SÖZ VERDİ. PRENSESİ İÇİN EJDERHALARI ÖLDÜRECEK VE ONU HER TEHLIKEDEN KURTARACAKTI.

PRENSES BÜYÜDÜ VE BİR KRALIÇE OLDU, ÇOCUK DA BİR ADAM OLDU; CESUR, PERVASIZ BİR ADAM. BENCİL BİR ADAM. ZIRHI LEKELİ VE KALBI YARALI BİR ŞÖVALYE OLARAK EVE DÖNDÜ.

GÖRDÜĞÜNÜZ GIBI, ŞÖVALYE YOLUNU ŞAŞIRMIŞ VE SEYAHATLERİ SIRASINDA YOLUNU KAYBETMİŞTİ. ACI VE ÖFKELİYMIŞ. KRALIÇENİN HATIRLADIĞI ŞÖVALYE DEĞİLMİŞ. AMA KRALIÇE ÇOK İYİYMIŞ. O KADAR DÜRÜST VE CESURMUŞ KI ŞÖVALYEYI KURTARABILMIŞ.

KRALIÇE, KIRIK ŞÖVALYESİNE YENİ BİR HAYAT VERDİ. ÇÜNKÜ O KRALIÇE, O BİR GÜNEŞ. O KADAR PARLAK KI GÖZ KAMAŞTIRIYOR. O KADAR PARLAK KI, ŞÖVALYE AÇGÖZLÜLÜK EDİP BU İŞİĞİ KENDİNE İSTEDİ. AMA BUNU ONA HIÇ SÖYLEMEMİŞ. KRALIÇEYE ONUN NE KADAR MUHTEŞEM OLDUĞUNU HIÇ SÖYLEMEDİ. ONA NE KADAR ÖZEL OLDUĞUNU YA DA ONUN İÇİN NE KADAR ÖNEMLİ OLDUĞUNU HIÇ SÖYLEMEDİ.

ONUN YERİNE, GİTMESİNE İZİN VERDİ VE BUNDAN PİŞMANLIK DUYMADIĞI TEK BİR GÜN BİLE GEÇMEDİ.

GÜNEŞ OLMADAN, O APTAL ŞÖVALYE SOĞUK VE ISSİZ BİR YERE SÜRÜLDÜ VE SONSUZA DEK KRALIÇESİ OLMADAN BİR HAYAT YAŞAMAYA TERK EDİLDİ.

SEVGİL

ER,

JESSE

Aman Tanrım. Hikayeyi tekrar okudum. O kadar çok okudum ki ezbere biliyordum. Ama ne anlama geliyordu? Ne söylemeye çalışıyordu? Çok gizemliydi.

Kapı açıldı ve Addison içeri girip sırt çantasını yere bırakırken mektuptan başımı kaldırdım. Üzerinde basketbol şortu ve lisede giydiği voleybol tişörtü vardı. Addison neredeyse iki metre boyunda, sportif ve zeki, uzun sarı saçlı ve iri mavi gözlüydü.

"Aman Tanrım, çok yorgunum. Beynim ağrıyor." Pencerenin önündeki mini buzdolabına doğru yürürken şakaklarına masaj yaptı. Odamız küçüktü, yerimiz daracıktı ama Santa Monica'nın ve okyanusun muhteşem bir manzarası vardı. Bugün manzarayı fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmış olsa da hâlâ hayret ettiğim bir şeydi bu.

"Çikolataya ihtiyacım var. Neden tıp okumanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

"Çünkü sen bir dahisin." O da öyleydi. Ama bir diğer neden de anne ve babasının doktor olmasıydı.

"Bugün kimya laboratuvarında kendimi köyün delisi gibi hissettim. Sonra da voleybol sahasında kıcıma tekme yedim."

Yarı dinliyordum ama hâlâ elimdeki mektubu karıştırıyordum.

Abur cubur zulamızı karıştırdı ve deniz tuzlu bir Ghirardelli bitter çikolata aldı. Bunu seven tek kişi Addison'dı. Ranzasının altındaki masa sandalyesine oturdu, sandalyesini bana doğru çevirmeden önce çikolatadan bir ısırık aldığına inledi.

"Sevimli papatya zincirleri. Onları sınıfta mı taktın?" "Jesse'den aldım."

Gözleri büyüdü. Addison ve Priya Jesse hakkındaki her şeyi biliyorlardı. Yine de buna inanamıyordum. Jesse benim için papatya zincirleri yapmış ve bir hikaye yazmıştı. Ve sadece bu da değil, bir şekilde onları bana ulaştırmanın bir yolunu bulmuştu.

Anlamlandırmama yardımcı olabileceğini umarak mektubu sözsüz bir şekilde ona uzattım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Priya, Addison ve ben ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışarak saatler geçirdik.

Rüyamda parlak zırhlı bir şövalye gördüm.

Bir dizi merdivenle daha karşılaştığımızda Priya inledi ve korkulukları kavradı. "Bana güç ver." Kolunun arkasını dramatik bir şekilde alnının üzerine koydu. Priya tiyatro mezunuydu ve drama onun göbek adıydı. Doğuştan yetenekliydi. Annesi eskiden Bollywood dansçısıydı ve babası Universal Stüdyoları'nda çalışıyordu. "Birinin beni taşıması gerek."

Güldüm.

Kampüs içindeki tüm konutların bulunduğu Hill'de yaşıyorduk ve çok fazla merdiven *vardı*. "Hadi ama. Yapabilirsiniz. Baldır kaslarımız için yapacağı harika şeyleri bir düşün."

"Annem gibi konuşuyorsun. 'Priya, kanepesi patatesi olarak hayatta hiçbir yere varamazsın.' Annesinin aksanını taklit etti, güzel ve şarkılı. Merdivenleri çıkarken, "Ben de on beşinci sınıflar için endişeleniyordum," dedi. "Bu merdivenlerde günde bir kova ter ve üç kilo kaybediyoruz."

Priya benden birkaç santim daha uzun ve incecikti. Günde üç kilo verse, uçup giderdi. Zamanla

Zirveye ulaştığımızda nefesimizi tutmak için bir an durmak zorunda kaldık.

"Acaba bugün kapının önüne ne bıraktı?" dedi Priya, sesi en az benim kadar heyecanlıydı.

Bana ne bıraktığını görmek için bu hafta her gün dersten eve koşarak gittiğimi itiraf etmek istemedim.

Bana küçük hediyeler bırakmak için yurda nasıl girdiğini hâlâ zememiştik. Priya onun birine para verdiğini düşünüyordu. Addison bizim kattaki neredeyse herkesi sorgulamıştı. Ama kimse bu konuda bir şey bilmiyordu.

"Belki de Noel'in on iki günü gibi bir şeydir," dedi Priya, güneşin aydınlattığı ağaçlı yolları takip ederek yata Khanemize giderken. "Bugün günlerden ne? Beşinci gün, değil mi?"

Başımı salladım ve Noel'in On İki Günü'n söylemeye başladı. Kafaları çevirecek kadar yüksek sesle. "Aman Tanrım. Bugün beş altın yüzük var."

İlk gün Jesse papatya zincirlerini ve yazdığı hikâyeyi bıraktı.

İkinci gün, bir ift Nike bıraktı. Sıradan bir Nike da değildi. Çok renkli Murakami desenli zel Nike'lardı.

Çiçekler. Mutlu iekler ile gülümseyen yüzler. Onları kapının önünde bulduğumdan beri çıkarmadım.

nc gün, pembe buzlu şekerli kurabiyeler ve bir kutu pembe limonata karışımı bıraktı.

Ve dn, dördüncü gün, bana on iki yaşımdayken verdiğine benzer bir bilezik bıraktı. Sağ bileğime taktığım bu altın bilezikte şöyle yazıyordu: Güneş ve Ay.

Asansörden inip koridorda yürürken nabzım hızla atıyordu. Kapımız göründüğünde, omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöktü. Koridorun diğer ucundan bile hiçbir şey bırakmadığını görebiliyordum.

"Belki Addie odanın içine koymuştur. Bugün sadece sabah dersleri vardı, değil mi?" Priya nerdi.

"Belki de. Ya da belki benim onu aramamı bekliyordur."

"Ben derim ki, onu terlet."

Ortak görüş buydu. Dün gece Evie'yle konuştum ve bunun iyi bir başlangıç olduğunu ama yeterince iyi olmadığını söyledi. "Burada büyük bir yalakalıktan bahsediyoruz Quinn. O kadar kolay pes etme. Ayrıca, ölümsüz aşkını ilan etmiş falan da değil."

Ki bu doğrudu. Yapmamıştı. Belki de hediyeler bana ne kadar üzgün olduğunu söylemenin başka bir yoluydu.

Her şey için. "Aman Tanrım." Priya telefonunu kontrol etti ve olduğu yerde durdu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Kötü haberlerim var.

"Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet. Her şey harika. Ama arkadaşımın buluşmam gerektiğini tamamen unuttum... bir şeyimiz var. Gitmem gerekiyor. Hoşça kal," diye seslendi aceleyle uzaklaşırken omzunun üzerinden.

Tamam. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim.

Kendimi odamıza bıraktım ve eşikte donakaldım, o gülümseyerek pencereden döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Hey, Günışığı Kızı."

BÖLÜM KIRK YEDİ

Jesse

QUINN'IN DILEK KAVANOZUNU BULDUM. YOGALARIMIZDAN BİRİNDEN SONRAYDI.

Gina'yı öğrenmemden birkaç gün önceki seanslar. Quinn duştaydı ve sonrasında bir şeyler yemeye gidecektik. Yalnızdık, ama annesinin evinde onunla duş almak doğru gelmemiştir, bu yüzden odasında takılıp onu bekliyordum.

Kavanozu açmamalıydım. Dileklerini okumamalıydım. Ama cazibesi çok büyüktü. Merak ediyordum ve kavanoz yatağının başucunda duruyordu. Ben de bir tanesini açıp okumayı düşündüm. Ama kapının dışında onu duyup kapağı kapatmadan önce yarım düzine okumuştum.

El yazısına bakılırsa, Quinn o notları yazdığında çok daha gençmiş. Ama pek değişmemiştir. Hâlâ kocaman bir kalbi olan bir romantikti.

Papatyaları, piknikleri ve yağmurda öpüşmeyi severdi. Ve beni severdi. Ya da en azından eskiden severdi.

Berbat ettim. Onun kalbini umursamadım ve gitmesine asla izin vermemeliydim.

Şimdi onu geri kazanmak için buradaydım. Umarım çok geç değildir.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu. "Bütün bunları nasıl yaptın?"

Geçen hafta, Cavanaugh kampındaki tek müttefikim olan Holden'dan yardım istedim. Kız kardeşine zarar verecek bir şey yapmayacağıma dair hayatım üzerine yemin ettikten sonra bana istediğim bilgileri verdi -Quinn'in ders programı ve yurt odası bilgileri. Bundan sonra tek yapmam gereken yurttan birini beni içeri alması için ikna etmektir. Neyse ki bunu yapmakta fazla zorlanmadım.

Ona göz kırptım. "Benim de kendi yöntemlerim var."

"Eminim öyledir," diye mırıldanarak benden bir kahkaha kopardı. Bakışlarım kolundaki turuncu alçıya kaydığında kahkaham dudaklarımda söndü. Lanet olsun. Bu, onu nasıl terk ettiğimin fiziksel bir hatırlatıcısıydı. Kırılmış ve incinmiş. Arka bahçemdeki rampada beni beklediği gece giydiği küçük eteği giyiyordu. O anlaşılmayı yaptığımız gece.

"Yara izi kaldı mı?" Yol yanığı olan sol bacağını kastederek sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Seni çok özledim." "Neden buradasın, Jesse?"

"Sana söylemek istediğim bazı şeyler var. Sana çok daha önce söylemem gereken şeyler. Olayın olduğu gece... Motosikletimden atıldığın gece... Sana karşı dürüst olmalıydım. Senin hakkında ne hissettiğimi söylemeliydim. Bunun yerine seni sorguladım. Yani o gece ikimiz de yalan söyledik."

Sertçe yutkundu. "Yalan mı söyledin?"

"Evet, öyle yaptım. Tek istediğimin karşılıksız seks olduğunu düşünmene izin verdim. Kendime tek istediğimin bu olduğunu söylemeye çalıştım. Ama dediğin gibi, kendime her zaman yalan söylüyorum. Eskiden hiç söylemezdim. Ama Alessia olayının kafamı karıştırmasına izin verdim. Yapmam gerekenden çok daha fazla."

"Bunun için seni suçlamıyorum. Seni aldatmakla kalmadı, yalan söyledi ve kariyerini mahvetti. Bununla başa çıkmak çok zor."

"Ama sen her şeyi daha iyi hale getirdin, değil mi? Sihrini konuşturdu ve ben daha farkına bile varmadan beni etkisi altına aldın. Buradasın." Şakağıma dokundum. "Ve buradasın." Yumruğumu kalbime götürdüm. "Ve seni buradan çıkaramıyorum. Kalmak için buradasın."

"Yine de beni terk ettin. Kalacağına söz vermiştin ama çekip gittin."

"Senin için yapabileceğim en iyi şeyi yaptığımı sanıyordum."

Sert bir şekilde güldü. "Vay canına. Tamam. Demek benim adıma karar verme görevini sen üstlendin." Onu

sallad1

Başını. "Kimsenin benim adıma karar vermesine ihtiyacım yok. Annem, babam ve üç erkek kardeşimin benim için en iyisini bildiklerini düşünmeleri yeterince kötü. Bu senden istediğim ya da ihtiyacım olan son şeydi. Bu akıl oyunları ile uğraşamam Jesse. Seni unutmaya çalışıyorum. Bunu anlayamıyor musun? Seni unutmam gerek. Ama sen bunu zorlaştırıyorsun. Öylece ortaya çıkıp kafamı yeniden karıştırıramazsın. Bu hiç adil değil."

"Buraya kafanı karıştırmaya gelmedim."

"Senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni bırakıp gittin." "Sen benim için her şeysin, Quinn. Bu yüzden seni terk ettim. sen."

Sözlerime itiraz ederek başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Senin için her şey olsaydım, benim için savaşırdın. Ama yapmadın. *Asla* yapmadın."

Yüzümü buruşturdum, sözlerindeki gerçek beni can evimden vurdu. "Artık senin için savaşıyorum." Ona doğru ilerledim ve önünde durdum, sonra başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Çünkü çok fazla seyahat edeceğim ve istediğim kadar yanında olamayacağım. Bunun ilişkilere neler yapabileceğini gördüm."

."

"Ben Alessia değilim. Hayallerini *her zaman* destekledim." "Bunu biliyorum. Onun gibi olmadığını biliyorum. Ve ben sadece..."

Ben de senin hayallerini desteklemek istiyorum. Bencilce olduğunu biliyorum ama seninle dünyayı gezen kişi olmak istiyorum. Diplomanı aldığında seni alkışlayan ben olmak istiyorum. Sana kraliçeymişsin gibi davranan kişi olmak istiyorum."

"Jesse." Büyük ela gözleriyle bana baktı, alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştırmadan önce titriyordu. "Ne diyorsun sen?"

"Seni sevdiğimi söylüyorum Quinn." Bunlar şimdiye kadar söylediğim en kolay kelimelerdi ve ona söylemek için bu kadar beklediğim için kendime lanet ettim. "Seni seviyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı, duyduklarına tam olarak güvenemiyordu.

"Hem de çok. Ve bunu daha önce fark etmeliydim. San Diego'ya gittiğimde, işte o zaman anladım. Seni sevdiğimi. Ve sana o gece söylemeliydim. Doğruyu söylemediğini bilmeliydim. Ama söylemiş olsaydın bile, bunun bir önemi olmamalıydı. Çünkü birini sevdiğinde, karşılık vermese bile ona söylemelisin."

"Buna inanıyor musun?"

Saçlarını kulaklarının arkasına topladım ve güzel yüzünü ellerimin arasına aldım. "Seviyorum. Bugün buraya bu yüzden geldim. Seni sevdiğimi söylemek için. Sadece bilmeni istedim."

"Sırf beni sevdiğini söylemek için Los Angeles'a gidip yurt odamda mı bekledin?"

Gülümsedim. "Sana birkaç şey daha söylemek istiyorum." "Ne gibi?"

"Annem bir keresinde bana bir McCallister çocuğu aşık olduğunda bunun ömür boyu süreceğini söylemişti. Alessia'yla tanıştığimde, onun aradığım kişi olduğunu düşündüm. Ama değildi. Asla da olamazdı. Çünkü başından beri senin olman gerekiyordu. Ama biliyorsun, ehliyetini alıp liseyi bitirmeni beklemek zorundaydım."

Güldü ve birkaç damla gözyaşını daha sildi.

"Ama annemin hiç bahsetmediği şey, McCallister çocuklarının gerçek aşka giden yolunun asla kolay olmadığıydı. Bir sürü dönemeç ve kör dönüş vardır. Bir sürü dolambaçlı yol ve tıkanmış yollar. Ama sonunda, en başından beri olmamız gereken yere ulaşıyoruz. Nihai hedefimize giden zorlu yolculuk, ödülü çok daha tatlı kılıyor."

"Nihai hedefin ben miyim?"

"Bekleyeceksin. Ve ihtiyacın olduğu sürece beklemeye hazırım. Seninle birlikte olmak için her türlü fedakarlığı yapmaya hazırım. Seyahat sirkinden vazgeçmek anlamına gelse bile, bunu yapacağım. Tabii sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsan."

"Ya yok deseydim?"

"Hayatımın geri kalanını senin için özlem duyarak geçirirdim. Sen buna değersin, Quinn. Her şeye değersin. Ve sana daha önce söylemeliydim. Dünyamı daha iyi bir yer haline getirdiğini sana söylemeliydim. Gülüşün... o kadar güzel ki." Parmak ucumla dudaklarında gezindim. "Eğer her günümü bu gülümsemeyle uyanarak geçirebilseydim, mutlu bir adam olarak ölürdüm." Göz gezdirdim benim parmaklar üzerinde onu burnu. "I Aşk ve Burnundaki sekiz çil. Gülüşünün sesini seviyorum. Şarkı söyleme şeklini ve tüm kelimeleri yanlış söylemeni. Seviyorum senin güç ve senin Cesaret, ve senin Sonsuz iyimserlik. Girdiğin her odayı aydınlatmanı seviyorum. Hayatta istediğin şeylerin peşinden gitmeni ve asla vazgeçmemeni seviyorum. Seninle ilgili sevmediğim hiçbir şey düşünmüyorum. Ve seni hak etmiyorum, bunu biliyorum, ama bana bir şans daha verirsen, senin için ne gerekiyorsa yapacağım.

hak ettiğin adam."

"Jesse. Tanrım, bu çok güzeldi. Seni hep sevdim. Hâlâ da seviyorum. Seni seviyorum." "Bunun için teşekkürler."

Onu öpmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Onu ayaklarından kaldırdım ve dudaklarımız bana hayat veren bir öpücükle çarpışırken bacaklarını belime doladı.

İşte buydu. Başından beri Quinn'di. Rüyalarımın kızı.

EPILOG

Jesse

YEDI YIL SONRA

Alarm çalmadan önce gözümü kırpıştırarak uyanıyorum ve yanımda uyuyan Quinn'e bakıyorum. Yan yatmış, sırtı bana dönük, sarı saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor, çarşaflar çıplak kalçalarını ve beyaz dantel külotunu ortaya çıkaracak şekilde aşağı doğru itilmiş. Üzerinde benim eski tişörtlerimden biri var; bordo rengi solmuş ve pamuğu çok yıkandığı için yumuşamış.

Eli yastığın üzerinde duruyor, yüzük parmağındaki pembe pırlanta ve alyans parıldıyor. Çok huzurlu görünüyor, kaşları çatık, yemyeşil pembe dudaklarında minik bir gülümseme, sanki mükemmel bir rüyanın ortasındaymış gibi.

Günüşığı kızım hala hayalperest, kafasında masallar döndürüyor ve onları kağıda döküyor. Hâlâ yıldızlardan dilek diliyor ama artık bana dileklerinin her gün gerçekleştiğini söylüyor. Ben de gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Onu uyandırmaktan nefret ediyorum ama ona dokunma dürtüsü o kadar büyük ki kendime engel olamıyorum. Elim sıcak teninde, kalçasında ve kalçasının kıvrımında geziniyor. Nefes nefese küçük bir iç çekip kışını ereksiyonuma sürttüğünde aletim sertleşiyor.

"Günaydın." Sesim alçak ve uykudan dolayı pürüzlü.

"Mmm."

Bunu *evet* olarak kabul *ediyorum, sabah seksine hazırım*. Cevabından cesaret alarak elimi altından geçirdim.

Tişörtünü çıkarıp göğsünü avucumun içine aldım ve başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirdim. Dokunuşumun altında sertleşiyor ve küçük iç çekişleri doğrudan sikime doğru fırlıyor.

Küçük ayakların pıt pıt sesini duyduğumda külotumu

indirip içine süzölmeme iki saniye kalmıştı

koridorda koşuyordu.

İnliyorum ve yüzümü Quinn'in boynunun kıvrımlarına gömüp kokusunu içime çekiyorum. Hâlâ güneş ışığı ve yaz mevsimi gibi kokuyor.

"Aman Tanrım, bunu nasıl yapabiliyor?" Quinn mırıldanıyor. "O da annesi gibi küçük bir sihirbaz."

"O da babası gibi küçük bir gözüpek." İkisi de doğru.

"Da-da. Da-da." Küçük sihirbazımız avuçlarını kapıya vuruyor - uyandığını ve oynamaya hazır olduğunu bana b i l d i r m e k için sabah rutinimiz.

"Çok adaletsiz," diye mırıldanıyor Quinn.

Gülüyorum çünkü ne diyebilirim ki? Fable Willow McCallister tam bir baba kızı. İsteksizce ondan uzaklaşmadan önce Quinn'in saçlarını öpüyorum. "Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Her şey toplandı mı? Yakında yola çıkmamız gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Her şey toplandı ve arabada. Dokuzaya kadar yola çıkmıyoruz." McCallister ailesinin iki haftalık sahil tatili için Galveston'a gidiyoruz; Fable doğmadan birkaç yıl önce başlattığımız bir gelenek. Tam bir kaos olacak. "Uyumaya devam et."

Hâlâ yarı uykulu olduğu için fazla ikna etmek gerekmiyor. Gözleri kapanırken tatlı bir gülümsemeyle "Seni seviyorum," diyor.

"Seni daha çok seviyorum."

Şortumu ve tişörtümü giyerken Fable'ın gevezeliklerini duyuyorum. Tıpkı annesi gibi hikayeler uydurmaya bayılıyor.

"Baban geliyor," diye onu temin ediyorum. Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde odasına koştüğünü duyuyorum.

Birkaç saniye sonra çerçeveli fotoğrafların önünden geçerek koridora çıktım. Quinn ve ben Bali'deki balayımızda.

Malibu sahil düğünü, evlenme teklif ettiğim Napa Vadisi'ndeki sıcak hava balonu gezisi, Avrupa gezilerimiz, Quinn'in UCLA'dan diplomasını alması, Fable'ın bebeklik fotoğrafları ve aile fotoğrafları duvarlarımızı süslüyor.

Evimiz sevgi üzerine inşa edildi ve en güzel anılarımızdan bazıları bu fotoğraflarda yer alıyor.

Fable'ı masalsı yatak odasında buluyorum, sahip olduğu tüm doldurulmuş hayvanları halının ortasına sürüklüyor. Yatak odası Narnia'ya benziyor, gizli bir gardırop ve gerçekçi bir meşe ağacının bulunduğu bir oyun odası var.

Kız bebeğimizin dünyanın en güzel bebeği olduğunu söylerken önyargılı bile değilim. Dışarıdaki diğer tüm bebekler alınmasın ama benim kızım onları açık ara geride bırakıyor. Sarı bukleleri, kayısı teni ve kocaman mavi gözleriyle bir meleğe benziyor. Çünkü o bir melek.

Ne kadar zeki olduğu konusuna hiç girmeyeyim bile. Onun bir dahi olduğuna eminim.

On altı aylık başka kaç bebek beşiğinden nasıl kaçacağının şifresini çözmüştür? Benim kızım, işte o.

Onu yerden kaldırıp kollarımın arasında sallarken göğsümde gurur kabarıyor. Gülümsüyor ama koku beni neredeyse bayıltıyor. "Bebeğim, leş gibi kokuyorsun."

Hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kıkırdıyor.

"Devam et, Chuckles. Bezini değiştirmek zorunda olan sen değilsin."

Bu onu daha da kıkırdatıyor.

Beş dakika sonra bezi değiştirilmiş, şortu giydirilmiş ve Jude'un üzerinde "Üzgünüm Çocuklar, Babanız Flört Etmek İstemiyor" yazan tişörtünü giydirilmiş olarak mutfağa götürüyorum: *Üzgünüm Çocuklar, Babanız Çıkmak Yok Diyor*; onu mutfağa götürüyorum ve ben kahvaltı hazırlarken onu mama sandalyesine oturtuyorum.

Küçük kızım ve ben sabah insanıyız. Quinn, pek değil. Dün gece, sabahın iki buçuğuna kadar ayakta idi, kitabını bitirdi, böylece editörünün son teslim tarihine yetişebilecekti ve biz dışarıdayken bunun için endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Tatil. Quinn, uykusundan feragat etmesi gerektiği anlamına gelse bile hiçbir teslim tarihini kaçırmaz. Unutmaya meyilli olduğu için yemek yediğinden ve sağlıklı atıştırmalıkları kolayca ulaşabileceği bir yerde bulundurduğundan emin oluyorum.

Hâlâ araştırmasında ona yardım ediyorum. Yazma sürecinin en sevdiğim kısmı bu, araştırma. Hangi adam duymak istemez ki? "Şu kısımda takıldım kaldım. Ya ters kovboy kızı yaparlarsa? Bu nasıl olur?"

Lanet bir cazibe gibi.

Fable'ın bu şekilde ortaya çıktığına eminim. Bunu asla bilemeyeceğinden değil.

Buzdolabının üzerinde pembe bir not var ve okuduğumda gülüyorum: Şamandıraları paketlediğimizden emin ol. Ve şişme timsahı. Güneş kremi hatırlıyor muyum? Eminim bir şey unutmuşumdur. Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim? Seni serpiştirilmiş çöreklerden daha çok seviyorum. Gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok. Sen benim istakozumsun.

Rujlu bir öpücükle noktaladı.

Çekmecedan bir kalem alıp turuncu bir post-it'e bir yanıt karalıyorum, sonra da uyandığında görebileceği bir yere, buzdolabının üzerine yapıştırıyorum.

Quinn ve ben, UCLA'deki üçüncü yılından önceki yaz birlikte yaşamaya başladığımızdan beri birbirimize notlar bırakıyoruz. İki yıl boyunca DirtDevilz ile birlikteydik ve Quinn fırsat buldukça benimle seyahat etti, ancak ondan bu kadar çok uzak kalmak zordu.

İyi bir yolculuktu, ama bir yuva kurmaya ve hayatımın yeni bir bölümüne başlamaya fazlasıyla hazırdım. Quinn asla bırakmamı istemedi. Bunu asla yapmazdı. Bu benim kararımdı. Gerçek şu ki, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Diğer karar faktörü ise vücudumun artık yıpranmayı kaldıramayacağıydı. Bu yüzden gelecek vaat eden yeni yarışçılara koçluk yaptım ve beklediğimden daha başarılı olan kendi moto ve sokak giyim hattımı kurdum. Çok şey borçluyum

Mali işler üzerinde çalışan Gideon ve Quinn'in babası, girişimi hayata geçirmemde bana yardımcı oldu.

Neyse ki ailesiyle tekrar yakınlaştım. İhtiyaçları olan tek şey kızlarını sevdiğime ve onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair güvenceydi.

"Bugün sahile gidiyoruz, değil mi bebeğim?" Kesilmiş meyveleri önüne koyarken Fable'a söylüyorum. Ben kepekli krep hamurunu tavaya dökerken o bir parça mango kapıp ağzına götürüyor. "Kuzenlerinle takılacaksın."

Bu onu heyecanlandırıyor. Kızım kuzenlerini çok seviyor. Ben ona plajda yaşayacağı tüm heyecan verici maceraları anlatırken o gevezelik ediyor ve koltuğunda dans ediyor.

Birkaç yıl önce Quinn hamileyken Teksas'a geri taşındık. Kaliforniya'yı seviyorduk ama ailelerimize yakın yaşamak istiyorduk ve Fable'ın kuzenleriyle birlikte büyümesini istiyorduk. Bu yüzden tonozlu tavanları ve yüksek pencereleri olan taştan bir çiftlik evi satın aldık.

Arka bahçemizde rampalar yerine bir yüzme havuzumuz ve dev meşelerimiz var ve bunun ötesinde, ormanda dönümlerce toprak yolumuz var. Hâlâ elimden geldiğince ata biniyorum.

Yeğenlerim Levi ve Brody ile Shiloh'nun oğlu Zane'e öğretiliyordum. Zane evlatlık bir çocuktı ve Brody ile Shiloh onu dört yıl önce neredeyse üç yaşındayken evlat edindiler.

Mason'ın oğlu Jake de ata binmeyi seviyor. Ama benim yıldız öğrencim Gracie. Yedi yaşındaki yeğenim şimdiden hesaba katılması gereken bir güç. Onu fildişi bir kulede kilitli tutabileceğini sanıyorsa Jude'a iyi şanslar. Kasırga gibi. En az anne babası kadar rekabetçi, inatçı ve sert. Bu kızı seviyorum.

Ancak en sevdiğim iki kız, bir hayatı ve bir evi paylaştığım, diğerlerinden daha çok sevdiğim kızlardır - üç yıl önce evlendiğim güneş ışığı kız ve en büyük hediyemiz olan bebek kız.

"Annene kahvaltılık bir smoothie yapalım mı?" Krepinin üzerine bal sürüp önüne koyarken Fable'a soruyorum. Yemeğini bitirdiğinde yapış yapış olacak ama her şeyi kendi yapmayı seviyor, o yüzden onu beslemeye çalışmıyorum. Çocukların ortalığı dağıtmasına izin verilmeli.

Ellerini birbirine vuruyor ve beni kocaman dişlek bir sırıtışla ödüllendiriyor.

Kraliçemin kahvaltısını hazırlarken Fable'a "Büyüdüğünde sana kraliçe gibi davranmayan biriyle yetinme," diyorum.

"Yapmayacak. Bunun için fazla zeki," diyor Quinn, kollarını arkamdan sararak. Yüzümü ona dönüyorum ve o da bana gülümsüyor. Parlak ve görkemli. Yağmurlu bir günde güneş ışığı gibi. Hâlâ çok güzel.

Yaptığım en akıllıca şey Quinn'in gitmesine izin vermemektir.

Kollarını boynuma dolamadan önce göğsüme bir post-it notu yapıştırıyor. Ağzını kendi ağzımla yakalıyorum ve kışını avuçlayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum. Birlikte geçirdiğimiz bunca yıldan sonra bile onu her zaman, akla gelebilecek her şekilde istiyorum. Ve inanın bana, ikimizin de iyi hayal gücü var.

"Hâlâ zamanımız var. Eğer hızlı olursak...." Alt dudağını emiyorum, aletim şortumun içinde kabarıyor ve şimdi tek yapmak istediğim onu yatağa geri sürüklemek ve onu anlamsızca becermek. Ve onun kısık iniltisi bana umut veriyor.

"Anne. Anne!" Fable çığlık atıyor. Dışarıda kalmak istemediği için avuçlarını mama sandalyesinin tepsisine vuruyor ve avazı çıktığı kadar bağırarak tüm dikkatimizi bize veriyor.

Quinn küçük bir kahkaha atarak benden uzaklaştı. Bu sabah karımla şansımın yaver gitmeyeceğini bildiğim için inliyorum.

"Notunu oku," diyor Quinn sırtarak ve Fable'ı kollarının arasına alıp pembe yanaklarından öpüyor.

Post-it notu göğsümden sıyrıp okudum: Mutlu Yıllar (Bir Gün Erken). Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum. Yazdığım her kahramanın ilham kaynağısın. Sadece sen herhangi bir kitap sevgilisinden çok daha iyisin. Sen benim günlük aşkımsın ve hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin. P.S. Dün gece bir rüya gördüm... anal denemek istemediğimi hatırlıyor musun? Fikrimi değiştirdim. Kayganlaştırıcıyı paketledim.

Elimi yüzüme sürüyorum ve tekrar inliyorum. Yüce Tanrım. Beni öldürmeye çalışıyor.

"Adil oynamıyorsun."

Quinn sadece gülüyor ve kucağında Fable ile mutfakta dans ediyor. Bir ABBA şarkısı söylüyor, yüksek sesle ve akortsuz, ama önemli değil. Azıcık bile değil. Onun sesi benim en sevdiğim ses. Quinn benim en sevdiğim şey.

Kızlarım gülüyor, yüzleri neşeyle aydınlanıyor ve bundan daha iyisi nasıl olabilir bilmiyorum.

Yıldönümümüzü unutmadım. Yarın Quinn için bir sürpriz ayarladım bile. Buna bayılacağını biliyorum. Ona evlenme teklif ettiğimde, ona bir ömür boyu macera, aşk ve her anı değerli kılma sözü verdim.

Şimdiden müthiş bir yolculuk oldu ve daha yeni başladı.

Quinn

"Bütün bunları yaptığına inanamıyorum." Gözlerimi suda oynayan yunuslardan ayırıp Jesse'nin kollarında ona doğru dönüyorum. Akşam güneşi bronzlaşmış yüzünde yaz gökyüzü gözlerini daha mavi gösteriyor ve sudan gelen esinti dağınık kahverengi saçlarını karıştırıyor.

"Sürprizlerle doluyum."

"Ben de öyle." Ona abartılı bir göz kırpıyorum, bu da onu güldürüyor.

"Evet, öylesin."

Gülümsemesiyle birlikte gözleri yanlardan kırışıyor ve sonra birbirini delicesine seven ve sonsuza dek görmemiş iki insan gibi öpüşüyoruz.

"Mutlu musun?" diye soruyor bir süre sonra. Özel teknedeki iki kişilik masamızdan suyun üzerinde batan güneşin mükemmel manzarasını izliyoruz. Jesse bu tekneyi yıldönümü kutlamamız için kiralamıştı; bir kaptan, mürettebat ve az önce yemeğimizi servis edip bizi yalnız bırakmak için ortadan kaybolan bir garsonla birlikte.

"Bunu nasıl sorarsın?" Yine de bazen bana soruyor, sanki güvenceye ihtiyacı varmış gibi. Alessia onun başına öyle bir iş açtı ki. Annesinin cenazesinden sonra da onu yalnız bırakmadı. Öyle bir şansı yok.

Jesse'nin ve dolayısıyla benim hayatıma girmeye devam etti. Jesse'nin birkaç gösterisinde ortaya çıktı ve kafama şüpheler sokmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. O zamana kadar Jesse'nin beni sevdiğini biliyordum. Bunu bana her gün kanıtlıyordu, yolda olduğu ve ona katılamadığım zamanlarda bile.

Jesse sihrini konuştururdu ve yurt odama döndüğümde beni düşündüğünü gösteren küçük hediyeler bulurdum. Ne zaman ayrı kalsak mesajlaşır ve FaceTime'dan konuşurduk ve sadakatinden bir kez bile şüphe etmedim. O bana sadıktı.

ve tekrar bir araya geldikten sonra birbirimize bir daha yalan söylemeyeceğimize dair yemin ettik.

Şimdi yaz kokteylimi kadeh kaldırarak kaldırıyorum. "Daha nice yıllara. Binlerce ve binlerce öpücük, gülümseme, gün batımı ve anı." Bir damla gözyaşımı siliyorum çünkü duygusal bir karmaşa içindeyim. Bazı şeyler asla değişmez. "Tanrım, seni seviyorum. Sen en iyi baba, en iyi sevgili ve her şeyin en iyisisin." Bira şişesini bardağıma vuruyor ve buna içiyoruz.

"Seni daha çok seviyorum. Sen ve Fable benim dünyamsınız." Sesindeki samimiyeti duyuyorum ve her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum. Jesse bizi çok seviyor ve bizim için dünyada her şeyi yapar.

"Mutlu Yıllar, bebeğim."

"Mutlu Yıllar." Ne kadar şanslıyım? Bana kraliçe gibi davranan, beni ve Fable'ı her zaman ilk sıraya koyan bir adam buldum.

Her günü son günümüş gibi yaşamaya çalışıyorum.

Hayat çok değerli ve ben onun tek bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyorum.

SON

YAZARDAN BİR NOT

When We Were Reckless kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Okurlarla bağlantı kurmayı seviyorum. İnternette takılmak için en sevdiğim yer okuyucu grubum [Emery's Rambling Roses](#). Beni [Instagram](#)'da da bulabilirsiniz ve son zamanlarda [TikTok](#) yapmaya başladım.

Sosyal medyada olmayı tercih etmiyorsanız, yeni yayınlarımı kaçırmamak için [Bültenime](#) de kaydolabilirsiniz.

Milyonlarca seçenek arasından benim kitabımı seçtiğiniz için bir kez daha teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

AYRICA EMERY ROSE TARAFINDAN

GÜZEL SERİ

Güzel Güzel
Yalanlarının Altında
G ü z e l Telaş

AŞK VE KAOS SERİSİ

Wilder Love
Tatlı Kaos

KAYIP YILDIZLAR SERİSİ

Yıldızlar Düştüğünde
Fırtına Koptuğunda
Pervasız Olduğumuzda

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle okuyuculara kocaman bir teşekkür. Yazmak bir rüyanın gerçekleşmesi ve bunu siz olmadan yapamazdım. Siz okumaya devam ettikçe ben de yazmaya devam edeceğim. Anlatacak daha çok hikayem var ve her birinize çok minnettarım.

Her seferinde saatlerce ve günlerce ortadan kaybolup kurgusal karakterlerimin dünyasında kaybolduğumda bile beni destekleyen ve anlayış gösteren kızlarıma. Sizi sonsuza kadar seviyorum. Sonsuza kadar ve daima.

Jen Mirabelli'ye - bir kez daha, bunu sensiz yapamazdım. Bana ve bu hikayeye inandığın için teşekkür ederim. Günlük sohbetler için, her hikayenin olabileceğinin en iyisi olmasına yardımcı olmak için yorulmadan çalıştığın ve tüm tanıtım ve pazarlamayı organize ettiğin için. Benim için çok şey yapıyorsun ve sana arkadaşım diyebildiğim için çok minnettar ve şanslıyım.

Aliana Milano'ya-Bu kitabı senin için yazdım. Jesse'nin anlatacak bir hikayesi olması konusunda ısrar ettiğin için teşekkür ederim. Umarım Jesse ve Quinn'in hakkını vermişimdir. Pinterest panosunu bu kadar güzel yaptığın, ihtiyacım olduğunda kıcımlı tekmelediğin ve dünyayı düzelttiğimiz tüm gece yarısı sohbetleri için teşekkür ederim. Seni seviyorum, boo.

Ashley Estep'e - en iyi tanıtım cümlelerini bulma konusunda bir yeteneğiniz var. Ve beni TikTok'a soktuğun için teşekkür ederim,

Gerçi biraz yazı yazabilmek için uygulamayı telefonumdan silmem gerekebilir.

Roxie Madar'a - beta okuması ve Jesse ile Quinn'in hikayesini olabilecek en iyi hale getirmeye yardımcı olan tüm geri bildirimleriniz için.

Emery's Rambling Roses'a - Facebook'taki mutlu yerime. Bu kadar pozitif olduğunuz ve burayı dramadan uzak tuttuğunuz için teşekkür ederim. Hepinize minnettarım. Emily Meador'a grubu devam ettirmek gibi harika bir iş çıkardığı için özel bir teşekkür. Sen olağanüstü bir yöneticisin.

Ellie McLove'a-editörlük için ve beni her zaman programınıza uydurduğunuz ve değişen teslim tarihlerime asla üzülmediğiniz için. Sana çok minnettarım.

Kitap bloggerlarına ve bookstagrammer'lara - yıllar boyunca bana yaptığınız tüm paylaşımlar, etiketler ve verdiğiniz destek için. Gözden kaçmıyor. Benim için ve bağımsız yazar topluluğu için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Siz olmasaydınız biz nerede olurduk?

Çok sevgiler,
Emery Rose xoxo

YAZAR HAKKINDA

Emery Rose'un iyi kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir. Seksi alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar, sanatçılar, güzel ruhlar ve sonsuza dek mutlu olmak için çalışması gereken kusurlu ama kurtarılabılır karakterler hakkında yazmayı seviyor.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızıyla birlikte Londra'da yaşıyor.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

